CĂRȚI ROMANTICE
O aventură secretă
MARY BALOGH

Mary Balogh

O aventură secretă

Seria Huxtable

Traducere din limba engleză
Elena Irimia

LIRA
2015

A Secret Affair
Mary Balogh

Copyright © 2010 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere
cu Maria Carvainis Agency, Inc. și Prava I Prevodi
Publicată pentru prima dată în Statele Unite de Delacorte
Press, un imprint al Random House Publishing Group,
o divizie Random House, Inc., New York.

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O aventură secretă
Mary Balogh

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-33-0280-0
ISBN PDF: 978-606-33-0280-0
ISBN Print: 978-606-33-0138-4

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

capitolul 1

Hannah Reid, ducesa de Dunbarton, era în sfârșit liberă. Fusese eliberată de povara ultimilor zece ani de căsnicie și de anul de doliu care se scursese infinit de greu, după moartea soțului său, ducele.

Era o libertate care se lăsase mult așteptată. Și care merita să fie sărbătorită din plin.

Se căsătorise cu ducele la cinci zile după ce li se făcuse cunoștință – Excelența Sa, nerăbdător să se însoare, preferase să cumpere o dispensă specială, ca să nu mai aștepte citirea anunțurilor – pe când ea avea nouăsprezece ani, iar el vreo șaptezeci. Nimeni nu știa prea bine șaptezeci și câți erau, deși unii șopteau că ar bate binișor spre optzeci. Când se căsătorise, ducesa era o fată de-o frumusețe rară, cu o siluetă suplă, mlădie, ochii asemenea azurului unui cer de vară, cu un chip vesel, luminos și plete lungi, unduitoare, atât de blonde încât băteau în argintiu pe alocuri. Ducele, pe de altă parte, avea o înfățișare și un trup care stăteau mărturie tuturor ravagiilor pe care vârsta și anii de viață destrăbălată le puteau aduce vreodată. Și mai avea și gută. Și o inimă care cu greu mai putea spera să bată cu regularitate prea mult timp.

Se măritase cu el pentru banii lui, firește, așteptându-se ca în doar câțiva ani să devină o văduvă foarte bogată. Acum, ce-i drept, era o văduvă bogată, cu o avere fabuloasă chiar, doar că avusese mai mult de așteptat decât crezuse pentru a fi liberă să se bucure pe deplin de bogăția sa.

Întocmai clișeului bine cunoscut, bătrânul duce venerase până și pământul pe care pășea tânăra sa soție. O copleșise cu atâtea ținute scumpe încât ea s-ar fi sufocat sub greutatea lor dacă ar fi încercat vreodată să le poarte pe toate laolaltă. O cameră de oaspeți de lângă garderoba sa din Dunbarton House, în

Hanover Square, Londra, fusese transformată într-o a doua cameră pentru garderobă, doar pentru a avea unde pune toate mătăsurile, tot satinul și toate blănurile care, alături de alte podoabe, abia dacă fuseseră purtate o dată sau de două ori înainte să fie date deoparte pentru ceva mai nou. Iar ducele avea nu unul, nici două, nici trei, ci chiar patru seifuri zidite în pereții propriului dormitor, în care erau depozitate toate bijuteriile pe care i le dăruise mult iubitei sale soții de-a lungul anilor, deși ea era liberă să vină să-și aleagă după bunul-plac ce dorea să poarte.

Fusese un soț blând și iubitor.

Într-adevăr, ducesa era minunat îmbrăcată, cu orice ocazie. Și era mereu bătută în nestemate parcă, purta pietre prețioase ostentativ de mari, de obicei diamante. Îi împodobeau părul, urechile, pieptul, încheieturile mâinilor, degetele.

Ducele o afișa ca pe un trofeu oriunde mergeau, îmbătat de mândrie și de adorație când privea în sus spre ea. În floarea vârstei fusese mult mai înalt decât ea, dar povara anilor îl cocârjase și acum se sprijinea într-un baston, iar în majoritatea timpului prefera să șadă. Ducesa nu se îndepărtase niciodată prea mult de el, ori de câte ori erau împreună, chiar și dacă se aflau la un bal și o înconjura un roi de posibili parteneri de dans. Se îngrijea de el cu surâsul obișnuit înflorind pe buzele-i seducătoare. La asemenea evenimente, era mereu icoana soției devotate. Nimeni nu putea nega asta.

Când, cu trecerea anilor, ducelui îi venise din ce în ce mai greu să iasă în public, ducesa fusese acompaniată de alți domni la evenimentele mondene unde se aduna protipendada orașului. În special trei domni o însoțeau: Lord Hardingraye, Sir Bradley Bentley, și vicontele Zimmer, toți trei gentlemeni chipeși, eleganți și încântători. Se știa prea bine că se bucurau de compania ei, iar ea de a lor. Și, fără îndoială, cu toții știau ce presupunea această companie. Singurul detaliu asupra căruia se îndoiau și-și puneau întrebări oamenii fără să ajungă la o concluzie satisfăcătoare era dacă toate aceste plăceri erau gustate cu sau fără știrea ducelui.

Ba unii chiar îndrăzneau să presupună că însuși ducele și-ar fi dat binecuvântarea pentru aceste întâlniri. Dar oricât de delicios de scandaloasă ar fi fost această idee, ducele era plăcut de cea mai mare parte a societății, mai ales acum, bătrân și vrednic de milă, iar lumea prefera să-l vadă drept un biet bătrân nedreptățit. Aceleași persoane se refereau la ducesă drept

„parvenita aceea plină de pietre scumpe“, deseori adăugând că „se crede mai bună decât e de fapt“. Iar aceste persoane erau de obicei femei.

Și într-o bună zi, toată viața mondenă amețitoare a ducesei, iubirile scandaloase și lunga captivitate într-un mariaj alături de un soț bătrân și bolnav luase brusc sfârșit, în acei zori de zi în care ducele sfârșise în urma unui atac de inimă. Deși, firește, nu era nici pe departe pe cât de devreme sperase și se așteptase ducesa. Își căpătase în sfârșit averea, dar plătise un preț mare pentru ea. Își pierduse în schimb tinerețea. Avea douăzeci și nouă de ani când murise ducele, treizeci de ani când ieșise din doliu, curând după sărbătorile de Crăciun petrecute la Copeland, conacul ei de la țară, din ținutul Kent, pe care i-l cumpărase ducele ca să nu fie nevoită să plece când avea să moară, iar nepotul său avea să-i moștenească titlurile și toate proprietățile de drept. Deși se numea conacul Copeland, casa era mai degrabă un palat înconjurat de un parc pe potriva sa.

Și iată cum la treizeci de ani, cu cei mai frumoși ani ai tinereții sale lăsați în urmă, ducesa de Dunbarton era în sfârșit liberă. Și foarte dornică să-și sărbătorească libertatea. Imediat ce trecuseră sărbătorile pascale, se mutase la Londra pentru toată perioada sezonului. Trăsese la reședința Dunbarton, din moment ce noul duce era un bărbat bonom, de vârstă mijlocie, care prefera să hălăduiască prin țară numărându-și oile decât să stea să tocească băncile senatului, ascultându-și colegii cum trăncăneau la nesfârșit despre probleme care erau, poate, de vreo importanță crucială pentru țară sau pentru lume, dar nu și pentru el. Politicienii îl plictiseau de moarte, declara el oricui voia să-l asculte. Burlac fiind, n-avea cine să-i spună că senatul era ultimul lucru pe care l-ar fi avut în gând toată lumea bună care se aduna la Londra în fiecare primăvară. Ducesa avea permisiunea lui să locuiască la reședința Dunbarton și să dea câte un bal chiar și în fiecare seară, o informase el, atâta timp cât nu-i trimitea lui facturile.

Acea ultimă mențiune era tipică felului său cam zgârcit de a fi. Dar ducesa nu trebuia să trimită nimănui facturile. Acum era foarte bogată, și le putea plăti singură.

Chiar dacă trecuse de floarea vârstei – și, ce-i drept, treizeci de ani era o vârstă cam incomodă pentru o femeie –, era încă nespus de frumoasă. Nimeni nu putea nega asta, deși unii și-

ar fi dorit-o. Ba chiar era mai frumoasă acum decât la nouăsprezece ani. Luase puțin în greutate în decursul anilor, dar se împlinise frumos. Trupul ei era tot suplu, dar căpătase în timp rotunjimi încântătoare. Chipul ei, nu atât de înflăcărat și strălucitor cum fusese în adolescență, era foarte plăcut prin culoarea perfectă a tenului și osatura fină. Afișa deseori un surâs misterios, deși de obicei pe jumătate ironic, pe jumătate îmbietor, de parcă răspundea mai degrabă unui gând tainic și nu celor din jur. Ochii aruncau de sub pleoapele ușor plecate priviri care trimiteau cu gândul la budoare, vise și secrete. Iar părul său, aranjat de mâini pricepute, era mereu coafat impecabil, dar într-un asemenea fel încât părea oricând gata să se desprindă într-o cascadă de bucle luxuriante. Era straniu cum de nu se desprindea însă vreodată.

Mulți spuneau că părul era cel mai frumos atu al său. Poate cu excepția ochilor. Sau a siluetei. Sau a dinților, foarte albi și perfect aliniați.

Astfel o vedea lumea bună pe ducesa de Dunbarton, căsătoria sa cu bătrânul duce și întoarcerea sa la Londra, de data asta ca văduvă bogată și în sfârșit liberă.

Firește, nimeni nu putea ști. Nimeni nu-și putuse băga nasul să vadă cum mersese cu adevărat căsnicia sau dacă nu mersese. În afară de duce și de ducesă, nimeni nu avea de unde să știe adevărul. Ducele devenise din ce în ce mai retras în ultimii săi ani, iar ducesa, deși avea hoarde întregi de cunoștințe și admiratori, nu avea prieteni apropiați. Preferase să rămână discretă, deși în atenția tuturor, înconjurată de aerul de mister și lux pe care-l emana.

Gura lumii bune, care șușotise neobosită pe seama ei în toți acești zece ani de căsnicie, o luase de la capăt după această pauză de un an. Subiectul era pe buzele tuturor, în saloane sau în jurul mesei. Lumea se întreba ce avea să facă ducesa cu viața ei, acum că era liberă. Fusese un fel de Domnișoara Nimeni, din Ținutul de Nicăieri atunci când înhățase premiul cel mare, pe ducele de Dunbarton, pe care-l făcuse să se însoare pentru prima dată în viața lui.

Oare ce avea de gând să facă mai departe?

Mai era cineva care își punea această întrebare, însă îi dăduse glas în auzul singurei persoane în măsură să-i satisfacă

curiozitatea.

Barbara Leavensworth era prietenă din copilărie cu ducesa, încă de pe vremea când erau amândouă niște copile care locuiau în același sătuc din Lincolnshire, Barbara fiind fiica vicarului, iar Hannah fiica unui moșier de viță nobilă și cu oarece agoniseală. Barbara încă mai locuia cu părinții săi, deși aceștia renunțaseră în urmă cu un an la parohie, când tatăl său ieșise la pensie. De curând, Barbara se logodise cu noul vicar și urmau să se căsătorească în august.

Cele două prietene din copilărie rămăseseră apropiate sufletește, deși era o distanță considerabilă între ele. Ducesa nu revenise niciodată în fosta ei casă după căsătorie și, deși o invitase deseori pe Barbara la ea, aceasta nu acceptase prea des, și chiar și atunci când venise nu rămăsese pe cât de mult și-ar fi dorit Hannah. Ducele o intimida prea tare. Așa că epistolele le întreținuseră prietenia. Timp de unsprezece ani își trimiseseră scrisori lungi, cel puțin o dată pe săptămână.

Acum, Barbara acceptase invitația ducesei de a petrece un timp împreună la Londra. Ducesa îi scrisese că vor merge după rochia de mireasă în singurul loc din Londra care merita, ca s-o încurajeze. Toate bune, se gândise Barbara, clătinând ușor exasperată din cap, dacă stai pe un sac de aur, ca Hannah, și în nici un caz ca ea. Dar acum că era singură, Hannah avea nevoie de companie și, de fapt, îi făcea plăcere ideea de a petrece câteva săptămâni explorând biserici și muzee după pofta inimii, înainte să se așeze la casa ei. Logodnicul ei, reverendul Newcombe, o încurajase să meargă și să se distreze, și să-i ofere un umăr consolator bietei văduve. Iar apoi, când se hotărâse până la urmă să se ducă, el insistase să-i dea la ea o sumă uluitor de mare de bani, cu care să-și cumpere niște rochii drăguțe și poate o bonetă, două. Iar părinții ei, care o îndrăgiseră mult pe Hannah dintotdeauna, considerau că o lună, două în compania acesteia ar fi ceva minunat pentru fiica lor înainte să se dedice vieții austere și sobre de soție de vicar, și insistaseră și ei să-i dea destul de multicei bani de buzunar.

Când ajunse la reședința Dunbarton, după o călătorie în care îi trecuse os prin os, Barbara se simțea destul de bogată.

Hannah o aștepta în hol, și cele două femei se îmbrățișară cu chiote de fericire preț de câteva minute bune, vorbind amândouă una peste cealaltă, fără să se asculte, și râzând fără alt

motiv în afară de bucuria sinceră a revederii. S-o fi văzut lumea bună pe Hannah în aceste momente, n-ar fi recunoscut-o. Era îmbujorată, ochii îi erau strălucitori și mari, zâmbea larg și vocea îi era aproape stridentă de atâta entuziasm. Misterul obișnuit care o înconjura dispăruse.

Dar apoi își aminti de slujitoarea care aștepta tăcută în spatele ei și pe ale cărei mâini pricepute își încredință prietena. Se plimbă de colo, colo prin salon, cât timp prietena sa fu condusă sus, în camera ei, să-și dea cu apă pe față și pe mâini și să își schimbe rochia, să-și pieptene părul și să aibă parte de alte primeneli care aveau s-o țină ocupată o jumătate de oră înainte să fie poftită jos la ceai.

Ducesa își recăpătase înfățișarea îngrijită și calmă. Draga de Barbara, prietenă de încredere, pe care o iubea mai mult decât pe oricare dintre cei vii, se gândi Hannah în timp ce-i surâdea radios și traversa camera ca să o îmbrățișeze din nou.

— Ce mult mă bucur că ai venit, Babs, spuse ea, apoi chicoti din nou. Că poate nu ți-ai dat seama deja de asta.

— Mi s-a părut mie că te-ai entuziasmat puțin, răspunse Barbara, și cele două prietene izbucniră din nou în râs.

Hannah încercă dintr-odată să-și aducă aminte când râsese ultima dată, dar nu reuși. Nu mai conta. În doliu, nu era cuviincios să râzi. Oamenii te-ar fi putut crede lipsită de inimă.

Un ceas întreg, cele două femei discutară fără întrerupere, de data asta ascultându-se și vorbind pe rând, până când Barbara puse acea întrebare care-i stăruia în minte de la moartea ducelui de Dunbarton, deși nu îndrăznise să aducă vorba de ea în scrisorile sale.

— Dar acum ce vei face, Hannah? întrebă ea, aplecându-se în față pe scaun. Trebuie să fii cumplit de singură fără duce. Știu că vă adorați unul pe celălalt.

Barbara era printre puținele persoane din Londra, de fapt din Anglia, care erau în stare să creadă așa ceva. Poate era chiar singura.

— Așa este, oftă Hannah. Își întinse mâna în poală și-și privi inelele pe care le purta pe trei dintre degetele cu unghii bine îngrijite. Netezi muselina fină a rochiei cu podul palmei. Da, mi-e dor de el. Îmi vin în minte tot felul de nimicuri pe care pur și simplu abia aștept să i le spun acasă, iar apoi îmi amintesc că nu mai e aici, așteptând să le audă.

— Dar din câte știu, spuse Barbara, cu vocea vibrând de o compasiune sinceră, l-a chinuit teribil guta și avea dureri groaznice de inimă în ultimii săi ani. Îndrăznesc să cred că a fost o binecuvântare că s-a dus repede, când i-a venit sfârșitul.

Hannah simți cum i se ridică în gât un hohot necuviincios de râs. Dacă avea capul plin de asemenea platitudini, atunci Barbara avea să fie o nevastă de vicar excelentă.

— Bine-ar fi să avem toți acest noroc când ne va bate cel din urmă ceas, spuse ea. Dar îndrăznesc să spun că atacul de inimă a fost favorizat de o ghiftuială cam nesățioasă cu friptură de vită și vin de Bordeaux, în seara precedentă. Cu zece ani înainte să-l cunosc, fusese deja avertizat să nu-și mai permită asemenea extravaganțe culinare, și apoi cel puțin o dată pe an. Deseori îmi spunea că probabil pe vremea când eu îmi legănam păpușile la culcare, piatra lui de mormânt deja aduna mușchi. Obișnuia să-mi ceară scuze uneori că trăiește atât de mult.

— Vai de mine, Hannah, spuse Barbara, stânjenită, pe un ton ușor de reproș, neștiind ce altceva să răspundă.

— Până la urmă, am pus capăt obiceiului, continuă Hannah, când am compus o odă groaznică, intitulată *Ducelui care nu mai moare odată*, și i-am citit-o cu voce tare. A râs cu atâta poftă încât a dat într-un acces de tuse atât de puternic că a fost cât pe-aci să moară. Aș mai fi scris încă una, *Ducesei care ar trebui să fie văduvă,* dar nu-mi venea în minte nici o rimă pentru văduvă, în afară de măduvă, adică să fac referire la boala lui de gută. Dar mi s-a părut cam jalnic.

Surâse pe jumătate când Barbara izbucni în hohote de râs, când înțelese poanta.

— Vai, Hannah, spuse ea, ce rea ești!

— Sunt, nu-i așa? căzu Hannah de acord.

Și amândouă femeile râseră din nou.

— Dar ce-ai de gând să faci? reveni Barbara asupra întrebării, privind-o drept în ochi pe Hannah.

— Am să fac ce se așteaptă lumea de la mine să fac, desigur, spuse Hannah, întinzându-și și cealaltă palmă pe brațul fotoliului și admirându-și inelele pe care le purta pe inelar și degetul mic. Își înclină palma astfel încât bijuteriile să-i scânteieze în lumină într-un mod cu totul satisfăcător. Am să-mi găsesc un amant, Babs.

Rostit cu voce tare, suna cam crud. Dar nu era nici o

cruzime. Era liberă. Nu mai datora nimic nimănui. Orice văduvă ajungea să-și ia un amant sau un iubit, dacă era o aventură secretă și păstra discreția. Bine, poate nu chiar orice văduvă. Dar în orice caz, era un fapt acceptat.

Firește, Barbara venea dintr-o altă lume.

— Hannah! exclamă ea, roșindu-se până-n vârful urechilor. Vai, ce ființă groaznică ești! Ai vrut să mă sperii, ei bine, ți-a ieșit de minune. Aproape că mi-a venit rău. Fii serioasă.

Hannah ridică din sprâncene.

— Dar sunt foarte serioasă, răspunse ea. Am avut un soț și a murit. Nu-l pot înlocui. Am avut escorte. Sunt o companie bună, dar nu sunt satisfăcători. Sunt deprimant de fraterni. Am nevoie de cineva nou, cineva care să-mi dea... oh, puțină vivacitate vieții. Am nevoie de un amant.

Barbara îi răspunse, pe un ton mult mai hotărât:

— Ai nevoie de cineva pe care să-l iubești. Sufletește, adică. Cineva de care să te îndrăgostești, cu care să te căsătorești, să ai copii cu el. Știu că l-ai iubit pe duce, Hannah, dar n-a fost o...

Se opri, înroșindu-se din nou.

— Dragoste romantică? îi completă fraza Hannah. Oricum doare, Babs. Mă doare pierderea lui, mă doare aici, își apăsă ea mâna pe coșul pieptului. Iar romantismele nu prea mi-au fost de ajutor până să-l cunosc, nu?

— Erai doar o copilă, spuse Barbara. Și nici n-a fost vina ta. Dragostea va veni și în viața ta, cu timpul.

— Poate, ridică Hannah din umeri. Dar n-am să stau s-o aștept să apară. Și nici n-am de gând s-o caut cu disperare și poate să mă amăgesc că am găsit-o și să mă mai înrobesc în încă o căsnicie, atât de curând după ultima. Sunt liberă și așa am de gând să rămân pentru mult, mult timp. Poate chiar pentru totdeauna. Știi, o văduvă mai are și avantaje.

— Oh, Hannah, fii serioasă, o certă Barbara cu reproș.

— Am să-mi iau un amant, îi spuse Hannah. M-am decis, Babs, și sunt foarte serioasă. O să fie un aranjament, doar pentru plăcere, fără obligații. Va fi cineva foarte, foarte chipeș. Și diavolesc de atrăgător. Și nemaipomenit de iscusit și experimentat într-ale amorului. Cineva fără inimă de frânt și fără chef de însurătoare. Crezi să existe un astfel de ideal?

Barbara zâmbea din nou, de această dată sincer amuzată.

— E plină Anglia de libertini, spuse ea. Și din câte am auzit,

este chiar obligatoriu să fie toți scandalos de chipeși. De fapt, cred că le e interzis prin lege să nu fie. Și, firește, toate femeile le cad în brațe – lor și speranței eterne că-i pot aduce pe calea cea bună.

— De ce și-ar dori cineva să creadă asta? întrebă Hannah. De ce ar vrea o femeie să reducă un asemenea exemplar, o pușlama perfectă, la esența plicticoasă a unui gentleman?

Amândouă se scuturară de râs.

— Domnul Newcombe nu-i vreun crai, presupun? întrebă Hannah.

— Cine, Simon? răspunse Barbara, încă râzând. Hannah, e față bisericească, și încă una foarte merituoasă. Dar sigur nu e un om plicticos. Îți resping clar insinuările conform cărora toți bărbații sunt fie crai, fie plicticoși.

— Nici nu m-am gândit să insinuez așa ceva, răspunse Hannah. Sunt sigură că vicarul tău e un exemplar splendid al gentilomului romantic.

Râsul Barbarei deveni chicotit.

— Vai, parcă-l și văd, ce față ar face dacă i-aș spune asta, Hannah.

— Tot ce vreau este un iubit, spuse Hannah, care, firește, pe lângă însușirile menționate, care sunt obligatorii, să nu aibă ochi pentru nimeni alta, atât timp cât poftesc eu.

— Deci vrei un cățeluș de buzunar, spuse prietena sa.

— Ce cuvinte ciudate îmi pui în gură, Babs, răspunse Hannah, ridicându-se să sune din clopoțel, cerând să fie luată tava de ceai. De fapt, vreau – cer, ce-i drept – chiar opusul. Vreau un bărbat foarte masculin, dominant. Să fie o provocare permanentă să-l pot stăpâni.

Barbara clătină din cap, cu un zâmbet plutindu-i încă pe buze.

— Să fie chipeș, atrăgător, îndrăgostit, devotat, spuse ea, numărând pe degete. Sigur pe sine, foarte masculin. Am ratat ceva?

— Priceput, spuse Hannah.

— Experimentat, adăugă Barbara, îmbujorându-se din nou. Dumnezeule, probabil îi găsești cu duzina, Hannah. Te gândești la cineva anume?

— Da, răspunse Hannah, și așteptă în timp ce o servitoare luă tava și închise ușa după ea. Deși nu știu dacă anul acesta vine în oraș. De obicei vine. Va fi cam incomod dacă nu este aici, dar

mai am și alții în minte, dacă va fi nevoie. N-ar trebui să fie dificil deloc. Sunt îngâmfată dacă spun că sucesc capetele bărbaților oriunde aș merge?

— Poate că da, dar este mereu adevărat, îi surâse Barbara. Mereu făceai asta, chiar și când erai fată, suceai deopotrivă capetele bărbaților și ale femeilor – primii îl întorceau plini de dorință, celelalte cu invidie. Nimeni n-a fost deloc surprins când, odată ce te-a văzut, ducele de Dunbarton te-a vrut de soție, chiar dacă toată viața fusese un burlac convins. Chiar dacă n-a fost chiar așa.

Barbara se apropiase periculos de mult de un subiect strict închis timp de unsprezece ani. Adusese vorba uneori în scrisorile sale, dar Hannah nu-i răspunsese niciodată.

— Bineînțeles că așa a fost, spuse ea acum. Crezi că s-ar mai fi uitat a doua oară la mine dacă n-aș fi fost frumoasă, Babs? Dar era un om bun, l-am adorat. Vrei să ieșim? Sau te-a obosit călătoria prea tare? Poate ți-ar face plăcere aerul curat și să-ți dezmorțești picioarele? La ora asta, e plin de oameni în Hyde Park – cel puțin în partea mondenă a parcului –, și după cum știi, când ești în oraș este obligatoriu să ieși să vezi lumea și să fii văzută.

— Îmi amintesc de data trecută, răspunse Barbara, că erau mai mulți oameni în parc decât se strâng la noi în sat în ziua de 1 Mai. N-o să știu pe nimeni și o să mă simt ca o verișoară de-a ta din provincie, dar nu contează. Hai să mergem, neapărat. Am mare nevoie de ceva mișcare.

capitolul 2

Își luară bonetele și plecară pe jos înspre parc. Era o zi frumoasă, având în vedere că încă nu era vară. Era când soare, când înnorat, iar vântul adia ușor.

Hannah purta o umbreluță albă de soare, chiar dacă era mai mult noros. Dar de ce să aibă asemenea obiect meșteșugit, dacă nu-l putea arăta în toată splendoarea lui?

— Hannah, întrebă Barbara ezitant în timp ce treceau de porțile parcului, nu vorbeai serios la ceai, nu-i așa? Legat de ce ai de gând să faci.

— Ba da, firește, răspunse Hannah. Nu mai sunt nici fată nemăritată, nici soție. Sunt acea creatură feminină mult invidiată – o văduvă cu statut social și bănesc superior. Și sunt încă tânără. Lumea se așteaptă de la toate văduvele din înalta societate să-și ia un amant, dar să fie și el din lumea bună, firește. Și preferabil necăsătorit.

Barbara oftă.

— Speram că glumești, spuse ea, deși mă temeam că nu. Ți-ai însușit comportamentul și morala acestei lumi în care ai intrat prin căsătorie, din câte văd. Nu sunt de acord cu ceea ce-ai de gând să faci. Mi se pare imoral, Hannah. Dar mai mult, mi se pare că te grăbești. Nu ești atât de lipsită de inimă sau de – ah, cum îi zice? – blazată pe cât crezi. Ai în tine resurse enorme de dragoste și afecțiune. O aventură îți poate aduce în cel mai bun caz lipsă de satisfacție, și o inimă frântă în cel mai bun caz.

Hannah chicoti.

— Vezi mulțimea aceea de oameni? spuse ea. Oricare dintre ei ți-ar spune, Babs, că ducesa de Dunbarton n-are ce inimă să-și frângă.

— Dar ei nu te cunosc, răspunse Barbara. Pe când eu, da. Firește, nu te pot convinge să te răzgândești. Așa că-ți mai spun

doar atât: eu te iubesc oricum, Hannah. Mereu te voi iubi. Și nimic din ce faci nu va schimba asta.

— Aș vrea totuși să te oprești, spuse Hannah, sau lumea bună se va delecta cu un spectacol interesant – ducesa de Dunbarton înlăcrimată, în brațele însoțitoarei sale.

Barbara pufni complet lipsit de eleganță, și amândouă izbucniră iarăși în râs.

— Atunci nu-mi mai bat gura, spuse Barbara, și am să admir pur și simplu această priveliște minunată. Domnul cel iscusit, care s-ar putea să fie sau nu în Londra, are și un nume, apropo?

— Ar fi ciudat să n-aibă, răspunse Hannah. Îl cheamă Huxtable. Domnul Constantine Huxtable. E foarte înjositor, nu-i așa, mai ales că nu m-am lăsat însoțită de nimeni care să fie mai prejos de rangul de duce, marchiz sau conte de mai bine de zece ani. Chiar și de rege. Aproape uitasem ce înseamnă cuvântul „domn“. Înseamnă, desigur, că e un om de rând. Deși nu-i chiar așa de rând. Tatăl lui a fost contele de Merton – iar el a fost fiul cel mai mare. Mama lui, în caz că-ți imaginezi altceva, a fost contesa. Au fost niște întâmplări acolo de o prostie uimitoare, Babs, cel puțin din partea ei și a familiei ei. Și o rezistență formidabilă din partea contelui, presupun. S-au căsătorit, dar la câteva zile după ce li se născuse fiul cel mai mare. Îți imaginezi ce dezastru pentru el? Cred că au fost doar două zile. Două zile l-au despărțit de titlul de conte de Merton, pe care l-ar fi avut deja, și l-au transformat într-un simplu domn Constantine Huxtable.

— Cât ghinion! căzu de acord Barbara.

Puțin mai înaintea lor, lumea bună se adunase în număr mare și se pregătea de plimbare, în timp ce atelaje și trăsuri de toate felurile, călăreți pe tot soiul de cai și trecători purtând veșminte după ultima modă se îngrămădeau pe o porțiune ridicol de mică de teren, având în vedere cât era de mare parcul de fapt, încercând să vadă și să fie văzuți de către toți, încercând să treacă mai departe bârfa pe care abia o aflaseră și să asculte alta pe care poate cineva dorea să le-o împărtășească.

Venise primăvara, iar înalta societate era din nou pusă pe treabă.

Hannah își răsuci mânerul umbreluței.

— E văr cu ducele de Moreland, spuse ea. Seamănă remarcabil de mult, deși, după părerea mea, ducele e chipeș și

atât, pe când domnul Huxtable are un aer mai păcătos. Contele de Merton este vărul lui, deși este un contrast izbitor între ei doi. Contele e blond și are o frumusețe angelică. Pare un om bonom și cât se poate de inofensiv. De altfel, s-a căsătorit anul trecut cu Lady Paget, deși încă mai circulă zvonul că ea și-a omorât primul soț cu un topor. Chiar dacă eram la țară, tot mi-a ajuns asta la urechi. Mai știi, poate contele nu-i chiar atât de moale și de blând precum pare. Sper să nu fie, bietul gentleman. E atât de frumușel.

— Domnul Huxtable nu-i? întrebă Barbara.

— Ah, Babs, răspunse Hannah, răsucind iarăși umbreluța de soare. Știi cum arată busturile acelea grecești de marmură albă ale zeilor și eroilor greci? Sunt minunate peste închipuire, dar și ridicol de înșelătoare, pentru că grecii trăiau pe țărmurile mediteraneene și sigur n-aveau cum să fie albi ca varul. Mama domnului Huxtable a fost grecoaică. Iar el i-a moștenit întru totul trăsăturile. E ca un zeu grec adus printre noi – brunet, cu tenul și ochii închiși la culoare și părul negru. Și un trup... de fapt, poți judeca și singură. Uite-l.

Și într-adevăr era acolo, alături de contele de Merton și baronul Montford, cumnatul contelui. Erau călare.

Oh, îl descrisese destul de bine, hotărî Hannah în timp ce-l examina cu un ochi critic. Memoria n-o înșelase, deși nu-l mai văzuse de doi ani, căci își petrecuse ultimul an de doliu la țară. Trupul lui era perfecțiunea întruchipată, și îl avantaja mult postura călare. Era înalt și zvelt, dar vânjos și avea mușchi bine formați peste tot pe unde-i ședea bine unui bărbat. Chipul îi căpătase parcă o asprime și niște unghiuri mai dure decât și-l amintea ea. Și uitase de nas, pe care și-l spărsese probabil vreodată și-i rămăsese puțin strâmb. Dar nu-și schimbă părerea despre chipul lui. Era suficient de frumos cât să-și simtă genunchii înmuindu-se plăcut. Păcătos de arătos.

Avusese bunul gust de a se îmbrăca în negru – în afară de pantalonii de călărie bufanți și de cămașa albă. Jacheta lui de călărie era neagră și i se mula pe mușchii puternici de pe piept, umeri și brațe ca o a doua piele. Cizmele și jobenul îi erau negre. Până și calul tot negru era.

Dumnezeule, arăta de-a dreptul periculos, se gândi Hannah aprobator. Părea inaccesibil. Arăta ca o fortăreață de necucerit. Arăta de parcă ar fi putut-o lua într-o mână – în timp ce

ea ar fi asaltat fortăreața, adică – zdrobindu-i fiecare os din trup.

El era acela, clar. Cel puțin anul acesta. Anul viitor avea să aleagă pe altcineva. Sau poate la anul avea să se mai gândească, poate să-și caute pe cineva pe care să-l iubească, cineva cu care să rămână permanent. Dar nu era încă pregătită pentru așa ceva. Anul acesta era pregătită pentru ceva cu totul și cu totul diferit.

— Vai, Hannah, îi spuse Barbara cu îndoială în glas, nu pare chiar un om de treabă. Aș fi vrut...

— Dar cine vrea un om de treabă drept amant? întrebă Hannah, în timp ce înainta prin mulțime cu surâsul ei caracteristic pe buze. Sună înfiorător de plicticos, oricine ar fi el.

Deci iar ajunsese aici, se gândi Constantine Huxtable. Încă un sezon la Londra. Iarăși în Hyde Park, înconjurat de jumătate din protipendadă, cu vărul său de-al doilea Stephen, conte de Merton, și cu Jasper, baronul Montford – Monty, soțul verișoarei sale Katherine –, călărind de-o parte și de alta a sa.

Parcă mai ieri fusese aici ultima oară. Era greu de crezut că mai trecuse un an. Se gândise să nu se mai deranjeze să vină deloc anul acesta. Firește, așa se gândea în fiecare an. Și totuși, în fiecare an era prezent aici.

Era ceva, ca o mreajă îmbietoare care-l trăgea înapoi la Londra primăverile, admise în sinea lui, în timp ce-și scoteau toți trei jobenele în fața unor doamne mai în vârstă, cu bonete mari, dintr-o caleașcă veche, condusă încet de un vizitiu și mai bătrân decât întregul echipaj. Doamnele le răspunseră la salut ridicând mâinile și clătinând din capete la unison. De parcă ar fi fost capete regale.

Se bucura atât de mult când era acasă, în Ainsley Park, Gloucestershire. Niciodată nu era mai mulțumit decât atunci când se afla acolo, cufundat în treburile fermei și în forfota celor legate de casă. Rareori avea o clipă pentru sine când se afla la țară. Și clar nu se putea plânge de singurătate. Vecinii erau mereu dornici să-l invite la toate evenimentele lor sociale, chiar dacă erau puțin suspicioși față de ce anume făcea el la Ainsley.

Cât despre Ainsley... Ei bine, casa gemea de oameni, așa că el se mutase în casa adiacentă în urmă cu doi ani, ca să păstreze o relativă intimitate în viața lui –, dar și ca să le pună nou-veniților la dispoziție camerele sale din casă. Acest aranjament mersese de minune până iarna trecută, când un grup de copii descoperise

sera atașată casei adiacente, transformând-o în loc de joacă. Iar apoi, firește, le trebuise acces la bucătărie, ca să aibă de unde lua veselă și apă pentru ceaiul servit păpușilor. Și... Ei bine, într-o bună zi, când bucătarul nu era prin zonă, Constantine se trezise scotocind prin cămară ca să le găsească borcanul cu fursecuri, iar apoi că se alătură partidei de ceai, Dumnezeule mare.

Nu-i de mirare că se refugia în fiecare primăvară la Londra. Un bărbat avea nevoie de liniște și de pace, dar și de sănătate mintală.

— E bine să fii iar în oraș, nu? îl întrebă vesel Monty.

— Chiar dacă tocmai am fost dat afară din propria casă, răspunse Stephen.

— Dar doamnele trebuie să admire moștenitorul fără amestecul bărbaților, spuse Monty. Oricum, doar nu ai vrea cu adevărat să fii acolo, nu, Stephen? Având în vedere că surorile tale s-au străduit atât cu organizarea și au invitat o duzină de alte doamne să li se alăture în admirație și să aducă daruri, pe care Cassandra va trebui să le admire, iar apoi toate se vor aduna să cerceteze bebelușul și să-i gângurească?

Se cutremură teatral. Stephen rânji.

— Ai și tu dreptate, Monty.

Contesa tocmai îi oferise un fiu. Primul lor copil, un moștenitor. Viitorul conte de Merton. Nu conta pentru Constantine. Tatălui său i se succedaseră fratele lui, Jonathan – sau Jon – pentru câțiva ani, iar acum titlul era purtat de Stephen. Iar apoi avea să fie fiul lui Stephen. Poate el și Cassandra urmau să producă un cârd întreg de moștenitori, în anii următori, dacă doreau. N-ar fi contat pentru Constantine, el niciodată n-ar fi ajuns conte.

N-avea importanță. Mereu știuse că nu avea să fie. Și nici nu-i păsa.

Se opriră să schimbe două vorbe cu câțiva domni cunoscuți. Parcul era plin de chipuri familiare, observă Constantine în timp ce-și plimba agale privirea împrejur. Aproape că nu vedea pe nimeni nou, iar noutățile erau majoritatea domnișoare foarte tinere – noua recoltă de fete dornice de măritiș, aduse la marele târg matrimonial.

Unele erau chiar frumoase, clar. Dar Constantine fu surprins, deși nu alarmat, să realizeze cât de rece le analiza. Nu simțea nici un interes real față de nici una dintre ele. Deși ar fi

putut să o facă, fără teama de a cădea în păcatul obrăzniciei. Statutul său ilegitim era doar un fleac în acte. Chiar dacă nu putea moșteni titlurile și proprietățile tatălui său, nu-i afecta deloc statutul social. Fusese crescut la Warren Hall și primise o avere bunicică atunci când murise tatăl său.

Dacă dorea, putea s-o abordeze pe oricare dintre pretendentele la măritiș și probabil ar fi avut și ceva succes. Doar că avea treizeci și cinci de ani. Toate aceste fete frumoase erau niște copile în ochii lui, ceea ce îl făcea să se simtă inconfortabil. Majoritatea aveau șaptesprezece sau optsprezece ani.

Era ceva cam alarmant. Nu întinerea, nu? Și nici nu avusese vreodată de gând să treacă prin viață de unul singur. Atunci, când avea să se însoare? Și mai precis, cu cine?

Își cam redusese din șanse, desigur, când cumpărase Ainsley Park cu câțiva ani în urmă și se apucase să găzduiască tot felul de paria ai societății – vagabonzi, hoți, foști soldați, cei săraci cu duhul, prostituate, mame necăsătorite cu tot cu copiii lor și alții de acest fel. Ainsley prospera în mod satisfăcător, prin activitățile de acolo, după câțiva ani în care cheltuise bani cu proprietatea fără să obțină vreun profit – și multă muncă.

Totuși, o tânără soție, mai ales una de viță nobilă, în mod sigur n-ar fi fost mulțumită dacă ar fi adus-o să trăiască în asemenea companie – și în casa de oaspeți, pe deasupra. Acum vreo lună, salonul său fusese acaparat drept infirmerie pentru păpușile prea obosite pentru a-și mai putea ține ochii deschiși după ceaiurile din seră.

— Lasă-mă să ghicesc, se înclină Monty înspre el. Cea în verde?

Constantine realiză că se uita cam fix la două domnișoare, urmate la câțiva pași de două guvernante cu înfățișare severă – și toate patru observaseră. Fetele chicoteau și își aranjau ținuta, iar guvernantele se apropiaseră la un pas jumătate în urma lor.

— E mai drăguță decât cealaltă, aprobă Constantine, mutându-și privirea în altă parte. Totuși, cea în roz are o siluetă mai frumoasă.

— Mă întreb al cărei *papa* e mai plin de bani, răspunse Monty.

— Ducesa de Dunbarton a revenit în oraș, spuse Stephen, în timp ce înaintau toți trei. La fel de încântătoare ca întotdeauna. Probabil a ieșit din doliu. Să mergem să o salutăm?

— Absolut, răspunse Monty, dacă reușim să ieșim de aici înainte să treacă peste noi următoarele șase trăsuri care stau la rând, și fără să trecem și noi peste cei șase trecători care stau în fața noastră. Mereu se abat de la trotuar, parcă spre pierzanie.

Începu să le croiască drum liber, găsind cu pricepere o cărare printre trăsuri și călăreți, până când ajunseră la grupul celor care se plimbau pe jos, marea majoritate circulând în siguranță pe trotuarele care le erau destinate.

Constantine o văzu în sfârșit. Dar cum ar fi putut să n-o vadă cineva, realiză el, odată ce privea cu atenție în jur? Era mlădioasă, avea un ten alb cu nuanțe fine, rozalii, care i se regăseau și pe buze, și ochi galeși, de un albastru infinit.

Dacă femeia aceasta ar fi ales să fie o curtezană și nu nevasta lui Dunbarton, probabil că până acum ar fi ajuns cea mai celebră din Anglia. Și ar fi strâns o adevărată avere. Dar strânsese deja una, firește, nu-i așa, momind fosila aceea stafidită să se însoare cu ea, pentru prima și ultima oară în lunga lui viață. Iar apoi storcându-l de absolut tot ce nu era bătut în cuie de termenii moștenirii.

Avea o însoțitoare care arăta destul de respectabil. Și se întreținea cu admiratorii săi, adunând în jurul ei multe persoane – aproape numai bărbați – cu surâsul ei enigmatic și, ocazional, cu una dintre mâinile ei înmănușate în alb, pe arătătorul căreia scânteia un diamant suficient de mare cât să zdrobească ușor creierii oricărui bărbat care ar fi fost suficient de imprudent cât să fie necuviincios.

— Ah, spuse ea, întorcându-și privirea languroasă de la roiul ei de admiratori, majoritatea împinși înainte de mulțime, Lord Merton. Sunteți la fel de angelic ca întotdeauna. Sper că Lady Paget apreciază valoarea premiului său.

Își alegea bine vorbele. Avea o voce plăcută și blândă. Firește, probabil nu avusese niciodată nevoie să ridice tonul. Ori de câte ori deschidea gura, toți tăceau ca s-o asculte. Îi întinse o mână lui Stephen, care i-o sărută zâmbind.

— Acum este Lady Merton, stimată doamnă, spuse el. Iar eu îmi apreciez cu siguranță valoarea premiului meu.

— Bravo, răspunse ea. Ai ales răspunsul corect. Și iată-l și pe lordul Montford. Arătați chiar... îmblânzit. Meritele doamnei Montford, nu mă îndoiesc.

Și-i întinse mâna.

— Chiar deloc, doamnă, răspunse Monty, rânjind și sărutându-i mâna. A fost suficient să-i arunc o privire... și m-am domesticit.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea, deși mie mi-a șoptit o păsărică altceva. Și domnul Huxtable. Ce mai faceți?

Îl privea aproape disprețuitor, deși pe sub gene, ceea ce reducea efectul – asta dacă într-adevăr intenționase să-l privească disprețuitor. Lui nu-i întinse mâna.

— Sunt foarte bine, ducesă, vă mulțumesc, răspunse el. Cu atât mai mult cu cât văd că anul acesta ați revenit în oraș.

— Ah, ce lingușitor, spuse ea, făcând un mic gest de indiferență cu mâna ei plină de inele. Apoi se întoarse spre însoțitoarea sa, care rămăsese tăcută până atunci. Babs, am plăcerea să ți-i prezint pe contele de Merton, baronul Montford și domnul Huxtable. Domnișoara Leavensworth, domnii mei, este cea mai dragă prietenă a mea din întreaga lume. A fost deosebit de amabilă să binevoiască să stea o vreme cu mine, înainte să revină acasă, unde se va căsători cu vicarul din satul în care am crescut amândouă.

Domnișoara Leavensworth era înaltă și zveltă, cu un chip prelung, cu trăsături nordice, dinții din față ușor proeminenți și păr blond. Nu era urâtă. Făcu o reverență, iar bărbații îi răspunseră cu plecăciuni făcute din șa.

— Sunt încântat să vă cunosc, domnișoară Leavensworth, spuse Stephen. Veți avea nunta curând?

— În august, milord, răspunse ea. Dar între timp sper să văd cât mai multe locuri interesante din Londra. Toate muzeele și galeriile de artă, în orice caz.

Constantine observă că ducesa îi examina calul. Și cizmele. Și coapsele. Și apoi... chipul. Ridică din sprâncene când realiză că și el o privea.

— Trebuie să mergem, Babs, spuse ea. Mă tem că blocăm trecerea, iar acești gentlemeni încurcă restul celor care se plimbă. Sunt atât de... mari.

Se răsuci pe călcâie și porni către următorul val de admiratori veniți să o salute și să-i ureze o revenire plăcută în oraș.

— Măi să fie, murmură Monty. Uite o domniță foarte periculoasă. Și abia ce-a scăpat din lesă.

— Prietena ei pare foarte cumsecade, observă Stephen.

— Se pare, spuse Constantine, că doar domnii cu titluri nobiliare primesc onoarea de a-i săruta mâna.

— Eu nu mi-aș face prea multe griji despre asta în locul tău, Con, spuse Stephen. Poate doar domnii fără de titlu primesc onoarea de a o cerceta din cap până în picioare, în locul mâinii.

— Sau poate doar acei domni necăsătoriți, Monty, spuse Stephen. Poate doamnei îi place de tine, Con.

— Dar poate mie nu-mi place doamna, răspunse Constantine. Niciodată n-am avut ambiția de a împărți o amantă cu jumătate din protipendadă.

— Hmm, răspunse Monty. Crezi că asta a făcut Dunbarton, bietul împielițat? Deși, că tot vorbim de dracul, se spune că avea o reputație tare nestatornică pe când era tânăr. Dar după căsătorie n-a părut niciodată încornorat, nu? Mai degrabă semăna cu un motan care se urcase drept într-un castron cu smântână, în care să se lăfăia în timp ce-l limpăia.

— Mi-a venit o idee, zise Stephen. Anul trecut, poate chiar pe vremea asta, chiar în acest loc am dat prima dată cu ochii de Cassandra. Și tu erai cu mine, Con. Și dacă nu mă înșel, Monty, tu călăreai cu Kate, iar noi o priveam și remarcaserăm cât de neplăcut de cald trebuia să-i fie în hainele de doliu.

— Și apoi ați trăit fericiți până la adânci bătrâneți, răspunse Monty, rânjind iarăși. Ce vrei să spui, că-i prezici o soartă asemănătoare lui Con, alături de fermecătoarea ducesă?

— Acum nu e însorit și în nici un caz cald, răspunse Constantine. Iar ducesa nu poartă haine de doliu. Și nici nu se plimbă cu însoțitoarea ei fără s-o bage nimeni în seamă. Iar eu n-am nevoie să-mi bag gâtul în jug, mulțumesc frumos, Monty.

— Dar bine, Con, nici eu nu căutam, spuse Stephen, ridicând din sprâncene.

Toți hohotiră de râs, iar apoi îl observară pe Timothy Hood, care conducea un faeton nou-nouț, cu capra înaltă, tras de o pereche de suri perfect asortați. Atenția le fu prompt atrasă, uitând de văduva îmbrăcată în alb care se uitase la el nu atât cu dispreț, realiză Constantine, acum că avea câteva minute să reflecteze, ci mai degrabă provocator.

Chiar nu era interesat. Își alegea amantele – și își alegea una aproape în fiecare an în perioada în care se afla în oraș – căutând o relație cât mai confortabilă pe parcursul sezonului.

Și nu avea ce confort să găsească alături de o femeie care

părea să-și petreacă zilele adunând cât de mulți admiratori putea, iar abilitățile ei în asemenea privințe erau uimitoare.

El nu juca după cum îi cântau femeile.

Și nici nu țopăia ca vreo marionetă.

Clar nu una condusă de vestita ducesă de Dunbarton.

capitolul 3

În zilele următoare, Barbara se convinse că Hannah locuia acum într-o lume deranjant și zăpăcitor de diferită față de aceea în care crescuseră, cea a satului Lincolnshire. O lume mai imorală. În acele zile, Hannah spusese de două ori minciuni gogonate, și nici măcar nu voia să recunoască.

Nu recunoștea că sunt minciuni, cel puțin.

Prima fusese când ele două tocmai ieșiseră din magazinul unei modiste de pe Bond Street, în orele târzii ale dimineții. Un servitor le urma, pe jumătate ascuns de patru cutii mari pentru pălării. Voiau să-și vadă cumpărăturile depuse în trăsură, în bună stare, iar apoi să meargă puțin mai încolo pe aceeași stradă la brutărie, pentru ceva de ronțăit. Dar soarta făcuse ca domnul Huxtable să se apropie de unul singur pe trotuar. Mai era ceva distanță între ei, și l-ar fi putut evita cu ușurință, mai ales din moment ce nu părea să le fi observat în mulțimea de cumpărători. Dar Hannah îl așteptase să se apropie și să le vadă.

El își atinsese borul jobenului, salutase politicos și le întrebase ce mai fac.

— Suntem de ore întregi la cumpărături, răspunsese Hannah, cu un oftat deznădăjduit.

Ceea ce i se păruse doar o exagerare lui Barbara, nu chiar o minciună. Până la urmă, un ceas și jumătate era mai mult decât un singur ceas.

— Și ne uscăm de sete, continuă Hannah.

Barbara începuse să se simtă cam la nelalocul ei. Firește, Hannah încerca să-l atragă pe domnul Huxtable, dar oare trebuia să fie atât de evidentă în eforturile ei?

Însă minciuna sfruntată abia urma, iar Barbara habar nu avea.

Domnul Huxtable răspunsese cu galanteria pe care

aproape orice gentleman veritabil ar fi arătat-o în asemenea circumstanțe.

— Pe-aici pe-aproape este o brutărie sau cofetărie, spuse el. Îmi acordați plăcerea să vă însoțesc până acolo și să vă ofer niște ceai?

Și în loc să arate recunoscătoare sau poate încurcată, Hannah păruse zdrobită de tristețe. Barbara fusese surprinsă să-i vadă expresia chipului.

— Sunteți extraordinar de amabil, domnule Huxtable, răspunsese ea, dar așteptăm musafiri și ne grăbim spre casă.

Iar vizitiul trebuise să își adune repede hățurile, servitorul se chinuise să le deschidă portiera trăsurii, iar domnul Huxtable făcuse o plecăciune și le ajutase să urce. Hannah înclinase grațios din cap, în timp ce porneau la drum.

— Hannah? întrebase Barbara.

— Doar nu era să par nerăbdătoare, răspunsese Hannah.

— Dar l-ai rugat, practic, să ne ofere un ceai, observase Barbara.

— Eu doar am remarcat că mi-e sete, replicase Hannah, ceea ce e perfect adevărat.

— Așteptăm musafiri? se interesase Barbara.

— Din câte știu eu, nu, admisese Hannah, dar nu se știe niciodată.

Deci minți*se*, cu alte cuvinte. Barbara nu era de acord cu minciunile, dar nu spusese nimic. Hannah își făcea jocul, fapt cu care Barbara iarăși nu era de acord, dar Hannah era o femeie în toată firea. Își putea alege singură cursul vieții.

A doua minciună fusese spusă câteva seri mai târziu, când se aflau la un bal găzduit de Lord și Lady Merriwether. Barbara nu dorise să meargă. Era un bal pentru înalta societate, iar ea nu fusese toată viața ei la ceva mai grandios decât o serbare câmpenească.

— Prostii, răspunsese Hannah, auzindu-i temerile. Arată-mi picioarele, Babs.

Barbara își ridicase fustele deasupra gleznelor, iar Hannah îi privise încruntată picioarele.

— Exact cum credeam, spusese ea. Ai un picior drept și unul stâng. Perfecte pentru dans. Ți-aș fi permis să rămâi acasă dacă aveai două picioare stângi, cum au unii, sărmanii de ei. De obicei, bărbații. Dar tu vii. N-are nici un rost să protestezi. Vii.

Spune-mi că vii.

Firește, Barbara venise la bal și rămăsese cu ochii mari de uimire. Nici în vis nu-și imaginase asemenea splendoare. Avea să scrie niște scrisori foarte lungi a doua zi, pentru cei de acasă.

Mulțimea le înghițise imediat ce păsiseră în sala de bal. Sau mai degrabă Hannah fusese înconjurată, iar Barbara fusese prinsă de mulțime lângă ea. O uimea și o amuza să observe cum i se transformă prietena în mijlocul publicului. Nu prea mai semăna celei pe care o știa Barbara de-o viață. Semăna cu... ei bine, cu o ducesă.

Domnul Huxtable era și el în sala de bal. Era însoțit de cei doi gentlemeni care fuseseră cu el călare în parc și de două doamne. Dar nu rămăsese mult cu ei. Se plimbase prin sală și se oprise deseori să facă conversație cu lumea.

Iar Hannah, observase Barbara, era atentă să se poziționeze astfel încât să-i surprindă deseori privirea. Schimbul de priviri era însoțit de obicei de fluturări din evantaiul alb cu pene și o ocheadă care reușise să pară aproape oropsită de câteva ori. De parcă Hannah ar fi fost nefericită în mulțime și i-ar fi trebuit un salvator.

Probabil mai erau câteva duzini de doamne în aceeași încăpere, se gândise Barbara, care ar fi fost încântate să fie într-acest fel nefericite și să aibă nevoie de salvare. Puterea pe care o avea Hannah asupra bărbaților era uimitoare, mai ales că nu părea să facă vreun efort. Firește, atrăsese mereu privirile tuturor, încă de când era foarte tânără. Era una dintre acele ființe pur și simplu minunate.

Într-un final, domnul Huxtable răspunse rugăminților ei mute și se apropie de ele.

Făcu mai întâi o plecăciune Barbarei și îi ură o seară plăcută. Apoi se plecă în fața lui Hannah.

— Ducesă, spuse el, aveți amabilitatea de a-mi acorda primul dans?

Ea păru întristată din nou.

— Regret, dar nu, spuse ea. I l-am promis deja altcuiva.

Cum? Barbara clipise. Hannah îi explicase când veneau spre bal că niciodată nu permitea vreunui bărbat să rezerve un dans cu ea – și asta din zilele în care ducele încă mai dansa. Iar Barbara nu își auzise prietena căzând de acord cu vreunul despre vreun dans, de când ajunseseră. Și încă nu era tot.

— Poate al doilea dans? Sau al treilea? întrebase domnul Huxtable.

Hannah închisese evantaiul și-i dusese mânerul la buze.

— Îmi pare rău, domnule Huxtable, răspunsese ea, cu regret în glas. Am promis toate dansurile deja. Poate altă dată.

El făcuse o plecăciune și plecase.

— Hannah? întrebase Barbara.

— Voi accepta fiecare invitație la dans a celorlalți, spusese Hannah. Babs, nu pot părea nerăbdătoare.

Iar roiul de admiratori revenise, forfotind în căutarea atenției sale.

Ce minciuni bizare și sfruntate, se gândise Barbara. Cum ar putea fi atrăgător pentru un bărbat să-i soliciți atenția și apoi să-i dai cu piciorul? Cum l-ar aduce asta de la stadiul de necunoscut la cel de amant?

Orice ar fi însemnat această strategie, Barbara spera că nu va da roade. Credea cu sinceritate că Hannah făcea o greșeală gravă luându-și oricare bărbat ca iubit. Iar domnul Huxtable, deși părea un gentleman perfect, părea și foarte periculos. Genul de bărbat care n-ar răbda să fie manevrat la nesfârșit. Barbara putea doar să spere că reacția lui finală avea să fie aceea de a o ignora pe Hannah cu totul.

Iar apoi Barbara fu smulsă din gândurile sale când un domn o rugă pe Hannah să le facă cunoștință, apoi se plecă asupra mâinii Barbarei și îi ceru să îi acorde primul dans.

Cu greu se abținu să nu se uite în jos, să se asigure că avea cu adevărat un picior drept și unul stâng. I se uscă brusc gura, inima îi bătea nebunește și își dori din suflet să fi fost Simon acolo.

— Mulțumesc.

Surâse senin și își așeză mâna pe mâneca domnului. Deja uitase cum îl cheamă.

Între timp, Hannah dădea dovadă de una dintre cele mai importante calități pe care le dobândise în ultimii unsprezece ani – răbdarea. Când voiai ceva, nu trebuia să pari nerăbdătoare. Iar ea și-l dorea pe Constantine Huxtable. Era chiar și mai atrăgător decât și-l amintea din anii trecuți și nu se îndoia că ar fi putut fi și un amant satisfăcător. Poate chiar mult mai mult decât satisfăcător, de fapt.

Dar știa că el nu credea c-o vrea ca iubită. Fusese evident

încă de când se întâlniseră în Hyde Park. O privise cu răceală mai degrabă de sus, de pe cal, iar ea înțelesese că o disprețuiește. Mulți o disprețuiau, firește, fără să o cunoască – ceea ce era în mare parte vina ei, ce-i drept. Dar tot roiau în jurul ei. Nimeni nu-și putea lua ochii de la ea.

Ducele o învățase nu doar cum să fie observată, ci și irezistibilă.

„Nimeni nu admiră timiditatea sau modestia, dulcea mea dragoste“, îi spusese el odată, la începuturile căsătoriei lor, pe când ea avea din preaplin aceste două însușiri. Îi spusese mereu „dulcea mea dragoste“ și niciodată Hannah. Așa cum ea nu-i spusese niciodată altfel decât „duce“.

Învățase să nu fie niciodată timidă.

Și absolut niciodată să nu fie modestă.

Și să aibă răbdare.

La trei săptămâni după bal, Hannah și Barbara se aflau la un concert privat, la reședința lui Lord și Lady Heaton. Se aflau în anticamera ovală, alături de o mulțime de alți spectatori care ajunseseră devreme, delectându-se cu un pahar de vin înainte să-și ocupe locurile în salonul de concerte. Ca de obicei, erau înconjurate de prietenii și admiratorii lui Hannah. Doi dintre ei rivalizau pentru onoarea de a-i sta alături în acea seară. Le-ar fi putut reaminti că are două laturi, dar nu credea că vreunul ar fi fost mulțumit de această soluție.

Flutură un evantai dinaintea chipului și observă sosirea contelui și a contesei de Sheringford, un cuplu al cărui mariaj debutase în focul unui scandal absolut șocant în urmă cu câțiva ani, iar apoi se transformase într-o uniune conjugală aparent fericită.

Contesa o zări pe Hannah și îi zâmbi. Contele zâmbi și el și le făcu semn cu mâna. Domnul Huxtable era cu ei. Firește, era rudă cu contesa, sora contelui de Merton. Înclină din cap spre Barbara și Hannah, fără să zâmbească.

Toți ceilalți din cameră păleau, nesemnificativi, comparativ cu el. Iar el urma să-i fie amant.

Așa avea să fie. Refuza să se îndoiască de asta.

„Dacă-ți dorești ceva, dulcea mea dragoste“, îi spusese ducele odată, „niciodată nu-l vei obține. A dori e un cuvânt timid, abject. Implică faptul că știi că vei rămâne tânjind, că știi că nu

meriți ce-ți dorești, dar speri la un miracol. De fapt, trebuie să te *aștepți* ca respectivul lucru să devină al tău. Nu există miracole“.

— Nu pot să stau lângă dumneata, mă tem, Lord Netherby, dar îți mulțumesc pentru amabilitate, spuse Hannah, pentru a liniști disputa dintre cei doi admiratori ai săi. Nu fusese nevoie să ridice vocea. Toți făceau liniște ca s-o audă. Nici cu dumneata, Sir Bertrand, nu mai pot să stau, îmi pare rău. Merg să stau cu domnul Huxtable. Din păcate, n-am avut timp, acum o săptămână, să-i accept invitația de a ne trata pe mine și pe Babs cu ceai și prăjituri, atunci când ne-am întâlnit pe Bond Street. Iar acum câteva seri când ne-am întâlnit la balul de la Merriwether, m-a rugat să dansez cu el și nu mai aveam nici un dans liber. Așa că voi sta cu dumnealui în această seară.

Își închise evantaiul și își atinse buzele strânse cu vârful acestuia, în timp ce privea spre domnul Huxtable. El nu avu nici o reacție – nici de surpriză, nici de dispreț, nici de mulțumire. În nici un caz nu se gudura, cum făceau atât de mulți bărbați, nătărăii de ei. Dar nici nu se întoarse să plece.

Putea să respire ușurată.

— Bună seara, ducesă, spuse el apropiindu-se, în timp ce mulțimea de admiratori strânsă în jurul ei îi făcea loc. Nu-i cam aglomerat aici? Văd că în salonul de concerte este mai puțină lume. Să ne plimbăm pe acolo pentru o vreme?

— Pare o idee bună, spuse ea, dându-i paharul ei gol unui domn din dreapta sa și strecurându-și mâna pe după brațul domnului Huxtable.

Îi zări pe domnul și doamna Park stând de vorbă cu Barbara, cu care tocmai făcuseră cunoștință. Din ce-și amintea Hannah, cel de-al doilea fiu al lor era, de asemenea, cleric.

Hannah realiză că se sprijinea de un braț foarte vânjos. Și era complet îmbrăcat în negru, cu excepția manșetei de un alb imaculat. Mâna lui avea pielea măslinie, degetele lungi și manichiura îngrijită, deși nu avea pielea moale și fină. Dimpotrivă. Părea o mână muncită. Ici, colo se zăreau fire de păr negru. Umărul său era mai sus de al ei cu câțiva centimetri buni. Aroma apei lui de colonie îi seducea simțurile, deși nu o putea identifica.

Într-adevăr, sala de concerte era pe jumătate goală. Asemenea distracții nu începeau niciodată la timp, desigur. Începură să se plimbe cu pași lenți de-a lungul sălii.

— Așa deci, spuse el, privind în jos spre ea, sunt consolat pentru dezamăgirile mele, ducesă, prin faptul că mi se permite să stau alături de dumneavoastră în această seară?

— Ați fost dezamăgit? întrebă ea.

— Doar amuzat, îi răspunse el.

Ea întoarse capul și-l privi în ochii lui întunecați. Era imposibil de ghicit ceva din privirea lui.

— Amuzat, domnule Huxtable? își ridică ea sprâncenele a uimire.

— E amuzant, da, răspunse el, să văd un păpușar cum trage de sfori să facă marioneta să danseze, iar apoi află că păpușa nu-i legată de sforile sale.

Ah. Cineva care știa jocul și refuza să-i respecte regulile. Îl plăcea și mai mult pentru asta.

— Dar nu-i așa că e surprinzător, spuse ea, când păpușa dansează chiar și netrasă de sfori? Și astfel demonstrează că nu e o marionetă, ci că pur și simplu îi place să danseze?

— Dar, vedeți, ducesă, răspunse el, lui nu-i place să danseze după cum îi cântă corul. Îl face să se simtă prea... banal. Chiar refuză să fie o minusculă rotiță dintr-un astfel de mecanism.

Ah. Își expunea termenii și condițiile, deci.

— Domnule Huxtable, dar se poate aranja să aibă și un solo, spuse ea. Sau poate un *pas de deux*. În mod sigur un *pas de deux*, de fapt. Și dacă se dovedește a fi un partener superior, cum de altfel nu mă îndoiesc că ar fi, atunci poate i se va oferi siguranța exclusivității partiturii sale, pentru întregul sezon. Nici n-am avea nevoie de cor. Acela este dispensabil.

Se întoarseră în plimbarea lor spre partea din față a sălii, între scena pe care erau așezate instrumentele celor din orchestră și primul rând de jilțuri de catifea, poleite.

— Deci va fi supus unei perioade de probă, pentru început? întrebă el. Un fel de audiție?

— Nu cred că va fi necesar, îi răspunse ea. Nu l-am văzut dansând, dar sunt convinsă că se descurcă deosebit de bine.

— Sunteți prea bună și prea încrezătoare, ducesă. Poate că el este mai prudent. Dacă trebuie să danseze un *pas de deux*, la urma urmei, trebuie să i se dea o șansă egală să-și probeze potențiala parteneră, să vadă dacă este o dansatoare la fel de pricepută ca el, dacă i se va potrivi stilului său pentru tot

parcursul sezonului și dacă nu va deveni rapid plictisitoare.

Hannah își deschise cu mâna liberă evantaiul și-l flutură în dreptul chipului. Încă nu erau prea mulți oameni în sala de concerte, dar deja părea aglomerată și lipsită de aer.

— Plictisitor, domnule Huxtable, nu este un cuvânt din vocabularul ei, spuse ea.

— Ah, dar dintr-al lui, da.

Hannah ar fi putut să se simtă jignită, sau indignată, sau amândouă, dar era în schimb foarte mulțumită. Cuvântul „plictisitor“ făcea prea bine parte din vocabularul ei – deci mințise din nou. Barbara s-ar fi supărat pe ea dacă ar fi auzit-o. Din fericire, nu putea auzi această conversație, căci probabil ar fi leșinat de stupefacție. Majoritatea cunoștințelor bărbătești ale lui Hannah erau niște plicticoși. N-ar fi trebuit s-o pună pe un piedestal și s-o adore. Un piedestal putea fi un loc arid, singuratic, iar adoratul unei simple muritoare era absolut ridicol.

Fură nevoiți să se întoarcă și să meargă spre celălalt capăt al sălii.

— Ah, observă ea, privind înainte, iată-i pe ducele și ducesa de Moreland. Să mergem să vorbim cu ei?

Ducele era vărul domnului Huxtable, cel care-i semăna. De fapt, păreau aproape frați.

— Se pare că așa vom face, murmură el, în timp ce ea îl trăgea înspre ei.

Ducele și ducesa fură foarte politicoși cu ea, dar foarte glaciali față de el. Hannah își amintea parcă despre o oarecare înstrăinare între veri. Dar își stăvili gândurile la timp înainte să le critice disputele din familie. Ar fi râs ciob de oală spartă, nu?

Avusese dreptate; ducele era cel mai arătos dintre ei doi. Trăsăturile lui aveau o perfecțiune clasică, iar ochii săi erau, spre surprinderea ei, albaștri, deși se așteptase să fie închiși la culoare. Însă pentru ea, domnul Huxtable rămânea cel mai atrăgător – și oricum, ducele era însurat.

— Eu și domnul Huxtable vom merge acum la locurile noastre, spuse Hannah înainte ca întâlnirea să devină prea incomodă. Am stat prea mult în picioare și am obosit.

Toți înclinară din cap și-și surâseră, iar domnul Huxtable o duse să se așeze pe un scaun din mijlocul celui de-al patrulea rând de la scenă.

— Nu-i un semn prea bun, spuse el, când pe o dansatoare o

dor picioarele după doar un ceas sau cam așa ceva de stat pe ele.

— Dar cine-a spus ceva despre dans? întrebă ea, închizându-și evantaiul și atingându-l cu el pe braț. De ce v-ați certat cu ducele de Moreland?

— Cu riscul de a părea necuviincios, ducesă, răspunse el, mă văd nevoit să vă informez că nu este treaba dumneavoastră.

Ea oftă.

— Dar bineînțeles că este treaba mea. Sau va fi. Voi insista să aflu tot ce se poate afla despre dumneavoastră.

El își întoarse ochii întunecați către ea.

— Presupunând că primesc rolul după audiție? întrebă el.

Ea îl lovi peste braț cu evantaiul.

— Domnule Huxtable, după audiție îmi veți cerși rolul. Dar știți deja asta. După cum și eu știu că n-aveți nevoie de nici o audiție. Sper că sunteți un bărbat învăluit în mister și că aveți mai multe secrete de dezvăluit pe lângă motivul pentru care v-ați certat cu vărul dumneavoastră. Oh, chiar sper asta. Dar cred cu tărie că nu voi fi dezamăgită.

— Dar dumneavoastră, pe de altă parte, ducesă, sunteți ca o carte deschisă, nu-i așa? Va trebui să vă gândiți și la alte metode de a-mi menține interesul, în afară de a-mi dezvălui secrete inexistente.

Ea surâse ușor, privind pe sub gene.

— Începe să se umple sala, observă ea. Cred că în următoarele cincisprezece minute va începe concertul. Și tot n-am vorbit despre nimic important, domnule Huxtable. Cum vi se pare vremea? O căldură prea timpurie, nu credeți? Oare vom suferi de pe urma acestui val de aer cald mai târziu, în lunile următoare de vară? Așa se spune, nu? Ce părere aveți?

— Ducesă, eu cred că n-ar trebui să fiți alarmată de o caniculă timpurie. Fără îndoială, sunteți o optimistă și vă așteptați ca vremea să se încălzească pe parcursul primăverii.

— Chiar sunt ușor de citit, răspunse ea. Păreți să mă ghiciți atât de bine. Și să nu-mi spuneți, domnule Huxtable, că sunteți genul de bărbat care preferă o primăvară răcoroasă în speranța că va avea o vară potrivită. Doar sunteți grec.

— Pe jumătate doar, răspunse el. Vă las să ghiciți care-i jumătatea în cauză.

Spectatorii se așezaseră pe locurile din fața și spatele lor, iar auditoriul începuse să murmure, absorbit în conversație, până

când lordul Heaton păși pe scenă, și toți tăcură în așteptarea concertului.

Hannah își lăsă evantaiul să-i atârne de încheietura mâinii și atinse delicat cu degetele mâneca domnului Huxtable.

Totul fusese foarte contrariant. Cum își făcuse deja vădite intențiile, atât pe Bond Street, cât și la balul de la Merriwether, intenționase să facă un pas înainte în seara aceasta pentru a se putea retrage data viitoare când îl întâlnea. Nu se grăbea deloc. Preliminariile puteau fi la fel de plăcute ca și jocul în sine.

Dar el refuzase să-i intre în joc. Și în loc să facă un mic pas înainte, ea simțea că în această seară mersese pe puțin un kilometru. Simțea că nu mai are suflu aproape.

Dar simțea și că vibrează de nerăbdare.

Nu-i putea permite să aibă ultimul cuvânt, însă. Nu atât de devreme. De fapt, niciodată.

— Văd că domnul Minter a sosit mai târziu, spuse ea, când intermezzoul începu, o oră mai târziu, iar cei din sală se ridicară, căutând să stea la un pahar de vorbă. Trebuie să mă duc să-l cert. M-a implorat să-l las să stea lângă mine în seara asta, și mi s-a făcut milă și am acceptat. Cred că ar fi bine să merg să stau cu el pentru restul concertului. Bietul om, pare cam singur.

— Da, îi șopti la ureche domnul Huxtable, cred că ar fi mai bine să mergeți, ducesă. Dacă ați rămâne, poate aș trage concluzia că sunteți prea îndrăzneață.

Ea îl mai lovi încă o dată ușor peste braț cu evantaiul, iar apoi se năpusti asupra inocentului domn Minter, care probabil habar n-avea măcar că și ea era aici.

capitolul 4

Amantele primăvăratice ale lui Constantine – după cum le poreclise odinioară Monty – erau alese aproape întotdeauna din rândul văduvelor din înalta societate. Își făcuse o regulă personală să nu viziteze vreodată un bordel și să nu angajeze o actriță sau o curtezană. Sau o doamnă măritată, desigur, deși surprinzător de multe își indicau disponibilitatea. Sau una nemăritată – la urma urmelor, își căuta o amantă, nu o nevastă.

Observase că majoritatea văduvelor nu se prea grăbeau să se recăsătorească. Deși până la urmă se măritau din nou, multe erau dornice să petreacă vreo câțiva ani bucurându-se de libertatea lor și de plăcerile senzuale ale amorului ocazional.

Aproape în fiecare sezon își făcea o nouă amantă. Rareori mai mult de una, și niciodată mai multe în același timp. Iubitele sale erau de obicei femei încântătoare și mai tinere ca el, deși niciodată nu considerase tinerețea și frumusețea drept calități necesare. Prefera femeile discrete, stilate, elegante și suficient de inteligente cât să poată purta o conversație pe diverse subiecte de interes. Dorea să primească atât companie, cât și satisfacție sexuală de la o femeie.

Dar anul acesta?

Se afla pe terasa mare, pavată, din spatele conacului Fonteyn din Richmond – deși în acest caz, termenii de spate sau față erau relativi. Casa era orientată cu fața spre drum și nu părea să aibă nimic remarcabil. Pe de altă parte, vederea din spate dădea spre Tamisa, iar între spatele casei și apă se aflau terasa și scările largi, ornate cu flori, după ele urma peluza în pantă, cu o tufă de trandafiri și o mică livadă pe o latură și un rând de sere pe cealaltă, și încă o terasă, de data aceasta pavată, de-a lungul malului. Un ponton mic se întindea în apă, pentru plăcerea oricui ar fi dorit să ia vreuna dintre bărcile care se

balansau de-o parte și de alta a acestuia.

Iar acest spate al casei, care ar fi putut fi confundat cu ușurință cu fața acesteia, era acum scăldat în lumina răsăritului și mângâiat de un val de căldură temperat de o boare răcoroasă, de așteptat pentru această lună timpurie a anului. Totul era foarte pitoresc și foarte plăcut.

Familia Fonteyn avusese ceva curaj să găzduiască o petrecere în aer liber atât de devreme, la începutul sezonului, cu mult timp înainte ca oricine altcineva să-și asume asemenea riscuri cu vremea. Firește, aveau o sală de bal spațioasă înăuntru, dar și un salon de recepție încăpător și, fără îndoială, multe alte camere suficient de mari cât să poată adăposti musafirii în cazul în care vremea avea să se răcească sau să plouă.

Anul acesta, orașul avea o nouă văduvă, și aceasta i se oferise destul de fățiș și agresiv să-i fie noua amantă pe parcursul sezonului. Dacă nu țineai cont de încercarea ei foarte transparentă de a se pretinde greu de obținut. Îl amuzase foarte mult cu felul în care se comportase pe Bond Street și la balul Merriwether.

Iar acum se purta la fel. Stătea pe peluză, în apropierea livezii, la brațul lordului Hardingraye, unul dintre foștii ei iubiți, cu care sosise în urmă cu o jumătate de oră. Erau înconjurați de alți musafiri, bărbați și femei, iar ea acorda atenție deplină grupului, răsucindu-și umbreluța de soare deasupra capului. Era albă, firește, ca și restul hainelor sale. Aproape mereu era îmbrăcată în alb, deși nu arăta niciodată la fel. Uimitor.

Nu-i aruncase nici o privire lui Constantine, deci ori nu-l zărise încă, ori nu mai era interesată de el. Iar el știa că nici una din cele două variante nu era adevărată.

Era hotărâtă să-l aibă și îl zărise în mod sigur. Nu ar fi fost atât de atentă să nu privească în direcția lui dacă nu l-ar fi văzut.

Îl amuza din nou.

Sorbi din pahar și își continuă conversația cu prietenii săi. Nu se grăbea deloc s-o abordeze. Nu intenționa deloc să facă el primul pas. Dacă ea avea de gând să-l ignore toată după-amiaza, foarte bine; n-avea să plece întristat.

Dar în timp ce vorbea, râdea și se uita să vadă cine a mai sosit, surâzându-le unora, salutându-i pe alții, Constantine rumega în minte întrebarea care nu-i dăduse pace în ultimele trei zile.

Chiar și-o dorea ca amantă pe ducesa de Dunbarton?

În Hyde Park, fusese ferm decis că nu și dăduse de înțeles acest lucru.

Majoritatea bărbaților ar fi considerat întrebarea absurdă, desigur. La urma urmelor, ea era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse cineva vreodată, și dacă așa ceva era posibil, chiar arăta și mai bine odată cu trecerea anilor. Era încă destul de tânără și era atât încântătoare, cât și atrăgătoare trupește. Era foarte râvnită de toți. Ar fi putut avea drept iubit aproape oricare bărbat pe care și l-ar fi dorit, chiar și pe mulți dintre cei căsătoriți.

Dar...

Era ceva la ea care-l făcea să ezite, și nu știa exact ce anume.

Oare din cauză că ea îl alesese? Dar o femeie putea să fie la fel de îndrăzneață ca un bărbat și să-și câștige lucrul sau persoana dorită. De altfel, când el însuși se decidea asupra unei femei, o asalta cu perseverență până când aceasta capitula – sau nu. Și doar era măgulitor ca o femeie frumoasă, atrăgătoare, care ar fi putut avea pe oricine să-l aleagă tocmai pe el.

Atunci poate chiar disponibilitatea ei spre așa ceva? Doar avusese legiuni întregi de iubiți pe vremea când bătrânul duce încă mai trăia. Acum că scăpase și de duce, dar și de doliu, probabil aveau să fie la fel de mulți? Dar competiția nu-l descurajase niciodată. Și de altfel, dacă avea să observe că ea dorea să mai aibă iubiți pe lângă el, putea foarte bine să se retragă din relație. La urma urmei, nu căuta dragoste sau vreun angajament matrimonial. Inima lui nu făcea parte din târg.

Iar ea îi dăduse de înțeles în destule feluri, la concertul de la Heaton, că, atât timp cât îi va fi iubit, va fi singurul.

Poate atunci semăna prea mult unei cărți deschise, cum îi spusese el la concert? Toată lumea știa asta. În ciuda ochilor galeși și a surâsului pe jumătate înflorit, femeia aceasta nu avea nimic misterios în ea, nimic care să poată fi descoperit treptat, ca petalele unui trandafir.

Cu excepția hainelor de pe ea.

Niciodată nu puteai ști cum avea să arate o femeie fără haine, indiferent de cât de des îți aruncai privirea pe trupul ei. Niciodată nu puteai ști ce senzație îți va oferi, cum se va mișca, ce sunete va scoate...

— Constantine.

Mătușa lui din partea mamei, Lady Lyngate, venise prin spatele lui și-l luase de braț.

— Spune-mi că n-ai ajuns încă pe malul apei. Sau dacă ai fost, minte-mă și spune-mi că ai fi încântat să mă însoțești până acolo.

El își așeză mâna peste a ei și-i zâmbi.

— Nu te-aș minți, mătușă Maria, spuse el, nici dacă aș fi fost deja acolo de o duzină de ori, dar chiar n-am fost. Întotdeauna va fi plăcerea mea să te însoțesc oriunde vrei să mergi. Nu știam că ești la Londra. Ce mai faci? Cu an ce trece, devii din ce în ce mai încântătoare, și fiecare fir nou de păr alb îți dă un plus de distincție.

Nici acum nu mințea. Mătușa sa încă mai întorcea capete, deși probabil se apropia de șaizeci de ani. Ea îi răspunse râzând:

— Cred că e prima dată când primesc un compliment despre părul meu alb.

Părul ei era încă foarte închis la culoare, dar tâmplele începuseră să i se grizoneze în mod atrăgător. Era mama lui Elliott, ducele de Moreland, dar niciodată nu încetase bunele relații cu Constantine, doar pentru că fiul ei vorbea rareori cu el. La fel procedaseră și surorile lui Elliott.

— Ce mai face Cece? întrebă el, referindu-se la Cecily, vicontesa de Burden, cea mai mică dintre ele și favorita lui, în timp ce o conducea pe mătușa lui, părăsind terasa și înaintând spre treptele largi către peluză. Mai are mult până să nască?

— E atât de curând încât ea și Burden au rămas la țară anul acesta, răspunse ea, spre bucuria celorlalți doi copii, desigur. Ce idee bună au avut gazdele să pună mesele pe terasă. Se poate sta și lua o gustare chiar la malul apei.

Petrecură împreună chiar în acest fel vreo zece minute, apoi trei dintre prietenii mătușii lui – o doamnă și doi gentlemeni – li se alăturară. După ce discutară o vreme, unul dintre bărbați spuse:

— Dacă binevoiți, Lady Lyngate, și dacă nepotul dumneavoastră este de acord, am venit până aici ca să luăm o barcă, însă nu mi-a plăcut niciodată să fiu singur în asemenea situații. Dacă doriți, vă rog să vă alăturați nouă.

— Oh, firește, răspunse ea. Ce încântător! Constantine, mă scuzi, te rog?

— Doar cu mare regret, răspunse el, făcându-i cu ochiul, apoi privi cum cei patru se urcară într-o barcă ce tocmai fusese eliberată de pasageri, iar unul dintre domni luă vâslele și conduse barca spre râu.

— Singur cuc, domnule Huxtable? întrebă o voce cunoscută din spatele lui. Ce pierdere, pentru un domn atât de disponibil.

— Am stat aici așteptând să mă observați și să vi se facă milă de mine, răspunse el, ridicându-se. Țineți-mi companie, ducesă.

— Nu mi-e nici foame, nici sete și nici nu simt nevoia de odihnă, răspunse ea. Duceți-mă la sere. Aș vrea să văd orhideele.

O refuza oare cineva vreodată? se întrebă el oferindu-i brațul. La concertul Heaton, când anunțase că va sta cu el în salonul de concerte, se gândise oare măcar cât de jenant ar fi fost dacă el ar fi refuzat-o? Dar de ce să aibă asemenea temeri, când nici măcar bătrânul duce de Dunbarton, așa ursuz și morocănos cum era, nu reușise să-i reziste după ce ținuse piept oricărei alte femei timp de mai bine de șaptezeci de ani?

— M-am simțit teribil de neglijată, spuse ea, luându-l de braț. N-ați venit să mă salutați când ați sosit.

— Cred că am sosit înaintea dumneavoastră, ducesă. Și nici dumneavoastră n-ați venit să mă salutați.

— Dar e treaba unei doamne, întrebă ea, să lase ce face și să întâmpine un domn?

— Cum ați făcut acum, adică?

O privi. Astăzi nu purta bonetă, ci o pălăriuță absurd de minusculă, care-i stătea elegant înclinată spre sprânceana dreaptă și arăta, firește, perfect. Cârlionții ei blonzi se încolăceau într-o coafură naturală care-i luase cameristei sale vreun ceas și mai bine, probabil, să o pună la punct. Acum că se apropiase de ea, observă că muselina albă a rochiei sale era punctată de boboci de trandafir mărunți, de un roz pal.

— Îmi dați o replică nedreaptă, domnule Huxtable. Ce altceva mi-ați lăsat de ales? Ar fi fost mult prea plictisitor să plec acasă fără să vă vorbesc.

El o conduse spre seră, tăind peluza de-a curmezișul. Și simți cum se lasă în voia sentimentului de inevitabil. Evident, ea era decisă să-l aibă. Și cu toate îndoielile sale, nu putea nega că nu-i displăcea deloc ideea. Nu se îndoia că ar avea parte de o

adevărată aventură sălbatică alături de ea în pat. Oare avea să fie o încleștare din care să biruie cel mai iscusit? Și oare avea această luptă să fie dublată de o plăcere enormă și reciprocă?

Uneori, se gândi el, era suficient să obții dintr-o legătură amoroasă doar șansa unor plăceri carnale extraordinare. Putea lăsa pentru anul viitor și pentru o altă amantă misterele unui caracter a cărui complexitate să merite să fie explorată.

Se lăsa înfrânt fără să opună cine știe ce rezistență, realiză el. Ceea ce însemna că ea era o seducătoare iscusită. Deloc surprinzător. Și nici nu-i purta pică, din moment ce începea să-i cam placă să se lase sedus.

— Unde este domnișoara Leavensworth în această după-amiază? întrebă el.

— Soții Park au invitat-o să li se alăture și să viziteze niște muzee împreună, răspunse Hannah, iar ea a preferat să accepte decât să mă însoțească aici. Vă puteți imagina așa ceva, domnule Huxtable? Iar apoi vor s-o scoată la cină și să meargă împreună la operă.

Se cutremură delicat.

— N-ați fost niciodată la operă, ducesă? întrebă el. Sau la un muzeu?

— Bineînțeles că am fost, răspunse ea. Nu poți să pari lipsit de educație în ochii lumii, înțelegeți. Trebuie să-ți arăți interesul față de diversele aspecte culturale superioare.

— Dar nu v-a plăcut nici la operă, nici la muzeu? insistă el.

— Mi-a plăcut chiar foarte mult trăsura lui Napoleon Bonaparte de la... oh, dintr-unul din muzeele acelea, răspunse ea, făcând un gest de lehamite din mâna cu care-și ținea umbreluța de soare. Trăsura aceea cu care a mers la bătălia de la Waterloo, adică. N-a putut merge călare, pentru că era suferind de trânji[1]. Știați asta? Ducele mi-a spus și mi-a și explicat ce-s aceia trânji. Sună teribil de dureros. Poate ducele de Wellington a câștigat bătălia pe seama trânjilor lui Napoleon, mai știi? Mă întreb dacă se va scrie asta prin cărțile de istorie.

— Probabil că nu, îi răspunse el, teribil de amuzat. Fără îndoială, istoria va prefera să ducă mai departe râvna contemporanilor noștri de a-l portretiza pe Wellington drept un mare erou invincibil, care a câștigat bătălia datorită măreției sale de neînfrânt.

— Așa o fi, căzu ea de acord. Așa mi-a spus și ducele.

Ducele meu, adică. Odată m-a dus să văd statuile de marmură de la Elgin și n-am fost deloc șocată să văd atâtea nuduri. Nici măcar nu m-au impresionat cine știe ce. Erau din marmură albă. Aș prefera să văd un bărbat adevărat, în carne și oase. Un grec, mai precis. Cu pielea sărutată de soare, în loc de piatră rece. Nu că ar putea avea vreodată un bărbat obișnuit o frumusețe atât de perfectă, firește.

Oftă și-și răsuci iarăși umbreluța de soare.

Ce vulpe șireată, se gândi Constantine.

— Și la operă cum a fost? întrebă el.

— Niciodată nu i-am înțeles pe italieni, răspunse ea. Ar fi fost foarte plictisitor totul, noroc cu toți eroii aceia care tot mureau pe scenă și cu pasiunile și tragediile lor. Ați observat vreodată cum toate personajele acelea muribunde cântă cea mai glorioasă arie a lor chiar imediat înainte să-și dea duhul? Ce risipă! Aș prefera să văd asemenea pasiune oferită vieții, nu morții.

— Dar din moment ce opera este scrisă pentru artiști și pentru un public cât se poate de viu, nu pentru muribunzi, observă el, chiar așa este, cum vă doriți dumneavoastră. Pasiunea se răsfrânge asupra vieții.

— Niciodată n-am să mai privesc sau să ascult opera la fel, răspunse ea, răsucindu-și încă o dată umbreluța, înainte să o închidă, deoarece ajunseseră la prima seră. Vă mulțumesc, domnule Huxtable, pentru perspectivă. Ar trebui să mă duceți într-o seară la operă, aș putea să evaluez corect muzica în prezența dumneavoastră. Am să adun un grup, să mergem împreună.

Sera emana un aer umed și foarte cald. Centrul încăperii era ocupat de ferigile dese dispuse în straturi, iar pe margini, lângă pereții de sticlă, se aflau portocali. Era pustiu.

— Ce încântător, spuse ea, stând nemișcată în spatele uneia dintre tufele de ferigi din mijlocul serei și dându-și capul pe spate, pentru a putea inspira mai mult din aroma frunzelor. Domnule Huxtable, credeți că ar fi o plăcere nesfârșită să locuiești la tropice?

— Canicula întruna, răspunse el. Insecte, boli.

Ea își coborî capul, privindu-l.

— Ah, urâțenia din inima frumuseții. Credeți că întotdeauna există o parte urâtă? Chiar și în lucruri foarte, foarte

frumoase?

Ochii ei păreau dintr-odată imenși și de adâncimi nesfârșite. Dar și triști.

— Nu întotdeauna, răspunse el. Eu prefer să cred opusul – că există întotdeauna o frumusețe indestructibilă, în miezul întunericului.

— Indestructibilă, șopti ea. Deci sunteți optimist.

— N-am cum să fiu altfel, răspunse el, dacă vreau să suport condițiile existenței omenești.

— Putem ajunge foarte ușor la disperare, spuse ea. Mereu suntem pe punctul de a aluneca într-o tragedie, nu-i așa?

— Da, răspunse el. Secretul este să nu cedăm impulsului de a sări de bunăvoie în prăpastie.

Continua să-l privească în ochi. El observă că pleoapele nu i se mai plecau galeș. Surâsul îi dispăruse. Dar avea buzele ușor întredeschise.

Arăta... altfel.

Partea pur practică a minții sale îl informă că nu mai era nimeni în seră și că, din locul în care se aflau, nu puteau fi văzuți.

Își aplecă încet capul și-și atinse delicat buzele de gura ei. Avea buze moi și calde, ușor umede și dornice. Își împinse ușor limba printre ele, urmărind conturul celei de sus mai întâi, apoi pe-al celei de jos, iar apoi se strecură în gura ei. Ea nu-și încleștă dinții în calea lui. Constantine își plimbă încet vârful limbii peste cerul gurii ei, iar apoi se retrase și o privi.

Avea gust de vin și de femeie caldă, ispititoare. O privi adânc în ochi, iar ea îi susținu privirea preț de câteva clipe, apoi expresia i se schimbă imperceptibil. Își regăsi privirea galeșă, buzele își recăpătară surâsul obișnuit, și ducesa redeveni cea dintotdeauna. Parcă și-ar fi reașezat o mască pe chip.

Ceea ce era o posibilitate interesantă.

— Sper, domnule Huxtable, spuse ea, că te poți ridica la înălțimea acestui sărut. Aș fi teribil de dezamăgită să constat contrariul.

— Putem încerca în această seară, răspunse el.

— În această seară? își arcui ea sprâncenele a mirare.

— Dacă domnișoara Leavensworth e plecată să cineze în oraș și apoi la operă, nu cred că ar trebui să rămâi singură. Poate te-ai plictisi. Vino să cinezi cu mine.

— Și pe urmă? întrebă ea, cu sprâncenele încă arcuite.

— Pe urmă ne vom desfăta cu un desert decadent, la mine în dormitor.

— Oh, răspunse ea, părând să evalueze ideea. Dar am alte planuri pentru seara aceasta, domnule Huxtable. Ce neplăcut! Poate altă dată.

— Nu, răspunse el, nici o altă dată. Nu-ți intru în joc, ducesă. Dacă mă vrei, atunci va fi în seara asta. Nu într-un viitor vag, după ce poate te-ai fi decis că m-ai chinuit îndeajuns.

— Te simți chinuit? îl tachină ea.

— Ori vii cu mine în seara asta, ori niciodată, îi răspunse el.

Ea îl contemplă în tăcere, preț de câteva clipe.

— Vai de mine, dar cred că vorbești serios, constată ea.

— Așa e, confirmă el.

Chiar așa era. O avertizase doar că nu era vreo marionetă. Și chiar dacă un flirt putea fi amuzant, n-avea de gând să se lase amânat la nesfârșit.

— Ah, cât îmi place un bărbat iscusit și nerăbdător, spuse ea. E de-a dreptul incitant, să știi. Nu că am de gând să mă las dominată, domnule Huxtable. De nici un bărbat, de fapt, niciodată. Dar cred că-l voi dezamăgi pe domnul căruia i-am promis compania mea în această seară. El oferise doar o cină fără desert, înțelegi? Sau mă rog, fără un desert decadent, în orice caz. Acela pare să fie irezistibil de delicios.

— E un desert care poate fi savurat doar în doi, răspunse el. Ne vom bucura de el în această seară. Voi trimite...

Ea îl întrerupse în aceeași clipă în care el auzi ușa deschizându-se:

— Dar nu-s decât ferigi aici, spuse ea nemulțumită. În orice povârniș din Anglia pot vedea ferigi. Eu voiam să văd orhidee. Du-mă la ele, domnule Huxtable.

— Plăcerea e de partea mea, ducesă, răspunse el, luând-o de braț.

— Iar apoi, poți să mi te alături pentru un ceai pe terasă, spuse ea, iar apoi salutară și schimbară câteva amabilități cu un alt grup de vizitatori care tocmai intrau în seră.

— Orhideele sunt în a treia seră, Excelență, îi spuse domnișoara Gorman.

— Ah, îți mulțumesc, ești foarte amabilă, îi surâse ducesa. Am început din capătul greșit.

În timp ce ieșeau în lumina soarelui primăvăratic căutând orhideele, Constantine se gândi că tocmai își găsise amanta pentru sezonul din acel an. O înțelegere foarte satisfăcătoare din multe puncte de vedere, mai ales din moment ce legătura avea să fie consumată în acea seară. Trecuse cam mult timp de când era celibatar.

Dar... poate nu din toate punctele de vedere? Chiar dacă era o făptură minunată, ispititoare, fascinantă? Care aparent îl dorea la fel de mult pe cât și-o dorea el?

Nu era sigur de ce, dar anul acesta ceva părea diferit.

„Trebuie să cunoști în permanență puterea imprevizibilului, dulcea mea dragoste“, îi spusese odinioară ducele lui Hannah. „Trebuie să fii conștientă și de faptul că n-ar trebui folosită prea des, ca să nu-și piardă esența surprinzătoare.“

— Smaraldele, firește, Adèle, îi răspunse Hannah cameristei sale.

Avea veșminte și bijuterii de toate culorile, deși rareori purta altceva în afară de alb. La asta se aștepta lumea de la ea – la ținute albe și diamante. Și firește, albul – care includea toate nuanțele spectrului – ieșea mult mai bine în evidență în mulțime decât curcubeul de culori în care se împodobeau altele. Tot ducele o învățase și asta.

Deși în această seară, n-avea să se afle în mijlocul mulțimii. Iar în această seară avea să facă ceva neprevăzut și să-l descumpănească pe atât de încrezutul domn Constantine Huxtable.

În această seară, purta o rochie verde smarald, din satin. Avea un decolteu foarte adânc și strălucea la fiecare mișcare în lumina lumânărilor, învăluindu-i silueta de strălucire. Și avea de gând să poarte smaralde. Iar amănuntul cel mai neașteptat, poate, era că nu mai avea părul prins sus, cum îl purta de obicei – ca majoritatea doamnelor. Acum îi strălucea neted pe cap, prins la ceafă într-o clemă bătută în smaralde. De la clemă în jos, buclele se unduiau neîmblânzite, ondulându-se până la jumătatea distanței către talie.

— Nu mă aștepta, Adèle, spuse ea, ridicându-se de pe scăunelul din fața mesei de toaletă, după ce toate bijuteriile dorite îi fuseseră aranjate mulțumitor. Mă întorc foarte târziu. Să-i dai biletul meu domnișoarei Leavensworth când se întoarce de la

operă.

— Da, Excelență, se înclină camerista, apoi dispăru din cameră.

Hannah se examină cu un ochi critic în oglindă. Își îndreptă ținuta, trase umerii în spate, ridică bărbia și-și surâse ușor.

Nu fusese prea sigură cum să-și aranjeze părul. Dar acum se gândea că luase o decizie bună. Și chiar dacă nu era așa, nu mai conta. Așa alesese ea să se prezinte amantului său. Prin urmare, trebuia să fie decizia corectă.

Amantul său. Surâsul căpătă o tentă aproape sarcastică.

În această seară nu avea s-o mai privească cu aceiași ochi întunecați, de nepătruns. Aveau să-i scânteieze de dorința pe care știa c-o are înlăuntrul lui.

Fiara avea să fie îmblânzită.

Ceea ce era o idee respingătoare, dacă stătea bine să se gândească. Ce interes ar mai fi prezentat pentru ea dacă îl domesticea? Un diavol domestic ar fi fost cea mai ternă, abjectă și patetică făptură dintre toate.

Voia un amant, voia totul. Tot ce avea de oferit această lume a plăcerilor carnale, chiar dacă pentru asta trebuia să coboare în infern și să le caute alături de un demon.

Avea treizeci de ani. De ce păreau atât de mulți, față de douăzeci și nouă?

Oare ce i-ar fi spus Barbara dacă ar fi fost de față, se întrebă Hannah plecând de lângă oglindă și ridicând pelerina care fusese așezată pe spătarul unui scaun. Și-o puse pe umeri, o strânse în jurul gâtului și-și aranjă atent gluga largă peste cap. Își luă săculețul de mână. În seara aceasta, nu va avea nevoie de evantai.

Probabil că Barbara nu i-ar fi spus nimic. N-ar fi avut de ce. S-ar fi uitat la ea cu reproș, i-ar fi aruncat o privire ușor îndurerată. Barbara s-ar fi gândit că Hannah era pe cale să comită ceva foarte imoral. Dar Hannah nu era de acord. Nu mai era căsătorită. Barbara s-ar fi gândit că doar își așterne inima în calea destinului inevitabil de a fi zdrobită. Și iarăși Hannah n-ar fi fost de acord. Doar urma să se culce cu un bărbat experimentat și foarte, foarte atrăgător. Aproape fiecare parte a trupului său avea să se implice în asta – exceptând inima.

Și chiar avea să-i facă plăcere să se implice.

Nu era o greșeală. Da, ce-i drept, lucrurile se derulau cu o rapiditate neprevăzută. Încă nu era sigură de ce capitulase atât de ușor în după-amiaza aceea. Poate nu vorbise serios când îi declarase că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea dacă îl refuza în această seară. Și dacă vorbise serios, ce? Mai erau și alți bărbați. Dar acceptase. La urma urmelor, voia un bărbat experimentat, nu un cățeluș de buzunar, cum spusese Barbara.

Nu, nu făcea o greșeală.

Aruncă o ultimă privire în oglindă. Gata. Era din nou învăluită în alb.

Trăsura pe care el i-o trimisese aștepta deja la scară, încă de când o trimisese pe Adèle după smaralde. Sosise la timp.

Ceea ce însemna că ea întârziase cincisprezece minute.

Perfect.

Părăsi camera și coborî scările spre hol, unde o aștepta un valet spilcuit, să-i deschidă ușa.

---

1 Denumire populară pentru hemoroizi (n.tr.)

capitolul 5

Constantine Huxtable nu închiria vreuna dintre camerele pentru celibatari din St. James, zona unde erau toate cluburile de gentlemeni, cum făceau mulți alți domni când soseau singuri la Londra. Prefera să închirieze în fiecare an o casă într-o zonă suficient de respectabilă pentru statutul lui social, dar nu într-atât de luxoasă încât să-i deranjeze intimitatea.

Cel puțin așa presupuse Hannah, când vizitiul îi întinse mâna și o ajută să coboare pe trotuarul din fața ușii, în timp ce ea privea strada, curioasă. Era încă lumină. Cina avea să fie servită relativ devreme.

Un servitor le deschise ușa. Hannah ridică marginile pelerinei și ale rochiei sale, urcă pe scări și trecu pe lângă el într-un hol larg, pătrat, cu podeaua în lespezi albe și negre și pereții decorați cu peisaje în rame grele, poleite.

Constantine Huxtable o aștepta în mijlocul holului, ca de obicei îmbrăcat în negru și cu un aer de-a dreptul diavolesc, într-adevăr. Îi făcu o plecăciune elegantă.

— Ducesă, bine-ai venit în casa mea!

— Sper că bucătarul tău s-a întrecut pe sine în această seară, îi spuse ea. N-am mai mâncat de la serata în aer liber și sunt moartă de foame.

— Dacă nu se ridică la înălțimea așteptărilor, va fi dat afară fără nici o referință mâine-dimineață, spuse el și se apropie, să-i ia pelerina.

— Ce nemilos ești, observă ea, rămânând pe loc, la câțiva pași de ușă.

El strânse ușor din buze și se apropie mai mult, să-i dea jos gluga și să-i dezlege mantia de la gât. Îi scoase pelerina și i-o dădu servitorului care aștepta în tăcere, dar nu-și luă privirea de la ea. Ochii i se plimbau foarte ostentativ pe trupul ei, pe chip și în ochii

săi.

Nu zări nici măcar o scânteie de surpriză în privirea lui. Și totuși, ceva era, ca o adiere de căldură. Fusese luat prin surprindere.

Hannah își dorea să-și fi luat totuși un evantai cu ea.

— Ești desăvârșit de încântătoare în această seară, ducesă, îi spuse el, oferindu-i brațul.

O conduse într-o încăpere mică, pătrată și cu un aer primitor. Draperiile grele ucideau și ultimele urme ale luminii zilei. Singura sursă de lumină era focul care ardea în șemineu și două lumânări lungi, în sfeșnice de cristal, așezate pe o masă în mijlocul camerei. Masa era pusă pentru două persoane.

Hannah ghici că aceasta nu era sufrageria; alesese probabil un cadru mai intim.

El se îndreptă spre bufet, turnă două pahare de vin și apoi trase de șnurul unui clopoțel. Îi oferi un pahar lui Hannah.

— Pe stomacul gol, domnule Huxtable? întrebă ea. Vrei să mă vezi dansând pe masă?

— Nu pe masă, ducesă, îi răspunse el, ciocnind paharul de al ei.

Ea sorbi din vin.

— Dar n-am nevoie de încurajări ca să dansez în altă parte, observă ea. Irosești vinul pe mine.

— Atunci sper că măcar îți place gustul său, răspunse el.

Și îi plăcea, firește.

Valetul intră, însoțit de un servitor, cu mâncarea. Se așezară la masă. Hannah descoperi că bucătarul era excelent. Pentru o vreme, mâncară într-o tăcere rareori întreruptă.

— Povestește-mi despre casa ta, domnule Huxtable, îi ceru ea.

— Despre Warren Hall? întrebă el.

— Aceea *a fost* casa ta, replică ea. Acum e a contelui de Merton. Ești în bune relații cu el?

Doar călăriseră împreună în parc.

— Da, excelente, confirmă el.

— Iar acum unde locuiești?

El îi arătă o cameră cu mâna.

— Aici, explică el.

— Dar nu pentru tot anul, insistă ea. Unde locuiești când nu ești la Londra?

— Am o casă în Gloucestershire.

Ea îl fixă cu privirea, în timp ce bolurile cu supă le erau înlocuite de farfuriile cu pește.

— N-ai de gând să-mi povestești, nu? Ce obositor ești! Încă un secret de adăugat la colecție, pe lângă cel despre motivul certei dintre tine și ducele de Moreland. Și deasupra misterului relației tale excelente cu contele de Merton, care a pus mâna pe titlul ce ți-ar fi aparținut de drept.

El își așeză tacâmurile pe farfurie, fără zgomot. O privi în ochi din partea cealaltă a mesei; ai lui păreau foarte negri.

— Ai fost dezinformată, ducesă, spuse el. Titlul n-ar fi fost niciodată al meu. Niciodată nu s-a pus problema măcar. A fost al tatălui meu, apoi al fraților mei mai mici și acum îi aparține vărului meu. Nu am motiv să le port pică nici unuia dintre ei. M-am iubit tatăl și fratele. Mi-e drag Stephen. Sunt toți familia mea, și trebuie să ne iubim familia.

Ah, atinsese un punct sensibil. Vocea și manierele lui erau perfect controlate, dar... poate prea reținute?

— Cu excepția ducelui de Moreland, spuse ea.

El continuă să o privească, neglijându-și mâncarea.

Servitorii înlăturară farfuriile și le aduseră un nou fel de mâncare.

— Dar despre familia ta, ducesă, ce-mi poți spune? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Îl am pe duce, răspunse ea. Adică ducele de acum. E inofensiv și cam pe atât de interesant pe cât sunt porumbul și oile asupra cărora veghează întruna. Iar ducele, soțul meu, a avut un adevărat batalion de rubedenii, dar n-a fost apropiat de nici una dintre ele.

— Dar familia ta? repetă el.

Ea își ridică paharul și-l răsuci lent, admirând lumina lumânărilor cum se reflectă în cristal, apoi sorbi din vin.

— N-am, răspunse ea. Deci nu-i nimic de povestit. Nici un secret de ascuns sau de divulgat. Să-ți povestesc despre casa mea din Kent – Copeland. Ducele mi-a cumpărat-o acum cinci ani. Când vorbea despre ea, îi zicea mereu „cutiuța mea pitorească de la țară“, dar nu-i nici cutiuță, nici pitorească. E un conac, un palat chiar. Și are un parc care se întinde în toate cele patru zări pornind de la el, o splendoare țărănească, jumătate cultivat și

jumătate lăsat în sălbăticie. Este bine îngrijit în întregime, dar sunt păduri, și pășuni, și un lac, toate fiind lăsate în voia naturii. Nu sunt arbuști ornamentali, sau straturi de flori, sau alei. Chiar e rustic. Dacă ar fi fost să nu facă rabat de la acuratețe, așa i-ar fi zis ducele.

Tăie din friptura de vită, care arăta și avea gustul unei culmi a perfecțiunii culinare.

— Poate cam multă natură pentru tine, ducesă? presupuse el.

— Mă tem că da, uneori, acceptă ea. Uneori mi se pare că ar trebui să mă impun în fața ei, că ar trebui să fie totul aranjat frumos, ca grădinile unde am fost astă-seară.

— Și totuși?

Se oprise iar din mâncat și o asculta cu atenție.

— Și totuși, continuă ea, mărturisesc că-mi place așa cum este. Uneori, natura trebuie îmblânzită, asta e calea civilizației. Dar oare ar trebui s-o forțăm spre nefiresc, doar de dragul frumuseții? Ce este frumusețea, până la urmă?

— Eh, asta e o întrebare care ne frământă de secole întregi, răspunse el.

— Ar trebui să vii să vezi cu ochii tăi, spuse ea, și să-mi spui ce părere ai.

— Ar trebui să vin? răspunse el, uimit. Unde, în Kent?

— Am să organizez o mică petrecere acolo mai târziu, mai spre sfârșitul sezonului, când toți se vor plictisi de șirul nesfârșit de baluri de aici, propuse ea. Te asigur că va fi un eveniment respectabil, chiar dacă, firește, vor fi aflat toți probabil până atunci că suntem împreună. Oamenii știu mereu lucruri dintr-astea, chiar și când nu sunt adevărate. Ceea ce nu va fi cazul nostru. Și ai să-mi spui cum ți se pare parcul.

— Iar tu ai să-mi urmezi sfatul? întrebă el.

— Probabil că nu, răspunse ea. Dar ți-l voi asculta, oricum.

— Mă simt onorat, spuse el.

— Iar eu m-am săturat, anunță ea. Transmite-i bucătarului complimentele mele, domnule Huxtable.

— Așa voi face, spuse el. Va fi deosebit de ușurat să afle că nu va fi dat afară mâine-dimineață. Nu dorești brânzeturi sau cafea? Sau poate ceai?

Nu dorea. Încercase să-și distragă atenția toată seara, făcând conversație. Și încercase să se prefacă flămândă – și așa ar

fi trebuit să fie, chiar nu mâncase de la petrecerea din grădină, când el îi umpluse un platou cu gustări de pe masa așezată pe terasa superioară.

Își rezemă un cot de tăblia mesei, își sprijini bărbia în palmă și-l ațintì cu privirea, încadrată de lumina lumânărilor.

— Poftesc doar desertul, domnule Huxtable, spuse ea, simțind un val de anticipație delicioasă cu gândul la ce visase încă din ultima jumătate a anului său de doliu, și plănuise de la Crăciun încoace.

Anticipație, dar și emoție. Nu trebuia s-o lase pe aceasta, ultima, la iveală. N-ar fi părut că-i stă în fire.

Ce mult se bucura că-l alesese pe el. Ar fi fost dezamăgită dacă n-ar fi venit la Londra anul acesta. Nu chiar devastată, totuși. Avea în minte și alte alternative, perfect eligibile. Dar nici unul care să-i fie pe potrivă lui Constantine Huxtable.

Se gândea că ar putea fi un amant extraordinar. De fapt, era chiar sigură că așa va fi.

Și tocmai era pe punctul să afle dacă avea sau nu dreptate. El se ridicase, dând la o parte scaunul din calea sa, și ocolea masa, întinzându-i mâna.

Constată că avea o mână fermă și caldă, când și-o depuse pe a ei în ea. Și părea oarecum mai înalt și mai vânjos atunci când ea se ridică în picioare. Parfumul lui, același pe care-l observase dățile trecute, îi învăluia simțurile cu aroma sa.

— Să mergem atunci, spuse el, fără alte ocolișuri.

Ea îl privi printre gene.

— Sper ca nici acest bucătar să nu mă dezamăgească.

— Dacă face asta, ducesă, răspunse el, nu numai că-l dau afară mâine-dimineață, dar am să-l duc într-un loc pustiu și-l împușc.

— Ce măsuri drastice, observă ea. Și ce risipă de frumusețe grecească ar fi. Dar nu vor fi necesare, nu mă îndoiesc. Nu mă va dezamăgi; nu-i voi permite asta.

El o luă de braț și ieșiră împreună din cameră.

Limbajul nu este uneori suficient de cuprinzător pentru toate gândurile cuiva, realizase Constantine de-a lungul serii. Ce cuvinte puteau oare descrie ceva mai frumos decât frumosul și mai perfect decât perfecțiunea?

Chiar și când nu fusese neapărat atras de ea, o considerase

pe ducesa de Dunbarton o femeie de o frumusețe perfectă.

Iar în această seară, ea depășea până și aceste superlative.

Nu-și amintea s-o fi văzut vreodată în altă culoare în afară de alb. Mereu apreciase istețimea ideii de a-și face acea culoare o semnătură a stilului propriu. Dar firește, această abatere de la normă era la fel de iscusită și de uimitoare.

Arăta... ei bine, arăta într-un fel descris de acele cuvinte care nu existau. Amețitor era poate singurul cuvânt care se potrivea, abia pe departe.

La cât de atent fusese la ce mâncau, bucătarul le-ar fi putut servi piele tăbăcită și pietriș. Și pe tot parcursul mesei, trebuise să se concentreze să nu cumva să se holbeze prea ostentativ la ea.

Culoarea rochiei și a bijuteriilor o transformaseră dintr-o regină a ghețurilor într-un fel de zeiță a fertilității. Iar părul ei, pe care fiecare membru al protipendadei visa probabil să-l vadă despletit pe umerii săi, i se rostogolea în bucle năvalnice pe spate, îmbrățișându-i în același timp conturul capului într-o strălucire fină.

Decolteul rochiei nu lăsa prea mult loc imaginației, și totuși era ispititor. Doar puțin mai jos dacă ar fi fost...

În acea după-amiază din Hyde Park, Monty spusese despre ea că e primejdioasă. Era mai primejdioasă decât mitologicele sirene.

Iar conversația pe care ea o conducea nu conținea aproape deloc acele aluzii care le caracterizase în trecut schimburile de replici. Într-adevăr, când discutaseră despre casa ei din Kent, păruse să discute cu... căldură. De parcă i-ar fi plăcut locul acela cu adevărat.

Era foarte, foarte isteață. Avea să-i fie necesară multă prudență, se gândi el în timp ce o conducea în tăcere sus pe scări, către dormitorul său. Deși nu știa încă prea bine la ce anume să fie atent. La urma urmei, aveau să fie amanți. Și așa urmau probabil să rămână, pe toată durata sezonului.

Nimic mai mult, desigur. Iar dacă ea avea să decidă să pună capăt legăturii mai devreme, urma să fie alegerea ei. El n-avea să-și simtă inima rănită, nu-i așa?

În colțul camerei sale, pe un cufăr scund, ardea un singur sfeșnic cu lumânări. Cuverturile de pe pat fuseseră puse deoparte, draperiile trase, iar lângă pat așteptau o carafă cu vin și niște pahare. Totul era pregătit.

Închise ușa în urma lor.

Ducesa de Dunbarton oftă perceptibil, în timp ce-și strecură brațul dintr-al lui și se întoarse spre el. Sunase aproape aidoma unei pisici mulțumite, care toarce.

— Nimic nu se compară cu plăcerea anticipării momentului, nu-i așa? spuse ea. Mi-a fremătat prin sânge întreaga după-amiază, trebuie să recunosc. Nu regret deloc că am decis să-mi anulez întâlnirea cealaltă și să vin aici în schimb.

Îl atinse ușor pe bărbie cu un deget și-l mângâie ușor, cu privirea urmărind linia trasată.

— Nici mie, admise el.

— Sper că vei savura fiecare moment. Am încredere că nu ești un bărbat dintr-aceia care simt nevoia să-și demonstreze bărbăția prin viteza cu care aleargă în cursă.

Ea îi căută privirea, dar fără să-și ridice capul.

— Ah, ducesă, răspunse el, ba da, am de gând să străbat o cursă. Un maraton, mai precis. Cunoști istoria grecilor?

— Mulți kilometri? răspunse ea. Multe ore? Rezistență aproape supraomenească?

— Văd că știi, răspunse el.

Mâinile ei alunecară pe umerii lui.

— Atunci, domnule Huxtable, mai bine n-ai mai pierde energie cu vorbitul. Ar fi bine să-ți începi maratonul, fără alte amânări.

Iar superbii ei ochi albaștri priviră galeș, visător, într-ai lui.

El își lăsă capul în jos și o sărută.

Îi cuprinsese cu mâinile talia îngustă, în timp ce ea îi îmbrățișă grumazul și îi răspunse la sărut, lipindu-și buzele de ale lui.

Era fierbinte și foarte excitată, în ciuda avertismentului ei clar de a nu uita de importanța preludiului.

Nu se așteptase de la ea să fie pasională, și poate avea să se dovedească a fi corectă presupunerea lui, odată aflați în plin act. Poate avea să fie acea iubită pricepută, experimentată, senzuală, stăpână pe sine, așa cum o crezuse. Și poate era suficient de șireată și de încrezătoare încât să adauge și pasiune acestor calități.

Îi plăcea pasiunea, deși rareori primea așa ceva din partea amantelor sale, realiză el. Pasiunea implica sentimente, emoție,

un oarecare grad de risc. Majoritatea femeilor cu care se culcase căutau mai degrabă companie și partide viguroase de sex. Ceea ce îi convenea, de asemenea. Mai degrabă fără, decât cu un preaplin de pasiune greșit orientată. Pasiunea putea duce la o atașare emoțională nedorită. Nu-și dorea să se atașeze nici o femeie de el în acel fel. Niciodată nu voise să rănească vreo femeie.

Dar gândurile chibzuite îi zburau din minte. Hannah își lipise sânii de pieptul lui, îl apăsa cu pântecele și cu coapsele, iar gura ei i-o frământa, deschisă, pe a lui.

Simți o dorință intensă, arzătoare.

În sfârșit!

Trecuseră atâtea luni de când nu mai avusese o femeie. Nici nu realizase până acum cât de flămând era.

Îi prinse fața în palme, ținând-o aproape de a lui. Apoi își strecură mâinile pe după gâtul ei, unde clema bătută în nestemate îi ținea părul prins. Îl desfăcu și-l lăsă să cadă pe covor. Îi luă pletele în mâini, să le aranjeze din nou. Fără alt imbold, părul ei se desfăcu pe spate și peste umeri, într-un nor strălucitor de bucle moi.

El respiră puternic, aproape suspinând.

Părea cu zece ani mai tânără. Părea... inocentă. Cu acei ochi galeși care erau atât de albaștri, chiar și în lumina palidă a lumânărilor. O sirenă inocentă – ce oximoron incitant.

— Nu pot să fac la fel, spuse ea, deși unii spun că ai părul puțin prea lung față de cum se poartă acum. Să nu cumva să te tunzi, însă. Îți interzic.

— Voi fi sclavul tău amoros și veșnic supus, deci? întrebă el, aplecându-se s-o sărute în spatele urechii și îndepărtându-i șuvițele de păr cu un deget.

Trecu cu limba peste pielea delicată și simți cu satisfacție cum ea îi răspunde cu un fior slab.

— Deloc, răspunse ea, dar îmi vei face pe plac deoarece astfel îți vei face ție pe plac. Cum n-am ce clemă să-ți scot din păr, am să-ți dau haina jos.

Ceea ce nu era o treabă ușoară. Valetul său se chinuia nițel să-l bage în ea, din moment ce moda dicta că haina trebuia să stea strânsă pe trup ca o a doua piele.

Dar degetele ei fluturară cu pricepere peste pieptul lui, peste umeri și de-a lungul brațelor sale, iar haina urmă supusă cărarea trasată de mâinile ei și în curând căzu pe podea.

Nu era prima dată când făcea asta, se gândi el.

Ea îi privi cămașa și lavaliera, iar apoi mâinile i se îndreptară spre aceasta din urmă și o dezlegară cu dibăcie. Îi desfăcu nasturii de la gât și-i deschise cămașa.

Constantine o privi cât de pătrunsă era de ceea ce făcea, cu buzele ușor întredeschise.

Nu era nici o grabă. Absolut nici una. Aveau toată noaptea la dispoziție și nu primea vreun premiu dacă se culca de mai multe ori cu ea. Poate o dată avea să fie suficient pentru prima noapte.

— Arăți magnific doar în cămașă, constată ea. Masculin și viril. Dă-ți-o jos.

Deci n-avea de gând să i-o dea ea jos?

O privi în timp ce-și scotea cămașa de la brâu, desfăcea butonii de la mâneci, apoi își scoase veșmântul peste cap. Ea îl privi în tot acest timp, apoi ochii i se plimbară peste umerii lui, peste brațe, piept și până la brâul pantalonilor. Îi atinse pieptul cu vârfurile degetelor.

El îi îndepărtă blând mâinile, îi trase spre umeri rochia de mătase, iar apoi își strecură degetele mari în decolteul ei. Apoi trase cu degetele spre el, coborându-i astfel corsajul sub sâni – ceva ce-și dorise să facă în fiecare clipă la cină.

Nu avea sânii foarte mari. Dar erau fermi, aveau o formă frumoasă și erau ridicați – ajutați și de balenele corsetului, ce-i drept – și i se potriveau, calzi și mătăsoși, în căușul palmei. Avea pielea albă, aproape translucidă în contrast cu a lui. Avea sfârcurile rozalii și împietrite de dorință sexuală. Își aplecă ușor capul și prinse unul în gură. Își trecu apoi limba peste vârful lui.

O simți mai mult decât auzi cum trage aer adânc în piept. Își îndreptă atunci gura spre celălalt sân.

— Mmm...

Scosese un sunet moale de mulțumire și își trecu mâinile prin părul lui, ridicându-i capul. Își dădu și ea capul pe spate, cu șuvoiul de plete unduindu-i-se pe spate, cu ochii închiși, și se lipi cu sânii de pieptul lui, apropiindu-și apoi tot trupul de el. Își apropie capul de al lui, deschizându-și buzele când gura i-o atinse pe a lui.

El o îmbrățișă, o trase și mai aproape și se abandonă pentru multă vreme unui sărut în care limbile dansară împreună, mângâietor, brațele își întețiră strânsoarea, iar respirațiile li se

întretăiară.

Apoi brațele ei înaintară mai jos pe spatele lui, cu degetele săpându-i puternic în carne. Ajunseră la pantaloni și-i cuprinseră fundul.

— Dă-ți ăștia jos, îi șopti ea fără să-și desprindă gura din sărut, trăgând cu degetele de țesătura pantalonilor.

Și iarăși – n-avea de gând să-i dea ea jos? Dar deja se dovedise a fi o amantă plină de neprevăzut. Îl privi cum își scoate pantofii, ciorapii, pantalonii și lenjeria. Până când termină, își ținu rochia strânsă la piept. Apoi o lăsă să cadă la pământ și rămase în fața lui în corset, ciorapi de mătase și pantofi.

Ar fi posedat-o chiar acolo, pe loc, dacă n-ar fi avut ceva înțelegere față de cât de inconfortabil trebuie să fie corsetul pentru o femeie – și dacă nu i-ar fi promis un maraton. Îi desfăcu șireturile, și corsetul se alătură rochiei de satin de pe podea.

Ciudată mai era și moda asta. Probabil fără corset s-ar fi simțit dezbrăcată, dar n-avea nevoie de așa ceva. Era suplă, cu forme frumos conturate și mușchi fermi. Avea sânii tari și tineri. Picioarele îi erau lungi și zvelte. Uneori părea mică de statură, dar era doar o iluzie.

Ea se așeză pe pat cu brațele încrucișate și ridică un picior spre el, cu vârful întins. El îi scoase mai întâi un ciorap, apoi pe celălalt când ea îi întinse piciorul.

Constantine se aplecă peste ea, lipind-o cu spatele de saltea, și o sărută pasional, acoperindu-i sânii cu mâinile. Se aplecă între picioarele ei desfăcute. Brațele ei rămăseseră întinse.

— Cât durează un maraton? întrebă ea, când, după o vreme, el își înălță capul și văzu că se îmbujorase.

— Toată noaptea, dacă trebuie, răspunse el. Firește, se poate și trișa puțin, mai sunt și scurtături dacă vrem să ajungem la linia de sosire mai rapid și nu la capătul unei nopți întregi.

— Sunt de acord să trișăm, dacă nu ne vede nimeni, spuse ea, plimbându-și degetele peste umerii lui.

— Prea bine atunci, acceptă el.

Era foarte ușurat, de fapt. Era deja atât de excitat încât devenise dureros.

O ridică și-și strecură mâinile sub ea, așezând-o de tot în pat, și o întoarse să stea de-a lungul acestuia. Trase cuverturile de pe pat și se lăsă pe-o parte, într-un cot.

Ea rămăsese cu palmele lipite de saltea.

Îi cuprinse bărbia cu o mână și o sărută, în timp ce mâinile-i alunecau mai jos între sânii ei, pe pântecele ei neted, peste relieful pubisului și între picioare. Era umedă și caldă. Își găsi calea de intrare și împinse puțin două degete înăuntru.

— Mmm...

Din nou, același sunet, ca un tors de pisică.

Se rostogoli deasupra ei, îi desfăcu picioarele cu ale lui, își strecură mâinile sub ea, ținând-o ferm, și se împinse înăuntru, pe toată lungimea membrului său.

Îl izbiră ca un șoc căldura, umezeala, mușchii strânși, senzația de miez dulce femeiesc.

Își impuse să-și controleze respirația și reacțiile trupești. Venise în sfârșit și clipa celei mai dulci desfătări, și nu voia s-o grăbească deloc, cu toate încurajările ei și cu toate că abia reușea să se abțină. Rămase nemișcat și observă că trupul ei se relaxa treptat din încătușarea unei tensiuni aproape rigide. O aștepta.

Ducesa de Dunbarton. Hannah.

Și-o aminti brusc așa cum o văzuse în acea după-amiază în parc, atunci când se plimbase cu Stephen și Monty.

Brațele ei i se încolăceau moi pe mijloc. Picioarele i se ridicaseră unul câte unul, încolăcindu-se cu ale lui. Radia căldură.

Înălță capul și îi privi chipul. Ochii îi erau ascunși în întuneric. Își mușca buza de jos.

— Mă apropii de linia de sosire, murmură el, deși mai am ceva până acolo.

Ea n-avea nimic să-i răspundă. Închise ochii și o simți cum se agață strâns de el.

Se retrase din ea, îi auzi murmurul nearticulat de protest, și intră înapoi puternic, adânc. Și repetă mișcarea până când ritmul acesteia se potrivi cu bătăile inimii sale și întreaga lui ființă păru că se contopește cu acel miez umed și fierbinte.

Era minunată.

Contopirea lor era minunată.

Dar plăcerea sexului nu putea fi savurată fără să acorde atenție celei care i-o oferea. Iar ea fusese iscusită până la capăt. În locul mișcărilor experte la care se așteptase el – și pe care crezuse că și le dorise – rămăsese întinsă, receptivă și aproape pasivă.

În timpul preludiului, se pregătise să reziste pentru mult timp, dar ea îl scutise – deși lui i-ar fi făcut plăcere fiecare moment chiar dacă nu i-ar fi fost îngăduit să se grăbească. Își

canalizase energia și controlul în plăcerea actului sexual în sine, în a face dragoste cu această femeie, care avea să-i fie amantă pentru următoarele luni.

Se mișcase îndelung, cu putere în adâncul ei, până când gândurile își pierduseră conturul și rămăseseră doar plăcerea pulsatilă, aproape dureroasă, a mișcărilor lui și receptivitatea femeii care-l primise înlăuntrul ei.

Receptivitatea lui Hannah.

Era fierbinte și alunecoasă, umezită de sevele sexului. Respira greu.

Iar apoi dispăru și cea din urmă rezistență în fața plăcerii, și durerea dorinței fizice îl copleși. Îi cuprinse iar talia cu mâinile și o susținu în timp ce se afunda în ea din ce în ce mai rapid și mai puternic, iar apoi împinse adânc, se opri, agățat în timp și... termină. Se eliberase în ea.

Simți cum toată tensiunea acumulată în trup se topește, relaxându-se treptat deasupra ei. Capul ei era întors pe umărul lui, cu chipul ferit de el. Îl ținea strâns cu brațele și picioarele împletite de-a lungul corpului său, și o simți și pe ea cum se liniștește treptat, odată cu el.

Se desprinse din strânsoarea ei, iar aerul rece îi mângâie trupul umed. Se întinse și trase cuverturile peste ei. Apoi se întoarse s-o privească. Părul îi devenise o aglomerare jilavă de bucle rebele. Ochii îi străluceau din nou, albaștri, în lumina lumânării, căutându-i pe-ai lui.

— Am avut dreptate în privința ta, îi spuse ea.

— E de bine sau de rău?

— Ba nu, să fiu sinceră, n-am avut dreptate. Ești mult peste așteptările mele, domnule Huxtable.

— Constantine, răspunse el. Și majoritatea cunoscuților îmi spun Con.

— Eu am să-ți spun mereu Constantine. De ce să scurtezi un nume încântător? Și ai luat examenul cu nota zece. Vei primi rolul pentru o perioadă mai îndelungată.

Îndelungată?

— Până când vine vara, mai precis, adăugă ea. Până când plec acasă, în Kent, iar tu te duci unde locuiești, acolo în Gloucestershire.

— Dar de unde știi că ai trecut și tu audiția? întrebă el.

Ea ridică din sprâncene.

— Ei, haide, Constantine, nu fi ridicol!

Și, dintr-odată, el realiză că nu știa sigur dacă și ea avusese orgasm sau nu. Sigur nu avusese înaintea lui sau după.

Terminase? Ajunsese la climax?

Și dacă nu terminase, ce însemna asta? Că nu reușise să o mulțumească? Dar din vorbele ei reieșea contrariul. Atunci poate pentru ea chiar și sexul era o unealtă de control, un instrument al puterii? Ah, dar și ceva plăcere. Evident îi și plăcuse.

— Am să te mai testez mai târziu, îi spuse el. Pentru moment, ducesă, m-ai sleit de puteri și trebuie să mi le recapăt.

— Hannah, răspunse ea. Mă cheamă Hannah.

— Da, știu, răspunse el, lăsându-se pe spate și acoperindu-și ochii cu dosul palmei. Știu, ducesă.

Nu voia s-o lase să se apropie prea mult de el. Un gând absurd, în asemenea circumstanțe.

Nu avea să se implice emoțional.

Iar ea nu avea să-l poată controla.

Așa ceva nu avea să se întâmple.

Chiar era epuizat, dar într-un mod plăcut. Se întinse sub așternuturi. Îi simțea trupul lângă al lui, emanând căldură. Îi simțea aroma – un amestec de parfum scump și piele asudată. Un miros plăcut, erotic.

Alunecă în somn.

Se trezi fără să știe cât timp ațipise, singur în pat, cu draperiile trase de la fereastră. Ducesa de Dunbarton, îmbrăcată doar în cămașa lui albă și părul ei blond argintiu stătea pe marginea pervazului, cu picioarele ghemuite sub ea, brațele încrucișate, privind în zare.

Din fericire – chiar un mare noroc – toate lumânările arseseră până la capăt și se stinseseră. Altfel, chiar și cu cămașa lui pe ea, ar fi fost o priveliște surprinzătoare pentru vreun trecător care și-ar fi aruncat ochii spre geam.

Dacă lumânările arseseră până la capăt însemna că dormise aproape toată noaptea. Dar aruncând un ochi în colțul camerei, văzu că mai aveau destul de multă ceară. Atunci poate avusese ea buna inspirație să le stingă, înainte să se ducă la fereastră.

— Vezi ceva interesant? întrebă el, trecându-și mâna sub cap.

Ea se întoarse să-l privească.

— Nu, nimic. Nici afară, nici aici.
Mda. Ar fi trebuit să se aștepte la replica asta.

capitolul 6

Noaptea era pustie, observă Hannah, trăgând draperiile să privească afară. Nu se vedeau nici trăsuri, nici oameni, nici lumini la ferestrele casei de vizavi, cu excepția uneia care pâlpâia la vreo șase case mai încolo. Înainte să privească pe geam, stinsese lumânările.

Apropie draperiile și stătu câteva clipe în picioare la capătul patului. Constantine dormea dus, cu un braț acoperindu-i ochii. Respira adânc și regulat. Un genunchi îi era ridicat, conturând o moviliță sub așternuturi. Ea putea să-l distingă limpede chiar și în întuneric.

Se întrebă dacă bărbatul din pat avea să doarmă tot restul nopții și surâse ușor. Îi spusese că-l sleise de puteri, și nu era surprinsă. Chiar fusese ca un maraton.

Își simțea trupul încă dureros de frământările nopții. Nu era chiar un sentiment neplăcut.

Se zgribuli în răcoarea nopții și își căută din priviri rochia. O zări, mototolită pe podea sub corset, groaznic de șifonată, probabil. Zări și conturul alb al cămășii lui. O ridică și o adulmecă, pentru o clipă. Mirosea a el și a parfumul lui.

Trase cămașa pe ea, își strecură brațele în mâneci și și-o lipi de trup. Ce mare era! Îi plăcea statura lui impozantă.

Se gândi să se bage înapoi în pat lângă el, sub așternuturi, și să se ghemuiască acolo, încălzindu-se cu trupul lui. Dar nu voia să doarmă cu el. În somn, pierdeai oarecum controlul. N-avea de unde să știe ce ar fi putut spune în somn sau abia trezită, înainte să se dezmeticească. Sau cum s-ar fi simțit, în orele acelea vulnerabile de somn.

Reveni la geam, îndepărtă puțin draperiile și examină din priviri pervazul. Nu era foarte lat, dar se putea sta pe el. Trase din nou perdelele și se așeză, trăgându-și sus picioarele, strângându-

se cu brațele pentru un plus de căldură. Își rezemă tâmpla de geam.

Era tăcere, întuneric și pace.

Îl auzea cum respiră adânc, în somn. Bizar, dar era un sunet liniștitor. Dădea de veste că o altă făptură umană îi era pe-aproape.

Nu-i părea rău. Niciodată nu-i părea rău de faptele ei, exceptând acele momente rare în care acționa din impuls. Toată viața ei era planificată și bine controlată – așa cum îi și plăcea să fie.

„Singurul lucru pe care nu-l poți nici planifica, nici ține sub control, dulcea mea dragoste“, îi spusese odinioară ducele, „este însăși iubirea. Când o găsești, ține-te strâns de ea. Dar numai dacă este cu adevărat dragostea vieții tale, unică și adevărată. Niciodată nu face asta dacă este orice altceva mai puțin de-atât, pentru că viața te va consuma ca pe o pradă“.

„Dar cum voi ști?“ îl întrebase ea.

„Vei ști“, îi răspunsese el, refuzând să mai dea și alt răspuns.

Uneori, se temea că n-avea să afle niciodată ce-i iubirea. Nu acel fel de dragoste, în orice caz. Nu acel fel care să o absoarbă în întregime, despre care îi vorbise din experiență proprie ducele. În mod clar, nu toți oamenii se bucurau de așa ceva. Poate chiar prea puțini dintre ei. Poate nici ei n-avea să i se întâmple vreodată.

Îl iubise. Un tremur îi trecu prin corp, și se cuprinse mai strâns cu brațele. Uneori se gândea că nu iubise pe nimeni altcineva în afară de el. Dar nu era adevărat, dragostea era de mai multe feluri; o iubea și pe Barbara.

Nu, nu regreta nimic din noaptea aceasta.

Și nici nu se simțea vinovată. Nu exista nici un motiv pentru care să nu se fi aflat aici, alături de iubitul ei, în acest dormitor, și să nu fi avut relații conjugale cu el. Doar că nu fuseseră conjugale, nu? Uneori se surprindea cu propriul vocabular, atât de puritan. Ar fi trebuit să facă ceva și în această privință. Era liberă, fără obligații, ca și el. Puteau să aibă orice fel de relații, ori de câte ori doreau, fără să se simtă vinovați.

Ar fi trebuit să observe că el nu mai respira atât de adânc. Glasul lui o luă prin surprindere.

— Vezi ceva interesant pe-acolo? o întrebă el.

Ea se întoarse să-l privească, dar ochii i se obișnuiseră cu zorii cețoși de afară și tot ce putea zări pentru moment era o siluetă întunecată.

— Nu, nimic. Nici afară, nici aici.

— Ducesă, te plângi cumva că am irosit atâta vlagă încât a trebuit să dorm?

— Iar tu, Constantine, vânezi cumva vreun alt compliment? îi replică ea. Cred că ți-am spus deja că mi-ai depășit cu mult așteptările.

El aruncă la o parte așternuturile și se dădu jos din pat. Scotoci prin grămada de haine de pe jos și-și trase pe el lenjeria și pantalonii. Se întoarse cu spatele la Hannah, și ea auzi un zăngănit de pahare. Se apropie de ea, cu două pahare cu vin în mâini. Îi oferi unul și se sprijini cu un umăr de tocul ferestrei, încă dezbrăcat până la brâu. Era înalt, zvelt și viril.

Și toate trei erau însușiri pe care Hannah le admira fățiș și aprobator, în timp ce sorbea din pahar. Nici dacă ar fi încercat n-ar fi putut găsi un specimen bărbătesc mai desăvârșit. Era chiar mai impresionant pe jumătate dezbrăcat, sau gol pușcă. Iar în cazul multor oameni, hainele ascundeau o multitudine de imperfecțiuni.

Iar el îi depășise așteptările.

Și deși își simțea încă îndurerate zonele intime, simți cum încep să-i pulseze doar când își reaminti cât de mare, puternic și foarte satisfăcător fusese.

El își trecu un picior peste altul, într-o manieră neglijentă, și-și goli paharul de vin, apoi îl așeză pe marginea geamului și își încrucișă brațele peste piept.

— Ești înspăimântător de frumoasă, spuse el.

— Înspăimântător? întrebă ea, văzându-l cum ridică din sprâncene. Te înspăimânt, deci? adăugă ea și mai sorbi din vin. Oamenii spun deseori despre tine că ești dracul gol. E destul de uimitor pentru mine, mai degrabă, să știu că am străbătut jumătate de maraton alături de diavolul în persoană.

— Și ai mai și supraviețuit, observă el.

— Ah, dar eu supraviețuiesc întotdeauna, îl asigură ea. Și ador sentimentul de spaimă – pentru că niciodată nu sunt înspăimântată, înțelegi?

— Da, răspunse el, te cred.

Privirăafară pe geam, în stradă, în timp ce ea își termina

vinul. Apoi, el îi luă paharul gol și-l așeză lângă al lui.

— Contele era singurul tău frate? întrebă ea.

— Singurul care a supraviețuit, răspunse el. Doar cel mai mic și cel mai mare dintre ei au supraviețuit copilăriei. Iar apoi Jon a murit când avea șaisprezece ani.

— Cum? insistă ea.

— Probabil ar fi trebuit să moară chiar cu cinci-șase ani mai devreme, explică Constantine, cel puțin așa spuneau medicii. Mereu a fost diferit de ceilalți, ca trăsături fizice, adică. Tata spunea că-i imbecil. Ca majoritatea celorlalți. Dar nu era. Ce-i drept, era greu de cap, dar în nici un caz prost. Chiar din contră. Și era iubitor.

Hannah rămăsese nemișcată, strângându-și cămașa pe trup. El privea în gol pe fereastră, de parcă ar fi uitat pe moment de prezența ei.

— De fapt, nu iubitor, adăugă el, deși era și asta, ci era mai mult de atât – era iubirea întruchipată. O iubire liberă de orice limite, necondiționată, nemăsurată. Iar apoi a murit. Am avut parte de el încă patru ani peste sorocul hărăzit de medici.

Hannah bănui că poate ceasul târziu din noapte și întunericul care îi învăluia îl făcuseră atât de deschis spre destăinuiri. Și poate faptul că era abia trezit din somn și nu se învăluise încă în armura care îi apăra și ascundea de obicei sufletul. Deci avusese dreptate să nu se lase și ea pradă somnului.

— L-ai iubit mult, șopti ea.

El își ațintі ochii foarte întunecați asupra ei.

— Dar l-am și urât, spuse el. Avea tot ce mi s-ar fi cuvenit mie.

— Mai puțin sănătatea.

— Mai puțin asta, căzu el de acord. Și nici înțelepciune. Mă iubea până și pe mine. Mai ales pe mine.

Hannah se scutură din nou, străbătută de un fior, iar el se aplecă, îi cuprinse brațele și o ridică de pe pervaz de parcă ar fi fost un fulg. O îmbrățișă strâns de îndată ce picioarele ei atinseră podeaua, strângând-o la piept parcă s-o zdrobească, iar gura lui i-o apăsă pe-a ei neîndurătoare, lacomă, deschisă.

Tresărind pentru o clipă, Hannah cugetă că orice încercare de a se opune ar fi fost inutilă, și poate n-avea rost să stârnească o luptă pe care oricum n-o putea câștiga. Nu că nu s-ar fi opus, firește, dacă chiar nu și-ar fi dorit asta, dar...

Era mai bine să-și suprime gândurile și să se delecteze cu simțurile. Își dorea cu adevărat cele ce i se petreceau. Și și-l dorea și pe el.

Se apropie până când picioarele ei goale le atinseră pe-ale lui, își încolăci brațele în jurul lui și-i răspunse cu săruturi la fel de înfocate. Erau diferite aceste sărutări de acum; altfel decât joaca de mai devreme, de dinainte să se culce în patul lui. Acestea păreau mai... reale. Mai crude.

Gândurile i se estompară treptat.

Iar apoi cămașa lui îi zbură peste cap și restul de veșminte li se mototoliră la picioare și iarăși se aflau pe pat, cu trupurile împletindu-se unul cu celălalt, rostogolindu-se unul peste celălalt, plimbându-și buzele și mâinile peste tot, implântându-și dinții în carnea celuilalt și da, acesta nu mai era un joc.

Era pasiune pură. Iar ea i se lăsase pradă în totalitate.

Era...

Hannah se gândi dintr-odată că ar trebui să-l oprească. Ar trebui să spună nu, iar el s-ar opri. Era sigură de asta și nu se temea câtuși de puțin. Nici nu avea de ce. El îi era amant; doar îl alesese pentru asta. Dar...

Era deja deasupra ei, îi desfăcuse picioarele, iar ea voise să-i spună nu, dar o clipă sau două prea târziu. De fapt, nu-i mai spusese deloc.

El o pătrunse.

Resimți momentul penetrării ca pe-un pumnal care sfâșie o rană în carne vie. Icni de durere, tot trupul i se încordă apoi încercă să se relaxeze și....

Și nu mai era acolo.

Nu mai era în ea, mai precis. Era încă pe pat, alături de ea, proptit într-un cot, îi putea ghici conturul trupului în umbră. Bine că stinsese lumânările. Deși întunericul nu-i era suficientă pavăză în fața privirii lui.

— Ce-i? întrebă el.

Ea ridică mâna și-și plimbă alene arătătorul pe pieptul lui.

— Păi ce-i? răspunse ea.

— Te-a durut? insistă el.

— Era timpul să ne oprim, se eschivă ea. O dată pe noapte e de-ajuns, Constantine. Trebuie să plec acasă. Doar nu te aștepți să-mi petrec toată noaptea cu tine, acum că suntem amanți. Ar fi plictisitor.

— Doar nu erai fecioară?

Întrebarea fusese aruncată în glumă, firește. Dar ea ezită puțin înainte să răspundă, și când răspunse păru să se schimbe la chip, deși parțial ascunsă de întuneric.

— Ai fost virgină?

De această dată nu mai glumea. De fapt, nici nu mai era o întrebare.

Avea treizeci de ani. Nu fusese nici o piedică între ei. Nu sângerase. Dar fusese fecioară, din toate punctele de vedere care contau.

— Dar e vreo lege care interzice virginitatea? întrebă ea. Nu am ales să am un amant până acum, Constantine, dar acum te-am ales pe tine. Am crezut că vei fi mai bun decât alții și ai fost. Nu că aș avea termen de comparație, ce-i drept, dar ar fi prostesc să cred că ești mediocru.

— Ai fost măritată timp de zece ani, îi reaminti el.

— Da, cu un domn bătrân care nu mai manifesta interes față de acel aspect al relației noastre conjugale. Ceea ce a fost cu atât mai bine, deoarece nici eu n-am fost interesată. Am avut alte motive în minte când m-am căsătorit cu el.

— Ai devenit ducesă, răspunse el, observând singurul motiv rămas plauzibil, și încă una bogată.

— M-am lăfăit în bani, căzu ea de acord. Și mă îndoiesc că mă voi bucura de acel titlu de ducesă moștenitoare, din moment ce ducele de acum n-are nici un gând de căsătorie. Are deja o amantă și zece copii, de la optsprezece la doi ani, doar că a cules-o dintr-un bordel și, firește, nu se va însura cu ea.

— Nu-s niște informații prea demne de a fi reținute de mintea unei doamne, observă el.

— Din fericire, răspunse ea, ducele meu nu s-a cenzurat niciodată față de mine când a avut ocazia să-mi povestească ceva interesant. Era la curent cu cele mai desfrânate bârfe și venea acasă să mi le împărtășească.

— Deci n-ai avut relații conjugale, ducesă, conchise el. Dar acea faimoasă armată de amanți pe care i-ai avut în timpul căsătoriei? Cel puțin așa umblă vorba.

— Pleci prea mult urechea la bârfe, răspunse ea. De fapt, urechea o plecăm cu toții, dar tu ai crezut prea multe. Chiar crezi că mi-aș fi încălcat jurămintele de fidelitate față de soțul meu?

— Chiar și atunci când soțul nu te putea satisface? insistă

el.

— Constantine, acum îmi pot permite să fiu o văduvă iubăreață, răspunse ea. Chiar intenționez să-mi petrec restul primăverii cu tine în cel mai carnal chip cu putință, deși nu în această seară. Poate voi fi o văduvă iubăreață, dar n-am fost o soție desfrânată. Și nu pentru că am fost forțată să rămân fidelă, dacă-ți trece cumva așa gând oribil prin minte. Ar fi îngrozitor, crede-mă. Ducele meu era orice, dar nu un tiran – cel puțin nu față de mine. A fost alegerea mea să-i fiu credincioasă, așa cum tu ești acum alegerea mea. Îmi țin în mâini frâiele propriei vieți.

El o privi în tăcere preț de câteva clipe, și ei îi trecu pentru prima dată prin minte că probabil trebuie să fi avut o stăpânire de sine imensă să se retragă din ea, deși era complet excitat, iar apoi să stea liniștit alături de ea și să discute. Dacă ar fi spus nu la timpul potrivit, s-ar fi oprit mai devreme și această discuție n-ar mai fi avut loc. Era o lecție despre ezitare pe care Hannah și-o însușise.

Dar nu conta. Nu se schimbase nimic, nu pentru ea, cel puțin. Poate pentru el, dacă crezuse că se alege cu o amantă experimentată.

— Ei bine, spuse el într-un sfârșit, pe un ton scăzut, trandafirul și-a mai pierdut o petală de mister. Mai ascunzi multe secrete, mă întreb?

Nu se aștepta la vreun răspuns și nici nu primi vreunul. Ce voia să zică?

— Să fi știut, poate aș fi alergat în cursa asta cu... ăăă... mai puțină vigoare, explică el. Poate aș fi...

Ea îl întrerupse:

— Constantine. Dacă-mi vorbești vreodată de sus sau încerci să mă tratezi ca pe o domniță delicată....

— ... așa? întrebă el.

— Te arunc ca pe-un tăciune încins. Și imediat a doua zi îmi iau alt amant, de două ori mai chipeș și de trei ori mai viril ca tine, fără să stau pe gânduri.

— Mă amenințI? întrebă el, părând orice dar nu înfricoșat.

— Nu, firește, răspunse ea iritată. Eu nu amenință niciodată. N-am nevoie de așa ceva. Te informez doar. Asta ți se va întâmpla dacă mă tratezi sub nivelul meu.

— Încercam doar să-ți spun, explică el, că într-un fel face dragoste un bărbat cu o fecioară și în alt fel cu o femeie

experimentată. Ți-ar fi plăcut la fel de mult, ducesă. Poate chiar mai mult.

Ea realiză că mâna lui liberă o mângâia delicat pe pântec. Căldura emanată o depășea pe cea a propriului ei trup.

— Presupun că ai câte două fecioare pe lună, spuse ea.

Dinții lui albi sclipiră, în contrast cu restul chipului întunecat. Zâmbea. Un eveniment rar, și nici măcar nu era suficientă lumină să-l poată observa în întregime.

— Nu m-aș lăuda, nici n-aș exagera. O dată pe lună, poate, glumi el. Se aplecă și-o sărută delicat pe buze. Iartă-mă, murmură el.

Ea îl atinse mustrător peste obraz.

— Să nu-ți ceri niciodată iertare, îl avertiză ea. Să nu-ți pară niciodată rău. Dacă ai intenționat să faci ceva, să nu regreți. Și chiar dacă n-ai știut, să nu-ți ceri iertare. Eu nu m-am scuzat pentru că am fost fecioară până acum un ceas sau două. A fost alegerea mea. Și n-am de gând să mă scuz pentru că ți-am ascuns asta. Nu era ceva ce-ar fi fost nevoie să știi. Nu era treaba ta, așa cum mi-ai spus tu mie în seara de dinaintea acelui concert, când te-am întrebat de ce te-ai certat cu ducele de Moreland. Și dacă tot suntem la acest subiect, țin să te anunț că atât timp cât vom fi amanți, adică pentru restul primăverii, o să-ți fiu credincioasă. Și mă aștept la același lucru din partea ta. Iar acum, trebuie să plec acasă.

— Poate nu mai ai petale de ascuns în trandafir, răspunse el, dar sigur mai ai destui țepi. Ducesă, înclin să te asigur de fidelitatea mea pentru următoarele săptămâni. N-am atâta vlagă cât să-mi încerc puterile cu încă o femeie ca tine – sau chiar cu alta care să nu-ți fie asemenea. Nu te ridica din pat; mă duc să-l trezesc pe vizitiu. Nu va fi prea încântat. Se aștepta probabil să trimit după el în zorii zilei, nu la miezul nopții.

În timp ce vorbea, se ridică și începu să se îmbrace.

Hannah rămase în pat până când el ieși pe ușă.

Ce noapte interesantă fusese! Dar nu și pe deplin confortabilă. Lucrurile nu merseseră chiar cum se așteptase ea.

Experiența în sine fusese mult mai... carnală decât și-ar fi putut închipui. Ah, și cel puțin de două ori mai plăcută decât își imaginase ea, chiar dacă își simțea anumite părți ale trupului încă vătămate.

Dar rămăsese în minte și cu bănuiala neliniștitoare că

ideea aceasta de a-și face un iubit avea să implice ceva mai mult decât glume piperate și hârjoneli prin așternut. Și nici nu se așteptase la mai mult, nici nu-și dorise. Bănuia că această legătură cu Constantine Huxtable urma să implice vreun soi de relație, așa cum o făcuse și mariajul ei.

Nu-și dorise o relație. Cel puțin nu acum.

Doar că acum și-o dorea, însă după bunul-plac și cu condițiile ei. Conștientizarea acestui fapt o surprinse puțin. Își dorise să-l cunoască mai bine chiar de la început – de fapt, își dorise să știe totul despre el. Și-i spusese asta. Era un bărbat atât de misterios, de retras. Se știau unele lucruri despre el, dar ea nu cunoștea pe nimeni care să-l cunoască la rândul său. Ducele ei îi vorbise uneori despre el, dar nici el nu-l știa prea bine. Bănuise doar că aerul întunecat al lui Constantine ascundea ură, că manierele sale deseori încântătoare ascundeau dragoste, și, prin urmare, că acest bărbat era o ființă complexă, periculoasă și foarte atrăgătoare. Chiar așa îi vorbise despre el. Și probabil că în acele cuvinte găsise ea scânteia de a se hotărî asupra domnului Constantine Huxtable ca viitor iubit.

În această seară îi spusese că-și urâse fratele mai mic, cel sărac cu duhul. Și totuși, ar fi putut jura că-l și iubise. Poate chiar dureros de mult.

Ce nu realizase însă până în această seară – o eroare prostească – era că o relație nu putea exista dacă era susținută doar dintr-o parte. Iar în această noapte, el aflase deja mai multe despre ea decât invers.

Dumnezeule mare!

Dacă ar ști lumea bună ce aflase el în această noapte, i-ar face țăndări reputația. Dar el n-ar fi dus vorba, oricum.

Și totuși, aflase.

Cât de provocator!

Dar nu-și dorea o relație. Își dorea doar... ei bine, era cazul să se învețe cu acest cuvânt. Ducele îl pomenise des de față cu ea, iar ea nu era vreo rușinoasă. Tot ce voia de la Constantine Huxtable era sex.

Iar sexul fusese nemaipomenit în noaptea asta. Nici dureros nu fusese, decât după ce actul se încheiase. Dar pe parcurs, din partea ei ar fi putut s-o țină așa toată noaptea. Bietul Constantine. Și-ar fi dat duhul.

Hannah pufni în râs, în timp ce se dădu jos din pat și-și

găsi ciorapii.

N-ar fi vrut să o însoțească, dar Constantine nu-i dăduse de ales. O ajutase să urce în trăsură și i se alăturase. Îi luă mâna într-a lui și i-o rezemă pe coapsă.

Ea începuse să își recapete înfățișarea obișnuită, așa învăluită în mantia ei albă, cu gluga trasă peste cap. Dar el nu avea s-o mai privească vreodată cu aceiași ochi. Era firesc. O văzuse dezbrăcată, despletită; îi posedase trupul.

Și nu era doar atât.

Cel puțin dintr-un anumit punct de vedere, nu era acea femeie pe care o credeau toți a fi. Acea imagine pe care ea se străduise atât de mult să o răspândească.

Căsătoria ei nu fusese consumată. Ceea ce nu era neapărat surprinzător; circulaseră bârfe la nesfârșit pe această temă, de fapt. Dar toți acei presupuși iubiți cu care defilase pe sub nasul înaltei societăți, cum ar fi Zimmer, Bentley, Hardingraye...

Nu-i fuseseră iubiți, de fapt.

El fusese primul ei bărbat. Era amețitor doar să se gândească la asta. Nu fusese primul bărbat al nimănui; nu-și dorise asta niciodată.

Dumnezeule!

— Vei avea nevoie de câteva zile de repaos și odihnă, ducesă, îi spuse el, în timp ce trăsura îi ducea către Hanover Square. Hai să ne vedem, să zicem, marțea următoare, după balul de la Kitteridge?

Firește că ea nu avea să-i permită să aibă ultimul cuvânt – deși chiar asta se întâmplase la serata din după-amiaza trecută, nu? Ei bine, acum era rândul ei.

— Lunea care vine, răspunse ea. Ducele are o lojă rezervată la teatru, dar în afară de mine nu o folosește nimeni. I-am promis Barbarei că mergem. Am să-i invit și pe soții Park și poate pe fiul lor, pastorul, dacă este și el în oraș. Iar tu mă vei însoți.

— Ce grup perfect! observă el. Un pastor, logodnica unui pastor, părinții primului pastor și ducesa de Dunbarton cu primul ei amorez, căruia i se mai spune și dracul gol.

— E bine să putem oferi teme interesante de discuție prin saloane, răspunse ea.

Da, probabil, dacă erai ducesa de Dunbarton.

El îi sărută mâna și simți cum trăsura întoarce în piață, încetinește și apoi se oprește. Se aplecă și o sărută pe buze.

— Voi aștepta cu nerăbdare următoarea noapte de luni, îi spuse el.

— Nu și seara de luni? întrebă ea.

— Pe aceea am s-o suport. Desertul este cu atât mai gustos cu cât este oferit la finalul mesei, după cum am aflat amândoi, de altfel, în seara asta.

Apoi ciocăni ușor în tavanul trăsurii, indicându-i vizitiului că doreau să coboare.

Cineva în casă se trezise deja. Ușile de la intrare se deschiseseră, în timp ce Constantine coborî pe trotuar și întinse mâna ducesei, ajutând-o.

Câteva clipe mai târziu, o urmări cu privirea cum urcă fără grabă treptele, cu spatele drept și capul sus. Ușile se închiseră în urma ei, fără zgomot.

Constantine se gândi că totul era puțin diferit de aventurile lui primăvăratice obișnuite.

Parcă mai puțin comod.

Dar și puțin mai erotic.

Ce naiba îl apucase când răspunsese „l-am și urât“?

Niciodată nu-l urâse pe Jon, nici măcar o clipă. Îl iubise. Încă mai resimțea durerea pierderii lui. Uneori se gândea că rana din suflet nu avea să i se închidă niciodată. Acolo unde fusese Jon se căsca acum un gol infinit, dureros.

„L-am și urât.“

Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai ducesei de Dunbarton își găsise să-i spună asta.

Dar ce naiba voise de fapt să spună?

Și ce mai ascundea? În afara insignifiantului detaliu că fusese virgină până în această noapte?

Absolut nimic, firește. Recunoscuse deja fără să ezite că se măritase cu Dunbarton pentru titlu și pentru bani. Iar acum se folosea de libertatea și puterea ei proaspăt dobândite pentru a se bucura și ea de ceva plăceri trupești.

Ceea ce nu era deloc condamnabil, în ochii lui.

Se întoarse și se încruntă la vizitiu, care îl aștepta să revină în trăsură.

— Du-te acasă, îi spuse. Eu vin pe jos.

Vizitiul clătină ușor din cap și închise portiera.

— Am înțeles, domnule, îi răspunse el.

capitolul 7

Din păcate, fiul soților Park nu era în oraș. Însă fratele mai mic al doamnei Park se afla în vizită la ei de ceva vreme și fusese mai mult decât încântat de invitația de a se alătura ducesei luni seara în loja ei de teatru, alături de sora și de cumnatul lui. Hannah îi invitase și pe Lord și Lady Montford, după ce ea și Barbara se întâlniseră cu ei și schimbaseră câteva vorbe luni dimineața, la biblioteca Hookham.

Lady Montford era verișoara domnului Huxtable.

— Mergem și la operă, și la teatru în aceeași săptămână! exclamă Barbara, șezând fericită în trăsură alături de Hannah, în seara zilei de luni. Să nu mai amintesc și de galeriile de artă, și de muzee, și de biblioteci, și de magazine! În fiecare zi încep să scriu o scrisoare către mama, *papa* și Simon, dar mă trezesc că am scris jumătate de roman aproape. Am să te las fără cerneală, Hannah.

— Ar trebui să vii mai des pe-aici, îi răspunse aceasta. Deși nu cred că nesuferitul tău de vicar te va mai lăsa să pleci, odată ce te măriți cu el.

— Probabil nici eu nu voi dori să mai plec, îi răspunse Barbara. Hannah, îmi doresc atât de mult să fiu soția vicarului și să locuiesc din nou în casa parohială. Dar ne vom mai vedea, am să-l înduplec pe Simon să mai trecem din când în când pe aici. Și poate că și tu vei....

Dar se opri brusc și se întoarse să o privească pe Hannah în penumbra trăsurii. Surâse, cerând parcă iertare.

— Nu, firește că nu vei veni, murmură ea. Deși aș vrea să vii. Și poate că e timpul să...

— E timpul să mergem la teatru, Babs, o întrerupse Hannah.

Trăsura încetinea, pregătindu-se să oprească pe Drury Lane. Cele două femei întrezăreau mulțimea de oameni care se

înghesuiau, probabil mulți dintre ei așteptându-i pe alții să li se alăture și să intre împreună. Iar printre ei era și Constantine Huxtable, demonic și elegant în mantia lui neagră și lungă de seară, și cu jobenul pe cap.

— Oh, uite-l, spuse Barbara. Hannah, ești sigură că...

— Da, prostuțo, sunt sigură, îi răspunse Hannah. Babs, suntem amanți și nici măcar nu mi-am încheiat încă treburile cu el. Te-aș sfătui să nu strecori detaliul ăsta în scrisorile tale către domnul vicar.

— Nici în cele pentru părinții mei, confirmă prietena sa. I-ar tulbura foarte tare asemenea vești. Chiar dacă nu te-au mai văzut de unsprezece ani, Hannah, însemni enorm de mult pentru ei.

Hannah o bătu ușurel peste genunchi.

— Ne-a zărit, îi spuse ea.

Și, într-adevăr, Constantine le deschise portiera trăsurii și le așeză scărița să coboare, în locul vizitiului lui Hannah.

— Bună seara, doamnelor, le salută el. Din fericire, ploaia de după-amiază s-a oprit, cel puțin pentru o vreme. Domnișoară Leavensworth?

Îi oferi mâna Barbarei, care o acceptă și îl salută politicos. Dădea întotdeauna dovadă de maniere impecabile.

Hannah trase lent aer în piept. Îl vedea pentru prima oară de săptămâna trecută. Noaptea aceea petrecută la el acasă îi părea acum aproape un vis, dacă n-ar fi fost urmările fizice pe care le resimțise câteva zile după aceea. Și exceptând și starea pur fizică de agitație care o asaltase imediat ce dăduse iar cu ochii de el. Și dorința de a veni mai repede noaptea.

Ah, ceruri, era într-adevăr minunat, absolut minunat.

Desigur, toată lumea care ajunsese în acea seară la teatru avea să afle sau să creadă că știe deja că el era noul ei amant. Urma să le ia doar câteva minute. Noul amant dintr-un lung șir. Și până a doua zi dimineață, aveau să știe și toți ceilalți care nu erau prezenți aici.

Domnul Constantine Huxtable era noul amant al ducesei de Dunbarton.

Doar că era prima dată când n-aveau să se înșele.

Barbara ajunsese cu bine pe trotuar.

— Ducesă?

Bărbatul întinsese mâna către a ei, și privirile li se

întâlnire.

Ce ochi întunecați, niciodată nu mai văzuse asemenea culoare. Sau asemenea privire pătrunzătoare. Sau una care să-i înmoaie atât de brusc genunchii. Își lăsă mâna într-a lui.

— Sper că a fost bine curățat trotuarul, spuse ea. N-aș vrea să-mi murdăresc rochia.

Bineînțeles, cineva curățase pavajul. Și altcineva se ocupase rapid și de mulțime. Li se deschisese o cărare printre oamenii prezenți, către intrarea teatrului. Hannah surâse în sinea ei, pășind înăuntru, cu Constantine ținându-le de braț, de-o parte și de alta a sa.

Loja ducelui era aproape de scenă. Se afla pe cel mai de jos dintre cele trei etaje care înconjurau sala teatrului în formă de semicerc. Intrarea în lojă aducea puțin cu intrarea în scenă; toată lumea prezentă se întorsese să-i privească, să-i salute pe ceilalți invitați ai ducesei, care ajunseseră cu toții deja, și să facă puțină conversație preț de câteva minute, înainte să revină la locurile lor. Și toată lumea observase că, deși prietena ducesei luase loc între doamna Park și fratele acesteia, ducesa stătea lângă domnul Constantine Huxtable.

El era noul ei favorit, primul după moartea ducelui și revenirea la Londra. Noul ei iubit.

Nu era greu de ghicit care era tema de discuție ce domina murmurul în crescendo din sala teatrului.

Și nici lui Hannah nu-i era greu să privească în jur cu un calm studiat, după cum făcuse deja în ocazii similare, de atâtea ori când ducele era în viață. El o învățase să privească mai degrabă în jurul ei și să nu-și țină privirile ațintite în poală. De data asta, singura diferență era că nu mai simțea acea scânteie de amuzament la gândul că toți se înșală cu privire la bărbatul care o însoțea.

În seara asta, aveau dreptate.

Și ce bine îi părea.

Își așeză palma înmănușată în alb pe mâneca lui Constantine și se înclină ușor către el.

— Ai mai văzut piesa aceasta, *Școala bârfelor?* E destul de veche. Cred c-am văzut-o de o duzină de ori deja, dar reușește întotdeauna să mă amuze. Sper să nu ți se pară prea plictisitoare sau prea lungă.

— Presupui poate, ducesă, că sunt nerăbdător să se

termine și să ajung mai repede la acea parte a serii care mă preocupă?

— Nu, deloc. Doar că am crezut că poate ți-ar fi mai pe plac tragediile.

— De ce, s-ar potrivi mai bine reputației mele diabolice? întrebă el.

— Exact, răspunse ea. Deși mi-ai explicat deja că groaznicele tragedii de pe scenă nu au nimic de-a face cu cele ale vieții de zi cu zi. Și m-am liniștit. Mai lipsește să-mi spui că eroii tragediilor nu mor cu adevărat când se lasă cortina.

— Liniștitor, așa-i? întrebă el. Ești încântătoare așa îmbrăcată în alb, în seara asta. Strălucești de bună dispoziție.

Zări o scânteiere ironică în ochii lui.

— Strălucesc de bună dispoziție? întrebă ea. Eu? Niciodată. Ar fi vulgar. Sper că la strălucirea bijuteriilor mele te-ai referit. Își ridică mâna stângă. Diamantul acesta de pe inelar a fost un dar de nuntă. Pe atunci, n-am crezut că e veritabil. Nu știam că diamantele pot fi atât de mari. Iar cel de pe degetul mic mi-a fost făcut cadou când am împlinit douăzeci de ani, adăugă ea, întinzând ambele mâini. Iar după aceea am primit câte unul la fiecare zi de naștere, până când am rămas fără degete și am luat-o de la capăt, pentru că ar fi fost cam incomod să le port pe degetele de la picioare. Și am mai primit și câte un inel pentru fiecare aniversare a căsătoriei, dar și pentru alte ocazii.

— Și de Crăciun? întrebă el.

— De Crăciun primeam mereu un colier și cercei, răspunse ea, iar de Sfântul Valentin, de care ținea socoteală ducele, primeam o brățară. Ce om nesocotit! Dar era foarte generos.

— După cum poate observa toată lumea, confirmă el.

— Bijuteriile sunt făcute pentru a fi etalate, Constantine, spuse ea. Ca și frumusețea. Niciodată nu-mi voi cere scuze pentru că sunt bogată sau frumoasă.

— Sau vanitoasă? propuse el.

— E vanitos să spui adevărul? întrebă ea. Am fost frumoasă încă de când eram doar o copilă. Probabil voi mai păstra ceva din frumusețe chiar și în zilele bătrâneții, dacă le ajung. Mi s-a spus că am o osatură frumoasă. Nu-mi arog vreun merit în frumusețea mea, așa cum nici un muzician sau un actor nu se poate lăuda cu vreun merit în talentul său. Dar meritățm cu toții să ne folosim de aceste daruri înnăscute.

— Frumusețea este un dar? întrebă el.

— Da; frumusețea ar trebui cultivată și admirată. Există prea multă urâțenie în viața asta. Frumusețea poate aduce bucurie. De ce ne împodobim casele cu tablouri, vaze și tapiserii? De ce nu ascundem aceste obiecte într-un dulap întunecat, să se învechească sau să se strice?

— Ducesă, ar fi groaznic să te știu ascunsă într-un dulap întunecat, o asigură el. În afara cazului în care m-aș putea și eu ascunde acolo, cu tine.

Hannah aproape că izbucni în râs. Dar râsul nu se potrivea imaginii sale publice, și simțea destui ochi ațintiți asupra ei.

— Începe piesa, observă el, iar ea își concentră atenția asupra scenei.

Nu reușise să explice prea bine ce încerca să spună. Ducele o învățase să nu-și blesteme frumusețea, să nu se teamă de ea și să nu încerce să și-o ascundă sau să o nege. Iar când se căsătorise cu el, era pe cale să facă toate acestea. Ducele o învățase în schimb să-și pună în valoare frumusețea și să se bucure de ea.

Iar ea se bucurase. Zece ani fusese lumina ochilor lui, și cumva atât îi fusese de-ajuns.

Aproape de-ajuns.

Însă acum se întreba câtă fericire oferise de fapt propria ei frumusețe. Lui, da. Dar altcuiva? Și oare avea importanță dacă doar lui? Îi fusese soț. Fusese datoria și bucuria ei să-l fericească.

Când simțise fericirea ultima oară? Acel fel de fericire care te face să faci piruete pe o pajiște cu iarbă și flori de câmp, cu brațele deschise și chipul îndreptat spre soare? Sau acea fericire care să te facă să alergi pe o plajă nisipoasă, cu vântul în plete?

Oare chiar era frumusețea un dar înnăscut, aidoma talentului muzical?

Și de ce o frământau asemenea gânduri, când pe scena din fața ei se derula o comedie? Publicul râdea în hohote. Hannah își ascunse chipul în spatele evantaiului.

Săptămâna trecută descoperise plăcerea intensă, în dormitorul lui Constantine. Dar bucuria?

Tot acolo avea s-o descopere, în această noapte. Poate chiar avea să-și petreacă întreaga noapte acolo. Trebuie să fie bizar să dormi cu un bărbat în pat. Să te trezești lângă el. Să...

— Ducesă. Ai căzut pradă gândurilor? îi șopti el, cu răsuflarea caldă aproape de urechea ei.

— Constantine, murmură ea fără să-și ia ochii de la scenă, preferi să mă privești pe mine în locul piesei de teatru?

Dar nu primi răspuns.

Înainte să coboare în hol, în așteptarea ducesei și a domnișoarei Leavensworth, Constantine schimbase câteva vorbe cu Monty, în lojă. Katherine discutase cu soții Park și cu fratele doamnei Park, care se alăturase și el grupului.

— Lasă-mă să ghicesc, Con, îi ceruse Monty. E domnișoara Leavensworth, așa-i? N-arată rău, păcat că e logodită, din ce-mi aduc eu aminte. Cu un pastor, parcă.

— Nu, Monty, nu e domnișoara Leavensworth, după cum bine știi, de altfel, îi răspunsese Constantine.

Monty mimase o uimire ironică.

— Ei, să nu-mi spui că e ducesa? După momentul din parc, când te-a cercetat din cap până-n picioare, dar nu ți-a întins mâna, și după ce-ai spus despre ea?

— Un bărbat are voie să-și mai schimbe părerea din când în când, răspunsese Constantine.

— Deci anul ăsta o vei avea pe ducesă de amantă, rânjise Monty, clătinând din cap a mustrare. Periculos, Con. Cam riscant.

— Monty dragă, mă încred că mă pot descurca cu orice fel de pericol pe care mi l-ar așterne în cale, răspunsese Constantine.

Dar Monty își ridicase glumeț sprâncenele.

— Dar, Con, crezi că ea se poate descurca la fel de bine cu pericolul pe care-l reprezinți? Ah, ce primăvară interesantă ne așteaptă.

Urma să fie interesantă, se gândi Constantine spre finalul serii, în trăsura sa, care o urma pe a ducesei către Hanover Square – insistase, după cum se și cuvenea de altfel, să revină la reședința Dunbarton, împreună cu prietena ei. Odată ajunși acolo, urma să vină în trăsura lui.

Da, avea să fie o primăvară interesantă. Fără îndoială, una mulțumitoare pentru plăcerile trupești. Săptămâna care se scursese îi păruse interminabilă, și bănuia că pofta lui trupească pentru ducesa de Dunbarton n-avea să se ostoiască până când urma să vină timpul ca ei să se despartă și s-o ia fiecare pe calea sa, la vară.

Firește, nu aveau s-o ia de la capăt la anul. Nici unul nu-și dorea asta.

Dar făcuse oare o greșeală anul acesta?

Era frumoasă, atrăgătoare și vanitoasă. Era bogată, arogantă și superficială.

N-ar fi crezut că ar fi în stare să renunțe la orice alte standarde doar pentru împlinirea unei pofte trupești. Și totuși, dorința carnală fusese singurul motiv pentru care acceptase ca ducesa să-i devină amantă.

Și poate și un dram de fascinație. O fascinație împărtășită de majoritatea bărbaților din lumea bună, firește, și de o mare parte dintre femeile protipendadei, din alte motive.

Dar el era singurul care cunoștea un detaliu foarte interesant despre ea – anume că atinsese treizeci de ani fără să facă sex vreodată.

Era încă greu de crezut.

Trăsura lui se opri în spatele celeilalte, și el le urmări cu privirea pe cele două doamne cum dispar în casă. Trăsura ducesei se îndepărtă, iar a lui fu trasă mai aproape de treptele de la intrare.

Porțile rămaseră închise timp de optsprezece minute. Constantine se lăsă pe spate în trăsură și se întrebă cât avea să mai trebuiască să aștepte și oare câți oameni se ascundeau în spatele draperiilor și al ferestrelor întunecate din jurul pieței, pregătindu-se să râdă de el a doua zi.

Nu era mânios, mai degrabă amuzat.

Ducesa n-avea de gând să lase complet frâiele din mână.

Se întrebă dacă bătrânul duce avusese oare de furcă cu ea. Dar, fir-ar să fie, îi fusese mereu credincioasă.

Se întrebă din nou cât mai avea să aștepte.

Și după optsprezece minute, porțile reședinței Dunbarton se deschiseră din nou și ea ieși, învăluită în aceeași mantie albă de săptămâna trecută, cu gluga acoperindu-i capul.

Se schimbase de haine?

Constantine ieși din trăsură, îi întinse mâna și o ajută să urce. Intră și el în urma ei și se așeză lângă ea. Vizitiul închise portiera, trăsura legănându-se pe arcuri când se urcă pe capră, și conduse atelajul în jurul pieței și înainte, pe stradă.

Constantine se întoarse spre ea, s-o privească. Nici unul nu rostise încă vreun cuvânt. Îi descheie copca micuță care-i ținea pelerina strânsă în jurul gâtului, apoi îi dădu jos gluga și-i desfăcu mantia.

Avea iarăși părul despletit, prins cu agrafe bătute în nestemate mari, fixate la tâmple. Avea o rochie de culoare închisă – poate albastră sau liliachie. Trecând pe lângă un felinar, observă că era de un albastru regal, cu talia înaltă și decolteu amplu. Nu mai purta diamante nici la gât, nici la urechi.

Acum era o femeie pregătită pentru iubitul ei.

O sărută. Buzele ei erau calde, întredeschise, receptive. Își strecură un braț în jurul taliei ei și altul pe sub genunchii ei și o așeză pe genunchii lui. O sărută din nou, iar ea își petrecu brațele în jurul gâtului său.

Da, dorința era încă acolo. Și poate încă ceva?

Nu, doar firul rațional al ideilor îl adusese la o asemenea concluzie. Aceasta nu era o aventură care să ceară și companie, ca altele. Singurul scop era împlinirea acestei intense dorințe carnale.

Doar sex.

De ale cărui roade aveau să se bucure pe îndelete în curând. Era suficient. Vara și iarna fuseseră prea lungi. Pofta aceasta dezlănțuită, care pusese stăpânire pe el odată cu venirea primăverii, îi putea fi cu siguranță iertată.

Nu-și vorbiseră deloc de când plecaseră de la teatru.

Când intrară în casă, iar Constantine își anunță valetul că nu mai avea nevoie de serviciile lui pentru acea noapte, Hannah realiză că nu avea să fie luată pe sus și aruncată în pat fără menajamente.

Constantine o luă de braț și o conduse în camera în care luaseră cina data trecută. Masa era din nou pregătită, oferindu-le friptură rece, brânzeturi și vin de această dată. O singură lumânare își împrăștia lumina în cameră, din centrul mesei. Iar focul trosnea iarăși în șemineu.

Era deopotrivă o ușurare și o dezamăgire, constată Hannah. Nu că i-ar fi fost neapărat foame, sau poftă de vin. Și întreaga seară și-l dorise foarte mult. Abia reușise să fie atentă la piesa de teatru, deși era una dintre favoritele ei. Iar dorința aproape că o copleșise în trăsură, mai ales când el o ridicase și-o așezase în poala lui.

Cât de încântător era să-l știe atât de puternic încât să poată face acest gest fără să se opintească sau să gâfâie de efort. La urma urmelor, nu mai era chiar ca un fulg de ușurică.

Se bucura că nu fusese copleșită de dorință. Deși era straniu să gândească astfel. Doar dorința trupească o împingea aici, nu? În această primăvară fusese liberă să-și aleagă un amant, se hotărâse în mod deliberat să facă asta și îl alesese cu mare atenție pe Constantine Huxtable.

Dar doar pentru a realiza că pura dorință trupească nu-i era de-ajuns.

Cât de provocator!

Era bine să își fixeze un țel anume în minte – mai ales când își alesese acel scop și făcuse eforturi pentru împlinirea acestuia – și să înainteze spre el până îl atingea.

Iar scopul ei era să se bucure de Constantine Huxtable până când vara avea s-o ducă în ținuturile din Kent, iar pe el în Gloucestershire, unde își avea domeniile.

De ce era atât de secretos față de locul acela, se întrebă ea, de ce nu-i povestea nimic despre el?

Iar acum constata că poate trupul lui, pe cât de superb și de perfect era, nu-i era de ajuns.

Poate doar oboseala era de vină. Ah, dar încă și-l dorea. Dar se bucura totuși că aveau parte de cină înainte – chiar dacă nu mâncase nimic.

El îi scoase mantia de pe umeri, stând în spatele ei, aproape fără să o atingă.

— Ducesă, vrei să iei loc? o invită el, făcând un gest către scaunul pe care ea șezuse data trecută.

Turnă vinul, în timp ce ea se așeză și își puse câte puțin din toate pe farfurie.

— Ți-a plăcut piesa? întrebă ea.

— Am fost cam neatent în marea parte a timpului, răspunse el, dar mi s-a părut amuzantă.

— Barbara a fost într-al nouălea cer, spuse ea. Firește, ea încă mai poate privi cu ochi inocenți scena de teatru londoneză.

— N-a mai fost la teatru până acum? întrebă el.

— Ba da, a mai fost. Când eram căsătorită, reușeam uneori să o conving să vină să petrecem câteva săptămâni împreună, deși în majoritatea cazurilor mă vizita la țară, nu când eram aici în oraș. Și nu stătea mult niciodată. Ducele o înspăimânta.

— Dar avea motive? întrebă el.

— Păi, el era duce, explică Hannah. Fusese duce de la doisprezece ani. Când m-am căsătorit cu el, trecuseră mai bine de

șaizeci de ani de când era duce. Deci firește că era speriată de el, chiar dacă el făcea atâtea eforturi să fie curtenitor. E fiică de pastor, Constantine.

— Dar ție nu-ți era teamă de el? întrebă el.

— L-am adorat, răspunse ea, răsucind piciorul paharului între degete.

— Cum l-ai cunoscut? întrebă el.

Cum ajunseseră aici cu firul discuției? Asta era o problemă generală a conversațiilor.

— Avea o familie, îi plăcea s-o descrie drept „extraordinar de mare și de plictisitoare“, răspunse ea. Îi ignora pe cât putea, adică în cea mai mare parte a timpului. Dar avea și un sentiment al datoriei față de ei. Așa că a venit la nunta unei rude, care era a paisprezecea în linie la titlul său. Se simțea obligat mereu față de oricine era mai sus de douăzeci în linia de ascendență la titlu, așa mi-a explicat. Eram și eu la nuntă și ne-am întâlnit acolo.

— Și v-ați și căsătorit la scurt timp după, observă el. Trebuie să fi fost dragoste la prima vedere.

— Ți-aș cere să nu fii ridicol, Constantine, dacă n-aș fi simțit ironia din tonul vocii tale, replică ea.

El o privi în tăcere, preț de câteva clipe.

— Tu tânără și frumoasă, iar el bogat și nobil? întrebă el.

— Motivul din spatele a mii de căsătorii, aprobă ea, mușcând dintr-o bucată de brânză. Ne faci să părem atât de banali, Constantine.

— Ducesă, dar cred că știi deja că ați format un cuplu extraordinar, însă te reasigur oricum de acest fapt.

— Era splendid, nu-i așa? întrebă ea. Curtenitor și impunător și atât de aristocratic, până în ultima clipă. Și avea o prezență de sine care atrăgea multe priviri, dar nu prea mulți oameni. Majoritatea nu îndrăzneau să-l abordeze. Ah, ce om trebuie să fi fost în tinerețe! Dacă l-aș fi cunoscut pe atunci, cred că m-aș fi îndrăgostit nebunește și fără speranță de el.

— Fără speranță? întrebă el.

— Da, oftă ea. Ar fi fost în van. Nu mi-ar fi aruncat nici o privire.

— Îmi vine foarte greu să cred așa ceva, ducesă. Dar cred în schimb că ai fost puțin îndrăgostită de el.

— L-am iubit, răspunse ea. Și el pe mine. Nu-i așa că toată lumea ar fi uimită să afle că am avut o căsnicie fericită? Sau nu,

n-ar fi uimiți. Pur și simplu n-ar crede. Oamenii își aleg lucrurile cărora vor să le dea crezare – așa cum faci și tu acum.

— Mi-ai demonstrat recent cît de amarnic m-am înșelat, îi reaminti el.

— În seara asta ai spus că sunt vanitoasă, îi răspunse ea, când de fapt sunt doar onestă.

— Ar fi destul de ridicol să-ți spui că ești urâtă, ce-i drept.

— Și foarte neadevărat, preciză ea. Își goli paharul sub privirile lui. Și tot în seara aceasta, mi-ai spus că sunt lacomă, adăugă ea.

El își ridică sprâncenele a mirare.

— Ducesă, sper să am suficiente maniere cât să nu ajung să acuz pe cineva de lăcomie, cu atât mai puțin pe doamna care-mi este iubită.

— Dar asta ai insinuat prin spusele tale, îi atrase ea atenția. Când eram la teatru, ai ales să-mi admiri bijuteriile și să te amuzi ascultându-mă vorbindu-ți despre ele. Și chiar aici, la această masă, ai presupus că știi deja ce motiv am avut să mă mărit cu ducele.

— Și m-am înșelat? întrebă el.

Ea își întinse palmele de o parte și de alta a farfuriei. Își scosese toate bijuteriile acasă și le pusese înapoi în seifurile lor. Dar își pusese alte inele. Adevărul era că se simțea ciudat fără ele. Străluceau, împodobindu-i fiecare deget, cu excepția celor mari.

Și le scoase, unul câte unul, și le așeză lângă sfeșnicul din mijlocul mesei.

— Cât valorează? întrebă ea. Doar nestematele.

El își plimbă privirea de la ea la inele de câteva ori. Întinse mâna și luă cel mai mare inel, ținându-l cu două degete și răsucindu-l în lumină.

Ah, dar cât de neașteptat de erotic era, se gândi Hannah, să-și vadă unul dintre inele în mâna lui brună, cu degete lungi.

El puse jos inelul și luă altul. Le împrăștie cu vârful unui deget, distanțându-le unul de celălalt. Apoi spuse o sumă care demonstra că știe câte ceva despre diamante.

— Nu, răspunse ea.

El dublă suma.

— Nici măcar pe-aproape.

Constantine ridică din umeri.

— Nu știu atunci, renunț.

— O sută de lire, spuse ea.

El se lăsă pe spate în scaun și o privi în ochi.

— Sunt false? întrebă el. Sunt din sticlă?

— Acestea da, răspunse ea. Unele sunt reale – cele pe care le-am primit la unele dintre ocaziile mai speciale. Toate bijuteriile pe care le-am purtat astăzi la teatru erau veritabile. Și cam două treimi din cele pe care le dețin sunt din sticlă.

— Dunbarton nu era atât de generos pe cât părea, atunci? întrebă el.

— Era generozitatea întruchipată, îl asigură ea. Ar fi risipit jumătate din averea sa pe mine, și probabil a și făcut asta, deși firește majoritatea acesteia era deja destinată moștenitorilor săi. Era suficient să-mi manifest admirația față de ceva și acel ceva devenea al meu. Și devenea al meu chiar și dacă nu-l admiram.

Constantine nu mai găsi nimic de spus. Se mulțumi să o fixeze din priviri.

— Erau adevărate atunci când mi-au fost dăruite, spuse ea. Am cerut ca diamantele să-mi fie înlocuite cu sticlă. Sunt niște imitații foarte reușite. De fapt, e posibil să fi subestimat valoarea acestor inele de pe masă. Prețuiesc probabil vreo două sute de lire. Poate chiar puțin mai mult. Am făcut-o cu știința ducelui. S-a codit să-mi dea consimțământul, dar cum ar fi putut să mă refuze? M-a învățat să fiu independentă, să gândesc liber, să decid asupra a ceea ce-mi doresc și să nu accept un refuz. Cred că a fost mândru de mine.

Constantine își sprijinea cotul pe masă, cu bărbia proptită între degetul mare și cel arătător.

— Sunt anumite… cauze sociale care mă interesează, explică ea.

— Ai oferit deci o mică avere sub forma unor diamante pentru anumite cauze, ducesă? întrebă el. De fapt, nu prea mică, dacă e să mă gândesc bine.

Ea ridică din umeri.

— O picătură de apă într-un ocean de nefericire, răspunse ea. Există suficientă suferință pe lume, Constantine, cât să adape setea de filantropie a o mie de bogătași care se complac în ideea de a avea o conștiință pe care s-o poată liniști aruncând câțiva bănuți ici și colo.

Își curmă firul vorbelor. Fără îndoială, nu putea s-o înțeleagă. Sau poate avea s-o creadă sentimentală. Și poate doar

atât și era. De ce simțise oare nevoia să-i împărtășească toate astea? El, ca și ceilalți, o credea frivolă, bogată, răsfățată. Credea că e o întreținută, o femeie care se folosește de propria frumusețe pentru a se îmbogăți.

Și, într-un fel, ar fi avut dreptate.

Dar asta nu era tot.

Niciodată nu simțise nici cea mai mică pornire să se justifice în ochii nimănui. Cel puțin nu în ultimii unsprezece ani. Era sigură pe sine. Avea chiar stimă de sine. Și ducele o iubise. Nu-i păsase nici cât negru sub unghie de ce credeau ceilalți despre ea. Ba chiar îi făcuse plăcere să ducă de nas elita socială, confirmându-le ideile greșite.

Să fi fost oare din cauză că-i era iubit Constantine? Oare de aceea era acum diferită situația?

Se așteptase doar la o legătură trupească, intimă. Nimic mai mult. Dar purtase dinadins aceste inele, în această seară. Își dorise ca el să știe.

Îi spusese că e vanitoasă, și aproape că-i spusese și că e lacomă. Chiar îi păsa de ce credea el? Cât de deranjant era să-și confirme asta. Oare această aventură de primăvară avea să fie mai puțin plăcută decât planificase?

El se ridică și se apropie de ea, ocolind masa. Îi întinse mâna.

— Ducesă, n-am venit aici să discutăm nici despre filantropie, nici despre conștiință, îi spuse el.

Ea se ridică în picioare.

— Credeam că n-ai să-ți mai amintești odată, Constantine.

O sărută apăsat, lipindu-i trupul de al lui. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului său și se lăsă în voia îmbrățișării.

Ce trup minunat avea, ferm, tânăr, bărbătesc.

Și nu regreta nimic. După așa ceva râvnea, cel puțin în această primăvară, mai mult decât orice altceva. Avea atât de mult timp de recuperat, erau atâtea plăceri de care nu se bucurase încă.

El o privi din nou, și, scrutându-i ochii întunecați, ea se gândi la cât de multe ascundeau. Dar nu era nevoie să știe, deși mereu și-ar fi dorit. Din păcate nu era un simplu trup bărbătesc, pe care să-l poată folosi pentru împlinirea plăcerilor ei. Și-ar fi dorit să fie așa; totul ar fi fost mult mai simplu.

Dar și mult mai fad.

Îi mângâie linia nasului cu un deget.

— Ce-ai pățit aici? îl întrebă ea.

— Cum mi-am rupt nasul? Într-o bătaie, răspunse el.

— Constantine, nu fi obositor, protestă ea. Nu mă face să te descos.

— M-am bătut cu Moreland, răspunse el, deși pe atunci nu era încă Moreland. Cu vărul meu, Elliott. Eram niște puștani pe vremea aia.

— Și tu ai fost tăbăcit mai bine? întrebă ea.

— El a arătat vreo două săptămâni ca un haiduc mascat, răspunse el. Din păcate, pentru a ți se vindeca, ochii vineți nu trebuie puși la loc cu măiestrie. În schimb, un nas rupt da, iar al meu n-a fost repus deloc bine. Doctorul era un biet felcer de la țară.

— Arăți mult mai bine așa, spuse ea. Poate felcerul știa prea bine ce-ți face. De la ce v-ați luat la bătaie?

— Dumnezeu mai știe, răspunse el. Ne-am bătut de destule ori cu pumnii, când eram mici. Asta a fost una dintre cele mai reușite reprize.

— Atunci v-ați dușmănit mereu? Sau erați prieteni?

— Casele noastre erau despărțite de doar câțiva kilometri, răspunse el, și eram apropiați ca vârstă. Elliott era, de fapt, este, cu trei ani mai mare decât mine. Eram cei mai buni prieteni, cu excepția cazurilor în care ne încăieram.

— Și într-o bună zi v-ați certat și nu v-ați mai împăcat, presupuse ea.

— Ceva de genul ăsta, căzu el de acord.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea.

— El era un măgar înfumurat, iar eu eram un catâr încăpățânat. Probabil n-ar trebui să vorbesc la timpul trecut. Și acum tot un măgar înfumurat este.

— Și tu tot un catâr încăpățânat ai rămas? întrebă ea.

— Poate chiar mai rău, dacă l-ai întreba.

— N-ar trebui să încercați să discutați măcar? se încruntă ea.

— Nu, răspunse el ferm. N-ar trebui să vorbesc deloc, ducesă. Nici tu, de altfel. Ar trebui să fim amândoi în pat, înlănțuiți de plăcere.

— Ah, Constantine, dar acum încă ne mai putem bucura de plăcerea anticipației.

— Mai dă-o naibii de anticipație, răspunse el aplecându-se; o luă în brațe și ieși cu pași mari din cameră.

— Ce feroce ești, îl lăudă ea aprobator, ținându-se iar cu mâinile de gâtul lui. Sunt sigură că dacă opuneam rezistență m-ai fi târât de păr până sus.

— Da, cu o bâtă țintuită în mâna cealaltă, aprobă el. Dar vrei să opui rezistență?

— Chiar deloc, răspunse ea. Nu poți să mergi mai repede? Poate să urci câte două trepte odată?

Și în sfârșit, îi smulse un hohot de râs.

— Te poți considera norocoasă atunci, ducesă, răspunse el, dacă până ajungem în cameră mai am vreun strop de vlagă rămas în mine.

— Atunci răsuflă mai încet, prostuțule, îi răspunse ea.

Și totuși, când o lăsă jos, în dormitorul său, nu părea să fi rămas nici fără vlagă și nici fără suflare.

Hannah se cuibări lângă el, îl îmbrățișă și oftă de mulțumire, dorință și o nerăbdare care-i făcea sângele să-i bubuie în vene, atât de tare încât aproape că-l putea auzi.

— Dacă dorești, Constantine, poți să continui cu aceeași ferocitate, să mă arunci pe pat și să-ți faci mendrele cu mine. De fapt și dacă nu dorești, poți face la fel.

El o ridică din nou în brațe și o aruncă pe pat, atât de puternic încât se simți săltată câțiva centimetri buni în aer, înainte să cadă înapoi pe saltea.

Sigur își alesese bărbatul potrivit.

Iar el începu să-și facă mendrele cu ea fără să se mai sinchisească să o dezbrace, cu excepția unor locuri esențiale.

Când totul se termină, Hannah se gândi că meritase să-și sacrifice rochia albastră, chiar dacă era printre preferatele ei. Probabil era cumplit de mototolită, fără cale de salvare.

Și nici ea nu mai avea vreo cale de salvare din aventura ei de-o primăvară.

Mârâi ușor când el o mută astfel încât capul ei i se odihnea pe braț, iar trupul ei se strânse lângă al lui. Așternuturile îi acopereau pe amândoi.

Somnul o învălui într-o clipă.

capitolul 8

Hannah stătea la fereastră, în salonul ei din Dunbarton House, cu picioarele strânse sub ea. Îi plăcea mult să stea așa, în intimitatea casei sale, dar îi amintea și de prima noapte petrecută la Constantine. Pervazul acesta era mai lat totuși, și căptușit de perne confortabile. Era zi, iar fereastra dădea spre o peluză verde, lungă și plină de șiruri de flori multicolore, și nu spre stradă. Era o zi minunată, și totuși, încă stăteau în casă.

— Sigur nu vrei să ieșim, Babs? întrebă ea, întorcându-se spre prietena ei. Ca de obicei când nu avea ceva de făcut, Barbara ședea foarte dreaptă pe un scaun, lucrând conștiincioasă la o broderie complicată. Mă simt vinovată că te țin închisă în casă.

— Mă simt bine, răspunse Barbara. Hannah, de când am sosit a fost un vârtej de evenimente, și aproape că m-au copleșit. E plăcut să avem și o zi liniștită.

— Dar în seara asta are loc balul de la Kitteridge, îi reaminti Hannah. Sigur vrei să mergem?

— Bineînțeles, răspunse Barbara. Dacă nu merg eu, atunci n-ai putea nici tu să te duci.

— De ce, pentru că n-aș avea companion? întrebă Hannah, surâzând.

— Nici măcar tu n-ai îndrăzni să sfidezi regulile atât de mult încât să te prezinți singură la un bal, îi răspunse prietena ei, ridicând privirea spre ea.

— Aș putea trimite un bilet fie lordului Hardingraye, fie domnului Minter, aș putea alege dintr-o duzină și cât ai clipi m-aș trezi cu un însoțitor, o asigură Hannah.

— Nu l-ai lua pe domnul Huxtable? întrebă surprinsă Barbara.

— După ce-am fost împreună aseară la teatru, chiar dacă erai și tu acolo, soții Park, fratele doamnei Park, Lord și Lady

Montford, sunt sigură că toate saloanele vuiesc pe tema asta și ne-au declarat deja amanți. Dar tot trebuie să urmăm regulile jocului, Babs. Chiar de-ar fi să nu mă poată însoți nimeni și să trebuiască să rămân acasă, tot nu voi merge cu domnul Huxtable.

— Ah, dar vin eu cu tine, răspunse Barbara, reluându-și brodatul. Nu-i nevoie să-i scrii nici unui domn.

— Doar dacă ești sigură că vrei să vii, o rugă Hannah. Babs, nu ești domnișoara mea de companie. Ești prietena mea. Și dacă o seară în intimitatea casei te-ar bucura, atunci și eu m-aș bucura, de asemenea.

— Hannah, trebuie să-ți mărturisesc că după ce-am mers cu tine la un bal din înalta societate, abia aștept să mai merg la unul. Crezi că devin cam… decadentă?

Hannah surâse.

— Mai ai mult, foarte mult până să te poți lăuda cu asemenea epitet, draga mea. Spre deosebire de mine.

Razele răsăritului de soare străbăteau prin fereastră, moleșind-o. În dimineața aceea se trezise la cinci și-l trezise și pe Constantine rugându-l s-o conducă acasă, dar plecaseră pe la șase trecute. Avusese dreptate să-și facă griji în privința pericolului de a dormi lângă un bărbat, mai ales unul care se trezise pe nesimțite în timpul nopții, când ea dormea, și-și dăduse toate hainele jos de pe el. Erau amândoi atât de somnoroși, cuibăriți la căldură, tandri, strâns îmbrățișați. Până să se dea jos, trecuse un ceas întreg, ce-i drept, foarte plăcut.

După un moment de tăcere, Barbara întrebă, cu capul aplecat asupra broderiei la care lucra:

— Hannah, ți-a fost greu să treci de la ce erai înainte la ce ești acum? După ce te-ai căsătorit, vreau să spun.

Hannah nu-i răspunse pe loc. Barbara nu-i mai pusese vreodată asemenea întrebări.

— Nu mi-a fost greu deloc, răspunse ea după o vreme. Am avut un mentor foarte bun. Cel mai bun, de fapt. Și nu-mi plăcea deloc să fiu cine eram înainte. Mi-a plăcut să devin ceea ce sunt acum. Ducele m-a învățat să mă maturizez, să-mi recunosc valoarea proprie, a menirii mele. Iar darul lui pentru mine a fost să mă învețe să fiu o ducesă. M-a învățat să fiu independentă și autonomă. M-a învățat cum să nu depind de nimeni.

Ultimul punct era doar parțial adevărat. Nu-și dăduse seama cu adevărat câtă nevoie avea de el, până să moară. Iar el

nu-i spusese niciodată că nu va avea nevoie de nimeni. Dimpotrivă, îi spusese mereu că va avea nevoie de dragoste și de acel cerc prețios de cunoștințe care să însoțească acea dragoste, când avea s-o găsească – mica ei comunitate, cum îi spunea ducele. Și o asigurase că, într-o bună zi, o va găsi. Între timp, o învățase să nu se agațe de ceilalți, ci să se bazeze pe propria stăpânire de sine și să se abțină astfel să înhațe vreun palid înlocuitor al iubirii adevărate.

Cum ar fi sexul, se gândi ea, clipind. Crea mai multă dependență decât ar fi crezut. Ar fi fost foarte ușor să ajungă să depindă de el, să trăiască doar pentru ceasurile petrecute acasă la Constantine, unde toate nevoile îi erau împlinite.

Dar nu era așa; nu trebuia să uite vreodată. Nu trebuia să facă vreodată greșeala de a considera acele dorințe satisfăcute de Constantine drept unele fundamentale.

Însă acele impulsuri și dorințe n-aveau nimic de-a face cu dragostea. Bărbatul acela n-avea nimic de-a face cu iubirea.

— Îmi plăcea de tine, Hannah, spuse Barbara, te-am iubit foarte mult. Îmi amintesc deseori cât de minunat era să te am mereu aproape, să ne despartă doar o plimbare scurtă peste pajiști. Și-mi doresc atât de des să fii încă acolo.

— Dacă aș reveni acolo, m-aș trezi destul de curând lăsată de izbeliște. Te vei căsători curând cu dragul tău vicar, îi reaminti Hannah.

— Nu-i doar vicarul meu, protestă prietena ei, surâzând aplecată deasupra lucrului de mână. Deși e Simon al meu, doar al meu. Să știi că-l iubesc foarte mult. E cultivat, inteligent și incapabil să poarte o conversație pe teme frivole, deși face eforturi, dragul de el. Poartă ochelari și are un început de chelie deja, pe frunte și pe la tâmple, chiar dacă nu are nici treizeci și cinci de ani încă. E nițel mai scund ca mine, deși suntem de aceeași înălțime dacă poartă cizmele de călărie. Și are cel mai blând surâs dintre toți – toată lumea spune asta. Dar are și un zâmbet anume, doar pentru mine. Îmi trece drept prin suflet.

Acum acul îi rămăsese suspendat în aer, deasupra pânzei. Obrajii i se îmbujoraseră ușor și ochii îi străluceau, în timp ce, deși ațintiți asupra broderiei, părură să oglindească în ei imaginea îndepărtatului său iubit.

Hannah simți o înțepătură de invidie.

— Mă bucur mult pentru tine, Babs, îi spuse. Țin minte că

ai crezut că rămâi nemăritată, chiar dacă ai avut destui pețitori de soi de-a lungul vremii. Dar ai preferat să aștepți și, iată, ți-ai găsit dragostea.

Barbara ezită, cu acul rămas încă în aer.

— Hannah, nu ți-ai dorit niciodată să fi așteptat și tu?

Un val de sânge coloră obrajii Barbarei, care se refugie iarăși în brodat.

— Nu, șopti Hannah. Nu, nici măcar o clipă.

Barbara lăsă iarăși pe genunchi broderia, chiar dacă nici măcar nu terminase un singur punct.

— Dar… dar nu erai în starea potrivită pentru a lua o asemenea decizie atunci. Erai foarte necăjită. Firește, aveai și motive.

— Am avut un înger păzitor, îi răspunse Hannah, și numele lui era ducele de Dunbarton. Odată chiar i-am spus asta. Era să se înece cu vinul de Porto.

— Dar Hannah, ezită Barbara, era atât de bătrân. Oh, rogute, iartă-mă.

— Era doar cu cincizeci și cinci de ani mai bătrân ca mine, răspunse Hannah, cu un surâs șters. Putea să-mi fie doar bunic. Ce-i drept, odată mi-a făcut niște calcule din care reieșea că i-aș fi putut fi și străneapoată. Babs, mai bine o lași baltă. N-am să recunosc niciodată că m-am măritat în grabă și că am regretat pe veci apoi. M-am măritat într-o grabă foarte mare, da, dar n-am regretat nici măcar preț de-o clipă. De ce ar fi trebuit să-mi pară rău? Am fost bogată și răsfățată, și am fost educată să fac parte din lumea asta, continuă ea, făcând un gest spre camera în care se aflau. Iar acum sunt liberă.

Întoarse repede capul spre fereastră.

Lacrimi? Simțea lacrimi?

— Hannah, îi spuse Barbara, ar trebui să vii acasă. Ar trebui să…

— *Sunt* acasă, o întrerupse Hannah.

Prietena ei o privi lung, cu ochi triști.

— Vino la nunta mea, o rugă ea. Poți să stai cu mama și cu tata. Știu că nu se ridică la înălțimea așteptărilor tale casa noastră de la țară, dar s-ar bucura nespus de mult să te găzduiască în ea. Și nunta mea n-ar fi completă fără s-o am alături pe cea mai dragă prietenă. Știu că și Simon își dorește să te cunoască. Oh, te rog, vino.

— Nu și-ar dori să mă cunoască dacă ar ști ce-am devenit, răspunse Hannah. Și i-aș înșela pe reverend și pe doamna Leavensworth dacă aș veni în casa lor așa cum sunt acum. Trăim în lumi diferite, Babs. A ta este mai inocentă, mai morală.

— Dar vino oricum, insistă Barbara. Te vor iubi pentru ceea ce ești, cum de altfel te iubesc și eu. Hannah, eu sunt o puritană absolută. Sunt tot o fată bătrână, dar una care a crescut foarte apropiată de biserică. Cred că dacă m-ai scutura, ar ieși atâta praf din mine de nu m-ai mai vedea. Detest ce-ai făcut din tine în ultima săptămână sau cam așa, pentru că nu pot crede că ești fericită astfel. Și cred că, pe măsură ce legătura dintre tine și domnul Huxtable continuă, doar te vei adânci în nefericire. Crezi că-ți dorești plăcere, dar de fapt cauți dragoste. Dar am divagat de la subiect și mi-am jurat că n-o să te cert și n-o să-ți fac reproșuri niciodată. Vino la nunta mea, oricum ar fi. N-ar fi oare timpul să revii? Au trecut mai bine de zece ani.

— Și tocmai asta e și ideea, răspunse Hannah. Babs, acum trăiesc pur și simplu în alt timp și într-un alt univers. Cele vechi nu mai există pentru mine. Nu mai vreau eu să existe.

— Și atunci eu ce sunt pentru tine? întrebă prietena ei. O fantomă?

— Oh, Babs, răspunse Hannah și întoarse iarăși capul ca să-și ascundă lacrimile care i se adunaseră în ochi, să nu mă părăsești niciodată.

Auzi un foșnet în spatele ei, iar apoi se simți cuprinsă într-o îmbrățișare strânsă. Se ținură multă vreme în brațe, fără să-și spună vreun cuvânt. Hannah se simțea foarte jenată, dar și copleșită de jale, în mod bizar, la fel ca în ziua în care murise ducele.

— Ce gâsculiță mai ești, îi spuse Barbara cu o voce care tremura ușor. Cum să renunț la prietenia noastră, acum că ești atât de bogată? Și când mă duc la balurile din lumea bună și de câte ori șterpelesc o invitație de a veni la Londra, mă aleg cu o bonetă delicios de frivolă?

Hannah se dădu jos cu picioarele de pe pervaz și-și netezi poalele rochiei de muselină.

— Era o bonetă nespus de frumoasă, nu-i așa? întrebă ea. Dacă nu m-ai fi lăsat ieri să ți-o cumpăr, Babs, mi-aș fi cumpărat-o mie, și unde aveam s-o mai pun? Deja și camera de garderobă, și cea de oaspeți de lângă ea gem de haine – sau cel puțin așa spune

gura lumii, și știi prea bine câtă bază putem pune pe asta.

— Păi eu stau în camera de oaspeți de lângă odaia ta de garderobă, spuse Barbara, îndreptându-și spinarea și întorcându-se să-și împăturească broderia.

— Mi-e tare milă de tine, răspunse Hannah. Trebuie să-ți fie teribil de greu, Babs, să intri pe ușă, chiar și dacă mergi pe-o parte.

Barbara izbucni în râs.

— Vii la nunta mea? întrebă ea, încetișor.

Hannah își înăbuși un oftat. Sperase că subiectul era închis.

— Nu pot, Babs, răspunse ea. Nu mă voi întoarce. Dar poate tu și vicarul ați vrea să veniți să vă petreceți măcar parțial luna de miere cu mine, în Kent.

O cameristă intră, aducând ceaiul, și conversația se mută pe alte subiecte.

Dar nu era nefericită, se gândi Hannah. Barbara se înșela amarnic. Și nici n-avea de gând să devină și mai nefericită. Nici nu era posibil, din moment ce nefericirea nu era o stare pe care s-o resimtă în prezent.

Abia aștepta seara aceea, când balul avea să ia sfârșit. Poate dorința ei era cam superficială, dar era în mod sigur una puternică.

Nu credea că avea să se sature vreodată de felul în care făcea dragoste Constantine. Când sezonul de primăvară urma să ia sfârșit, ar cam fi fost cazul, desigur. Dar mai era mult până atunci. Nici măcar nu era nevoie să înceapă să se gândească la asta.

Se ridică să toarne ceaiul.

Spre începutul după-amiezii, Constantine primi un bilet de la Cassandra, contesa de Merton, soția lui Stephen, prin care era invitat la cină la reședința Merton, înainte de balul de la Kitteridge. Cum nu își făcuse alte planuri, acceptă bucuros invitația.

De-a lungul vremii, încercase de câteva ori să simtă ciudă, chiar ură față de Stephen, cel care moștenise titlul de la Jon și apăruse ca nou stăpân la Warren Hall, pe când avea doar șaptesprezece ani, însoțit de surorile lui. Erau practic străini față de Constantine, care nici măcar nu știuse de existența lor până

când Elliott și avocații săi nu scotociseră prin arborele genealogic și găsiseră un moștenitor îndepărtat. Și nici atunci nu le fusese ușor; trebuiseră să-l găsească într-un sătuc îndepărtat din Shropshire.

Înainte să-i cunoască, Constantine fusese măcinat de ură. În ochii lui erau invadatori, veniți să-i cotropească căminul, să-i calce amintirile în picioare, să-i ia averea pe drept cuvenită. Și cel mai important, Jon era îngropat pe aceste pământuri, care aparțineau acum unui străin.

Chiar și după aceea îi urâse, o vreme.

Dar cine ar fi putut să-l urască pe Stephen, odată ce l-ar fi cunoscut? Oare poți urî un înger? Și pentru surorile lui era la fel de greu de nutrit sentimente urâte. Toți fuseseră atât de încântați să-l cunoască. Îl îmbrățișaseră ca pe un membru al familiei lor, pe care nu-l mai văzuseră de mult. Și fuseseră foarte sensibili și atenți la ce sentimente trebuia să aibă Constantine față de toată povestea cu moștenirea.

La cină mai fuseseră invitați Margaret și Duncan, contele de Sheringford. Constantine află asta când ajunse la reședința Merton. Margaret era cea mai vârstnică dintre cele trei surori, cea pe umerii căreia se sprijinise familia după moartea timpurie a părinților lor. Se încăpățânase să nu se mărite până când celelalte surori nu crescuseră mari. Doar apoi acceptase să se căsătorească. Soțul păruse o alegere nefericită pe atunci, dar căsătoria rezistase în timp și, după toate aparențele, înflorise.

Constantine se relaxă, bucurându-se de momentul cinei. Mâncarea era bună, iar compania și conversația, de asemenea. Nici nu bănui un motiv alternativ pentru invitație până să fie chemați în salon, ca să petreacă acolo un ceas și mai bine înainte să plece spre bal.

— Eu și Cassandra am vizitat-o pe Kate, azi-dimineață, spuse Margaret, în timp ce Cassandra turna ceaiul. A venit și Nessie cu noi. Kate așteaptă din nou un copil, după atâta timp. Știai, Constantine? Diminețile îi sunt pline și de încântare, dar și de grețuri. Ne-a povestit cât de frumos a fost aseară la teatru, când a fost cu Jasper.

„Aha“, se gândi Constantine.

— N-am știu că este însărcinată, răspunse el. Cred că sunt amândoi fericiți.

Probabil discutaseră despre el azi-dimineață. Se aștepta să

ajungă discuția și aici.

— Am vorbit și despre tine, adăugă Margaret.

— Despre mine? întrebă Constantine, afișând o uimire convingătoare. E cazul să mă simt flatat?

— Ai trecut de treizeci de ani, continuă Margaret.

Hm. Încotro se îndrepta discuția? Nu prea aveau cum să-l mustre că și-o luase de amantă pe ducesa de Dunbarton, nu? Ca niște doamne din lumea bună ce erau, nu puteau recunoaște că sunt la curent cu așa ceva, nici măcar că ar bănui.

Firește, doar Margaret vorbea. Cassandra își făcea de lucru inutil de mult cu un ceainic. Stephen și Sherry încercau să pară cât mai nevinovați, de parcă era doar o temă oarecare de discuție.

— Da, Margaret, oftă Constantine, păi ce să-i faci, puterile divine nu mă lasă am douăzeci și ceva de ani mai mult de un deceniu. Foarte nedrept din partea lor.

Râseră toți, chiar și Margaret, doar că ea reveni neînduplecată la subiect, oricare ar fi fost acela.

— Am căzut cu toții de acord, Constantine, că e timpul să te gândești la însurătoare. Ești vărul nostru și…

— Văr de-al doilea, precizează el. Văr de-al doilea prin alianță cu Cassandra.

— Azi e binedispus, Margaret, constată Cassandra. Nu-i așa morocănos ca de obicei. Nu vrea deloc să ne ia în serios.

Stephen sorbi din ceai. Constantine întâlni privirea la fel de fixă a lui Sherry.

— Dar iau foarte în serios însurătoarea, le asigură el. Mai cu seamă propria însurătoare. Și mai ales când îmi este sugerată de niște pețitoare care-mi sunt și rude. Sunteți în pețit, așa-i? V-ați gândit și la o doamnă anume?

Margaret deschise gura să răspundă, dar o închise la loc. Cassandra abia schiță un zâmbet. Cei doi domni sorbiră precaut din ceai.

— Sau cineva anume cu care *nu* ar trebui să mă însor? sugeră el.

Cassandra pufni în râs.

— Ți-am spus, Meg, că o să-și dea imediat seama despre ce e vorba, spuse ea. Dar Con, serios acum, tot ce vrem e să fii fericit. Am intrat abia acum un an, chiar mai puțin, în această familie, dar și eu vreau să te știu fericit.

— O doamnă căsătorită căreia-i merge bine e de temut,

constată el. Va complota întru fericirea tuturor.

Stephen rânji, iar Sherry chicoti pe ascuns.

— Și ce-i rău în asta? protestă Margaret, zbârlindu-se vizibil, cu privirea ațintită pe Sherry.

— Katherine a observat din ce parte bătea vântul seara trecută, la teatru, așa-i? întrebă Constantine. Și nu i-a plăcut ce-a văzut? Așa ați căzut toate de acord azi-dimineață? Ar fi interesant de știut dacă și Vanessa era de aceeași părere.

— Constantine, ai avut aproape în fiecare an o favorită, spuse Margaret, lăsându-se pe spate în jilțul ei, cu ceașca și farfurioara în mâini. Și toate au fost niște doamne foarte drăguțe. Mi-a plăcut mai ales de doamna Hunter, din anul în care eu și Duncan ne-am căsătorit.

Probabil dacă i-ar explica mai exact ce presupunea relația cu asemenea favorită, obrajii i s-ar fi înflăcărat mai tare ca un câmp întreg de maci, se gândi Constantine.

— Și mie mi-a plăcut de ea, Margaret, răspunse Constantine. De aceea mi-a fost… favorită în acel an. Dar sper că nu-mi ceri s-o iau în calcul în planurile mele de căsătorie. Acum două veri, s-a căsătorit deja cu lordul Lund.

— Și i-a oferit anul trecut și un moștenitor, cred, adăugă Sherry. Bună idee să o scoți din calcule, Con.

Margaret îi aruncă o privire indignată.

— Ducesa de Dunbarton e foarte frumoasă, spuse ea. Nimeni nu poate contesta asta. Atrage toate privirile oriunde s-ar duce, și nu doar prin frumusețe. Chiar este o apariție fascinantă.

— Aud un „dar“ în tonul vocii tale, interveni Constantine nerăbdător.

Cassandra preluă asaltul:

— Kate crede că ducesa te-a ales drept favoritul ei, Con, spuse ea. Și se pare că ducesa obține tot timpul ce vrea. Dar se spune că e foarte schimbătoare în preferințe. Într-o săptămână sau două, va fi cu altcineva.

Părea să fie foarte jenată și se întoarse să se încrunte la Stephen, care îi rânjea.

— Are o reputație cam frivolă, ce-i drept, Constantine, spuse Margaret. Și cred că e una binemeritată.

Oare ce-ar face, se întrebă Constantine, dacă le-ar spune că până acum mai puțin de o săptămână ducesa fusese virgină și că-și pierduse fecioria datorită lui?

— Și deci vă temeți că-mi va frânge inimioara dacă mă las prins în mrejele ei săptămâna asta și poate și cea următoare? întrebă el. Credeți că nu fac față... experienței ducesei? Chiar dacă toată lumea zice că-s diavolul în persoană? Sunt mișcat de îngrijorarea voastră.

Se amuza copios.

— Vai de mine, spuse Cassandra, așezându-și ceașca de ceai și farfurioara cu un zăngănit. Nu așa am vrut să abordăm subiectul acesta, nu-i așa, Meg? O să se supere Kate pe noi. Bineînțeles că te poți descurca ușor cu ducesa dacă vei deveni vreodată... ăăă... favoritul ei, Con. Chiar îndrăznesc să menționez că sunt și oameni care o avertizează să nu se încurce cu tine. Dar ce doream noi să spunem, sau mai degrabă să sugerăm, doar din dragoste familială pentru tine, este că trebuie să înțelegi că vine o vreme când trebuie să termini cu flirturile și să-ți îndrepți atenția spre căsătorie. Ești cât se poate de eligibil. Și foarte chipeș, într-adevăr, deși nu știu dacă e termenul corect pentru a te descrie. Ca și ducesa, atragi toate privirile asupra ta, oriunde ai merge.

— Am cam încurcat firul discuției, Constantine, admise Margaret. Voiam să-ți sugerăm doar foarte subtil că ai putea să te gândești la căsătorie, și nu la... mă rog.

— Poate ar fi cazul să discutăm despre vremea de mâine, draga mea, îi sugeră Sherry. Sau despre cea de săptămâna trecută. Sau despre cea de luna viitoare.

Ea zâmbi, apoi izbucni într-un râs sincer.

— Putem ignora ultimele cinci minute? Putem s-o luăm de la capăt? propuse ea.

— Doamne ferește, răspunseră la unison Stephen și Sherry.

— Dar ce vreau eu să știu, insistă Constantine, e ce a avut Vanessa de zis despre toate astea.

Vanessa, sora lor mijlocie, îi fusese o prietenă apropiată până când se măritase cu Elliott, care acum era ducele de Moreland. Apoi, încercând să-l rănească pe Elliott în felul acela prostesc, copilăresc în care li se desfășuraseră în trecut ciorovăielile nesfârșite, o jignise în mod necugetat, dar previzibil pe Vanessa, și o umilise. De atunci, ea abia dacă-i mai aruncase o vorbă.

Nu fusese un moment de care să fie mândru. De fapt, fusese unul dintre cele mai rele momente ale sale; era copleșit de remușcări și de rușine, ori de câte ori o vedea pe Vanessa sau se

gândea la ea.

— Să fiu sinceră, Con, răspunse Cassandra, discuția aceea s-a purtat când ea era la etaj în camera copiilor. Îi adusese un cadou lui Hal și îl vedea pe Jonathan pentru prima oară. Cassandra îl adusese cu ea.

Hal era băiețelul de patru ani al lui Katherine și Monty.

De fapt, Stephen chiar îi scrisese lui Constantine după ce i se născuse fiul, întrebându-l dacă îl deranjează foarte tare să-i pună bebelușului numele Jonathan. Pe Constantine chiar îl deranjase destul de tare și fusese pe punctul să-i dea un răspuns negativ ferm. Dar se oprise, gândindu-se cât de încântat ar fi fost fratele lui, Jon. Aproape că-i auzea hohotele de râs guturale, de fericire. Așa că noul moștenitor al titlului a purtat numele lui Jonathan.

Fapt care fusese chiar liniștitor, în mod straniu, când își făcuse datoria de a vizita copilul, după ce sosise în oraș.

— N-ar fi trebuit să spunem nimic, zise Margaret. Duncan și Stephen au fost teribil de răutăcioși și râd pe ascuns încă de când am terminat cina. Și nici tu nu ești mai breaz, Constantine. Văd că și tu te amuzi.

— Mai bine decât să se înfurie, Maggie, răspunse Sherry.

— Vezi tu, Con, adăugă Stephen, necazul e că surorile mele se așteptau să-mi fie pețitoare după pofta inimii lor. Dar am fost atât de nepoliticos încât m-am îndrăgostit de Cass anul trecut, pe când aveam doar douăzeci și cinci de anișori, un biet june. Chiar dacă le ești doar văr, tu ești ultimul care a rămas neînsurat, deci pregătește-te sufletește să-ți poarte de grijă până când te căsătorești cu o fată cumsecade și te așezi la casa ta. Dacă ești înțelept, ai putea face asta anul ăsta și apoi te-ar lăsa pe veci în pace.

— Cu excepția faptului că aș fi însurat, adăugă Constantine.

— Gata! se ridică Margaret în picioare, hotărâtă. Avem un bal la care trebuie să ajungem și ar fi groaznic să întârziem atât de mult încât să plece până și cei de la șirul de primire.

Și așa se termină cu discuția, își spuse Constantine în sinea lui. Cel puțin pentru moment.

Deci familia lui nu era de acord cu amanta din această primăvară. Sau favorita, ca să folosească eufemismul acela, pentru liniștea doamnelor.

capitolul 9

Întârziaseră la balul Kitteridge, deși nu erau în nici un caz ultimii sosiți. Ajunseseră înaintea ducesei de Dunbarton, fapt deloc surprinzător.

Constantine discuta cu niște cunoștințe când observă că sosise, realizând asta din murmurul ușor schimbat din jurul lui. Margaret avusese dreptate mai devreme. Ducesa chiar atrăgea toate privirile asupra ei oriunde mergea, și nici acum nu făcea excepție de la regulă. Trecea doar pe la șirul de primire, însoțită de prietena sa, dar aproape toată lumea întorsese capul s-o privească.

Strălucea iarăși în veșminte albe – avea o rochie din mătase albă, acoperită de dantele albe cu fir argintiu întrețesut. Părul îi era strâns sus, în bucle complicate, deși lăsase libere câteva șuvițe ondulate la tâmple și mângâindu-i linia gâtului, atâtând ochii și imaginația. Avea o diademă mică, încrustată cu diamante. Mai avea diamante și la urechi, pe piept, la încheieturi și pe degetele ei înmănușate, strălucind în lumina lumânărilor. Până și pantofii ei albi de dans aveau cusute pe ei flori din diamante.

Sau poate nu erau diamante.

Trandafirul își mai pierduse o petală noaptea trecută, se gândi Constantine, întrebându-se ce mistere mai ascundea această femeie. Își vânduse două treimi din diamante, fără îndoială pentru o sumă colosală, pentru anumite cauze de care îi păsase.

Din ce lăsase de înțeles, erau cauze caritabile. Doamna avea o inimă, atunci, și o conștiință socială. Acest fapt fusese la fel de uimitor ca și revelația virginității ei.

Avusese bănuiala mai degrabă tulburătoare că poate o judecase greșit pe ducesă, că poate nu era superficială, de fapt.

Dar nu era singurul cu asemenea păreri despre ea, după cum îi dovediseră cuvintele lui Margaret. Nu avea de ce să fie supărat pe ea.

Constantine străbătu sala de bal cu pași mari înspre ducesă, fiind conștient că toată lumea îl privește cu interes. Probabil aproape toți știau că ea îi era noua amantă sau că el îi era noul iubit, în funcție de perspectiva abordată. Nu exista relație secretă, când venea vorba de doi membri ai protipendadei.

Se înclină în fața lor, rezervă un vals cu ducesa pentru mai târziu și îi ceru domnișoarei Leavensworth să-i acorde primul dans. Deja roiul de admiratori obișnuit se strânsese în jurul ducesei.

O conduse pe domnișoara Leavensworth în sala de dans, unde se formau deja rândurile. Îi ceruse să danseze cu el deoarece era prietena și musafira ducesei și pentru că fusese și ea în seara precedentă la teatru, când avuseseră ocazia să schimbe câteva vorbe și-i plăcuse de ea. Părea o fată inteligentă și cu mult bun-simț.

Clar nu mai avea și alte motive să danseze cu ea – cel puțin, nu pentru moment. O întrebă din politețe despre ținuturile ei natale, ghicind că probabil îi era dor de casă, mai ales din moment ce acolo îi era și logodnicul.

— Partea mai puțin bună când ești în Londra în plin sezon, spuse el în timp ce așteptau să înceapă dansul, este că, indiferent cât de bine te simți, invariabil te cuprinde dorul de casă. Mie așa mi se întâmplă mereu. Dumneavoastră, nu?

— Ba da, domnule Huxtable, deși par nerecunoscătoare recunoscând asta, îi răspunse ea pe un ton grav. E minunat aici, și n-am să uit niciodată că am putut să particip la balurile înaltei societăți, că am mers la teatru și la operă și am vizitat unele dintre cele mai faimoase muzee și galerii de artă de aici. Și cea mai bună parte a fost timpul petrecut cu Hannah, pe care-o văd atât de rar. Chiar și cumpărăturile sunt un mai mare prilej de bucurie decât mi-aș fi închipuit. Dar aveți dreptate, și vă mărturisesc că mi-e dor să-mi văd familia și logodnicul din nou.

— Și satul natal? întrebă el.

— Da, și satul, răspunse ea. Londra este atât de... vastă.

Iar el întrezări un mod de a-și satisface o curiozitate latentă. Sau poate nu chiar latentă. Toată lumea știa că ducesa se folosise de frumusețea ei pentru a ieși din obscuritatea

anonimatului, devenind mireasa unui duce care se încăpățânase să rămână holtei mult peste vârsta de șaptezeci de ani. Ar fi fost de poveste dacă diferența enormă de vârstă n-ar fi despuiat povestea de orice parfum romantic, dându-i mai degrabă un iz sordid. Dar nimeni nu părea să știe de unde anume apăruse ducesa. Când o întrebase despre familie, se mulțumise să ridice din umeri, declarând că nu are vreuna.

Dar trebuie să fi avut una vreodată.

— Din ce sat sunteți? o întrebă el.

— Din Markle, Lincolnshire, răspunse ea. Nimeni n-a auzit de el, cu excepția vecinilor de pe o rază de cincisprezece kilometri. Dar e frumos și liniștit, și acolo sunt acasă.

— Vă trăiesc ambii părinți? întrebă el.

— Da, răspunse ea, mulțumesc lui Dumnezeu. Tata era pastorul satului, dar acum s-a pensionat și locuim împreună într-o casă de la marginea satului. E mai mică decât casa parohială, dar foarte primitoare. Părinții mei se simt foarte bine acolo. Și eu, firește, dar eu o să mă mut înapoi în casa parohială după ce mă voi căsători în august.

— Iar de data asta veți fi stăpâna casei, nu fiica, remarcă el.

— Da, surâse ea. Va fi ciudat. Dar abia aștept.

— Markle, se încruntă el. Parcă-mi sună cunoscut. Ce familie de nobili locuiește acolo?

— Sir Colin Young? răspunse ea. Locuiește la Elm Court, chiar lângă sat, cu Lady Young și cei trei copii ai lor. De fapt, Lady Young este...

Fata se opri brusc, îmbujorându-se. El o așteptă cu interes să-și continue vorba, dar în zadar.

— Cred că începe dansul, remarcă el.

— Ah, da, răspunse ea entuziasmată. Aveți dreptate. Ce de flori! Și ce de lumini în candelabre! Trebuie să fie zeci de lumânări. Și ce mulți invitați... o să visez la aceste clipe când voi pleca.

Constantine ghici că fata nu era genul care să se entuziasmeze prea ușor. Ceva o emoționase, atunci. Să fi fost oare întrebările lui, mai ales ultima? Și răspunsurile pe care aproape i le dăduse. Oare realizase că o iscodise?

Nu fusese prea dibaci din partea lui.

Dar cine era Lady Young? Nu auzise niciodată nici de

Markle, nici de Sir Colin Young. Poate era vreun baronet, dar nu apăruse niciodată prin societatea londoneză, din ce știa Constantine.

Dansau pe o melodie câmpenească, cu figuri foarte complicate, aproape maiestuoase. Era o dansatoare foarte iscusită.

Probabil că ducesa crescuse și ea în Markle. Oare acolo îl cunoscuse pe Dunbarton la o nuntă? La a cui nuntă? Oare la a lui Young?

Deja o pusese pe domnișoara Leavensworth într-o postură incomodă. Probabil deja îl etichetase drept spion. N-avea nici o scuză să continue cu trasul de limbă. Și totuși, când pașii de dans îi aduseră din nou alături preț de câteva minute, insistă:

— Sir Colin Young era cumva rudă cu ducele de Dunbarton?

— Îi era văr foarte îndepărtat, cred, răspunse ea.

Văr de-al paisprezecelea, dacă-și amintea bine Constantine.

Nu avea cum să întrebe de numele de dinainte de căsătorie al ducesei. Însă probabil că familia ei avusese un statut social inferior celor din Young, altfel domnișoara Leavensworth i-ar fi numit drept familia cea mai de vază când o întrebase. În afara cazului în care ducesa era sora sau fiica cuiva din familia Young. Era și asta o posibilitate. În orice caz, se descurcase extrem de bine să pună mâna pe un duce, chiar dacă acesta fusese bătrân. Sau poate mai ales pentru că era bătrân. Căsătoria cu el fusese o modalitate genială de a câștiga pe loc rang social, avere și șansa unei libertăți nu prea îndepărtate.

Cel puțin așa era privită ducesa de Dunbarton de obicei.

Dar...

Dar vânduse mare parte din bijuteriile dăruite de Dunbarton și dăduse banii în sprijinul unor „cauze“ de care fusese interesată. Păstrase alte bijuterii pentru valoarea lor sentimentală.

Dacă era s-o creadă, cel puțin. Dar o credea.

Te pomenești că ducesa chiar era misterioasă?

Și de ce făcea el asta? De ce simțea impulsul să afle cine era sau cine fusese? Niciodată nu-l încercaseră asemenea curiozități cu alte amante. Un gând îl străbătu dintr-odată: dar lui i-ar face plăcere să o știe scotocindu-i prin secretele vieții lui? Trebuia să se oprească din pus întrebări.

Ajunseseră în capătul rândului de dansatori și era rândul lor să facă piruete. Domnișoara Leavensworth izbucni în râs în timp ce se roteau, iar Constantine îi zâmbi.

Dar gândurile tot nu-i dădeau pace.

Ea și ducesa erau prietene din copilărie. Până acum, nu i se păruse nimic ciudat la asta. Domnișoara Leavensworth era de condiție și aspirații modeste, fiica unui preot pensionat și logodnica unui viitor preot. Și totuși, ducesa îi rămăsese prietenă apropiată timp de unsprezece ani și mai bine după căsătoria ei, care o propulsase mult peste condiția socială a prietenei sale.

Încă o întrebare.

— Vă scrieți scrisori, dumneavoastră și ducesa de Dunbarton, când nu vă vizitați?

— Oh, da, cel puțin o dată pe săptămână, răspunse ea. Uneori chiar mai des, dacă intervine ceva interesant de relatat. Eu și Hannah suntem niște scriitoare pătimașe de epistole.

— Dar ea nu vă vizitează niciodată?

— Nu.

Fără alte explicații.

— Deși încerc s-o conving să vină la nunta mea, în august, adăugă ea, câteva clipe mai târziu. Ar însemna enorm pentru mine s-o am atunci alături pe cea mai dragă prietenă a mea. Deocamdată m-a refuzat, dar nu-mi pierd încă speranța.

Deci nu s-ar întoarce în Markle nici măcar pentru nunta domnișoarei Leavensworth? Ducesa de Dunbarton pe care-o știa el – cea pe care o știa restul lumii – ar fi adorat ocazia de a reveni acasă cu o suită de servitori după ea, să se laude cu titlul și bogăția ei în fața țărănoilor printre care crescuse.

Oare chiar nu avea familie?

— Nu are familie la care să tragă? întrebă el.

— Ar putea sta la părinții mei, răspunse ea. Ar fi încântați s-o poată găzdui.

Ceea ce putea însemna și da, și nu. Dar trebuia să lase subiectul deoparte. Se simțea oarecum vinovat; poate chiar vinovat de-a binelea. O trăgea de limbă.

— Ați vizitat până acum Turnul Londrei? întrebă el.

— Încă nu, răspunse ea, dar sper să reușesc până să mă întorc acasă.

— Poate într-o după-amiază, dumneavoastră și ducesa îmi veți face onoarea de a-mi permite să vă însoțesc acolo.

— Oh, domnule Huxtable, sunteți foarte amabil, dar nu știu cât de interesată ar fi Hannah de...

— Am să-i reamintesc că va avea ocazia să stea chiar pe locul unde a fost decapitată regina Anne Boleyn, printre altele. Îndrăznesc să cred că va fi un argument convingător.

Barbara râse.

— Poate aveți dreptate, spuse ea. Dar eu o să evit locul acela, cu mare atenție.

— O să discut cu ducesa, spuse el.

Constantine se concentră asupra dansului. Era o activitate care îi făcea mereu plăcere. Aruncă o privire către rândul rezervat doamnelor și își zări toate verișoarele, inclusiv Vanessa, Averil și Jessica, surorile lui Elliott. Singura care lipsea era Cecily, rămasă acasă în așteptarea celui de-al treilea copil. Și ducesa era acolo, uimitor de frumoasă. Lângă ea era contesa de Lanting, sora mai mică a lui Monty. Și firește, tot acolo se aflau și toate tinerele debutante, în căutarea măritișului. Unele străluceau de veselie, altele mimau un foarte modern *ennui*, de parcă deja se plictisiseră de asemenea evenimente.

Pe rândul lui erau toți domnii. Orchestra cânta, plină de viață. Se auzea zgomotul ritmic al pașilor pe podeaua de lemn, un sunet care îl făcea să bată tactul din picior chiar și dacă stătea pe margine, ca simplu privitor. Aerul era greu de la aroma florilor, a parfumurilor și a trupurilor în mișcare.

Probabil soții Kitteridge răsuflau ușurați. Tânăra lor fiică dansa cu vicontele Doran, un tânăr gentleman eligibil, care fusese fără îndoială ales pe sprânceană pentru eveniment. Puteau să-și considere balul un succes garantat.

Constantine și domnișoara Leavensworth se apropiau din noi de capătul șirului de dansatori.

Hannah deschisese balul cu Lord Netherby, continuase al doilea dans cu Lord Hardingraye, un prieten de-al ei cu care se putea relaxa și conversa cu ușurință. Simțea din plin plăcerea anticipării. Urma să valseze mai târziu cu Constantine. Avea să danseze o singură dată cu el, dar era de-ajuns. Când aveai un partener atrăgător, nu exista dans mai sublim decât valsul, și nimeni nu era mai atrăgător decât Constantine Huxtable.

Urma să valseze cu el, iar apoi, după ce balul se va fi sfârșit, el avea să-i urmeze trăsura acasă, ca în seara trecută, iar

ea avea să-și petreacă noaptea, sau ce mai rămăsese din ea, alături de el.

Și așa aveau să i se scurgă zilele și nopțile pentru tot restul primăverii. Oh, și-ar fi dorit să poată dura la nesfârșit. Era prima oară când nu aștepta cu nerăbdare venirea verii. Să mai aștepte, mai bine. Nu se simțea vinovată față de Barbara. Nu avea să-și neglijeze prietena, de altfel. Urmau să-și petreacă fiecare zi împreună.

Oh, cât de plăcut era totul, după monotonia îngrozitoare a anului trecut. Și fusese groaznic. Ducele nu ar fi avut de la ea pretenția să se prefacă. Jelise după el și fusese îndurerată – încă mai era –, dar doliul în singurătate și în negru timp de un an întreg fusese extrem de greu de suportat. Probabil ducele ar fi îndemnat-o să meargă să se distreze. Însă tot ce făcuse fusese să meargă călare prin ținuturile de lângă Copeland și să-și viziteze la câteva zile prietenii din Land's End. Cât timp trăise ducele, îi fusese o soție credincioasă. Și pe tot parcursul anului de doliu, se achitase cu conștiinciozitate de îndatoririle sale de văduvă.

Iar acum, ei bine, se distra nemaipomenit. Nici nu avea de gând să nege asta. Visase la așa ceva, plănuise acest moment, și iată-l petrecându-se. Și cel mai bun lucru era să știe că ducelui nu i-ar fi displăcut.

— Ducesă, de când ai revenit în oraș radiezi, remarcă Lord Hardingraye. Dacă ai străluci mai tare ar trebui să-mi iau o umbrelă, și toată lumea m-ar acuza că sunt excentric.

— Ești deja un excentric, îi surâse ea. Toată lumea spune asta.

Privirea lui sclipi a glumă.

Constantine dansa cu Lady Fornwald.

Iar Barbara... nu se afla în sala de bal. Hannah o căută cu privirea, dar în zadar. N-o zări nici măcar în vreun colțișor întunecat. Se scuzase după dansul de deschidere și plecase în camera de odihnă a doamnelor. Dar trecuse totuși mult timp de atunci.

Când dansul luă sfârșit, tot nu apăruse. Hannah scrută din nou mulțimea, ca să fie sigură, și plecă spre camera de odihnă. Dar n-avea cum să fie tot acolo încă.

Și totuși, era.

Stătea într-un colț, cu spatele la ușă, ignorând și ignorată la rându-i de o bisericuță de tinere care ciripeau vesele, pălăvrăgind

despre ceva, chicotind ascuțit. În alt colț stătea în tăcere o cameristă, gata să fie de ajutor, să repare un tiv sfâșiat sau să reintegreze într-o coafură un cârlionț rebel.

Hannah se așeză lângă ea.

— Babs? Nu te simți bine?

Barbara îi evită privirea. Răsucea o batistă în poală. Nu avea urme de lacrimi pe obraji, dar părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Mă vei urî, îi spuse ea. Nu vei mai avea niciodată încredere în mine.

— Babs? repetă Hannah.

— Te-am trădat, spuse Barbara. Știam cât de mult ții la intimitatea ta, iar eu te-am trădat.

Ce cuvinte mari. Hannah așteptă o explicație.

— I-am spus domnului Huxtable cum se numea satul nostru, spuse Barbara. I-am spus despre Sir Colin Young. Am fost cât pe-aci să-i spun de... de Dawn. M-am oprit la timp. Și i-am spus că Sir Colin era o rudă îndepărtată de-a ducelui de Dunbarton.

— Și tu crezi că asta-i trădare? întrebă Hannah, după o tăcere scurtă. Ai spus toate astea fără să ți se ceară, Babs?

— Nu, răspunse ea, el m-a întrebat. Și eu i-am răspuns. Îmi pare atât de rău, Hannah. Nu știu dacă mă vei putea ierta vreodată. Nici ție nu-mi permit să-ți reamintesc acele nume, și totuși le-am scos pe gură fără să stau pe gânduri, le-am spus lui... domnului Huxtable.

— A întrebat la întâmplare? întrebă Hannah.

— Nu cred, răspunse Barbara, iar ochii i se umplură de lacrimi care i se prelinseră pe obraji. Chiar voia să știe, așa că m-a întrebat, iar prostănaca de mine, neștiutoare în subtilitățile înaltei societăți. Atât de rău îmi pare...

— Of, prostuțo, îi spuse Hannah, așezându-și o mână pe capul plecat al fetei. I-ai spus doar niște lucruri pe care le putea descoperi și singur, cu ușurință. Nu e ca și cum i-ai fi spus că sunt o ucigașă sau bigamă sau... ce altceva aș mai fi putut fi, să fi fost o dezvăluire într-adevăr cutremurătoare?

— Un haiduc? sugeră Barbara, printre lacrimi.

— Sau o haiduciță, acceptă Hannah. Nu i-ai spus aproape nimic. Și serios vorbind, nici nu e mare lucru de spus, nu? Doar niște fleacuri sordide. Nu-i vreun mare secret la mijloc. Mi-am ținut ascuns trecutul doar pentru că asta a fost decizia mea. Dar

n-am nimic de ascuns, și nici nu mă feresc de nimeni.

— Păi atunci de ce... începu Barbara să întrebe.

— Nu mă ascund, Barbara, repetă Hannah. Trăiesc doar o viață nouă acum, una care-mi place infinit mai mult decât cea din trecut. Am ales să nu privesc în urmă, să nu țin cont de amintiri, să nu fac nimic care ar putea reînvia trecutul.

— Ești supărată, observă Barbara, lăcrimând și mai tare.

— Sunt, recunoscu Hannah, dar nu pe tine, Babs. Mângâie din nou capul fetei. Sunt supărată în locul tău. Sunt supărată pe un anumit domn care va trebui să-și găsească altă parteneră de dans în seara asta. Cu mine sigur nu va mai dansa.

Barbara își șterse ochii și-și suflă nasul.

— Trebuia să fi plecat eu mai devreme de-aici, să fi revenit zâmbitoare în sala de bal. Hannah, chiar dacă nu sunt de acord cu relația dintre tine și domnul Huxtable, nu vreau să fiu motivul vreunor certuri între voi.

— Dacă va fi vreo ceartă, Babs, te asigur că nu din cauza ta se va întâmpla. Vai de mine, ce ochi roșii ai. Până și nasul ți-e roșu.

— De asta încerc să nu plâng niciodată, spuse Barbara. Mereu pățesc așa, mai ales nasul mi se înroșește.

Hannah izbucni în râs.

— Mai ții minte cum ne foloseam de asta de atâtea ori, când eram copii? De exemplu, când am spart un geam de la seră cu mingea și a venit grădinarul după noi, foc și pară de mânios?

— Iar tu mi-ai zis să plâng, își aminti Barbara, zâmbind printre lacrimi.

— Te-ai făcut pe loc roșie ca focul, spuse Hannah. Tuturor le-a fost imediat milă de tine. Și cum erau să mă pedepsească pe mine, dacă pe tine te mângâiau și te consolau că a fost un accident și nu trebuie să te întristezi.

— Doamne, dar obraznice mai eram, spuse Barbara.

Amândouă izbucniră în râs. Și pentru câteva clipe, părură aidoma fetelor care deja reveniseră în sala de bal, de unde se auzea muzică. Deja începuse al treilea dans.

Hannah se ridică. Reușise să-i abată oarecum gândurile Barbarei, dar tot supărată era. Chiar furioasă.

— Mergem acasă, spuse ea. Eu sunt obosită, tu ai nasul roșu, avem destule motive să nu mai stăm pe-aici.

— Dar Hannah...

Barbara păru copleșită de dezamăgire.

Hannah vorbea deja cu camerista, care se strecură imediat să cheme trăsura ducesei la scară.

— Hai acasă, se întoarse Hannah zâmbind către Barbara. Bem un ceai, mai stăm de vorbă și apoi ne băgăm în pat. Și așa nu mai am mult timp să mă bucur de compania ta – în afara cazului în care vrei să-i scrii vicarului tău că te-ai răzgândit, nu mai vrei să-i fii soție și rămâi pentru totdeauna cu mine.

— Vai, Hannah, murmură Barbara.

— Mda, oftă Hannah în glumă, mă gândeam eu că n-ai vrea așa ceva. Prin urmare, trebuie să mă bucur cât mai mult de compania ta, cât timp rămâi cu mine.

— Ai de gând să... să pui capăt legăturii tale cu domnul Huxtable? întrebă Barbara.

— Am să văd mâine ce e de făcut cu legătura aceea și cu Constantine Huxtable, răspunse Hannah, ieșind cu pași mari din cameră.

Barbara o urmă.

Ducesa de Dunbarton era iar pusă pe șotii, se gândi Constantine. Plecase devreme de la bal. Când intrase în salon după al patrulea dans, după care urma valsul, nu o găsise nici acolo. Și nici domnișoara Leavensworth nu era de găsit.

El rămăsese la bal până la final, dansase fiecare set, inclusiv valsul, apoi se dusese acasă și dormise pentru tot restul nopții.

Nu avea decât să se joace dacă dorea. Dar în cazul acesta, ea trebuia să facă următorul pas. În nici un caz n-avea de gând să fugă după ea.

Iar ducesa făcu acel următor pas destul de devreme. În dimineața următoare, Constantine găsi un bilet lângă farfuria de la micul dejun, alături de raportul detaliat săptămânal trimis de Harvey Wexford, administratorul de la Ainsley.

Observă că ducesa avea un scris hotărât, cu litere cam mari. Și scria la fel cum vorbea. Nu era nici o formulă de salut în începutul biletului, doar numele lui era scris pe plic.

Te vei alătura invitaților mei la o partidă de ceai în după-amiaza asta, iar apoi mă vei plimba cu trăsura în parc.

H, ducesa de Dunbarton

Constantine strânse din buze. Nu era o invitație, ci o

poruncă. Oare și ceilalți invitați primiseră astfel de bilete? Și oare se supuneau toți?

Oare avea să se supună și el?

Firește. Nu voia să renunțe încă la ea. În ciuda descoperirii șocante din prima lor noapte împreună, îi plăcea de ea ca iubită și își dorea suficient de mult să obțină plăceri senzuale de pe urma legăturii lor, până să renunțe la ea. Dar mai mult decât atât, era intrigat de persoana ei. Dorea să afle mai multe despre ce anume se ascundea sub masca ei de superficialitate.

De ce ar irosi o femeie zece ani din viață doar pentru a căpăta statut social și bogăție pe care să o risipească în mare parte pe niște „cauze“ obscure? Și de ce încăpățânarea de a rămâne fidelă unei căsătorii fictive? Ba chiar lăsând acum impresia că-l iubise pe bătrânul duce. De ce ar fi rămas o fată onorabilă ca domnișoara Leavensworth, prietena ei, timp de atâția ani? Și de ce îi scria săptămânal ducesa, menținând o prietenie care nu îi putea oferi nici un avantaj material?

Și de ce îi zburau toate aceste întrebări prin cap?

Nu, nu voia să renunțe încă la ea. Avea să răspundă chemării ei și să se prezinte în această după-amiază la ceai, la Dunbarton House. Și după, avea s-o plimbe prin parc cu trăsura.

Iar apoi, la noapte? Rămânea de văzut.

Între timp, își îndreptase atenția asupra raportului lui Wexford, pe care de obicei îl devora la prima citire, pentru ca apoi să revină asupra lui cu mai multă atenție la detalii.

capitolul 10

Când ajunse la reședința Dunbarton, Constantine observă că salonul se umpluse deja de musafiri, pe care el îi cunoștea, mai mult sau mai puțin bine. Dar cele două persoane pe care le observă imediat erau Elliott și Vanessa, ducele și ducesa de Moreland.

Hannah veni spre el, cu mâna dreaptă întinsă spre el. Privirea galeșă și zâmbetul ușor erau la locul lor.

— Domnule Huxtable, i se adresă ea, ce amabil din partea dumitale că ai venit.

— Ducesă.

Se înclină spre mâna ei, dar ea și-o trase din strânsoare înainte să apuce să i-o ducă la buze.

— Îmi imaginez că te cunoști deja cu toată lumea, îi spuse ea. Servește-te cu niște ceai și fursecuri, și socializează.

Făcu un gest vag către o măsuță unde o cameristă le oferea ceai celor prezenți. Apoi plecă, să se alăture lui Elliott și Vanessei, cu care se adânci în conversație pentru o vreme, fără să mai acorde atenție nimănui altcuiva.

Făcea dinadins asta? se întrebă Constantine.

Bineînțeles că da.

Elliott, care devenise foarte țeapăn imediat ce îl zărise că intră în cameră, fu absorbit curând de discuție. Părea relaxat, interesat, fericit. În mod sigur, zâmbea mai des ca în trecut. Constantine rareori își privea cu atenție fostul prieten, deși primăvara se tot întâlneau inevitabil, la varii ocazii și evenimente, ba chiar uneori erau forțați și să ajungă față în față și să schimbe câteva vorbe politicoase. Dar era adevărat, și pentru prima oară realiza acest lucru: Elliott era fericit. Era însurat de nouă ani, avea trei copii, cu vârste cuprinse între opt și mai puțin de un an, și era mulțumit.

Constantine își putea aduce aminte de acele timpuri în care Elliott privea căsătoria ca pe o piatră de moară legată de gât, ceva care trebuia evitat cu orice preț, pe cât de mult timp posibil. Iar între timp, încerca să trăiască fiecare clipă. Ca și Constantine, de altfel. Cu cât mai extravagante erau escapadele, cu atât mai mult le plăceau. Totul se schimbase când murise tatăl lui Elliott – chiar și Elliott în sine. Dintr-odată, devenise viconte și moștenitorul unui duce, dar și tutorele lui Jonathan, viconte de Merton. Și dintr-odată îi dispăruseră veselia și pofta de viață, devenise posac, subjugat de devotamentul său excesiv, de acest exacerbat simț al datoriei.

Constantine își luă farfuria și ceașca de ceai și se plimbă printre invitați, după cum i se ordonase. Se pricepea să socializeze. Dar toate doamnele și toți gentlemenii se pricepeau la asta. Capacitatea de a purta conversații de salon era o însușire esențială a nobilimii.

Partea bună la acest tip de trăncăneală era că îi lăsa gândurile libere să zboare oriunde doreau.

Vanessa îmbătrânea frumos. Probabil era trecută de treizeci de ani, acum. Niciodată nu fusese la fel de frumoasă ca surorile ei, dar fusese mereu bună la suflet, vioaie și cu poftă de distracție, iar acele calități străluceau mai tare decât simplele atribute fizice. Constantine o plăcuse de prima dată de când o cunoscuse. Când sosise la Warren Hall, cu Stephen și surorile sale, la scurt timp după moartea lui Jon, el era sfâșiat de ură și de resentimente. Rămăsese să-i întâmpine doar ca să-i facă în ciudă lui Elliott, care îi poruncise să plece. Dar partea stranie cu privire la moartea lui Jon era că prezența acestuia nu dispăruse odată cu înmormântarea trupului său, în pământul cimitirului. Se cuibărise parcă undeva, lângă inima lui Constantine, și de atunci îi fusese imposibil să mai privească anumite întâmplări sau anumiți oameni fără să-i vadă prin ochii lui Jon.

Iar Jon și-ar fi adorat noii săi verișori. Noi oameni pe care să-i iubească.

Și Vanessa, mai mult decât toți ceilalți, fusese foarte ușor de plăcut și imposibil de displăcut cuiva.

De ani întregi încerca să nu se mai gândească deloc la Vanessa. O rănise. Îi făcuse cunoștință în mod intenționat cu fosta amantă a lui Elliott, la teatru, într-o seară curând după ce se căsătoriseră. Iar apoi însoțise respectiva fostă amantă la un bal

găzduit de Elliott și de Vanessa, în văzul tuturor. Făcuse toate astea pentru a-l umili pe Elliott, desigur. Dar ajunsese să-i provoace Vanessei suferințe ascunse și o mare rușine. Elliott îi mai destăinuise și alte detalii neplăcute despre el, iar Vanessa îl luase deoparte într-o seară, la Vauxhall, în felul ei direct de a se confrunta cu toate problemele, și-i spusese în față tot ce credea despre el, adăugând că nu mai voia să-l vadă vreodată și că n-avea să-i mai vorbească de bunăvoie niciodată. Și se ținuse de promisiune.

Amintirile încă îi mai chinuiau conștiința. Și nici nu putea face nimic. Pe atunci se scuzase pentru că o supusese unei astfel de umilințe publice. Ea refuzase să-l ierte. Și altceva nu mai era de spus.

De ce-i invitase ducesa și pe ei doi, dar și pe el aici, în această după-amiază, când știa că nu se înțeleg bine? Ce jocuri mai uneltea? Și cât avea să i le mai permită?

Nu pentru mult timp, decise el. În timpul plimbării din parc, urma să traseze o linie clară. Deși nu era chiar locul potrivit pentru o discuție între patru ochi. Dar avea să se descurce el cumva.

Ducesa nu-și petrecu chiar tot timpul cu Elliott și Vanessa. Se plimbă printre invitați, dovedindu-se o gazdă bună și primitoare. Constantine mai fusese la balurile pe care le organizase ea în trecut, dar niciodată la vreo serată atât de intimă.

Lordul Enderby o întrebă dacă îi va face onoarea să-i permită să o plimbe prin parc mai târziu.

— Regret, dar trebuie să vă refuz, Lord Enderby, răspunse ea. Am acceptat deja invitația domnului Huxtable.

Toți ochii se ațintiră pe Constantine. Acum chiar că nu se mai îndoia nimeni, probabil, de zvonul care circula de vreo săptămână și ceva. Pentru că, evident, el nu o invitase aici la plimbare, deci era ceva aranjat dinainte.

— Poate cu altă ocazie, îi spuse ea lui Enderby.

Cuvintele ei fură un semnal de plecare pentru toți ceilalți. Constantine rămase lângă una dintre ferestre, privind pe geam cu mâinile la spate, în timp ce ducesa își lua rămas-bun de la oaspeții ei.

— Mă duc să-mi iau boneta; ne vedem jos, îi spuse ea când rămăseseră singuri.

Și dispăru înainte ca el să apuce să se întoarcă. I se păruse lui, sau avea un ton cam rece al vocii? Ce naiba se întâmplase?

Și dintr-odată știu. Aproape sigur. Prostesc din partea lui să nu-și dea seama chiar mai devreme, imediat ce primise biletul acela glacial. Sau când dispăruse fără un cuvânt, noaptea trecută.

Îi iscodise prietena noaptea trecută, iar ea aflase cumva.

Și oare unde era domnișoara Leavensworth în după-amiaza aceasta?

Coborî treptele. Cabrioleta îi fusese deja trasă la scară.

— Dar unde-i domnișoara Leavensworth în după-amiaza asta? întrebă Constantine, imediat ce o ajutase pe Hannah să urce pe locul mai înalt din cabrioletă, și urcase pe cealaltă parte, lângă ea. Strânse hățurile în mâini.

De obicei, lui Hannah îi făcea mare plăcere să se plimbe în cabrioletă. Dar în această după-amiază, nu găsea nici o plăcere în plimbare. Nu era în apele ei. Își deschise umbreluța de soare și o ridică deasupra capului.

— I-a sosit o scrisoare când luam micul dejun, de la rudele reverendului Newcombe, logodnicul ei. Vor fi în oraș pentru câteva zile și au invitat-o să viziteze împreună cu ei și copiii lor Kew Gardens.

— Va fi o experiență plăcută pentru toată lumea, spuse el. Și e și vremea ideală pentru așa ceva, nu-i nici foarte cald, nici nu bate vântul prea tare.

— Am putea discuta confortabil despre vreme până ajungem în parc, domnule Huxtable, îi răspunse ea în timp ce el întorcea atelajul să iasă din piațetă. Dar eu prefer să te informez că sunt foarte supărată pe tine.

— Da, am ghicit eu că ești, răspunse el, întorcând capul s-o privească.

— Seara trecută am dat peste Barbara ascunsă în camera de odihnă a doamnelor, aproape să plângă de supărare.

— Ah, răspunse el și își mută din nou privirea înainte.

— Credea că mi-a trădat încrederea, continuă ea. Se temea să nu pun capăt prieteniei noastre. Dar cum este o domnișoară iremediabil de virtuoasă și morală, s-a simțit datoare să-mi mărturisească și să nu-mi ascundă ce-a făcut.

El n-o întrebă despre ce era vorba. Prefera să mâne cu atenție caii pe lângă o căruță care se mișca încet.

— Am copilărit în satul Markle, comitatul Lincolnshire, spuse ea. Sunt fiica domnului Joseph Delmont, un domn fără un rang social semnificativ și fără cine știe ce avere. Am avut o soră, pe nume Dawn. Acum este Lady Young, soția lui Sir Colin Young, baronetul. La nunta regretatului său văr l-am cunoscut pe ducele de Dunbarton, cu care m-am și măritat cinci zile mai târziu. De atunci nu m-am mai întors în Markle și n-am mai comunicat în nici un fel cu familia mea. Mai dorești să știi și altceva, domnule Huxtable?

El privea drept înainte. O trăsură veche, imensă, se legăna către ei fix pe mijlocul drumului, în ciuda unor vorbe usturătoare aruncate spre nepăsătorul ei vizitiu de către ceilalți de pe stradă. Ca să nu se ciocnească, Constantine fu silit să devieze traseul cabrioletei. Avea gura strânsă de concentrare.

— Poate vrei să știi de ce nu m-am întors acasă? sugeră ea.

Hannah își simțea inima bătând cu putere în piept. Pulsul îi bubuia asurzitor în urechi. Iar apoi realiză că trăsura era a contesei de Blackwell și că distinsa doamnă o salutase înclinând din cap, arborând un aer regal și privind spre ea de la unul dintre geamurile trăsurii. Hannah surâse și ridică mâna.

— Îți spun eu de ce, continuă ea, răspunzând întrebării pe care el nu voise s-o pună. La acea nuntă mi-am descoperit logodnicul, pe Colin Young, ascuns cu soră-mea în tufele de trandafiri, într-o atitudine pe care aș putea s-o numesc compromițătoare doar dacă m-aș strădui din greu să nu-l șochez pe cel căruia îi descriu scena. Și după ce s-au... depărtat și și-au revenit, amândoi erau mai degrabă sfidători, nici gând să-și ceară scuze, să le fie rușine sau să fie îngroziți că i-am descoperit. Dawn mi-a spus că se săturase să fie mereu în umbra mea, niciodată remarcată pentru că toată lumea mă admira pe mine, sau simțindu-se urâtă în comparație cu mine. Ea îl iubea pe Colin, Colin o iubea pe ea, asta era situația, ce-aveam de gând să fac? Iar Colin i-a luat partea, spunând că avea perfectă dreptate. Venise de curând în sat și frumusețea mea îi luase ochii, dar asta doar până s-o cunoască pe Dawn și să realizeze că mai important decât orice altceva era caracterul unei persoane. Așa că îi părea foarte rău, dar își dorea o femeie adevărată, nu doar una frumoasă. Și nu dorea să mă jignească, Doamne ferește. Eram încântătoare doar. Spera că-l înțeleg și că-l voi elibera de această obligație care-i devenise o povară. De parcă eu nu eram adevărată. De parcă,

eram incapabilă de dragoste sau de prietenie. De parcă de încântătoare ce eram, nu puteam fi rănită. Și când l-am tras pe tata în bibliotecă, m-am aruncat în brațele lui căutând consolare și înțelegere, a oftat și mi-a spus câte necazuri i-a făcut toată viața frumusețea mea – sau cel puțin de la moartea mamei, de când aveam treisprezece ani. Fusesem mereu favorita ei, dar el ținuse cont mereu de faptul că avea două fiice, nu una. Toate fetele mă admirau și voiau să-mi fie prietene, iar Dawn rămânea nebăgată în seamă, și toți băieții roiau în jurul meu, cerșindu-mi atenția, fără s-o observe măcar pe sora mea. Și acum, că își găsise și ea fericirea, chiar dacă în asemenea condiții, chiar trebuia să-i port pică? Dacă aveam măcar o fărâmă de dragoste de soră în mine, aș fi văzut deja de câteva săptămâni cum se schimbaseră lucrurile. Chiar aveam de gând să fiu egoistă ca de obicei și să refuz să-l eliberez pe Colin Young de o promisiune făcută în grabă și regretată aproape imediat? Chiar nu puteam măcar o dată în viață să mă gândesc și la altcineva? Nu era ca și cum n-aș fi putut imediat să-mi găsesc pe altcineva.

Dar mie mi se păruse că toată viața încercasem să fiu ca toți ceilalți. Și o iubisem pe Dawn, și încercasem să fac și alți oameni s-o placă. Niciodată nu înțelesesem de ce nu părea să fie plăcută în general. Nu era ca și cum o împingeam cu dinadinsul în umbra mea. Chiar nu făceam asta. Și uneori avea niște apucături, îmi îndepărta prietenii sau admiratorii de mine și se bucura apoi. N-am fost mereu prietene. Uneori ne-am certat foarte rău, și mă simt vinovată de răutăți tot atât de des ca ea. Dar era sora mea. O iubeam. Nici nu mi-ar fi dat prin cap că mi-ar putea lua logodnicul. Mă logodisem, pentru mine joaca luase sfârșit. Poate aveau dreptate. Poate a fost doar vina mea. Poate...

Făcu o pauză să tragă aer în piept, inspirând puternic. Porțile parcului se apropiau.

— Ducesă...

Dar Hannah își ridică cu fermitate mâna. Nu terminase ce avea de spus.

— L-am iubit, continuă ea. Mi-am pus inima în palma lui. N-aveam ochi pentru nimeni altcineva. Știam că frumusețea mea mă obligă și la o anumită responsabilitate. Știam că uneori celelalte fete mă detestau când mai erau și băieți prin preajmă. Am încercat să nu mai fiu frumoasă. Chiar și când eram copil, pentru că mă rușinam când mama îmi făcea complimente și

știam că ne aud Dawn sau alte fete, sau când mă privea cu plăcere și îmi aranja cârlionții. Am încercat să port numai haine modeste și să-mi țin părul prins simplu când am fost suficient de mare să pot decide asupra acestor aspecte. Am încercat să stau cu capul plecat și să tac în prezența celorlalți. Am încercat să le arăt că nu sunt încrezută. Dar, într-un final, cu Colin, m-am crezut liberă să iubesc și să fiu eu însămi. N-am cuvinte să-ți descriu cum m-am simțit când tata m-a lăsat acolo, după ce-mi spusese să termin cu dezolarea și să par veselă – nu pot descrie ce gol am simțit în suflet, câtă singurătate și groază. Și atunci am realizat că nu eram singură în bibliotecă. Ducele de Dunbarton fusese acolo în tot acest timp. Se plictisise de nuntă și se retrăsese acolo, într-un fotoliu pe care-l trăsese la geam, cu spatele la cameră. N-am știut că e acolo până când am plâns atât de tare încât am crezut că mor. Am crezut că mor de-a binelea.

Constantine întoarse cabrioleta pe porțile parcului, dar încetinise caii.

— Am să-mi amintesc mereu primele lui cuvinte către mine, spuse Hannah, închizând ochii. „Draga mea domnișoară Delmont“, mi-a spus el pe tonul acela morocănos, plictisit, atât de caracteristic lui, „nici o femeie nu poate fi prea frumoasă. Mă văd silit să te iau de nevastă și să te învăț această lecție până mă asigur că nu-ți mai iese vreodată din minte. Tu vei fi proiectul final al vieții mele“. Și ciudat, de necrezut, dar râdeam printre lacrimi. Doar știind că e și el la nuntă fusese suficient să fim toți speriați toată ziua. Îl evitaserăm pe cât posibil, probabil de frică să nu ne trăsnească din priviri dacă-i treceam calea sau dacă ne ridicam privirile asupra ilustrei lui persoane. Și totuși, îmi spunea că trebuie să mă ia de nevastă și că educația mea avea să fie proiectul final al vieții sale. Și mi-a întins batista lui fină, cu o expresie plină de compasiune.

Constantine aproape oprise caii.

— Acum ești mulțumit? întrebă ea.

— Da, oftă el. Mă simt pedepsit pe deplin, ducesă. Nu puteai găsi un mod mai potrivit de a mă pedepsi, de fapt, decât astfel, răspunzându-mi la toate întrebările pe care delicatețea și tactul nu mi-au permis să le pun aseară. Și m-ai făcut să simt cât de impertinente au fost acele întrebări pe care totuși le-am pus. Îmi cer iertare, deși realizez că scuzele sunt de prisos. Pentru că oare ți-aș mai cere iertare dacă aș ști că nu m-ai fi prins? Nu știu,

chiar dacă am simțit remușcări chiar și atunci când am realizat că o incomodez cu întrebările mele pe domnișoara Leavensworth și că a fost un fapt lipsit de onoare să o întreb despre aceste lucruri pe ea, și nu pe tine.

Ce-i drept, se pricepea la scuze, remarcă ea.

— Dacă îmi este permis, o să o vizitez pe domnișoara Leavensworth mâine-dimineață și o să-mi cer scuze în persoană.

Se mișcau ca melcul, dar tot aveau să ajungă curând în mijlocul protipendadei adunate în parc.

— Și acum ce facem? întrebă el. Dorești să te duc acasă? Preferi să punem capăt legăturii noastre?

Ultima întrebare o făcu să tresară. Își dorea asta? Noaptea trecută sau în dimineața aceea probabil ar fi răspuns afirmativ. Chiar și în această după-amiază, cu câteva ceasuri mai devreme. Dar, la urma urmelor, tot ce făcuse fusese să pună niște întrebări. Era chiar atât de diferit de ea? Și ea dorea să afle lucruri despre el. Doar că ea avusese de gând să obțină de la el informațiile, trăgându-l de limbă.

— Oh, răspunse ea zvâcnind hotărât din umbreluță, am nevoie de o relație. Nu de căsătorie, cel puțin nu încă. Poate chiar niciodată. Încă nu pot scăpa de impresia că sunt încă soția ducelui, chiar dacă a murit de mai bine de un an.

— L-ai iubit, constată el.

Ea se întoarse spre el, crezându-l ironic. Dar nu văzu nici urmă de ironie pe chipul și în vocea lui.

— Da, l-am iubit din toată inima, răspunse ea. Zece ani de zile mi-a fost sprijin și apărare. M-a iubit necondiționat și din tot sufletul lui. M-a adorat, l-am adorat. Firește, nimeni nu va crede asta vreodată, dar nu-mi pasă.

Realiză cu oroare că-i tremură vocea.

— Eu te cred, îi răspunse el, pe un ton scăzut.

— Mulțumesc, spuse ea. Am nevoie de un amant, Constantine. E prea devreme pentru orice altceva – pentru căsătorie, dragoste sau altele. Și dintr-un anumit punct de vedere, anii aceștia de căsătorie m-au lăsat însetată. Dacă renunț la tine, va trebui s-o iau de la capăt cu căutările și ar fi obositor.

— Mă ierți atunci? întrebă el. N-am să mai iscodesc, ducesă. Orice secrete mai ai, le poți păstra. Nu voi mai încerca să ți le aflu.

— Deci nu dorești să mă cunoști? îl întrebă ea. Nu vrei să

știi totul despre mine?

— Ca și tine, ducesă, răspunse el, îmi doresc o iubită, nu o soție. N-am să mă mai las pradă curiozității.

— Dar eu, pe de altă parte, vreau să știu tot ce se poate afla despre tine. La urma urmei, un iubit nu este un obiect. Nu ești doar un trup, chiar dacă ai un trup splendid și te pricepi foarte bine la amor.

Privindu-l, observă că zâmbește – ceva ce nu făcea prea des, și era o priveliște care îi precipita respirația.

— Iertarea mea are un preț, Constantine, îi spuse ea. Îmi ești dator. După ce facem dragoste în această seară, o să-mi răspunzi la niște întrebări.

El se întoarse s-o privească.

— Vino acum cu mine, îi propuse el.

— Barbara va veni acasă pentru cină, răspunse ea, și am refuzat orice alte invitații pentru seara asta. Să știi că vrem să ne bucurăm de o seară acasă, să stăm de vorbă și să ne simțim bine una în compania celeilalte. Mi-e mai dragă decât oricine altcineva din lume, să știi, acum că ducele nu mai este. Trimite o trăsură să mă ia la unsprezece.

— Există cineva care să nu se supună ordinelor tale, ducesă? întrebă el.

Ea îi surâse ușor.

— Nu vrei să mă vezi la noapte? Nu vrei să facem dragoste?

El rânji larg.

— Trimit o trăsură la unsprezece să te ia. Să fii gata. Dacă nu ajungi la mine până la unsprezece și un sfert, pun zăvorul pe ușă cu mâna mea.

Ea râse.

Mulțimea îi învălui.

Dintr-odată, se simți peste măsură de fericită.

După ziua petrecută la Kew Gardens, Barbara era obosită, deși îi plăcuse foarte mult acolo și îi povestise lui Hannah în detaliu ce văzuse, mai ales despre pagodă, care i se păruse una dintre cele mai încântătoare forme arhitecturale pe care le văzuse vreodată. Și fusese foarte încântată să-i cunoască pe verii lui Simon, pe care nu-i mai întâlnise înainte. O trataseră de parcă era deja parte din familie, iar ea îi făcuse să râdă, încercând să

găsească asemănările dintre ei și Simon. Se jucase de-a v-ați ascunselea cu copiii, chiar dacă aveau doisprezece ani. Erau gemeni, o fată și-un băiat.

Abia aștepta să audă despre ceaiul dat de Hannah, care fusese organizat cam în grabă după micul dejun. Și fu oarecum dezamăgită când află că va fi căutată de Constantine în dimineața următoare, ca să-și ceară scuze pentru seara trecută.

— Să-i spui că l-am iertat, spuse ea, pentru că așa și este. Îndrăznesc să cred că n-a vrut răul nimănui, Hannah. Doar a vrut să te cunoască, și îl apreciez, pentru că asta denotă că te prețuiește și el pe tine, ca persoană. Poate te iubește. Poate...

Dar Hannah râdea deja.

— Poate te-ai convins că ești o puritană învechită, Babs, dar pe mine nu mă convingi. Ai fost și ai rămas o romantică. Cine altcineva ar fi așteptat până aproape de primejdiosul prag de treizeci de ani până să-și aleagă tovarășul de viață? Dar sentimentele lui Constantine Huxtable pentru mine nu au nimic romantic în ele, te asigur. Ceea ce-i foarte bine, pentru că nici ale mele nu sunt romantice.

— Nu-l lăsa să vină mâine și să vorbească cu mine, o imploră Barbara. Mi-ar fi atât de rușine.

— Am să încerc să-i abat gândul, promise Hannah.

Curând după ora zece, Barbara plecă la culcare.

Trăsura sosi la unsprezece fără cinci. Hannah, care era deja gata de la zece și jumătate, așteptă cincisprezece minute înainte să iasă din casă. Când trăsura sosi acasă la Constantine, puțin peste unsprezece și un sfert, ușa era încuiată. Când văzu că nu se deschide ca de obicei la sosirea ei și nici ciocănitul discret al vizitiului nu dă rezultate, Hannah încercă chiar ea ușa.

— Ei poftim, spuse ea, pe jumătate dezamăgită, pe jumătate amuzată.

Și ușa se deschise brusc, de parcă ar fi rostit o formulă magică. Se strecură înăuntru, iar Constantine închise ușa în urma ei. Se întoarse să-l privească și zări o cheie mare atârnându-i de deget.

— Tiranule! exclamă ea.

— Șireato!

Amândoi râseră, iar ea se apropie de el, îi înconjură grumazul cu brațele și îl sărută apăsat. Brațele lui îi strânseră talia ca într-o menghină, și el îi răspunse cu și mai multă vigoare

la sărut.

Când sărutarea se potoli, ea abia dacă atingea pământul cu vârful picioarelor.

— Ai comis o eroare de strategie, îi spuse ea. Dacă voiai să pui piciorul în prag, nu trebuia să deschizi ușa.

— Iar tu dacă doreai să pui piciorul în prag nu trebuia să cobori din trăsură și să te strecori pe la ușă, încercând clanța.

— Nu m-am strecurat, protestă ea, am venit doar.

— Tot demonstrează cât de disperată erai să ajungi la mine, răspunse el.

— Și tu de ce, mai exact, te ascundeai pe după ușă, cu cheia la îndemână? Ca să n-ajung cumva la tine? Și de ce ai mai deschis ușa?

— Mi-a fost milă de tine, răspunse el.

— Ha!

O sărută din nou, ridicând-o de-a binelea de la pământ. Când reuși, printre sărutări și mângâieri, ea îi spuse:

— Am niște întrebări pentru tine. Am vrut să ți le scriu, dar n-am găsit o coală de hârtie suficient de lungă.

— Hm, răspunse el, punând-o jos. Întreabă-mă, ducesă.

Privirea lui întunecată devenise ușor precaută.

— Nu acum, răspunse ea. După.

— După ce? ridică el din sprâncene.

— După ce faci dragoste cu mine. După ce fac dragoste cu tine. După ce-am făcut dragoste unul cu celălalt.

— De trei ori? întrebă el. În ce hal o să arăt mâine, ducesă? Trebuie să mă și odihnesc.

— Fără odihnă vei arăta mult mai necizelat și mai atrăgător, răspunse ea.

El așeză cheia pe masa din hol și îi întinse o mână. Ea își lăsă mâna într-a lui, iar degetele lui i-o încătușară în timp ce o conducea spre scară.

Ah, cât de fericită se simțea încă, se gândi ea. Ar fi trebuit să se bucure. Toată iarna se gândise cu nerăbdare la această aventură. Și fizic vorbind, realitatea îi depășea cu mult așteptările.

Și atunci de ce nu se bucura? Din cauza micilor certuri, a tachinărilor și a râsului? Din cauză că avusese senzația stranie că astăzi trecuseră un fel de prag, de la a fi simpli amanți către un soi de relație?

Pentru că era fericită?

Dar nu putea fi și fericită, și bucuroasă în același timp?

Avea să reflecteze mai târziu la asta, decise ea în timp ce păși în dormitorul abia luminat, iar el închise ușa în urma lor.

Uneori erau lucruri mult mai bune de făcut decât gânditul.

capitolul 11

Făcură dragoste energic și pasional prima dată, încet și languros a doua oară – dacă era posibil să faci dragoste cu langoare. Oricum ar fi fost, amândoi erau epuizați când terminară.

Hannah se ghemui pe o parte, cu spatele la el, iar el o îmbrățișă și își strecură un braț sub ea, cuprinzând-o cu celălalt. Ea se cuibări în el și îi ridică palma, să-și sprijine fața pe spatele ei.

Și adormi.

Constantine rămase treaz. O conștiință încărcată era rețeta perfectă pentru insomnie.

Oare mai erau oameni ca el, se întrebă el. Oare mai erau oameni care din când în când în viață să facă niște gafe de pomină și apoi să le regrete? Oare toți aveau viața plină de un amestec contradictoriu și zăpăcitor de remușcări și nevinovăție, ură și dragoste, grijă și lipsă de griji și orice alte atribute antonime? Sau erau oare oamenii de o parte sau de alta a baricadei? Buni sau răi, veseli sau posaci, generoși sau avari și tot așa.

În copilărie își urâse fratele mai mic, pe Jon – aceeași persoană pe care o iubise cel mai mult în această lume. Îl urâse pe Jon pentru firea lui deschisă, pentru inima lui bună și inocența sa, în ciuda greutăților vieții sale, îl urâse pentru că era gras, diform, pentru că avea trăsături mai degrabă mongoloide decât saxone, pentru că era încet la minte și pentru că urma să moară curând. Constantine îl urâse pentru că nu-l putea ajuta și pentru că Jon era ceva ce Constantine nu putea fi. Moștenitorul titlului.

Cum de era capabil de atâta ură și de atâta dragoste agonizant de dureroasă în același timp? Imediat ce fusese suficient de vârstnic, plecase de acasă și începuse să-și facă de

cap, avându-l părtaș de multe ori pe Elliott. Nu-i păsase de felul cum îl tratase propria viață sau de oamenii pe care îi lăsase în urmă. De ce i-ar fi păsat? Dar știa cât de dor îi era lui Jon de el și îl urâse mai mult ca niciodată, dar revenise acasă pentru că-l iubea enorm și știa că nu mai avea mult de trăit.

Oare viețile tuturor erau un asemenea amestec bizar de contradicții? Firește că nu. Întreaga lume ar fi luat-o razna.

Când tatăl lor murise, iar Jon devenise conte de Merton, la vârsta de treisprezece ani, Constantine condusese treburile moșiei și celelalte afaceri în numele lui, deși tatăl său, în înțelepciunea lui îndoielnică, îl desemnase pe cumnatul său, tatăl lui Elliott, drept tutore legal. Și apoi, doi ani mai târziu, acesta murise, iar Elliott moștenise sarcina tutelară. Și astfel devenise cel mai bun prieten al lui Constantine dușmanul său. Pentru că decisese să-și ia în serios noul rol, iar acolo unde tatăl său cedase și îl lăsase pe Con să se ocupe, el hotărâse să se impună.

Și astfel începuse această dușmănie dintre ei, această înstrăinare amară care îi despărțea de atât de multă vreme. Elliott refuzase pur și simplu să aibă încredere în vărul său și să-i permită să conducă eficient moșia sau să ia cele mai bune decizii în privința lui Jon. Își băgase nasul peste tot și aflase destul de curând că lipseau niște pietre prețioase care însumau o adevărată avere, deși nici una dintre ele nu făcea parte practic din moștenire. Evident, trăsese concluziile greșite, și o ploaie de acuzații urmase.

Constantine îl poftise să se ducă dracului.

Nu explicase pur și simplu, nu-l luase deoparte pe Elliott să-i mărturisească adevărul. Ar fi fost prea simplu așa. Și de altfel, nici Elliott nu întrebase pur și simplu, nu-i ceruse celui mai bun prieten al său să explice. Știuse deja, sau cel puțin așa crezuse, ce se întâmplase. Și-l acuzase pe Con că e un hoț, de cea mai joasă speță, unul care ar fi în stare să fure de la fratele său sărac cu duhul, care-l iubea atât de mult și avea încredere în el, neștiind altceva mai bun de făcut.

Și ce-i drept, Constantine începuse să-l deteste pe Elliott chiar înainte ca acesta să descopere lipsa bijuteriilor și să îl acuze de furt, pentru că vărul său, proaspăt ridicat la rangul de viconte Lyngate prin moartea tatălui său, îi reamintea cu cruzime, prin simpla sa existență, că el, Con, nu devenise conte de Merton, deși amândoi erau fiii cei mai în vârstă.

Oricum, îi spusese să se ducă dracului.

Spre deosebire de ciorovăielile lor din tinerețe, de data asta nu mai puteau să se ia la pumni până oboseau și să termine conflictul râzând și recunoscând că fusese totuși amuzant, chiar și cu nasurile însângerate sau cu ochii învinețiți.

Nu fusese o astfel de luptă și nu putea fi rezolvată.

În loc să-l ia la pumni, Constantine preferase să-i facă viața un iad lui Elliott, cel puțin ori de câte ori acesta venea la Warren Hall. Și venea des. Constantine se folosise de Jon ca să-i joace feste lui Elliott, feste care-l înfuriau și-l umileau, dar pe care Jon le găsea foarte amuzante și care adânceau prăpastia dintre cei doi veri. Uneori, de pildă, Constantine îi spunea lui Jon să se ascundă când vine Elliott, iar acesta irosea timp prețios căutându-l. Constantine rămânea de obicei sprijinit de un toc de ușă, zâmbind disprețuitor.

Certurile scoteau întotdeauna la suprafață tot ce era mai rău în oameni; cel puțin, în cazul lui, așa se întâmpla.

Nici măcar acum nu putea să se simtă pe cât se cuvenea de vinovat pentru comportamentul lui infantil. Pentru că Elliott, care îl știa de-o viață, chiar crezuse – și încă mai credea – că era în stare să fure de la propriul frate, pentru că era ușor să profiți de Jon. Această bruscă pierdere a încrederii îl duruse. Și ar mai fi durut încă dacă durerea nu s-ar fi transformat în timp în ură.

Dar din multe puncte de vedere, era la fel de rău ca Elliott. Nici măcar nu încerca să nege acest fapt, acum, în timp ce ținea în brațe trupul cald al femeii de lângă el, cu privirea ațintită spre perete. În loc să discute despre detaliile tutelei ca doi bărbați – ca doi prieteni chiar – de douăzeci de ani ce erau, el preferase să rămână rece, sarcastic, chiar dinainte să dispară bijuteriile. Elliott fusese și el rece, distant și despotic.

Amândoi se comportaseră copilărește. Poate ar fi trecut peste asta dacă n-ar fi fost blestematele de bijuterii. Dar erau de negăsit, așa că nici el, nici Elliott nu trecuseră vreodată peste incident.

Amândoi aveau o parte egală de vină pe umerii lor.

Ceea ce nu diminua deloc ura pe care i-o purta lui Elliott.

Își îngropă nasul în părul lui Hannah. Era mătăsos, cald și parfumat, ca și ea. Se gândi s-o trezească cu sărutări, ca să-și mute mintea în altă parte, dar părea atât de senină în somn.

O supărase seara trecută. Încă mai purta ceva supărare în

suflet și în ziua următoare.

Și o mai supărase și pe domnișoara Leavensworth, care era complet nevinovată.

La fel cum o supărase și pe Vanessa, curând după nunta ei cu Elliott.

Oare mai erau și alții care să comită asemenea fapte? Oare aveau cu toții ceva incomod și rușinos ascuns sub preș?

Era un monstru. Era dracul gol. Își merita porecla.

Poate unul dintre cele mai grele păcate ale sale, unul foarte recent, era că negase propria natură umană. Toți oamenii erau un rezultat complex al moștenirii lor, al mediului, al felului în care fuseseră crescuți și educați și al experiențelor cumulate de viață, al caracterului și personalității cu care se născuseră. Toți aveau straturi infinite de petale de descoperit, ca niște trandafiri peste măsură de complicați. Și toți aveau un miez deosebit de prețios înlăuntrul lor.

Nimeni nu era cu adevărat superficial.

Și totuși, alesese să creadă că ducesa de Dunbarton era diferită de toți ceilalți. Alesese să creadă că nu era nimic sub pojghița aparentă de frumusețe, vanitate și aroganță. Că nu era om, ci doar un receptacul gol.

Era exact cum aleseseră toți ceilalți s-o privească, toată viața ei – cu excepția ducelui, soțul ei.

Nu fusese cu nimic mai bun decât familia ei, care poate o iubise în felul propriu, dar care preferase să creadă că frumusețea ei fizică o făcea mai puțin sensibilă, că îi dădea dreptul să ceară mai puțin decât sora sa. Tatăl ei preferase să ia partea surorii, considerând că fiica lui cea mare va putea înfrunta mai bine vicisitudinile vieții. De ce oare credeau oamenii că fericirea, pentru cei frumoși, constă doar în propria frumusețe? Și că în spatele frumuseții fizice se ascunde doar o cochilie goală, lipsită de simțire?

De ce crezuse și el asta?

Oare nu o considerase o persoană, un caracter complet, doar pentru că era frumoasă?

Începea să-l ia durerea de cap. Iar brațul de sub capul ei îi amorțise și-l furnica dureros. Simțea o mâncărime teribilă pe umăr. N-avea nici o șansă să adoarmă, evident. Și nici n-avea de gând să înceapă o nouă partidă de amor. Mai avea multe lucruri la care trebuia să mediteze.

Își retrase cu grijă mâna de sub obrazul ei și brațul de sub capul ei. Hannah mormăi somnoroasă și își afundă capul în pernă.

— Constantine, murmură ea prin somn.

El se ridică din pat și merse să se îmbrace. Trase niște haine pe el, fără să-și bage cămașa în pantaloni sau să pună o haină pe deasupra. Se duse lângă pat s-o privească pe Hannah, care se trezise pe jumătate și clipea somnoroasă spre el.

— Stai aici, îi spuse el. Revin.

Se aplecă s-o sărute, iar ea îi răspunse cu căldura molatică a somnului.

— Unde te duci?

— Vin imediat, îi răspunse el, și coborî două etaje mai jos, spre bucătărie. Aţâță focul din tăciunii rămași din ajun, umplu pe jumătate ibricul greu de fontă și îl puse la fiert. Scotoci prin cămară după de-ale gurii și puse niște biscuiți pe o tavă. După o vreme, urcă înapoi scările cu tava pe care se aflau un ceainic acoperit cu un șervet gros, să-i păstreze căldura, o carafă cu lapte, un castronel cu zahăr, cești, farfuriuțe și linguriițe și platoul cu biscuiți. Duse tava în camera alăturată dormitorului și merse să o cheme pe Hannah.

Ea încă se dezmeticea din somn. Constantine îi aduse un halat mare de lână, pe care obișnuia să-l poarte în serile reci când era singur acasă și voia doar să se tolănească undeva, cu o carte bună în mână.

— Vino, o chemă el.

— Unde? întrebă ea.

Dar se ridică din pat și îl lăsă să o ajute să se îmbrace cu halatul. Își băgă mâinile în mâneci, iar el i-l înfășură strâns pe trup, înainte să îi lege cordonul în talie. Părea aproape îngropată în el.

— Mmmm, miroase ca tine, remarcă ea, adulmecând gulerul.

— Și asta-i bine? întrebă el.

— Mmmm, răspunse ea din nou, iar el se simți din nou copleșit de remușcări.

Luă sfeșnicul și o conduse în cealaltă cameră. Toată mobila era în mod intenționat de mari proporții aici – totul era mare și confortabil. Era o cameră în care eleganța cădea pe plan secund. Era un loc în care să te relaxezi în toate pozițiile care ți-ar putea

suci șira spinării. Locul în care se relaxa el.

Straniu, dar nu chema niciodată pe altcineva aici. Nici una dintre fostele lui amante nu pusese vreodată piciorul aici.

Ea se așeză într-un fotoliu adânc din piele, strânse picioarele sub ea, își dădu capul pe spate și se cuibări în halat. Îl privi pe sub pleoapele întredeschise, în timp ce el turna ceaiul, deși nu-i mai arunca privirile galeșe obișnuite. De data asta era chiar somnoroasă. Avea o expresie de mulțumire pe chip.

— Lapte, zahăr? întrebă el.

— Ambele.

El așeză pe masă o ceașcă și o farfurioară și îi întinse platoul. Ea luă un biscuit și începu să-l ronțăie.

— Ești un amfitrion minunat, Constantine, îi spuse ea. Unul viril. Și generos. Mi-ai umplut ceașca până la margine. Va trebui să am o mână sigură, dacă vreau să n-o vărs.

Lui i se păruse întotdeauna inutil să umpli doar pe jumătate o ceașcă. Oricum, cești le i se păreau prea mici.

Se așeză față în față cu ea, în apropierea ei, cu un biscuit într-o mână și ceașca în cealaltă. Se lăsă pe spate în fotoliu și își încrucișă picioarele.

Un pretext al relaxării.

— Deci, ducesă, spune-mi ce vrei să știi de la mine.

Și, dintr-odată, un gol imens, întunecat, păru să i se deschidă în suflet, o vulnerabilitate imensă. Dar doar așa își putea ispăși greșeala.

Hannah era foarte impresionată. Majoritatea bărbaților ar fi evitat problema cât timp ar fi reușit să tărăgăneze. Și dormea când el se dăduse jos din pat. Probabil ar fi dormit toată noaptea. Dar el alesese să-i reamintească faptul că avea dreptul să-i pună întrebări și să aștepte răspuns.

Era un bărbat plin de secrete, și bănuia că nu și le divulga de bunăvoie vreodată, nici măcar celor mai apropiați. Era o fire retrasă.

Și oare cine îi erau cei mai apropiați? Verii lui? Cei care îl uzurpaseră, luându-i drepturile la moștenire și titlu?

Oare era singuratic? Dintr-odată, bănui că da.

Părea și o ființă onorabilă. Se purtase urât cu biata Barbara, dar știa asta și se căia sincer. Iar acum dorea să-și ispășească păcatele în singurul mod pe care îl știa. Dorea să-i

răspundă la toate întrebările.

În asemenea circumstanțe, ar fi fost o cruzime să-l forțeze să-i destăinuie secretele unei vieți păzite cu atâta grijă.

Nu mai avea postura sa obișnuită, întunecată, elegantă, amenințătoare. Stătea de fapt într-o manieră destul de lipsită de eleganță – ca și ea. Era superb.

Ceva îi bătu la porțile inimii, dar nu primi încuviințare să intre.

Își termină biscuitul.

— Ar fi trebuit să mă gândesc că-mi vei răspunde cu o viclenie imprevizibilă la oferta mea de a-ți povesti totul, spuse el.

Ea ridică a mirare din sprâncene.

— Anume, prin tăcere, completă el.

Iar ea realiză brusc de ce îl alesese pe Constantine Huxtable să fie primul ei iubit. Nu doar din atracție fizică, deși firește că avusese și aceasta un rol considerabil, ci și atrasă de aerul său misterios, care ducea cu gândul la un caracter cu adâncimi nebănuite și care poate nu ascundea doar întuneric, ci și universuri de lumină. O atrăsese misterul din el, deși n-avusese vreodată dovada palpabilă a acestuia.

Știuse toate astea de prima dată, desigur. Încă de dinainte să devină amanți îl avertizase că va dori să afle tot ce se poate ști despre el. Dar nici ea nu înțelesese cu adevărat ce-i spusese. Crezuse că atracția fizică este predominantă.

Și nu era, oare?

Nu avea cu cine să-l compare, în termeni de sexualitate. Dar în mod sigur nu mai era altcineva care s-o poată satisface atât de bine, deși asta nu era chiar un semn bun pentru următorii ani. Începuse cu cel mai bun, deci cu ce avea să rămână?

Și oare nu era suficientă o relație trupească? Oare ar fi trebuit să acorde mai multă atenție acestei dorințe de a-l cunoaște, înainte de a fi prea târziu? Prea târziu pentru ce?

— Ainsley Park, îi spuse el brusc, așezându-și ceașca pe farfurioară lângă el. Așa se numește domeniul meu din Gloucestershire. Nici casa, nici parcul nu sunt la fel de grandioase precum cele din Warren Hall, dar sunt destul de impunătoare. Chiar și casa de oaspeți e destul de încăpătoare. Și ferma gospodăriei e destul de întinsă. Am mărit-o și mai mult când nu am arendat două dintre ferme, când au rămas goale. Totul prosperă acolo, e un adevărat stup.

— A fost a tatălui tău? întrebă ea.

— Nu, clătină el din cap. Toate proprietățile tatălui meu erau cuprinse în moștenire și-i aparțin lui Merton.

— Cum de ți-ai permis să cumperi domeniul? întrebă ea.

El zâmbi ușor.

— E întrebarea la care toți apropiații mei și-ar fi dorit un răspuns, de când am cumpărat domeniul, răspunse el. Mai ales Moreland, care crede că știe deja.

— Deci? întrebă ea, așezându-și ceașca jos și strecurându-și mâinile în mânecile halatului.

— N-am cumpărat domeniul, răspunse el. L-am câștigat.

— L-ai câștigat?

— Când am plecat de acasă, am jucat mult cărți și alte jocuri de noroc, ca orice pierde-vară tânăr. Mereu pierdeam tot cu excepția hainelor de pe mine, deși măcar aveam atâta minte cât să mizez doar pe ce aveam, ceea ce oricum nu era prea mult. Aveam o rentă lunară, dar tata mă ținea destul de din scurt cu banii. Însă după moartea lui, când Jon i-a moștenit titlul, am căutat intenționat un joc cu mize mari. Și am pus ca miză niște bani care nu erau chiar ai mei, pentru că îi obținusem prin vânzarea unui anume giuvaier – ai făcut și tu ceva asemănător, ducesă. Banii nu-mi aparțineau și nu cred că am fost vreodată mai îngrozit ca atunci când m-am așezat la masa de joc și am oferit o asemenea miză, pe potriva partenerilor mei.

Hannah închise ochii.

— În zece minute, câștigasem Ainsley Park, continuă el. Nu era reședința principală a celui care o pierduse, și faptul că rămăsese fără ea dintr-o întorsătură a cărților de joc n-a părut să-l deranjeze prea tare. Însă când mi-am luat ce câștigasem și am plecat, atunci s-au supărat și el, și tovarășii lui. M-au amenințat că nu mă vor mai primi vreodată în rândul lor. Nu știu dacă ar fi dat curs amenințării, probabil că da. N-am mai fost la jocuri de noroc de atunci – poate cu excepția celor de la baluri și unele petreceri private.

— Și banii de pe urma bijuteriei? întrebă ea.

— Aceia au mers unde trebuiau să ajungă.

— Deci nimeni nu știe cum ai obținut Ainsley Park?

— Lasă-i să-și dea cu presupusul, răspunse el.

— Și ce presupun de obicei?

— Că m-am folosit de câștiguri necuvenite, cred, ridică el

din umeri. Nu e prea departe de adevăr.

— Locuiești singur acolo? întrebă ea, gândindu-se cât de trist era că tăiase astfel toate legăturile cu familia și prietenii lui.

El râse încetișor.

— Nu prea. De fapt, conacul este atât de plin de oameni, încât eu nu mai am loc pe acolo. Stau în casa pentru oaspeți. Și chiar și în colțișorul acela mă invadează, încet, dar sigur.

Hannah își ridică genunchii la piept și își sprijini bărbia de ei.

— Constantine, spune-mi acum dacă nu vrei să mă lași fără somn o săptămână, de curiozitate. În plus, îmi ești dator. Cine sunt oamenii aceia?

— Am început cu femei, răspunse el. Femei ale căror reputații și caractere erau praf, din cauză că stăpânii lor consideraseră că drepturile date de Dumnezeu se răsfrângeau și asupra oricăror femei le-ar fi fost vreodată pe plac. Femei și copiii lor din flori. Le-am oferit un cămin la Ainsley și o muncă cinstită, fie în casă, fie la fermă. Și, când era posibil, am găsit pe cineva care să le învețe o meserie, să fie cusătorese sau modiste, sau bucătărese, sau orice altceva le era pe plac, pentru un loc unde să stea, hrană și un salariu modest. Și până la urmă și-au găsit de muncă, la oameni care le-au acceptat cu reputație și copii din flori cu tot.

— De ce? întrebă ea. De ce tocmai ele?

Privirile lui se întunecară.

— Hai să spunem că am avut ocazia să le cunosc pe unele dintre acele femei și pe bărbatul care le-a răpit totul, exceptând viața. Știam ce pierduseră – locul de muncă, familia, respectul tuturor cunoștințelor. Știam că sunt ostracizate. Și știam că dacă le dau din când în când ceva bani nu rezolv nimic substanțial. Știam că nu pot îndrăzni să mă împrietenesc pe față cu ele, pentru că toată lumea ar fi presupus altceva și aș fi înrăutățit situația, dacă așa ceva era posibil. Îl cunoșteam pe bărbatul la care lucraseră și știam că n-a simțit nici o undă de vinovăție când au fost date afară una câte una și date uitării, și înlocuite de altele care probabil au avut aceeași soartă.

Hannah își strânse picioarele.

Dumnezeule mare, oare fusese tatăl lui? Deschise gura să întrebe, dar nu putea spune așa ceva.

— Elliott – adică ducele de Moreland – ți-ar fi spus că eu

eram acel bărbat, zise Constantine.

— Chiar te-a acuzat de așa ceva?

— Da.

— Și tu ai negat?

— Nu.

Of, era mai simplu să scoți apă din piatră seacă decât cuvinte din el uneori.

— De ce nu? întrebă ea.

El o privi drept în ochi.

— Mi-a fost prieten. Mi-a fost văr, aproape frate. Mamele noastre au fost surori. N-ar fi trebuit să întrebe așa ceva. Eu nu l-aș fi întrebat vreodată. Aș fi știut deja că răspunsul ar fi fost nu. Am fost destul de destrăbălați în tinerețe, dar niciodată n-am avut o femeie împotriva voinței ei.

— Dar n-ai negat când te-a întrebat, repetă ea.

— Nu m-a întrebat, explică el. Mi-a spus. Aflase de undeva de toate nefericitele acelea și de copiii lor. Așa că m-a confruntat cu cele auzite. Acuzațiile nu sunt chiar întrebări politicoase, ducesă.

— Ah, ce om nesăbuit, spuse ea. Deci de la asta a pornit cearta voastră?

— Printre altele, răspunse el.

Ea decise să nu insiste.

— Și când te gândești că totul putea fi clarificat dacă negai pur și simplu, doar că mândria ta ți-a stat în cale.

— N-ar fi trebuit să fie necesar să mă dezvinovățesc, răspunse el. Moreland a fost și este un măgar înfumurat.

— Și tu ești încăpățânat ca un catâr, îi răspunse ea. Văd că ai avut dreptate să te descrii și pe tine și pe el așa, dățile trecute.

El se ridică, trase șervetul de pe ceainic și umplu din nou ambele cești. Se așeză iar, dar își aminti că ea își bea ceaiul cu lapte și zahăr, așa că se ridică din nou să le adauge. Iar îi umpluse ceașca, chiar mai mult decât data trecută. Îi oferi și un biscuit, dar Hannah refuză.

— Spuneai că ai început prin a găzdui femei la Ainsley, îi reaminti ea.

— Am văzut un băiat care lucra într-o măcelărie din Londra, spuse el. M-am oprit afară, pe trotuar, și m-am uitat mai bine la el, pentru că îmi amintea foarte mult de Jon. Avea aceleași trăsături faciale și fizice și presupun că părinții lui aflaseră încă

de la nașterea lui că nu va trăi mult peste vârsta de doisprezece ani. Aș fi vrut să plec, dar chiar și pentru acel minut cât am stat acolo, am observat două lucruri: că își dorea foarte mult să facă pe plac și că nu era deloc pe placul celorlalți. În minutul acela, cât am stat să privesc, a fost lovit de două ori, o dată de un client, a doua oară de măcelar, pentru că supărase clientul. Am intrat și am plătit pe el prețul pe care l-ai lua pe un ucenic – măcelarul îl luase de la un orfelinat, probabil pe nimica toată. Am dus băiatul – Francis îl chema – la Ainsley, când am mers acolo câteva zile mai târziu. L-am trimis să ajute în bucătărie și la fermă, și a devenit răsfățatul tuturor femeilor care lucrau acolo, mai ales al bucătăresei. A mai trăit puțin peste un an, până la vreo treisprezece ani – nu știa exact câți ani are. Cred că a trăit un an fericit acolo.

Se opri să-și mai toarne ceai, privind țintă spre ceașcă. Hannah își făcu de lucru cu ceașca ei, dându-i câteva clipe să se adune. Nu-și imaginase că va asista la asemenea strălucire în ochii lui, nici la acel tremur al vocii.

Îl duruse pierderea acelui băiețel, Francis. Cel care-i amintea de fratele lui.

— Doar după ce l-am întâlnit am realizat că dacă voiam ca proiectul meu de la Ainsley să devină autonom și să nu-mi sece toate resursele bănești trebuia să readuc ferma la întreaga ei capacitate de odinioară. Fusese neglijată ani de zile, din păcate. Și ca să o repun pe roate aveam nevoie de muncitori, mulți dintre ei trebuiau să fie bărbați, pentru munca fizică grea. Și dacă tot aveam de gând să angajez bărbați, am decis să-i iau pe aceia care n-ar fi fost acceptați nicăieri în altă parte. Ai fi uimită, ducesă, să afli câți oameni intră în această categorie – cei cu deficiențe fizice sau mintale, soldați veterani sau lăsați la vatră care și-au pierdut membrele sau ochii sau mințile în război și care pe timp de pace erau inutili tuturor, vagabonzi, chiar și hoți care furau doar pentru că nu găseau de lucru, dar tot trebuiau să mănânce. Aș putea umple oricând douăzeci de case ca Ainsley.

Dar nu, n-ar fi fost uimită.

— Unii oameni, continuă el, pot face mai mult decât munca de la câmp și și-ar dori mai multe. Unii au trecut prin ucenicie și pot fi fierari, tâmplari, zidari, chiar contabili sau secretari. Și atunci își pot găsi de lucru în altă parte, iar locul lor de la Ainsley se eliberează pentru altcineva. Iar unii bărbați și unele femei de

acolo se căsătoresc și pleacă să-și întemeieze o nouă viață.

— Și n-ai mai povestit nimănui despre asta, în afară de mine? întrebă ea.

El negă din cap și rânji.

— Ba da, de fapt. I-am spus regelui.

— Regelui?

— De fapt, s-a întâmplat pe vremea când încă nu era rege, explică el. Era încă prinț de Wales. George al IV-lea. Odată, târziu în noapte, stăteam împreună la un pahar în ciudățenia aia de palat al lui din Brighton. Toți ceilalți se duseseră deja la culcare. Nu-mi amintesc cum a venit vorba despre asta. Dar tot goleam cupe de vin și, din vorbă în vorbă, i-am povestit despre Ainsley. Cred – nu, de fapt, știu sigur – că m-a îmbrățișat atât de strâns încât era să-mi frângă oasele și era cât pe ce să mă sufoce de gras ce era. Aproape m-a înecat în lacrimi sentimentale. Mi-a zis că-s un sfânt și un martir – n-a mai explicat și de ce mă considera martir – și multe alte complimente extravagante. Și mi-a promis că mă va ajuta și mă va răsplăti, și că întregul regat va auzi de mine și alte idei groaznice. Din fericire, de îndată ce s-a trezit a uitat complet și de discuție și probabil și de mine.

— Îl cunosc destul de bine, spuse ea. Era prieten cu ducele, deși prințul – acum regele – îl exaspera mereu. Dar e imposibil să nu-l placi, indiferent de câte ori se face de râs. Vrea să fie iubit, mai mult decât orice din viața asta. Dacă l-ar fi iubit de la început fostul cuplu regal, ar fi fost alt om astăzi. Un om mult mai sigur pe sine.

— Poate și nițel mai zvelt? sugeră el. Poate nu i-ar mai fi trebuit atâta mâncare?

Ea zâmbi, iar apoi zâmbetul se transformă în râs. Surâse și el, ridicând din sprâncene.

O clipă stranie.

Hannah petrecuse unsprezece ani acumulând înțelepciune și disciplină, dintre care zece ani sub oblăduirea unui om care știa totul despre aceste însușiri dintr-o lungă experiență de viață. Înțelepciune și disciplină. Mereu trebuia să îți ascunzi esența reală într-un înveliș de liniște interioară, sub o mie de măști.

Viața în sine devenise o aventură secretă. Nimeni nu știa ce viață ducea ea, dincolo de aparențe. Pentru că pentru oamenii din jurul ei, doar aparențele contau. Doar atât știau. Însă pentru ea, tot ce conta era realitatea ascunsă de priviri.

Și, dintr-odată, acest sipet prețios în care era ascunsă era amenințat. Alesese un bărbat doar pentru plăcerile trupești pe care i le putea oferi, iar ea… oh, oare cum putea fi denumită starea de acum? Nu, nu se îndrăgostise de el. Dar…

Se simțea profund atașată de el. Da, ca amant, dar amanții puteau fi îndepărtați, uitați, schimbați. I-ar fi putut ține la distanță de inima ei. Erau meniți plăcerii, distracției.

Îi era mai mult decât un simplu amant.

La începutul acestui an, hotărâse să caute plăcere, nu dragoste sau fericire. Își spusese că, după ce se va fi terminat sezonul, avea să renunțe, să uite de el. Și desigur, asta urma să facă. Nu avea de ales. Doar știa că el își alegea altă amantă în fiecare an.

Dar…

Dar această relație care ar fi trebuit să fie doar carnală îi angrenase cumva sentimentele pe parcurs.

Învelișul de liniște al inimii ei era amenințat.

Avusese dreptate ducele. O avertizare că i se va întâmpla într-o bună zi, că orice cocon e menit doar să învăluie fragilitatea unei vieți noi, dar doar până în punctul în care e pregătită să iasă la lumină, în plină glorie a maturizării.

N-ar fi trebuit să aleagă un bărbat care o fascina prin misterul lui.

Pentru că, firește, caracterul lui Constantine era stratificat, complex. Anumite părți nu erau plăcute – șiretenia cu care o trăsese de limbă pe Barbara la balul Kitteridge, de exemplu, sau orgoliul lui ridicol care perpetuase o ranchiună inutilă între el și vărul său, care-i fusese și cel mai apropiat prieten timp de atâția ani. Dar pe de altă parte… l-ar fi putut iubi pe bărbatul care manifestase atâta compasiune față de cei mai puțin norocoși decât el, încât le oferise propria casă, refugiul lui de pace și de intimitate. Și toate doar pentru satisfacția de a proceda corect. Departe de a căuta laude, nu povestise nimănui despre asta.

Poate doar regelui, când erau beți amândoi.

Și acum ei, pentru că simțea că-i datorează asta.

Ah, cât de primejdios de aproape era să comită ceva ce-ar fi regretat pentru tot restul vieții ei. Constantin Huxtable nu era bărbatul potrivit pentru o relație permanentă. Dintr-odată, golul lăsat de dispariția ducelui căpătă proporțiile unui hău. Ce bine ar fi fost să poată pleca acasă, să se tachineze reciproc, să-i atingă

bătrâna mână încovoiată de artrită și să se simtă iar în siguranță. Și să-i ceară un sfat sau părerea despre cele ce i se întâmplau.

Și totuși, o învățase să se bazeze pe sine, și crezuse că știa bine această lecție. Lui nu i-ar fi plăcut să știe că depinde la nesfârșit de el, și nici ei, de altfel.

Realiză că se priveau amândoi, pierduți în gânduri, cu zâmbetele dispărându-le treptat de pe chip.

— Am putea fi spânzurați pentru trădare pentru că am spus așa ceva, spuse ea.

— Sau ne-ar tăia capetele, adăugă el. Și apropo de asta, i-am promis domnișoarei Leavensworth că vă voi duce pe amândouă să vizitați Turnul Londrei, din moment ce nu l-a vizitat niciodată. Ai vrea să vii?

— Nici eu n-am mai fost de foarte mult timp pe acolo, răspunse ea. Dacă organizez o mică petrecere la Copeland, vii să petreci câteva zile acolo?

— Mă întrebi, ducesă? Nu-mi mai comanzi?

— Și tu m-ai întrebat de turn, deci nu pot fi mai puțin politicoasă.

— N-ai de gând să-i inviți pe Moreland și pe nevastă-sa, nu?

— Nu, clătină ea din cap. Dar n-ar trebui să vorbești la un moment dat cu el, totuși?

— Să ne împăcăm? Nu prea cred, răspunse el.

— Și uite așa un orgoliu mărunt îți va presăra nefericire pe tot restul vieții tale, constată ea.

— Crezi că sunt nefericit?

Ea vru să-i răspundă, dar se răzgândi.

— Dar tu, ducesă, ai de gând să revii în Markle, poate cu ocazia nunții domnișoarei Leavensworth, și să vorbești cu tatăl, cu sora și cumnatul tău? Nu tot mândria te ține departe de ei?

— E cu totul altceva, răspunse ea.

— De ce?

Se priviră fix, într-o tăcere pe care nici unul din ei nu părea dornic să o rupă. În cele din urmă, el reluă discuția.

— Și uite așa un orgoliu mărunt îți va presăra nefericire pe tot restul vieții tale, șopti el.

Touché.

Dar nici măcar nu știa ce sugerase, cu vorbele sale.

— Vreau să mă întorc la Dunbarton House, spuse ea. E

târziu.

Sau devreme.

El se ridică, apropiindu-se. Își sprijini mâinile de brațele fotoliului ei, se aplecă peste ea și o sărută. Era un sărut dureros de delicat, chiar tandru. Dureros, pentru că era miezul nopții, făcuse dragoste cu el, dormise alături de el, discutase cu el și nu-și mai găsea nici unul dintre zidurile de apărare din jurul ei. Dacă le-ar fi găsit, s-ar fi refugiat în siguranță în mijlocul lor.

În siguranță față de ce, totuși?

El o privi în ochi, cu privirea umbrită, întunecată.

— Atunci mai bine mergi și îmbracă-te, îi răspunse el. Mi-ai scandaliza vizitiul dacă te-ar vedea așa, chiar dacă ești acoperită din creștet până în călcâie.

— Constantine, dacă aș ieși îmbrăcată așa, ar vedea doar o ducesă, îi răspunse ea. Crede-mă. Oamenii văd ceea ce aleg să vadă.

— Dunbarton te-a învățat asta?

— Da, răspunse ea, și mi-a prins bine.

— Cred că avea dreptate, spuse el. Și eu, de câte ori te-am văzut de-a lungul anilor, am văzut doar o ducesă. O ducesă foarte frumoasă, foarte bogată. Abia acum realizez cât de mult mă înșelam.

— Și asta e bine sau rău? întrebă ea.

El se îndreptă de spate.

— Nu-mi dau încă seama. Te vedeam ca pe un trandafir lipsit de abundența petalelor. Dar am început să-mi dau seama de greșeala mea. Ai mai multe petale decât unii dintre cei mai înfoiați trandafiri. Și tot n-am găsit inima acestei flori. Dar încep să cred că ai una. Mai mult decât cred, de fapt. Mergi să te îmbraci, ducesă. E timpul să te duci acasă.

Și ciudat, dar chiar dacă ea o spusese prima, se simți întristată. Parcă el n-ar mai fi vrut să o lase să stea. Și tulburată. O comparase cu un trandafir, și încet, dar sigur își găsea calea spre inima ei. Dacă-l lăsa. Dar cum să-l oprească?

Unsprezece ani de învățătură și disciplină se duceau pe apa sâmbetei la doar câteva săptămâni de trăit de una singură.

N-avea să lase așa ceva să se întâmple.

Pentru că era imposibil ca el să fie alesul. Nu acela pe care ducele îi promisese că-l va găsi, odată și-odată. Și când avea să întâlnească acel bărbat, trebuia să aibă sufletul împăcat. Poate n-

ar fi trebuit totuși să amestece plăcerile carnale aici.

Se ridică și plecă spre ușă.

— Dar ce-s eu, un copil mic, să mă ții de mână? întrebă ea, semeață. Am venit singură în trăsura ta și așa mă voi întoarce. Vezi să fie la scară în zece minute.

Singurul detaliu care-i strică ușor ieșirea din scenă fu un hohot de râs înăbușit.

capitolul 12

Cum ziua următoare se dovedi a fi ploioasă, Constantine și-o petrecu scriindu-i administratorului de la Ainsley. Harvey Wexford. Trebuia să-i răspundă la câteva întrebări și să își exprime opinia asupra unor anumite detalii. Mai important însă era ceva ce făcea săptămânal, anume să trimită tot felul de bilețele și mesaje celor care locuiau la Ainsley. Chiar dacă moșia era bine condusă și instruirea se afla pe mâinile bune și pricepute ale lui Wexford, și știa că din acest punct de vedere totul va merge bine, nu uita de oamenii săi când era departe de ei și își dorea ca ei să știe asta.

De exemplu, trebuia s-o felicite pe Megan, fiica lui Phoebe Penn, pentru împlinirea vârstei de cinci ani. Înainte de prânz, mersese să-i cumpere și o carte, pentru că fetița învăța să citească, alături de mama ei. Și mai trebuia să-i transmită felicitări lui Winford Jones, tânărul care fusese pungaș înainte, dar care acum era suficient de priceput ca fierar cât să își găsească un loc de muncă la o fierărie din Dorsetshire. Și mai trebuiau felicitați și Jones și Bridget Hinds, care urmau să se căsătorească înainte să plece, luându-l și pe Bernard, fiul lui Bridget, cu ei. Alături de felicitări, mai trimitea încă o carte și pentru Bernard, pentru că deja știa să citească la șapte ani. Și urări de însănătoșire grabnică lui Robbie Atkinson, care căzuse din podul de fân și-și frânsese glezna. Și aceleași urări trebuiau trimise și bucătăresei, care era atât de răcită încât pentru prima dată în viața ei rămăsese două zile la pat, deși își ținuse bine în frâu bucătăria chiar și de acolo.

Vremea se înseninã puțin pe parcurs, Constantine își petrecu după-amiaza la cursele de cai, împreună cu niște cunoscuți, iar seara merse pe Curzon Street, la o serată oferită de Lady Carling, soacra lui Margaret. Era una dintre acele ocazii în

care era forțat să participe la un eveniment la care erau prezenți Vanessa și Elliott, dar cum Lady Carling pusese mai multe încăperi la dispoziția oaspeților săi, puteau să fie în camere diferite și să se ignore cu succes.

Constantine își aminti că Hannah îi sugerase noaptea trecută să discute totuși cu Elliott, să risipească poate din nefericire. Se amuză imaginându-și cum ar fi să se ducă la Elliott și să încerce să-l ia deoparte și să lămurească divergențele dintre ei.

Nu era nimic de discutat. Elliott îl credea capabil de tot ce-i mai rău, iar lui Constantine nu-i păsa.

Un măgar și un catâr. Două fețe ale aceleiași monede. Chiar așa stăteau lucrurile.

Hannah nu era la serată.

Constantine plecă devreme, cu gândul să treacă pe la clubul White, dar se duse acasă să se culce. Era unul dintre efectele pe care îl putea avea o amantă asupra unui bărbat – ajungeai să preferi somnul prietenilor, oricând noaptea îți oferea acest prilej.

Se prezentă în dimineața următoare la reședința Dunbarton. Credea că poate doamnele sunt încă în pat sau plecate la cumpărături. Dar erau acasă. Valetul ducesei, care se asigurase că nu sunt ocupate, îl invită în bibliotecă, un loc în care nu se aștepta s-o găsească pe ducesă, deși avea, ce-i drept, o carte în poală, observă el, iar prietena ei era la birou, probabil scriindu-i o scrisoare vicarului.

Ducesa închise cartea, o puse deoparte și se ridică în picioare.

— Constantine, îl întâmpină ea, cu mâna întinsă.

— Ducesă, se înclină el, luându-i mâna.

De data asta, ea îi permisese să i-o sărute. Apoi o salută și pe domnișoara Leavensworth. Aceasta puse pana jos și se întoarse spre el, cu obrajii neobișnuit de îmbujorați.

— Domnule Huxtable, răspunse ea pe un ton grav.

— Domnișoară Leavensworth, doresc să vă asigur că v-am cerut să-mi acordați plăcerea unui dans la balul Kitteridge deoarece îmi doream să dansăm împreună. Felul necuviincios în care am încercat să obțin informații de la dumneavoastră despre copilăria ducesei a fost un gând care mi-a venit mai târziu în minte, și fără îndoială a fost unul josnic. Vă cer iertare pentru

supărarea pe care v-am adus-o.

— Mulțumesc, domnule Huxtable, răspunse ea. A fost o plăcere să dansez cu dumneavoastră.

— Și n-am uitat, adăugă el, că sperați să vedeți Turnul Londrei înainte să reveniți în Markle, și că nici ducesa nu l-a mai vizitat de mult. E o vreme frumoasă astăzi. Începe să se zărească soarele. Ați dori să mergem împreună acolo, în această după-amiază? Și poate apoi să mergem să mâncăm o înghețată la ceainăria lui Gunter?

— Înghețată? Domnișoara Leavensworth făcu ochii mari. Ah, niciodată n-am mâncat, dar am auzit că este ceva divin.

— Atunci în mod sigur mergem la Gunter după aceea, spuse el, uitându-se la Hannah.

Probabil urma să spună că aveau alt aranjament pentru după-amiaza aceasta.

— Vom fi gata la douăsprezece și jumătate, spuse ea în schimb.

Probabil asta însemna unu fără un sfert.

— Atunci nu vă mai rețin, spuse el, vă las să reveniți la lectură și la scrisorile dumneavoastră.

Le salută din cap și plecă.

În timp ce mergea spre piață, își aminti că Hannah avea pe ea o rochie simplă, din bumbac, albastră, o nuanță mai deschisă decât ochii ei. Și nici o bijuterie. Și avea părul prins simplu la baza gâtului, într-un coc.

Simplă și neîmpodobită.

Era dureros de încântătoare.

Arăta ca de obicei însă când el se prezentă punctual la porțile casei sale, la douăsprezece și jumătate. De data asta, adusese trăsura, care ar fi fost mai confortabilă pentru toți trei decât cabrioleta, și oricum, era ceva de mers până la turn.

Doamnele erau gata. Poate că, dacă ar fi fost doar după ea, ducesa l-ar fi făcut să mai aștepte puțin afară, așa, din principiu, dar nu era doar decizia ei, iar chipul domnișoarei Leavensworth strălucea de bucuria nerăbdării. Iar ducesa de Dunbarton își iubea prietena, cugetă Constantine.

Erau multe de văzut la Turnul Londrei. Nici una din doamne nu dori să vadă vechile temnițe sau camerele de tortură, ori locurile și uneltele de execuție. Ba chiar ducesa se cutremură de o groază care părea sinceră când un slujbaș le sugeră

expozițiile.

În schimb, vizitară menajeria, unde petrecură mult timp admirând fiarele sălbatice neobișnuite, mai ales leii.

— Cât sunt de minunați! spuse domnișoara Leavensworth. Înțeleg de ce li se spune regii junglei. Nu-i așa, Hannah?

Dar ducesa nu era atât de ușor de mulțumit.

— Și jungla unde-i? întrebă ea. Bietele făpturi. Cum ar putea să fie regi dintr-o cușcă? Mai bine ar fi niște bieți iepuri sau țestoase ori cârtițe; așa ar fi liberi.

— Dar îndrăznesc să cred că sunt bine hrăniți, replică domnișoara Leavensworth. Și sunt feriți de vremea rea aici. Și sunt foarte admirați.

— Și desigur, răspunse ducesa, admirația altora compensează multe alte păcate.

— Eu mă bucur că i-am văzut, răspunse ferm domnișoara Leavensworth, refuzând să se lase influențată de cârtelile prietenei sale. Până acum, doar am citit despre ei sau am văzut ilustrații în cărți. Și cărțile se pare că nu le surprind și mirosul, nu-i așa? Pfuu, ce urât miros!

— Vreți să mergem să vedem bijuteriile coroanei regale? sugeră Constantine.

Domnișoara Leavensworth fu încântată de idee. Și ce coincidență, dar la mai puțin de cinci minute după ce intraseră în sală apărură și rudele logodnicului ei, însoțite de copiii lor. Exclamară de mirare și încântare, se îmbrățișară, iar Barbara le făcu cunoștință soților Newcombe și copiilor acestora, Pamela și Peter, cu Constantine – făcuseră deja cunoștință cu ducesa în urmă cu câteva săptămâni, când veniseră s-o ia pe domnișoara Leavensworth să viziteze Kew Gardens.

După câteva minute, ducesa declară:

— Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Constantine voia să mă ducă să văd parapetul de la White Tower, Babs, și cum tu te temi de înălțime, acum ar fi momentul potrivit să ne ducem. Ne întoarcem repede.

— Excelență, vom rămâne cu Barbara pentru cât timp vă va fi trebuincios, o asigură doamna Newcombe. Nu vă grăbiți. Mai avem doar temnița de vizitat, la insistențele copiilor, și nu e nici o grabă.

Ducesa îl luă pe Constantine de braț și urcară împreună până în vârful turnului, către cel mai de sus punct al său, în afară

de cele patru metereze din colțuri.

— În noaptea asta vii? o întrebă el, pe drum.

— Da, răspunse ea. O să am nevoie. Trebuie să merg la un dineu și la o recepție de la palatul St. James în seara asta, și în mod sigur va fi teribil de plictisitor. Dar când ești chemat de familia regală, după cum știi, nu poți răspunde că nu prea aveai chef, chiar să fii și ducesa de Dunbarton. Barbara va lua cina cu soții Parks. Poți să trimiți trăsura la unsprezece.

Când ieșiră la suprafață, pe terasa turnului, toți norii se risipiseră, iar soarele strălucea pe cerul senin.

Ducesa își ridică umbreluța de soare deasupra capului. Astăzi purta o bonetă, strâns legată sub bărbie. Ceea ce era bine, deoarece aici sus bătea vântul cu putere.

Se plimbară de-a lungul parapetului, admirând de sus priveliștea orașului și a câmpurilor de dincolo de el, până când se opriră în dreptul Tamisei. Ea își lăsă pe spate umbreluța și își înălță chipul spre soare. Unul dintre faimoșii corbi ai turnului bătea din aripi în lumina acestuia.

— Constantine, te gândești vreodată cât de minunat ar fi să poți zbura? întrebă ea. Să fii doar tu, singur în spațiul acela vast, pe cer, în bătaia vântului?

— Acea dimensiune necucerită încă de oameni? spuse el. Ar fi interesant să poți vedea lumea prin ochii unei păsări. Dar există, desigur, și baloanele cu aer cald.

— Dar tot limitat ai fi. Eu vreau aripi. Dar nu contează. Suntem suficient de sus deocamdată. Nu-i așa că-i minunat aici?

El se întoarse spre ea, zâmbindu-i. Asemenea entuziasm nestăvilit era rar pe buzele ducesei – ca și încântarea vie de pe chipul ei. Se sprijinise de parapet cu brațele și privea spre râu. Își rezemase umbreluța de perete.

— Sau poate ar trebui să călătoresc într-o croazieră spre vreun tărâm exotic, îndepărtat, spuse ea. Egipt, India, China. Ai vrut să mergi vreodată?

— Să scap de mine însumi? întrebă el.

— Oh, nu de tine, spuse ea. Cu tine. Nu te poți lăsa niciodată în urmă, oriunde ai merge. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am învățat de la duce, după ce ne-am căsătorit. Mi-a spus că nu mă voi debarasa niciodată de propriul trecut, de fata aceea. Tot ce puteam să fac era să mă transform într-o femeie cu un astfel de trup și de minte încât să mă simt bine în pielea

mea.

Și totuși, se comporta de parcă scăpase de anii tinereții. Nici nu voia să revină în ținuturile natale sau să revadă oamenii pe care-i lăsase în urmă când se căsătorise cu Dunbarton.

— Când am fost tânăr, m-a bătut un gând să plec pe mare, spuse el. Dar ar fi trebuit să fiu plecat cu lunile, poate chiar cu anii. Nu puteam să fiu departe de Jon atât de mult timp.

— Fratele pe care l-ai urât? întrebă ea.

— Nu l-am... începu el.

— Nu, spuse ea. Știu că nu. L-ai iubit mai mult decât pe oricine altcineva. Și l-ai urât pentru că nu l-ai putut ajuta să trăiască.

El se sprijini cu coatele de parapet, lângă ea. Se pare că nu era superficială deloc. Oare ce o făcuse să fie atât de intuitivă?

— Chiar și acum, deseori mă simt de parcă l-am abandonat, spuse ele. Uneori trece o zi, poate și mai multe, fără să mă gândesc la el. Uneori merg la Warren Hall doar să-l vizitez. E îngropat în parc, lângă capelă. E un loc plin de liniște. Mă bucur. Merg uneori să-i vorbesc.

— Și să-l asculți? întrebă ea.

— Ar fi absurd.

— Nu mai absurd decât să-i vorbești, protestă ea. Constantine, eu cred că el trăiește în inima ta, chiar și atunci când nu te gândești la el în mod conștient. Cred că mereu va fi acolo. Și el reprezintă partea bună din tine.

El se înclină mai mult să privească în jos, apoi se uită din nou spre râu.

— Ce prostie! spuse el. Nu vorbesc niciodată despre Jon. De ce îmi vine mereu să vorbesc cu tine despre el?

— Știa de Ainsley? întrebă ea.

Ce era la ea de-l făcea să vorbească? Nici despre Ainsley nu vorbea niciodată. Oftă din rărunchi.

— Da, răspunse el. A fost ideea lui – nu să-l câștig la cărți, firește, ci să cumpăr o casă, un refugiu pentru femeile și copiii care erau nedoriți, un loc unde puteau să muncească și să învețe o meserie pentru viitor. Atât de mult îl incita ideea încât uneori nu-l lăsa nici să doarmă noaptea. Voia să vadă cu ochii lui. Dar a murit și n-a mai apucat.

Realiză că ea își scosese mănușa și îi acoperise mâna cu a ei.

— A fost o moarte grea? întrebă ea.

— A adormit și nu s-a mai trezit, răspunse el. Era în noaptea în care împlinise șaisprezece ani. În seara aceea ne jucaserăm preț de câteva ceasuri de-a v-ați ascunselea, și râsese atât de tare încât cred că și-a vătămat inima. Când am venit să-i sting lumina la culcare, mi-a spus că mă iubea mai mult decât pe oricine din toată lumea. Mi-a spus că mă va iubi mereu, în vecii vecilor amin. Era o glumiță care-l amuza teribil. Vecii vecilor s-au dovedit a fi doar câteva ore.

— Nu, protestă ea. Vecii vecilor sunt o eternitate. Te-a iubit pentru totdeauna, ca și ducele pe mine. Dragostea nu moare odată cu cel care o poartă. În ciuda durerii pe care-o resimte cel care supraviețuiește.

Cum naiba ajunseseră să vorbească despre așa ceva? se întrebă Constantine. Dar slavă Domnului, erau într-un loc public, deși erau doar ei pe meterezele turnului. Dacă ar fi fost undeva între patru ochi, probabil ar fi înșfăcat-o și i-ar fi bocit pe umăr. Un gând oarecum îngrijorător. Și jenant.

Se întoarse să o privească. Îi susținu privirea cu ochii mari, fără să surâdă, fără vreuna dintre măștile ei obișnuite.

Iar Constantine realiză că-i plăcea de ea.

N-ar fi trebuit să fie vreo constatare uimitoare, și totuși era.

Se așteptase, poate, să nutrească tot soiul de sentimente față de ducesa de Dunbarton când îi devenise amantă. Dar să-i placă pur și simplu, nu.

Îi acoperi mâna cu a lui.

— Cred că domnișoara Leavensworth și rudele logodnicului ei au epuizat deja toate temele de conversație cunoscute vreodată oamenilor. Și probabil copiii mai au puțin și se cațără pe pereții care înconjoară bijuteriile coroanei regale. Am face bine să mergem să-i salvăm – și să o ducem să se delecteze cu prima ei înghețată de la Gunter.

— Da, căzu ea de acord. Ce groaznic ar fi să ajungem acolo și să fie închis. Babs ar fi distrusă. Firește, nu ar recunoaște așa ceva. Ne-ar asigura cu zâmbetul pe buze că a petrecut o după-amiază încântătoare, chiar și fără înghețată. E o sfântă, nu altceva.

El îi oferi brațul, în timp ce ea își punea iar mănușile, apoi un inel cu un diamant mare – sau poate că nu era diamant – pe

degetul arătător, și își luă umbrelușa.

Era aproape de miezul nopții când Hannah ajunse la casa lui Constantine. Nu-și dorise să întârzie atât – nu-și mai dorea să-l țină în suspans, se hotărâse. Dar nu putea s-o șteargă mai repede de la palatul St. James, cu scuza că-i promisese iubitului ei că va ajunge curând după ora unsprezece. Mai ales când avusese o conversație între patru ochi cu însuși regele, preț de zece minute, chiar atunci când ceasul arăta că mai rămăsese puțin până la ora stabilită.

Constantine nu încuiase ușa. I-o deschise chiar el, când trăsura trase la scară. Nu se zărea nici un servitor. Probabil le dăduse liber pentru restul nopții. Hannah nu-i oferi nici o explicație pentru întârziere – n-ar fi mers atât de departe. Își aruncă doar brațele după gâtul lui, îl sărută, iar el o duse în brațe spre pat fără alte comentarii.

Aproape un ceas mai târziu se aflau iar în biroul lui, el în cămașă și pantaloni, ea în halatul lui. Pe măsuța dintre ei se afla o tavă pentru ceai, cu farfurii cu tartine cu unt și brânză.

Se gândi că s-ar putea obișnui cu așa ceva, cu acest mod plăcut de a-și ține unul altuia companie, după plăcerea și epuizarea amorului.

S-ar putea obișnui și cu el.

La anul pe vremea aceasta el va avea o nouă iubită și poate și ea va avea un altul, deși nu era sigură că-și dorea să repete experimentul. Gândul îi răsări nechemat în minte. Pe locul ei avea să stea o altă femeie, poate înfășurată în același halat. Iar el avea să fie tot acolo, privind-o cu ochii ușor încețoșați de somn și cu părul ciufulit.

Se încruntă, apoi surâse.

— Regele n-a uitat nici de Ainsley Park, nici de tine, îi spuse ea.

— Vai de mine, răspunse el făcând o grimasă, te pomenești că i-ai adus aminte?

— Se plângea de cât de mult îi displace palatul St. James, explică ea, și se întreba dacă palatul Buckingham nu ar fi o reședință regală mai adecvată. I-am sugerat Turnul Londrei și am menționat că am fost acolo astăzi, împreună cu prietena mea cea mai bună, iar tu ne-ai însoțit.

— Să fie George lordul turnului? întrebă el. Cum ar fi?

Probabil ar pune iar în funcțiune Poarta Trădătorilor și și-ar duce cu alai toți dușmanii în temniță.

— Iar Anglia ar rămâne fără locuitori, spuse ea. N-ar mai guverna nimeni, în afara regelui. Ar bântui liliecii și fantomele prin holurile parlamentului. Iar turnul ar geme de plin ce-ar fi.

Amândoi chicotiră, iar Hannah, terminându-și tartina și ceaiul, își vârî mâinile în mânecile halatului și se prinse strâns de brațe. Nici unul dintre planurile și visurile pe care și le făcuse în această iarnă nu-i includea pe ei doi, râzând împreună de gogomănii.

Era atât de frumos când râdea – mai ales când era și somnoros.

— Și cum a ajuns discuția de la Turnul Londrei la Ainsley? întrebă el.

— Când i-am pomenit de tine, s-a încruntat, îi explică ea, și a părut să-și amintească de tine. A spus că e mare păcat că n-ai putut fi tu conte de Merton, deși actualul conte îi e foarte drag. Și încerca să-și amintească ceva anume legat de tine. A scotocit adânc în amintiri, Constantine, și apoi a pomenit brusc de Ainsley Park. Părea așa mulțumit că-și amintise, de zici că-l prinsese pe Dumnezeu de-un picior. A declarat că ești un om minunat și că are de gând să-ți sprijine acțiunile caritabile și să-ți mulțumească personal într-un fel sau altul.

El clătină din cap.

— Era beat?

— Nu chiar cât să se facă de râs, răspunse ea. Dar chiar și când îl priveam, a băut îngrijorător de mult. Și cred că a băut tot atât, dacă nu și mai mult, când nu m-am uitat la el.

— Să sperăm că nu uită iar atunci, conchise el.

— A văzut o cucoană rotofeie, îmbrăcată fără gust, spuse ea, și i s-au aprins ochii și s-a luat după ea. Am fost complet uitată și abandonată. Parcă nici n-aș fi existat. A fost foarte umilitor, Constantine.

— Regele a avut mereu gusturi excentrice în materie de femei, spuse el, ca să spun asta eufemistic. Stranii, ca să spun mai puțin eufemistic. Bizare, să fiu sincer. Te-au ignorat și ceilalți?

— Nu, răspunse ea. Sunt ducesa de Dunbarton.

— Așa s-o ții, ducesă, spuse el zâmbindu-i cu ochii săi foarte negri.

Era ceva tulburător, care îi înmuia genunchii. Îi zâmbea

doar din ochi, și totuși nu se simțea luată peste picior. Se simțea doar tachinată, plăcută. O plăcea oare?

Și oare ea îl plăcea? Era mai mult decât pofta trupească?

— În după-amiaza asta, dacă ai fi fugit cu bijuteriile coroanei regale și i le-ai fi oferit pe toate lui Babs, n-ai fi făcut-o pe cât de fericită a fost când i-ai cumpărat o înghețată de la Gunter, spuse ea.

— I-a plăcut, nu-i așa? răspunse el. L-ai cunoscut pe vicarul acela al ei? O merită?

— Printre alte virtuți care contează mai puțin, răspunse ea, se pare că are un zâmbet special, numai pentru ea, care-i străpunge inima.

Se priviră în ochi.

— Crezi în dragoste? îl întrebă ea. Genul acela de dragoste, adică.

— Da, răspunse el. Odinioară ți-aș fi răspuns că nu. Este foarte ușor să fii cinic – viața îți dă atâtea dovezi să-ți sugereze că nu mai există altceva. Dar am patru veri de-al doilea care au crescut la țară, oarecum săraci, și care s-au trezit propulsați în societate de moartea lui Jon. Erau de la țară, și m-am așteptat să fie sălbatici, extravaganți și vulgari. I-am urât încă de dinainte să dau ochii cu ei, mai ales pe noul moștenitor al titlului. Nu erau deloc așa, și unul câte unul au intrat în mariaje care ar fi trebuit să fie un dezastru. Și totul demonstrează că verii mei s-au căsătorit din dragoste, în mod negreșit și extraordinar.

— Chiar și verișoara care s-a căsătorit cu ducele de Moreland? întrebă ea.

— Da, chiar și Vanessa, confirmă el. Și da, cred în dragoste.

— Dar nu crezi că ți se poate întâmpla și ție? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Oare e ceva ce trebuie găsit și construit? întrebă el. Dacă e să mă iau după verii mei, da. Nu sunt sigur că sunt pregătit să depun asemenea eforturi. De unde știu dacă nu cumva sunt degeaba? Dacă vreodată mă trezesc îndrăgostit, voi fi fericit. Dar dacă nu, nu voi fi nefericit. Sunt mulțumit cu viața mea, așa cum e acum.

Și totuși, lui Hannah i se păru că surprinde o umbră de melancolie în tonul lui. Se gândi cu oarecare regret că are în el o cantitate enormă de dragoste de dăruit femeii potrivite. O dragoste care ar putea muta munții din loc.

— Și tu, ducesă? o întrebă el. Ai iubit când erai tânără și ai fost rănită. L-ai iubit pe Dunbarton, dar nu cred că în sensul romantic al cuvântului. Crezi în acel fel de dragoste pe care a găsit-o domnișoara Leavensworth?

— La nouăsprezece ani, răspunse ea, cred că eram îndrăgostită de ideea de dragoste în sine. Și n-am avut vreo șansă să descopăr cât de profundă sau de superficială ar fi fost acea dragoste. Totul are un rost, așa mi-a spus ducele, iar eu îl cred. Poate faptul că i-am prins pe Colin și Dawn împreună a fost, de fapt, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Ce ciudat! Niciodată nu conștientizase această idee. Dacă n-ar fi aflat decât prea târziu adevărul? Cum i-ar fi fost viața acum? Și cum ar fi fost în cazul în care Colin n-ar fi iubit-o niciodată pe Dawn? L-ar mai iubi acum? Ar fi mulțumită de viața alături de el? N-avea de unde să știe. Dar n-o mai durea că-l pierduse, realiză ea. Probabil durerea dispăruse de mult timp. Mai persista doar înțepătura trădării și a respingerii.

— Chiar și dacă n-aș avea-o drept exemplu pe Barbara, continuă ea, știu că există dragostea adevărată. Mă refer la acea iubire adevărată, profundă, care se întâmplă o dată în viață unora dintre noi, dar niciodată majorității. Ducele a avut parte de așa ceva.

— Dunbarton a mai iubit pe cineva înaintea ta? întrebă el. Dacă era înainte, desigur.

— Când l-am cunoscut eu și ne-am căsătorit, împlinise un an de doliu, răspunse ea. Probabil ce fusese mai greu trecuse. Dar niciodată nu i s-a stins durerea din suflet. Nici măcar o clipă. Fusese o iubire care rezistase mai bine de cincizeci de ani și care-i dăduse un rost întregii sale vieți. L-a înzestrat sufletește să mă poată iubi.

El își încrucișă brațele pe piept și o scrută cu privirea o vreme.

— Și totuși, n-a luat-o de soție, spuse el. Și a ținut totul atât de secret încât se pare că nimeni altcineva nu știa nimic despre asta.

— Era secretarul ducelui, răspunse ea, și a rămas în postura aceea tot restul vieții sale. Și astfel au putut să fie împreună fără să atragă atenția nimănui. Probabil au fost foarte discreți. Nici servitorii nu păreau să știe adevărul sau poate îi erau atât de loiali ducelui încât n-au vorbit niciodată despre ce se

petrecea sub acoperișul acestuia. Îi erau credincioși, și încă-i mai sunt.

— Ți-a spus Dunbarton așa ceva? întrebă el.

— Da, înainte să ne căsătorim, spuse ea, când dorea să-mi fie clar că nu avea motive ascunse să se însoare cu mine, ci voia doar să mă ducă departe și să mă învețe să devin o ducesă și o femeie frumoasă, mândră, independentă în scurtul timp care-i mai rămăsese. În timpul nunții, îmi povestise că nu putuse să-și ia ochii de la mine, și nu pentru că s-ar fi simțit atras fizic de mine, ci pentru că arătam atât de angelic încât nu-i venea să creadă că sunt o ființă omenească. Dar mi-a mai spus și că îngerilor n-ar trebui să le frângă inimile niște prostovani de la țară. Povestea lui m-a șocat teribil. Nici măcar nu știam că există asemenea lucruri. Dar am avut încredere în bunătatea lui. Poate am fost naivă – fără îndoială că am fost. Dar uneori, naivitatea e ceva bun. În timpul anilor pe care i-am petrecut împreună, mi-a vorbit fără rețineri despre iubirea vieții lui. Cred că îi făcea bine să poată vorbi despre asta, după atâția ani de taină și de tăcere. Și m-a asigurat că într-o bună zi voi găsi și pentru mine pe cineva – deși probabil nu cineva de același sex cu mine.

— Iar tu l-ai crezut? întrebă el.

— Am crezut că este posibil, dar nu și probabil, răspunse ea. Constantine, trăiesc într-o lume a artificialității. Chiar și eu, mai ales eu sunt artificială. M-a învățat cum să fiu ducesă, o fortăreață de necucerit, să-mi păzesc singură inima. Dar a recunoscut că nu m-ar fi putut învăța cum sau când să-mi deschid porțile inimii. Mi-a spus că pur și simplu mi se va întâmpla, chiar mi-a făgăduit asta. Dar cum o să mă găsească oare iubirea, chiar și presupunând că aș căuta-o?

Surâse. Ce conversație bizară se desfășura între ea și amantul ei. Se ridică și ocoli masa.

— Între timp, totuși, spuse ea, n-am să stau să aștept ceva ce s-ar putea să nu mi se întâmple vreodată. Faptul că suntem amanți a fost ceva ce mi-am dorit să se întâmple, chiar am decis că se va întâmpla de îndată ce mi se va termina perioada de doliu. Și ce-mi poți tu oferi îmi e de-ajuns pentru primăvara asta.

— Te-ai decis asupra mea chiar înainte să revii la Londra? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, răspunse ea. Nu te simți măgulit?

Îi desfăcu cămașa și se urcă lângă el în fotoliul mare,

capitonat, încălecându-l și aplecându-se să-l sărute.

— Deci așa te-a învățat Dunbarton, o întrebă el, dându-i halatul jos de pe umeri și brațe și aruncându-l pe podea, să obții întotdeauna ce vrei?

— Da, răspunse ea. Și te-am obținut pe tine.

Îl privi drept în ochi și surâse amețitor.

— Ca pe-o marionetă, spuse el.

— Nu, clătină ea din cap. Trebuia să-ți dorești și tu asta. Și vrei. Spune-mi că vrei.

— Nu pot să-ți demonstrez, mai degrabă? întrebă el, mustăcind un zâmbet.

— Spune-mi.

— Te simți vulnerabilă, ducesă? îi șopti el, cu buzele apropiate de ale ei, făcând-o să se înfioare. Te vreau. Te vreau nespus de mult.

Își desfăcu nasturii pantalonilor, o înșfăcă de șolduri și se împlântă în ea.

Întâlnirile lor dintre așternuturi i se păreau aproape insuportabil de plăcute lui Hannah. Dar de data asta, era și mai mult. Îngenunche pe fotoliu, cu picioarele de-o parte și de alta a trupului său și-l călări cu aceeași vigoare cu care se mișca el, simțindu-l tare și adânc înlăuntrul ei, admirându-i fața sculptată, cu pielea oacheșă, în timp ce el stătea cu capul rezemat de spătarul jilțului, cu ochii închiși și părul ciufulit.

Și când durerea atinsese aproape limita, iar el ar fi trebuit s-o oprească eliberându-se, actul nu se termină, ci continuă până când deveni cu totul insuportabil, căzând apoi brusc într-un climax pe care nu l-ar fi putut descrie în cuvinte.

Scoase doar un țipăt nearticulat. Trupul i se cutremură și se ghemui înfiorată, lipită de el, căutându-i umărul de care să-și rezeme capul și simțind o nevoie irezistibilă de a dormi.

El o ținu strâns la piept până simți că se liniștise aproape complet, apoi o ridică în brațe, îi înfășură cumva halatul în jur, ca pe un pled, și o duse către dormitorul lui. Înainte s-o așeze în pat, o sărută.

— Spune-mi că ți-a plăcut pe cât de mult mi-a plăcut mie, îi ceru el.

— Ai nevoie de laude? îl întrebă ea, somnoroasă. A fost bine. Oh, Constantine, a fost tare bine.

El chicoti.

Hannah se ghemui și aproape că adormise deja când el i se alătură și trase păturile peste amândoi.

Giuvaiere, se gândi ea, chiar înainte să alunece în somn.

Giuvaierele coroanei regale, despre care glumise că le-ar fi putut fura pentru Barbara.

Propriile ei bijuterii, vândute pentru a finanța cele mai calde dorințe din inima ei.

Bijuteria lui pe jumătate furată, vândută pentru banii cu care jucase și câștigase la cărți Ainsley Park. A cui fusese? A lui Jonathan? Și pentru ce o vânduse? Pentru un cămin al femeilor cu copii din flori, pentru a finanța ideea lui Jonathan?

Oare Jonathan și Constantine puseseră la cale același lucru ca și ea? Poate nu doar cu o piatră prețioasă, ci cu mai multe? Oare exista această asemănare între ea și Constantine?

Ducele îi spusese că totul se întâmplă cu un scop, și ajunsese să-l creadă. Îi mai spusese deseori că nu există coincidențe. Îi venise greu să-l creadă pe de-a-ntregul. Îi spusese și că va găsi iubirea într-o bună zi, pe neașteptate.

Dar n-o așteptase. Se temuse s-o aștepte.

Însă mintea nu-i mai putea jongla cu atâtea întrebări fără răspuns.

Adormi de îndată ce Constantine o îmbrățișă strâns.

capitolul 13

Hannah era perfect conștientă că lumea trăsese de ceva vreme concluzia că noul amant al ducesei de Dunbarton era domnul Constantine Huxtable. Chiar și să nu fi fost adevărat, tot ar fi crezut asta, așa cum de altfel crezuseră despre toți bărbații de dinainte, majoritatea prietenii ei sau ai ducelui. Era, de asemenea, conștientă că lumea se aștepta să se plictisească de el într-o săptămână sau două și să-i facă vânt.

N-o deranja reputația căpătată. Ba chiar o cultivase în mod deliberat în perioada căsniciei sale. Făcea parte din armura sub care își ocrotea identitatea reală.

Nu credea că lumea o dușmănea cu adevărat, nici măcar femeile. Era invitată pretutindeni, iar propriile ei invitații erau aproape mereu acceptate. Era inclusă în orice grup căruia alegea să i se alăture la diversele evenimente unde mergea.

Prin urmare, află cu oarecare surpriză că invitația ei pentru o serată la conacul Copeland fusese refuzată, mai întâi de contele și contesa de Merton, apoi de către Lord și Lady Montford și în final de contele și contesa de Sheringford. Singurii membri ai acelei familii care nu o refuzaseră erau ducele și ducesa de Moreland, și asta poate pentru că nici nu-i invitase.

Ducele îi spusese să nu creadă în coincidențe. Ar fi trebuit să fie complet oarbă ca să creadă că așa ceva era o coincidență.

Constantine îi mărturisise că ține la verii lui. Și ei păreau să țină la el. Și de asta îi invitase, deși, dacă se gândea bine, poate nu fusese o idee prea bună, chiar dacă ar fi acceptat. Sau mai ales dacă ar fi acceptat. La urma urmelor, el nu-i făcea curte. Erau amanți.

Probabil de asta refuzaseră cu toții. Aproape că și-i putea imagina cum se adunaseră și deciseseră că invitația era de prost gust. Sau că ea era de prost gust. Poate se temeau să nu-l corupă

pe Constantine. Sau să-i facă rău, sau să-și bată joc de el.

Probabil ultima variantă.

Hannah fusese instruită și își impusese singură să nu țină cont de părerile altora despre ea. Cu excepția ducelui, firește. În toți cei zece ani de căsnicie, se încruntase de vreo două sau trei ori la ea, deși nu ridicase niciodată tonul, și de fiecare dată simțise că i se năruie lumea sub picioare. Și cu excepția servitorilor de la Dunbarton House și de la celelalte reședințe ale lor. Servitorii știau mereu cine era în realitate, și pentru Hannah chiar conta să o placă. Spera că așa stăteau lucrurile.

Iar acum, era iritant, dar descoperea că nu-i făcea plăcere să se vadă respinsă de trei familii care nu însemnaseră nimic pentru ea până să și-l facă iubit pe vărul lor de-al doilea.

Nu știa de ce-i displăcea acest lucru, exceptând faptul că o încurcaseră și acum trebuia să caute alți invitați care să-i înlocuiască.

— Al treilea refuz, spuse ea, ridicând din vârful degetelor biletul de la contesa de Sheringford de pe masă. Și acum nici unul nu mai vrea să vină la Copeland, Babs. Parcă aș avea lepră. O fi din cauză că mă îmbrac mereu în alb? Arăt de parcă aș fi bolnavă?

Barbara ridică absentă privirea din scrisoarea ei. Era una lungă – probabil de la reverendul Newcombe.

— Nu vine nimeni? întrebă ea. Dar parcă înțelesesem că ți-au confirmat deja câțiva, Hannah.

— Nici una dintre rudele lui Constantine, îi explică Hannah. Rudele din partea tatălui. De ei pare să fie cel mai apropiat. Dar m-au refuzat toți.

— Ce păcat, spuse Barbara. Inviți pe altcineva în locul lor? Mai e timp, nu-i așa?

— Oare li se pare de prost gust să vină la Copeland pentru că eu și Constantine suntem amanți? medită Hannah, încruntându-se la biletul din mâna ei. Mereu s-a zvonit că aș avea amanți, chiar și când nu era adevărat, dar nimeni nu m-a evitat din cauza asta. Chiar și când eram încă măritată.

Resemnată, Barbara puse scrisoarea jos.

— Ești supărată? întrebă ea.

— Nu sunt niciodată supărată, răspunse Hannah. Apoi așează și ea bilețelul pe masă și-i oferi prietenei sale un surâs trist. Sau, mă rog, poate sunt puțin supărată. Chiar mi-aș fi dorit să

vină.

— De ce? întrebă Barbara. Hannah, când îți aduci amantul la o serată, de ce ți-ai dori să-i vezi și familia acolo?

Era o întrebare bună, și și-o pusese și ea însăși în urmă cu câteva clipe.

— E cumva ca și cum ai invita familia să ia parte la luna de miere? întrebă Hannah.

Amândouă râseră.

— Dar firește că ne vom comporta foarte discret, spuse Hannah. Doamne ferește, cum să fie altfel. Vei fi și tu acolo și alți invitați.

— Atunci verii ratează câteva zile plăcute la țară, spuse Barbara, reluând scrisoarea. E pierderea lor.

— Dar eu voiam să vină, spuse Hannah, nereușind să-și controleze urma de iritare din voce.

Și iar apărea cuvântul acela, despre care fusese avertizată – își dorea ceva ce nu putea avea.

Se aștepta să audă de la Barbara că nu poți avea orice vrei în viață, înainte să revină la scrisoarea de dragoste de la logodnicul ei. Însă auzi complet altceva.

— Hannah, îi spuse ea, nu te porți deloc ca aristocrata blazată cu un nou amant care-ți place să pretinzi că ești. Te porți ca o femeie îndrăgostită.

— Ce?! exclamă Hannah.

— Nu ți se pare cam ciudat, continuă Barbara, arătând dintr-odată ca întruchiparea desăvârșită a unei fiice de preot, că e important pentru tine să le faci o impresie bună rudelor amantului tău?

— Nu mă interesează, începu Hannah, dar se opri. Nu sunt îndrăgostită, Hannah. Ce ridicol! Pentru că tu ești, ar trebui să fiu și eu?

— Tocmai mi-ai spus că se zvonea despre tine că ai amanți chiar și atunci când nu era adevărat. A fost vreodată adevărat, Hannah? Eu n-am crezut niciodată așa ceva despre tine. Acea Hannah pe care o știu eu nu ar fi putut niciodată să-și dezonoreze jurămintele de fidelitate, chiar și într-o căsnicie mai puțin obișnuită.

Hannah oftă.

— Nu, bineînțeles că nu erau adevărate, răspunse ea.

— Atunci domnul Huxtable este primul tău iubit, spuse

Barbara. Era o afirmație, nu o întrebare. Nu cred că Hannah pe care o știam odinioară, sau Hannah pe care o cunosc acum ar putea fi vreodată blazată de acest fapt. Și v-am văzut împreună când am fost să vizităm Turnul Londrei și ceainăria lui Gunter. Ți-e drag.

— Păi bineînțeles că mi-e drag, răspunse sec Hannah – Dumnezeule, cum de ajunsese să-și arate supărarea? Ar fi imposibil să-mi displacă sau să disprețuiesc, sau să fiu complet indiferentă față de bărbatul care mi-e amant, nu?

Dar de ce nu parțial indiferentă, măcar? Nu așa se așteptase să fie?

— Eu nu știu prea multe despre domnii din lumea bună și cu atât mai puțin despre domnul Huxtable, spuse Barbara, cu excepția faptului că mi-a plăcut peste așteptări atunci când ne-a dus să vizităm Turnul Londrei. Mi s-a părut că ține la tine, Hannah. Dar n-am de unde să știu. Și mă tem pentru tine. Mă tem că vei fi rănită, că-ți va frânge inima.

— Eu nu sunt niciodată rănită, Babs, răspunse Hannah. Și niciodată, absolut niciodată cu inima frântă.

— N-aș vrea să te văd în nici una din ipostaze, răspunse Barbara. Dar cel mai mult aș detesta să cred că ți-e imposibil să fii în vreuna. Ar însemna că n-ai înțeles deloc de ce s-a căsătorit cu tine ducele de Dunbarton și de ce te-a iubit.

Hannah își pironi privirea asupra prietenei sale. Simți că o cuprinde un fior rece. Împietrise de spaimă.

— De ce? șopti ea.

— Ca să poți fi din nou întreagă sufletește, îi răspunse Barbara. Și pregătită pentru iubirea adevărată, când va veni. Hannah, ducele a văzut mai mult în tine, nu doar frumusețe. Nu ți-a spus că ești ca un înger? Înseamnă că ți-a văzut inocența sufletească și felul în care ți se risipise fericirea în acea zi în care i-ai surprins pe Dawn și Colin împreună. Nici măcar acum nu realizezi cât de specială ești? Ducele a văzut asta.

Hannah realiză că are ochii în lacrimi când imaginea Barbarei păru să se încețoșeze. Se ridică brusc în picioare și împinse scaunul cu atâta putere încât aproape că-l răsturnă.

— Ies în oraș, spuse ea. Am s-o vizitez pe contesa de Sheringford. Prefer să merg singură. Te deranjează?

— N-am avut timp ieri să le scriu mai mult de câteva rânduri mamei, tatălui sau lui Simon, răspunse Barbara. Ar

trebui să le scriu niște scrisori mai lungi în dimineața asta. Încep să mă simt neglijentă și egoistă.

Hannah ieși din cameră cu pași repezi.

S-o viziteze pe contesa de Sheringford? De ce?

Tobias – Toby – Pennethorne, băiețelul lui Sheringford și al lui Margaret, în vârstă de opt ani, căpătase o mare pasiune pentru geografia lumii, iar Constantine dibuise un cadou perfect pentru el, în vitrina unui magazin de pe Oxford Street, chiar dacă mai era mult până la ziua lui. N-avea importanță. Îi cumpără oricum globul pământesc.

Și pentru că nu se putea să pară că favorizează un anume copil atunci când erau trei frați, cumpără un titirez viu colorat pentru Sarah, fetița de trei ani, și o zornăitoare de lemn impresionant de gălăgioasă pentru Alexander, în vârstă de un an.

Își duse darurile la casa marchizului de Claverbrook din Grosvenor Square, unde Margaret și Sheringford trăgeau când veneau în oraș. Sherry era nepotul și moștenitorul marchizei. Petrecu un ceas întreg, foarte plăcut, în camera copiilor, împreună cu aceștia și Margaret. Sherry nu era acasă. Începu să se întrebe dacă zornăitoarea chiar fusese o idee bună, când Sarah și-o însuși și jocul ei favorit în acea dimineață deveni să facă praf timpanele tuturor, inclusiv pe-ale ei. Bebelușul era fascinat de titirez, deși întrerupea învârtitul și sunetul acestuia, atingându-l înainte să se fi oprit. Și de fiecare dată, izbucnea în țipete de protest foarte vehement.

Toby găsise fiecare continent și țară, și râu, și ocean, și oraș din lumea cunoscută, ba chiar și latitudinea și longitudinea, polii și cotele de altitudine, și insista să vină și să admire fiecare nouă descoperire și maică-sa, și unchiul Con. Încet, încet, globul devenea un instrument de tortură.

Prin contrast cu atmosfera, ceaiurile din sera de la Ainsley păreau foarte liniștite, se gândi Constantine amuzat. Și constată cu surpriză că îi plac copiii.

Nu se jucase doar la nesfârșit de-a v-ați ascunselea cu Jon, acel copil perpetuu?

Cineva ciocăni la ușă, și ei îl auziră în mod miraculos prin tot vacarmul. Un valet apăru în ușă, care anunță că Excelența Sa, ducesa de Dunbarton, venise s-o viziteze pe Lady Sheringford, și că domnia sa marchizul o invitase în salon.

Ducesa? Aici?

— Vai de mine, spuse Margaret. Bunicul nu primește niciodată vizitatori. Ah, ce deranjant!

— Deranjant? ridică Constantine din sprâncene.

Margaret se înroși și evită să-l privească în ochi.

— Ne-a invitat să petrecem patru zile la conacul ei din Kent, spuse Margaret, iar noi i-am răspuns că nu putem veni și că regretăm.

— De ce? întrebă Constantine. Morișca își înteți zgomotul; Sarah părea în extaz, Alex se puse iar pe plâns când titirezul se opri din nou, iar Alex îi chemă insistent să vină să vadă Madagascarul pe glob.

— Nu vrem să stea copiii fără noi atâta vreme, răspunse Margaret, învârtind iar titirezul, în timp ce Sarah se duse să vadă Madagascarul pe glob, cu morișca după ea.

Iar ducesa răspunsese refuzului venind aici în persoană? Nu-i plăcea să fie respinsă, se pare. Și nici nu avea parte des de așa ceva. Voia oare să și-o atragă de partea sa pe Margaret? Oare de asta venise?

Sarah învârtea globul, supravegheată atent de Toby, iar mezinul zărise altă jucărie și se împleticea șovăitor către ea, ținându-se de mobile, uitând și de plâns, și de titirez.

Margaret îi susținu într-un final privirea lui Constantine.

— Constantine, nu putem trăi în locul tău, nici măcar n-aș vrea să încerc așa ceva. Dar avem dreptul să refuzăm să te vedem alături de o femeie care este o… prădătoare lipsită de inimă.

El își strânse mâinile la spate.

— Vorbe dure, spuse el.

— Da, așa e, admise ea.

— Îmi amintesc că a fost o vreme când asemenea vorbe au fost spuse și despre Sherry, spuse el, Dar asta nu te-a oprit să te logodești și să te măriți apoi cu el.

— Asta-i diferit, răspunse ea. Nu se făcea vinovat de nici unul din lucrurile care se spuneau despre el.

— Poate nici ducesa de Dunbarton nu-i vinovată, sugeră el.

— Ei haide, fii serios, răspunse Margaret.

Realiză că era pe punctul să-și piardă stăpânirea de sine. Se feri s-o privească. Bebelușul înșfăcase una dintre cărțile lui Toby și se pregătea s-o morfolească. Constantine se îndreptă spre el repede, salvă cartea și opri protestele iminente ridicând copilul

pe-un umăr.

— Trebuie să-ți fi pierdut capul după ea dacă poți crede așa ceva, spuse Margaret. Și avem motive să ne facem griji pentru tine.

— Să *ne?* întrebă el. Au mai fost invitați și alții din familie la Copeland?

— Toți, în afară de Nessie și de Elliott, răspunse ea.

— Și spune-mi, au refuzat cu toții invitația?

Ea avu politețea să nu-l privească iarăși în ochi.

— Da.

Alex îl trăgea de păr pe Constantine, cu chiote de veselie.

— Deci, să vedem, spuse el, descâlcindu-și părul din pumnul bebelușului și așezându-l lângă o cutie cu cuburi de lemn. Monty a fost cel mai vestit crai din Anglia. Aș putea băga mâna în foc pentru asta – doar îl cunosc. Katherine s-a măritat cu el. De Sherry am vorbit deja. Te-ai măritat cu el. Despre Cassandra se spune că și-a omorât primul soț cu toporul, chiar dacă au găsit un glonț în Paget, nu o lovitură de topor. Stephen s-a căsătorit cu ea. Și totuși, credeți absolut tot ce-ați auzit despre ducesa de Dunbarton, fără vreo dovadă concretă?

— De unde știi că nu avem dovezi? întrebă ea.

— Pentru că nu există dovezi, răspunse el. L-a iubit pe Dunbarton, chiar dacă nu a fost o dragoste romantică. A rămas fidelă jurămintelor conjugale până în ziua în care el a închis ochii, și a respectat și doliul, pe tot parcursul acestuia. Știu, Margaret. Eu am, spre deosebire de voi, dovada.

Mânia îl făcea să vorbească repezit. Margaret își mușca buza de sus.

— Oh, Constantine, chiar ții la ea. De asta ne-am temut cel mai mult. Dar… ești sigur că nu ești doar subjugat de farmecul ei?

El nu-i răspunse, nici nu-și luă privirea de la ea.

— Dovada.

Ea închise ochii, apoi când îi redeschise păru să fi redevenit Margaret cea de toate zilele – stăpână pe sine ca întotdeauna, sora cea mare care își crescuse aproape singură frații și se descurcase minunat cu asta, în loc să-și caute fericirea pentru sine.

— Ar trebui să cobor să o întâmpin, spuse ea. Vai de mine, cred că bunicul a mâncat-o deja cu fulgi cu tot. E genul acela de persoană frivolă care-l enervează. Sau e și asta o iluzie?

Frivolitatea?

— Te las să descoperi singură, răspunse el.

Ea trase de șnurul soneriei, iar dădaca apăru aproape imediat. Toby o chemă să vină să vadă India, Sarah îi zornăi morișca în nas, iar Alex chicoti, lovind două cuburi unul de altul.

Constantine și Margaret ieșiră din camera copiilor. Îi venea să plece de-a binelea, dar nu rezistă să nu arunce o privire la Hannah, s-o vadă cum se descurcă pusă față în față cu unul dintre cei mai posaci și țâfnoși aristocrați din întreaga Anglie. Și care ducea o viață aproape de pustnic.

Spera că n-o mâncase cu adevărat cu fulgi cu tot. Dar dacă era să pună rămășag, ar fi pariat pe ea.

Ce căuta aici, se întrebă Hannah, în timp ce era invitată în reședința Claverbrook de un valet, căruia un majordom mai vârstnic aproape că-i trase un ghiont în burtă, din graba de a-i face vânt din calea ei când auzise cine era. Îi făcu o plecăciune, cu un scârțâit sonor. Ce prostesc din partea unui om de vârsta lui, adică oriunde între șaptezeci și o sută de ani, să poarte corset.

Ce căuta aici? Oare voia să se înjosească? Să ceară o explicație? Să o convingă pe Lady Sheringford să se răzgândească?

Nu trebui să aștepte mult. Valetul care fusese cât pe-aci să fie înghiontit fusese trimis sus să vadă dacă Lady Sheringford era acasă și o ștersese imediat. Reapăru la câteva clipe după și-i murmură majordomului că fusese instruit să o conducă pe Excelența Sa în salon.

Hannah îl urmă pe majordom, estimând că se deplasa cu aproape jumătate din viteza unei broaște țestoase.

Se bucura că purta armura completă – o rochie din muselină, cu o jachetă și o bonetă, toate albe. Își pusese în urechi și pe degete chiar câteva dintre bijuteriile cu diamante adevărate. Totul ca să aibă unde se ascunde. Deși dacă dorea să o impresioneze pe contesă, poate că ar fi trebuit să se îmbrace mai simplu, poate chiar mai colorat.

Dar era prea târziu pentru asemenea gânduri.

Majordomul o anunță la intrarea în salon pe un ton sonor, de parcă se adresa unei mulțimi de mii de oameni. Ulterior, ea observă că în salon era o singură persoană, și că acea persoană clar nu era contesa de Sheringford.

— Bine, bine, Forbes, spuse nerăbdător bătrânul domn așezat într-un jilț, lângă foc. Știu cine e, mi-a spus deja Bindle. Unde-i?

Hannah își adunase cât mai mult din faimosul ei aer demn, pregătindu-se de confruntarea cu contesa. Dar renunță imediat la el, la auzul acelei voci, și se grăbi să traverseze camera și se opri în fața jilțului marchizului de Claverbrook. Întinse spre el ambele mâini înmănușate și-i surâse călduros.

— Iată-mă, spuse ea. Și iată-te. Câți ani au trecut!

Fusese unul dintre prietenii ducelui. Hannah îl întâlnise de câteva ori, înainte ca el să se închidă în casă după scandalul imens în care fusese implicat nepotul lui și să devină practic un sihastru, refuzând să primească musafiri sau să mai iasă. Întotdeauna fusese țâfnos și-i sărise repede țandăra, dar niciodată față de ea. De fiecare dată când vorbise cu ea sau când o privise, avusese o licărire în ochi. Mereu i se păruse că o place, și ea îl plăcea mult, de asemenea.

El își desprinse mâinile de pe bastonul cu măciulie de argint și i le atinse pe ale ei. Ea observă că avea degetele noduroase și deformate. Le mângâie afectuos, dar atentă să nu-l strângă sau să-l atingă cu vreun inel.

— Hannah, iată-te, într-adevăr, spuse el. Ești chiar mai încântătoare decât în vremurile în care te-a înhățat Dunbarton din cine știe ce colț uitat de lume și s-a însurat cu tine. Ce diavol bătrân! Nu și-a găsit altă femeie pe potriva sa toată viața lui, și apoi, când mai avea puțin și dădea în tremuriciul bătrâneților, ai apărut tu.

— Unele lucruri sunt predestinate, spuse ea.

— Hm, pufni el, scuturându-i ușor mâinile. Și presupun că te-ai căsătorit cu el pentru bani. Avea destui.

— Și pentru că era duce și mă putea face ducesă, nu uita asta, adăugă ea.

— Cred că nici eu nu ți-aș fi putut rezista pe atunci, spuse el, chiar dacă te-aș fi văzut primul. Aveam doar un titlu de marchiz însă.

— Și nici atâta avere pe câtă avea ducele, probabil, remarcă ea.

Îi zâmbi. Marchizul avea părul rar și alb, dar sprâncenele albe îi erau încă stufoase. Avea un rid adânc între sprâncene, ochi ce aveau obiceiul să privească mânios și un nas încovoiat ca un

plisc. Arăta ca un moșneag supărăcios.

— L-am iubit, spuse ea, și încă mă doare pierderea lui. Dacă aș fi avut vreodată un bunic, aș fi vrut să fie ca ducele meu. Dar cum n-am avut așa ceva, și am avut norocul să-l întâlnesc în schimb pe duce, m-am măritat cu el.

— Hm, pufni marchizul din nou. Și i-ai dat ceva bătaie de cap, așa-i, Hannah?

— Ah, așa e, răspunse ea, deși după ce a împlinit șaptezeci și opt de ani nu mai voia să danseze, din păcate. Dar am găsit ceva care să ne amuze în fiecare zi. Râsul e mai bun decât leacurile.

— Hm. Dar tot a murit până la urmă, observă el.

— Eu am auzit că leacul dumitale a venit sub forma soției nepotului dumitale. Am auzit că nu-ți înghite capriciile și că ea e favorita dumitale, dintre toți adulții din lume. Și am mai auzit că îți iubești la nebunie stră-strănepoții, care de fapt locuiesc aici cu dumneata în timpul sezonului. Ce fel de sihăstrie mai este și asta? Una cam frauduloasă, aș zice.

— Erai așa timidă când te-a luat Dunbarton de nevastă, Hannah, spuse el. Când ai devenit așa obraznică?

— După ce m-am căsătorit cu el, răspunse ea. M-a învățat că oamenii ca dumneata sunt doar niște pisicuțe care se prefac că sunt lei.

El izbucni în râs, iar Hannah îl privi cu ochii strălucind ghiduș.

— Dunbarton era dracul gol când era tânăr, îi spuse el. Ți-a povestit vreodată? Nu era nici un pisoi, Hannah. Walsh – e răposat de mult, bietul – i-a aruncat o mănușă în față chiar în mijlocul salonului de la clubul White, într-o dimineață, și l-a provocat la duel, sub pretext că nevastă-sa îi pusese coarne cu el. S-au întâlnit pe un loc viran, am uitat unde exact. Vezi, neajunsurile vârstei. Dar am fost acolo. Lui Walsh îi tremura mâna pe armă, de parcă era o frunză într-un uragan, și și-a ratat cu mult ținta. Dunbarton l-a luat la ochi pe îndelete, cu mâna sigură, iar apoi, în ultima clipă, și-a îndoit brațul din cot și a tras în aer. Am fi fost cu toții nemaipomenit de dezamăgiți dacă n-ar fi făcut-o cu atâta dibăcie. Bietul Walsh s-a ascuns la țară un an sau poate chiar trei, cu coada între picioare. Cred că ar fi fost mai fericit să-i croiască Dunbarton vreo gaură în umăr sau să-i ciupească vârful urechii – ar fi fost în stare. Era un țintaș

desăvârșit.

— Era prea bun la suflet să-l omoare, spuse Hannah.

— Bun la suflet? se însufleți marchizul. A comis o cruzime inimaginabilă, Hannah. Și-a arătat mila față de Walsh. L-a umilit. Chiar a sugerat că ar trebui să-l întindă pe iarbă chirurgul și să-i dea să adulmece niște săruri. A fost o treabă splendid întocmită. Și de altfel toată lumea știa că nu Dunbarton, ci Jackman se bucura de farmecele lui Lady Walsh, probabil și Walsh însuși. Dar Jackman era un prăpădit, și Walsh s-ar fi făcut de râs dacă i-ar fi aruncat mănușa *lui*. Așa că a așteptat până când într-o seară Dunbarton a dansat cu nevastă-sa, și a doua zi dimineață, la club, a făcut următorul pas. Probabil își dorea să moară sau avea un bolovan în loc de creier. Ultima variantă e mai plauzibilă.

Hannah continua să-i zâmbească.

— Ah, ce vremuri mai erau, oftă el. Dunbarton era un bărbat pe cinste, Hannah. Un drac împielițat. Toate fetele umblau după el, și nu doar pentru că era duce și putred de bogat, să știi. Dar el le refuza pe toate. Ar fi trebuit să-l cunoști pe atunci.

— Îndrăznesc să cred că nici tata n-o știa pe mama pe atunci, spuse ea.

El izbucni iar în hohote de râs.

— Dar tot ai pus mâna pe el până la urmă, spuse el. L-ai îmblânzit, Hannah. Te iubea la nebunie.

— Așa-i, aprobă Hannah. Dar văd că din cauza vârstei, după optzeci de ani nu uiți doar unde s-au petrecut unele dueluri, ci și o parte din bunele maniere. Mă lași așa, fără să îmi oferi un loc și o ceașcă de ceai?

— Poți să stai unde vrei, îi răspunse el. Dar dacă vrei să ceri un ceai, trebuie să tragi de șnurul clopoțelului. Dacă ai de gând să stai după mine, până mă ridic eu și ajung la sonerie o să fii gata și de cină.

— Am cerut deja să ne aducă ceaiul, bunicule, se auzi o voce din cadrul ușii, și Lady Sheringford intră în cameră.

Constantine stătea în prag. Hannah nu știa de cât timp erau acolo. Se așeză pe o canapea.

— Îmi cer scuze că ați fost nevoită să mă așteptați, Excelență, i se adresă ea lui Hannah. M-au reținut copiii.

— Pentru copii am venit, spuse Hannah. Mă tem că n-am fost destul de clară în invitația pe care v-am trimis-o acum câteva zile. Copiii sunt bine-veniți. E valabil pentru toți invitații. N-aș

vrea să despart părinții de copiii lor pentru atât de mult timp, patru zile. Iar la Copeland, la unul dintre etajele superioare este o terasă care cu siguranță e făcută să distreze copiii într-o zi ploioasă. Iar dacă nu plouă, avem parc afară, pădure și lac, un adevărat paradis pentru cei mici. Unii dintre vecinii mei au și ei copii de vârste apropiate, care ar fi fără îndoială deosebit de încântați să se poată juca și cu alții la Copeland. Am fost chiar ocupată cu planificarea unei petreceri pentru copii. Va fi foarte amuzant. Nu vă rog să vă răzgândiți. Îmi imaginez că aveți și alte angajamente în acele zile, pe care nu le-ați putea refuza, cu toată bunăvoința. Dar dacă marea problemă erau copiii, atunci mai gândiți-vă.

— Copeland, spuse marchizul. Îmi amintesc de domeniul acela, Hannah.

— E în ținutul Kent, spuse ea. Mi l-a cumpărat ducele, ca să am propriul meu domeniu când el nu va mai fi.

— Sunteți foarte amabilă, spuse Lady Sheringford. Permiteți-mi să mă sfătuiesc cu soțul meu.

— Și poate și cu Katherine, Monty, Stephen și Cassandra, adăugă Constantine, intrând în cameră. Se așează pe un scaun, mai departe de Hannah. Din ce țin minte, Margaret, mi-ai spus că nici ei nu voiau să se despartă de copii.

— Am să le transmit, spuse ea, în timp ce le era adus ceaiul. Îl știi pe Constantine, bunicule.

— Huxtable? întrebă acesta. Nepotul lui Merton? L-am cunoscut pe bunicul tău. Un om strașnic. Nu prea i-a păsat de fiu-său, totuși. Adică de taică-tu. Nu semeni cu el, din fericire. Probabil semeni cu maică-ta. Grecoaică, nu-i așa? Fiică de ambasador?

— Da, domnule, răspunse Constantine.

— În tinerețe am mers în Grecia, spuse marchizul. Și prin Italia, și peste tot pe unde se cuvenea să călătorească un tânăr, înainte să vină războiul și să strice tot. I se zicea Turul Europei. Mi-a plăcut Partenonul. Altceva nu-mi prea amintesc, în afară de oceanul nemărginit și albastru. Și de vin, firește. Și de femei, deși n-am de gând să dezvolt pe tema asta în prezența doamnelor.

Continuară să discute amical preț de jumătate de oră, apoi Hannah se ridică să plece.

— Să mai vii să mă vezi, Hannah, îi ceru marchizul. Îmi face bine la inimă să mă uit la fețișoara ta frumoasă. Și să nu-l lași

pe prostănacul ăla bătrân de majordom să te păcălească spunându-ți că nu sunt acasă.

— Numai să încerce o asemenea nesocotință, îi spuse ea, prinzându-i o mână în căușul palmelor, și am să trec de el, am să fug sus pe scări și am să dau buzna peste dumneata neanunțată. Iar după ce pleci, poți să-l cerți după pofta inimii și să-l amenințe că îl dai afară.

— Nu vrea să plece, explică marchizul. L-am retras din funcție cu o pensie grasă și i-am dat și o casă. Au încercat și Duncan, și Margaret. Nimic. N-are rost, nu vrea să plece.

— Îl menține în viață și activ misiunea de a-ți păzi casa de invadatori și de a te îngriji, bunicule, spuse Lady Sheringford. Excelență, ați fost foarte amabilă să veniți pe la noi. Vă voi trimite un răspuns definitiv până mâine-dimineață, dacă se poate. Cu toții vă vom răspunde.

Hannah se aplecă peste jilțul bătrânului și-l sărută pe obraz, apoi se ridică și-și eliberă mâna.

— Mulțumesc, i se adresă ea lui Lady Sheringford.

— Permiteți-mi să vă conduc acasă, ducesă, îi ceru Constantine. Deși am venit pe jos.

Dar el ce căuta aici? Contesa își petrecuse dimineața cu cei mici. Fusese și el cu ea? Cu copiii?

— Mulțumesc, și eu tot pe jos am venit, spuse ea și ieși din cameră cu pași mari, înaintea lui.

Când ajunseră pe trotuar, îl luă de braț și merseră o vreme în tăcere. Ce dimineață ciudată, se gândi ea. Tot nu știa prea bine de ce venise. Dar, ah, cât de minunat fusese să-l revadă pe marchizul de Claverbrook din nou. Unul dintre contemporanii ducelui.

— Marchizul mi-a povestit despre un duel în care a fost implicat ducele, cu mulți ani în urmă, îi spuse ea, din cauza soției altui bărbat, cu care fusese acuzat că înfăptuise păcatul adulterului. Amuzant, nu? Marchizul mi-a spus că era un diavol împielițat pe-atunci.

— Și că tu l-ai îmblânzit. Am apucat să aud și asta, răspunse el.

— E amuzant, zise ea. Când m-am hotărât să te iau drept amant, Constantine, mi-am spus că îl voi îmblânzi pe diavol. Nu-mi dădeam seama că o făcusem deja – cu un alt bărbat.

Ea râse.

— Și m-ai îmblânzit și pe mine? întrebă el.

— Ah, răspunse ea, poate că e provocator, Constantine, dar am realizat că nu ești deloc diabolic, la urma urmei. Și nu pot îmblânzi ceva ce nu există.

Întoarse capul să-i zâmbească.

— Și ești dezamăgită? o întrebă el.

Era, oare? Ce ușoară ar fi putut fi viața și cât de aidoma planurilor sale dacă el ar fi fost cu adevărat acel demon nemilos, periculos, senzual pe care-l crezuse. Totul s-ar fi rezumat la o luptă a voințelor, la provocarea de a-l cuceri, de a se desfăta cu el. Și ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să-l părăsească la sfârșitul verii.

Dar era oare dezamăgită? Sau se mutase provocarea pe alte planuri? Rămânea încă aceea de a-l cuceri. Și de a se cuceri pe ea însăși, sau pe femeia în care credea că se transformase.

Nu mai știa cine era cu adevărat. Nu mai era fata de odinioară, nu rămânea nici o îndoială. Acea fată nu mai exista de mult timp. Dar nu se mai simțea persoana care se considerase a fi, acum că era liberă să trăiască acea viață.

Nu avea nici pe departe duritatea acelei femei. Nici nu mai era atât de sigură că acesta era destinul ei. Dar ducele nu o învățase niciodată nici să fie dură, nici sigură pe ceva anume. O învățase să se placă pe sine, să-și ia viața în propriile mâini, să fie imună la cele mai josnice gelozii și bârfe care aveau s-o urmeze oriunde s-ar fi dus, și...

Și să aștepte pe acel cineva care avea să-i dea sens vieții.

Era oare Constantine acela?

Dar respinse gândul, îngrozită. Unsprezece ani și tot nu căpătase un instinct de conservare?

Dar nu, nu era diabolic.

Simți că-i vuiește tot capul.

— Să înțeleg că da? insistă el.

O întrebase dacă e dezamăgită.

— Deloc, îi răspunse ea. Mi-am promis că voi avea cel mai iscusit iubit din toată Anglia, și n-am motive să mă îndoiesc de asta. Cel puțin nu anul acesta.

— Așa te vreau, îi răspunse el, cu ochii licărindu-i a zâmbet pe chipul rămas neclintit.

Privirea lui nu era ironică, se gândi ea, ci mai degrabă... afectuoasă? Hm. Dar... afectuoasă?

Gândurile îi dădură iarăși în clocot.

— Acum spune-mi și mie ce-i cu petrecerea aceea pentru copii de la Copeland?

Ah da, și mai era și asta. Un plan croit dintr-un impuls de moment, care acum trebuia să devină realitate.

Niciodată nu vorbea impulsiv; niciodată nu s-ar fi lăsat pradă unor porniri de moment. Exceptând această vizită la contesa de Sheringford. Și petrecerea pentru copii de la Copeland.

Constantine râse încetișor.

— Ducesă, dacă ți-ai putea zări fața acum, zise el.

— Va fi cea mai frumoasă petrecere din câte s-au organizat, răspunse ea, trufașă.

Iar el continuă să râdă.

capitolul 14

Cu trei zile înainte să sosească invitații, Hannah și Barbara plecară la Copeland. Nu că ar fi fost necesară prezența lor acolo, însă. Jupâneasa era o femeie capabilă, care controla complet bunul mers al lucrurilor și tot personalul. Era și o fire foarte bonomă, și toți servitorii îi erau devotați.

Hannah își dădu seama că în acele trei zile risca să calce pe bătături pe toată lumea. Era oarecum neplăcut să descopere că gospodăria putea merge atât de bine, chiar și sub presiunea unei petreceri iminente, fără absolut nici o intervenție din partea ei. Uneori își dorea să fie vreun etaj pe undeva unde să poată spăla și ea podeaua, în genunchi.

Ce amuzată și surprinsă ar fi fost lumea bună să afle că ducesa de Dunbarton era emoționată.

Și entuziasmată.

Într-adevăr, ducele cumpărase moșia când era foarte bătrân. Veniseră ocazional pe aici. Invitaseră chiar de câteva ori vecinii la ceai. Hannah primise câțiva musafiri aici și în timpul doliului, dar nu prea des și niciodată nimic de mare anvergură. Preferase să-și petreacă majoritatea timpului în melancolie și singurătate.

Aceasta va fi prima adevărată petrecere în această casă, și voia să fie fără cusur.

O invidia pe Barbara pentru calmul și buna ei dispoziție, ba chiar se simțea puțin iritată. Prietena ei se plimba liniștită pe afară cu Hannah, sau prin casă în a treia zi, care se dovedise a fi ploioasă. Oaspeții urmau să sosească a doua zi. Iar ea petrecea ceasuri întregi brodând sau scriind scrisori.

— Dacă plouă mâine? întrebă Hannah, în timp ce se plimbau prin galeria de la etaj, în cea de-a treia zi.

Ploaia biciuia ferestrele din capetele holului.

— Dacă plouă, vor coborî cu toții mai repede din trăsuri și se vor adăposti înăuntru, răspunse Barbara. Nu prea sunt șanse să plouă atât de tare încât să nu se poată călători.

— Dar eu vreau să vadă toți cât de frumos este Copeland, insistă Hannah.

— Atunci vor fi cu toții plăcut surprinși când va ieși soarele a doua sau a treia zi, răspunse Barbara.

— Și dacă plouă în fiecare zi? întrebă Hannah.

Barbara se întoarse s-o privească îndeaproape și o luă de braț.

— Hannah, îi spuse ea. Copeland e frumos pe orice vreme. Și tu ești frumoasă oricând – încântătoare, adorabilă și te pricepi să faci conversație. Cred că ai mai ținut sute de astfel de petreceri până acum.

— Dar nici una aici, răspunse Hannah. Și cum va fi să avem copii aici, Babs? Niciodată nu am fost gazda unor copii.

— Vor fi minunați, spuse Barbara. Și, la urma urmelor, vor fi responsabilitatea părinților lor, nu a ta.

— Bine, dar petrecerea, se tângui Hannah. Niciodată n-am organizat o petrecere pentru copii.

— Dar ai fost la câteva în copilărie, îi reaminti Barbara, și nu pentru prima dată. Iar eu a trebuit să organizez destule, când tata era încă preot, iar mama nu le putea găzdui de una singură. Ai făcut destule pregătiri, ai cu ce să-i ții ocupați și să-i distrezi pentru fiecare clipă a petrecerii.

— Cred c-am luat-o razna, spuse Hannah.

Barbara o conduse către o canapea de lângă una dintre ferestre, se așezară amândouă și-i luă mâna între ale ei.

— Îmi pare rău să te văd agitată, Hannah, îi spuse ea. Dar, în mod straniu, mă și bucură. Cred că devii persoana care trebuia să fii, chiar în fața ochilor mei. De când am sosit la Londra ai început să capeți o paloare sănătoasă în obraji, ochii îți strălucesc și fața îți reflectă pofta de viață. Trebuie să distrezi niște familii acum, nu doar câțiva nobili, și ești ocupată să inventezi moduri de a-i face fericiți. Și mai cred...

Hannah ridică din sprâncene. Barbara oftă.

— N-ar trebui să-ți spun. O să te superi. Nici nu știu dacă vreau să-ți spun. Cred că te îndrăgostești. Sau te-ai îndrăgostit deja.

Hannah își smuci mâinile dintr-ale ei.

— Ce prostii mai spui! zise ea, tăios. Și vezi, Babs? Cât am stat noi aici, s-a oprit ploaia. Uite, se vede soarele, ca un cerc de lumină în spatele norilor. Va străluci până mâine, iar iarba, copacii și florile vor arăta mai proaspete și mai strălucitoare, după ce le-a udat ploaia.

Se ridică și se apropie de fereastră.

Fusese pe punctul să respingă cele spuse de Barbara, dar realiză că ducele își dorise de la început ca ea să atingă acest punct, în care să se descopere pe sine cu adevărat și să fie autentică.

Avea în sfârșit curajul să fie acea persoană, firește, puțin temătoare și nesigură, dar gata să ia viața în piept și să se bucure de ea, în loc să se ascundă de ea după masca ducesei. În sfârșit, avea curajul să fie ea însăși.

— Babs, cu ce să mă îmbrac mâine? Ce culoare, adică? Alb? Sau poate ceva mai... vesel?

Și de ce o întreba? Ea trebuia să decidă. Se gândea de trei zile la asta, dacă nu și mai mult. De parcă dacă n-ar fi luat decizia corectă pământul ar fi încetat să se învârtă.

Râse.

— Nu-i nevoie să răspunzi, o să mă hotărăsc singură. Dar tu ce vei purta? Poate una dintre rochiile noi?

— Vreau ca Simon să mă vadă primul îmbrăcată în ele, spuse Barbara, cu o voce în care i se ghicea dorul. Deși probabil ar trebui să le port aici, Hannah, sunt sigură că vei avea mulți oaspeți de seamă.

— Nu, dragul tău preot trebuie să fie primul care le va vedea, răspunse Hannah, întorcându-se să-și privească drăgăstos prietena. Mai ai haine frumoase, în afară de ele.

Avea să evite să se gândească la ce-i spusese Barbara, decise Hannah.

Dar trecuseră trei zile și trei nopți de când nu-l mai văzuse. Și știa că, deși își dorea să fie totul perfect pentru toți invitații și să vadă cu toții Copeland în cea mai bună lumină, își dorea ca totul să fie un pic și mai desăvârșit pentru Constantine.

Doar că nu putea fi ceva mai mult ca perfect.

Și totuși, asta își dorea, pentru el.

Nu voia să-și analizeze mai îndeaproape motivele.

— Mor de foame, spuse ea. Hai să luăm ceaiul.

Copeland se afla la câțiva kilometri mai la nord de Tunbridge Wells, în ținutul Kent. Trăsura îi ducea prin împrejurimile pitorești de la țară, trecând pe lângă livezi, câmpuri cu hamei și cirezi la păscut. Constantine se uita atent la peisaj, în timp ce călătorea alături de Stephen și Cassandra. Ar fi putut lăsa bebelușul cu doica, aflată în altă trăsură, dar era prea mic și le era prea drag să-l piardă din ochi, cu excepția cazurilor în care era absolut necesar, se pare.

Stephen îl ținu în brațe în majoritatea timpului, vorbindu-i ca unui om mare. Copilașul îl fixa solemn cu privirea, până când pleoapele îi deveniră grele și adormi. Cassandra îi îndreptă păturica, îi aranjă la loc căciulița și-i surâse lui Stephen.

Totul era oarecum amuzant și uimitor. Nu pentru că ar fi fost o demonstrație ostentativă de afecțiune conjugală, ci tocmai pentru că nu era. Era atât de evident cât de confortabil se simțeau Stephen și Cassandra unul în compania celuilalt și cât de mult însemna micul Jonathan pentru ei. Totul era atât de casnic. Iar Stephen, din ce știa Constantine, avea douăzeci și șase de ani. Deci era mai tânăr cu nouă ani decât el.

Simți o oarecare neliniște, dublată de invidie.

Poate că ar fi trebuit serios să se gândească să-și găsească o soție, anul următor. Anul acesta era prea prins cu ducesa. Dar dacă avea de gând să aibă copii – și anul acesta era prima dată când simțea o dorință crescândă de a avea fii și fiice –, ar fi fost bine să-și întemeieze o familie înainte de patruzeci de ani. Chiar și acum era mai bătrân decât ar fi trebuit.

Își abătu atenția asupra conversației și parcurse mai atent decât reușise la micul dejun ultimul raport de la Harvey Wexford de la Ainsley.

Murise un miel, dar fusese bolnăvicios de la naștere. Ceilalți creșteau bine. Și viteii o duceau bine, cu excepția a doi care fuseseră fătați morți. Recoltele arătau binișor, pentru că vremea fusese caldă toată luna și plouase la timp, deși nu le-ar fi stricat una și acum. Roseann Thirgood, învățătoarea care lucrase pe vremuri la un bordel londonez, cumpărase o duzină de cărți noi pentru școală, pentru că unii dintre elevii ei, copiii și adulții, puteau deja să recite abecedarele cu ochii închiși. Kevin Hurdle își scosese un dinte stricat și de atunci umbla prin casă și pe la fermă cu o batistă mare legată pe sub fălci. Dotty, fetița lui Winifred Baker[2], căreia i se potrivea numele de minune, țopăise

într-o dimineață pe tot drumul dintre coteț și bucătărie, legănându-și larg coșulețul în care avea vreo trei ouă. Prin urmare, resturile de ouă sparte picuraseră pe podeaua pe care tocmai o lustruise Betty Ulmer, iar coșul fusese mânjit într-un hal fără de hal. O vulpe le dădea noaptea târcoale, deși nu prinsese nimic deocamdată. Unul dintre caii de plug era șchiop, dar găsiseră și scoseseră din potcoavă caiaua care-l deranja și era pe cale să se vindece. Winford Jones și soția acestuia îi trimiteau sincere mulțumiri pentru darul de nuntă pe care domnul Huxtable îl trimisese într-un pachet, alături de ultima scrisoare.

Închise ochii și dormi ca un prunc pentru o vreme.

Și apoi sosiră. Trăsura întoarse brusc între stâlpii de piatră de la intrare, trezindu-i pe toți, bănui Constantine, cu excepția lui Stephen care rămăsese treaz, ținând cu atenție bebelușul și păstrându-și umărul ferm, ca să-și poată odihni Cassandra obrazul de el.

Trăsura se deplasa lin pe o alee foarte dreaptă, străjuită de ulmi drepți ca niște soldați la paradă. Drumul era perfect plat pentru o vreme, apoi se înclina într-o pantă ascendentă, către conacul din piatră cenușie din vârful dealului. Putea fi vilă, palat, conac, orice. Era cam la fel de mare pe cât era Ainsley și pătrat ca formă, cu un portic cu fronton și coloane în centru și un acoperiș plat, mărginit de o balustradă din piatră cu ornamente. Ferestrele lungi și înguste scădeau în înălțime de la primul etaj spre al doilea și al treilea. Era un amestec bizar, dar plăcut de stil georgian și iacobit. Iedera fusese lăsată să acopere pereții clădirii.

Constantine observă că oricare dintre peluzele care înconjurau casa dădea spre parc, prin crânguri și înspre o pădure din ce în ce mai deasă. În zare se vedea luciul unei ape. I se păru că singurul element specific parcului era aleea mărginită de ulmi.

Îi plăcea ce văzuse până acum.

— Ce minunat este tot! spunea Cassandra. Totul pare plin de pace aici.

— Un adevărat paradis pentru copii, spuse Stephen. Acum înțeleg de ce i-a spus asta ducesa lui Meg. Dar și pentru adulți. Oricât de mult mi-ar plăcea Londra, e bine să faci din când în când o escapadă la țară. Ce idee bună a avut ducesa cu petrecerea asta, nu-i așa, Con?

— Ba da... Și ce aer curat, chiar și cu geamurile de la trăsură închise, aprobă Constantine.

Aleea se termina într-o curte pătrată, acoperită cu pietriș, mărginită de treptele largi și stâlpii impunători. Domnișoara Leavensworth stătea pe peluză, într-o parte a curții, alături de soții Park și doamna Newcombe, pe care o Constantine o cunoscuse la Turnul Londrei.

De cealaltă parte a peluzei erau Katherine și Monty, cu micul Hal cocoțat pe umerii lui. Un pic mai încolo era Sherry, care-l ținea de mânuțe pe Alex, în timp ce copilul pășea șovăitor pe iarbă, încotro îl duceau micii săi pași. Margaret și alte câteva persoane pe care Constantine nu le distingea – ba nu, una dintre ele era fiica ei, Sarah – se plimbau agale dinspre lac. Toby, băiatul cel mare al lui Margaret și Sherry, se cățărase într-un copac cu alt băietan mai vârstnic, unul dintre gemenii familiei Newcombe.

Constantine ghici că grupul lui sosise ultimul.

Hannah era la jumătatea scărilor, pe cale să urce. Purta o rochie galbenă ca un răsărit de soare. Iar cârlionții îi erau strânși și păreau să i se desprindă din coc la orice mișcare – deși Constantine ar fi putut paria că nu se va întâmpla asta. Zâmbea larg, era îmbujorată și ochii albaștri îi străluceau.

Constantine își înăbuși un oftat de surpriză, sperând că nu l-a auzit nimeni.

N-o mai văzuse de trei zile, căci ea venise aici mai devreme, să se asigure că pregătirile pentru musafiri decurg bine. Lui Constantine i se părea că trecuseră vreo trei săptămâni.

Arăta ca o fetișcană. Sau nu, ca o femeie foarte tânără, proaspăt ieșită în lume și plină de optimism, speranță și veselie.

Când vizitiul deschise portiera trăsurii, dădu jos scara și o ajută pe Cassandra să coboare, Hannah reveni în curte.

— Lady Merton, bine ați venit la Copeland! Nu mi-am mai făcut griji pentru dumneavoastră când Lady Montford mi-a explicat că a trebuit să vă opriți mai des pe drum decât ceilalți oaspeți, pentru că alăptați. Dar chiar și așa, mă bucur să văd că au sosit cu bine toți invitații mei.

Îi întinse mâna dreaptă, iar Cassandra i-o luă.

— Mă bucur mult să mă aflu aici, răspunse ea. Ce idee bună au avut să construiască o casă chiar aici. Nici nu mi-aș putea închipui un loc mai încântător.

— Așa e, aprobă ducesa, apoi se întoarse către Stephen. Lord Merton, bine ați venit! Oh, dar iată-l și pe micuț! Se apropie și îl privi cu atenție. Vai, ce frumos e! exclamă ea, și păru să fie

mai mult decât entuziasmul politicos al unei femei față de copilul altuia.

— Este și mai frumos dacă-l ții în brațe, spuse Stephen zâmbind, și-i puse în brațe bebelușul înfășurat în păturică.

Ea tresări, părând alarmată, apoi...

Apoi pe chip îi trecu o expresie fugară, dezbrăcată de orice artificiu, pe care Constantine nu știu să o definească în cuvinte. Nu mai zâmbea; nu mai avea nevoie de zâmbet. Însă surâsul îi înflori la loc, treptat, pe buze.

— E adorabil, spuse ea. Cred că m-am îndrăgostit. Cum îl cheamă?

— Jonathan, răspunse Stephen.

— Oh.

Hannah se uită la el, apoi la Constantine.

— Cu permisiunea lui Con, adăugă Stephen, luând din nou copilul în brațe. Predecesorul meu, fratele lui Con, se numea Jonathan. Ți-a povestit despre asta?

— Da, răspunse ea, apoi se întoarse spre Constantine, întinzându-i ambele mâini. Constantine. Bine-ai venit!

— Mulțumesc, ducesă, răspunse el.

Îi strânse mâinile și o sărută pe obraz, zâmbind. Ea îi întoarse zâmbetul.

Oh, Doamne, Dumnezeule mare!

Își retrase mâinile și privi în jur, inspirând adânc.

— Înțeleg acum de ce-ți place Copeland și voiai să-l arăți, spuse el. E un loc minunat.

— Da, răspunse ea încet, cu o aparentă undă de melancolie în glas.

Sarah năvăli ca o furtună înaintea grupului lui Margaret, ținând strâns niște margarete în mână.

— Unchiule Con! țipă ea. Ducesă, pentru tine. Îi îndesă margaretele în mână lui Hannah. Unchiule Steve, vreau să văd bebelușul!

Constantine o privi iarăși pe Hannah. Zâmbea, privind margaretele. Îi stăteau mai bine decât diamantele pe care le purta de obicei. Îi întâlni din nou privirea, și amândoi își zâmbiră.

Poate că nu fusese totuși o idee bună, se gândi el. Dar evită să se întrebe ce anume era.

Lui Hannah i se părea că trecuse o eternitate până să-l

vadă pe Constantine. Iar când îl văzu în sfârșit, realiză cât de mult își schimbase părerea despre el, în timp. Nu i se mai părea acel necunoscut întunecat, misterios, posibil periculos și foarte atrăgător, pe care-l știuse doar din priviri atâția ani, bărbatul despre care decisese astă-iarnă că va fi primul ei iubit, acel personaj retras, oarecum sarcastic pe care-l văzuse în Hyde Park la începutul primăverii, călare, alături de lordul Montford și de contele de Merton. Nu mai reprezenta o provocare incitantă, dificilă, cum fusese la primele întâlniri când se jucase cu el, până când el pusese piciorul în prag pe la a treia întâlnire și o grăbise către consumarea aventurii lor chiar în acea noapte, cu mult mai devreme decât se așteptase ea.

Nu realizase cât de mult i se schimbase percepția asupra lui din acea noapte, deoarece îl văzuse zilnic la Londra. Astăzi, privise cum se apropia trăsura contelui de Merton, știind că și el era înăuntru, și simțise cum îi bate inima din ce în ce mai tare. Și îi putuse simți prezența lui Constantine ca o căldură lăuntrică, în timp ce îi întâmpina pe conte și pe contesă, și chiar și când îl văzuse și îl ținuse în brațe pe minunatul lor nou-născut.

Iar apoi, în sfârșit, fusese liberă să se întoarcă spre el, întinzându-i ambele brațe.

Era Constantine, pur și simplu.

Nu-și putea permite să cerceteze acest gând mai în profunzime. Nu voia să facă asta. Dar simțea o durere în piept și un nod în gât, de parcă și-ar fi stăvilit lacrimile.

Îl întâmpină și-i zâmbi, și se bucură că nu-și cercetase sentimentele mai îndeaproape sau – ce grozăvie! – că nu-i scăpaseră câteva lacrimi când el se întorsese cu răceală și făcuse o remarcă politicoasă oarecare despre Copeland.

Pentru câteva clipe, își dori să se fi îmbrăcat în alb, să se fi împodobit cu diamante și să fie persoana care trăise adăpostită în spatele fațadei ducesei de Dunbarton. Dar nu, nu-și dorea așa ceva, de fapt. Alesese să renunțe la armură pentru aceste patru zile. Devenise ciudat de important pentru ea să le impresioneze pe rudele lui Constantine. Nu drept ducesa de Dunbarton, ci drept Hannah. Ea însăși.

Îi venea greu să recunoască faptul că refuzul lor inițial o jignise, deoarece hotărâse cu mult timp în urmă că nu va mai permite să se lase rănită de comportamentul altora, de părerile sau de refuzurile lor. Dar de data asta chiar se simțise atinsă. Nu

știa de ce, exact.

Se răzgândiseră și veniseră. Oare datorită vizitei ei la Claverbrook House? Poate de asta. Oare pentru că oferise ceva și pentru copii, nu doar adulților? Oare spusese ceva marchizul după ce ea plecase? Oare spusese ceva Constantine? Asta cu siguranță că nu, totuși. Hannah bănuia că n-o plăceau deoarece își doreau pe cineva mai bun pentru Constantine, din cauza reputației ei.

Oricum ar fi fost, i se acordase o a doua șansă și dorea să-i impresioneze. Să le arate că era și ea om. Că nu era parvenita aceea arogantă, lipsită de inimă, nemiloasă, care se zvonea că ar fi. Să le arate că putea și ea să fie o gazdă bună și primitoare.

Și la doar câteva clipe de la sosire, contele de Merton o lăsase să-i țină în brațe bebelușul. Iar fetița lordului Sheringford culesese un buchet de margarete din iarba necosită de lângă lac și i le îndesase în mână în timp ce alerga pe lângă ea, către verișorul ei, de parcă Hannah n-ar fi fost cine știe ce persoană importantă.

Chiar era un sentiment plăcut să nu fii cine știe ce persoană importantă, una care să nu intimideze copiii.

Avea de gând să pună margaretele într-o vază și să le țină pe noptieră, lângă pat. I se păreau mai prețioase decât trandafirii sau diamantele.

— Voi chema pe cineva să vă conducă spre camerele voastre, le spuse ea contelui, contesei și lui Constantine. Ne întâlnim cu toții pe terasa dinspre apus, la ceai. E suficient de cald, iar copiii pot să mănânce cu noi, și apoi să se joace pe iarbă dacă doresc, în loc să stea închiși în casă.

Luă brațul oferit de Constantine și îi conduse pe ceilalți în sus spre scări, în casă. De ce nu se gândise oare niciodată să invite copii la celelalte petreceri pe care le organizase? Nu doar că nu avusese copii până la treizeci de ani, dar nici vreo legătură cu aceștia.

Nu realizase până acum cât de mult trebuie să-și fi dorit să aibă copii, în toți acești ani. Dar ce rost ar fi avut să recunoască? Fusese căsătorită cu un bătrân care avusese un singur iubit toată viața – un alt bărbat.

— Sper că ai călătorit bine de la Londra, i se adresă ea lui Constantine.

— Da, mulțumesc, ducesă, răspunse el.

Parcă erau doi străini politicoși.

Oare cum avea să fie să-l întâlnească anul viitor? Dar urma să se gândească la asta anul viitor. Acum prefera să trăiască prezentul.

— Mă bucur să aud asta, zise ea.

Constantine se gândea că ducesa părea să fi întinerit cu vreo zece ani în trei zile, de când o văzuse ultima oară.

Și părea să se fi dezbărat de cel puțin zece straturi de armuri și măști.

Galbenul ca de răsărit de soare al rochiei sale; zâmbetele ei radioase; și chiar și peisajul rural în care, în mod surprinzător, părea să se simtă mai ca acasă decât la Londra.

N-ar fi putut să fie mai frumoasă, și totuși era.

Se adunaseră cu toții pe terasa din exteriorul salonului să-și bea ceaiul. Hannah strălucea în rolul ei de amfitrioană și apoi, după ce mâncaseră și băuseră toți pe săturate, Toby, băiatul lui Margaret, și Thomas Finch, fiul mijlociu al soților Finch, voiau să se joace cu mingea. Se pare că Margaret și Duncan aduseseră una.

Erau copii de toate vârstele la petrecere, de la nounăscutul lui Stephen și-al Cassandrei până la gemenii de doisprezece ani ai familiei Newcombe. Dar firește, copiilor nu le era suficient să se joace între ei. Nu când exista un grup măricel de adulți perfect sănătoși care stăteau degeaba și păreau să tânjească după o distracție și ceva exercițiu fizic viguros. Măcar tații trebuiau să vină să se joace și ei.

Și cum tații declarară că nu văd nici un motiv pentru a suferi doar ei, din simplul motiv că făcuseră respectivii copii la o vârstă la care nu știau mai bine, cerură și celorlalți bărbați să li se alăture pentru ceva activități fizice – Constantine, Sir Bradley Bentley și Lawrence Astley. La urma urmelor, își petrecuseră ziua înghesuiți în trăsuri, iar acum stăteau degeaba pe scaune de parcă n-ar fi avut altceva de făcut.

Iar apoi, câteva mame se simțiră ofensate că erau considerate incapabile să arunce o minge fără să se facă de râs, iar domnișoara Julianna Bentley, sora lui Sir Bradley, le reaminti tuturor că stătuse și ea în trăsură la fel de mult pe cât stătuseră toți ceilalți. Domnișoara Marianne Astley, sora lui Astley, murmură aprobator. Domnișoara Leavensworth îi reaminti ducesei de câte jocuri de crichet jucaseră pe pajiștea de la sat în copilărie și își aminti că pe ea o trimiteau tocmai în drum când

era rândul echipei sale, pentru că se pricepea să prindă mingea și arunca foarte bine. Iar ducesa își aminti că și ea arunca binișor, pentru că toți nesuferiții aceia de pușteni o lăsau din când în când să bată mingea cu ei.

— Da, aprobă domnișoara Leavensworth, aveai aruncătura aia învârtită pe care n-o putea nimeri nimeni, Hannah. Loveam cu toții aerul cu crosele, crezând că o s-o prindem, pentru că mingea zbura atât de lent, și când colo se rotea pe lângă noi, direct în poartă.

— Hai, atunci, spuse ducesa, ridicându-se în picioare. Vino să ne jucăm cu mingea.

Cine, ducesa de Dunbarton, să se joace cu mingea?

Constantine îi surprinse pe Katherine și Sherry privind-o surprinși, apoi uitându-se spre el.

Coborâră panta peluzei de sub terasă până ajunseră la o porțiune de teren suficient de plană pentru a se putea juca. Toby și Thomas, care se duseseră să aducă mingea, alergau în urma lor, și cu excepția câtorva care insistaseră că nu putea fi joc fără spectatori, formară cu toții un cerc mare în jurul unui punct unde se instală Toby, pentru că la urma urmei era mingea lui. Aruncară mingea de la unul la altul, încercând să-l atingă pe Toby peste gambe. Cel care reușea îi lua locul lui Toby în centru, și jocul o lua de la capăt.

Constantine decise că era unul dintre cele mai năuce jocuri inventate vreodată, deși provocase multe țipete, râsete și urale, dar și ceva plânsete, când Sarah se trezi cumva în mijloc și fu lovită de prima dată cu mingea. Se văită până când Hannah se repezi la ea și o luă în brațe.

— A fost fault! strigă ea, cu o voce foarte nepotrivită unei ducese. A fost lovită peste genunchi, nu sub genunchi. Încercați acum!

Și se dovedi remarcabil de agilă, în ciuda faptului că Sarah țipa asurzitor și o strângea cu brațele de gât de-a binelea, dar și chiar dacă râdea atât de puternic încât abia își putea trage răsuflarea. Sări și se feri până când Lawrence Astley o atinse cu mingea peste gleznă.

Constantine ar fi pierdut prinsoarea. O șuviță i se desprinsese din agrafe și o buclă rebelă îi dănțuia pe umăr, când ducesa o așeză jos pe Sarah pe marginea cercului, iar Astley păși țanțoș în mijloc. Își împinse șuvița sub altele, dar în câteva clipe

se desprinsese din nou.

Era îmbujorată toată; toți erau, cu excepția celor care rămăseseră să privească de pe margine.

Joaca se sfârși când Sir Bradley Bentley, care tocmai fusese nimerit cu mingea, se întinse pe iarbă în mijlocul cercului și declară că dacă șoptește doar cineva cuvântul „activitate fizică“, se duce în pat și nu mai iese acolo până poimâine, cel devreme.

Micul Hal, fiul lui Monty, sări pe el. Îl urmă Valerie Finch, fetița de cinci ani, și în curând Bentley dispăru sub o grămadă de copii care se zvârcoleau și strigau veseli.

— Cred că ne-ar mai trebui niște ceai, spuse ducesa. Sau ceva mai tare. Cu siguranță ceva mai tare, de fapt. Babs, te ocupi tu, te rog? Trebuie să-mi aranjez părul.

Urcară cu toții spre casă, cu excepția ducesei, care rămase pe loc, încercând zadarnic să-și aranjeze părul și privindu-i cum se îndepărtează. Și cu excepția lui Constantine, care rămase pe loc, privind-o. Ea se întoarse să-l privească.

— Sunt complet în dezordine, spuse ea.

— Așa e, aprobă el.

Ea surâse.

— Asta nu-i foarte galant.

— Era un compliment, o asigură el.

— Oh.

Își lăsă mâinile în jos, înclinând capul.

— Atunci ai fost foarte galant. Nu cred că au mare nevoie de mine în salon. Babs se va asigura că au cu toții ceva de băut, iar apoi probabil se vor retrage o vreme, înainte să se schimbe pentru cină. Hai să-ți arăt lacul.

— Mi-a fost dor de tine, îi șopti el. Alarmant de mult.

— Și mie de tine, răspunse ea. N-aș fi crezut că poate fi atât de încântător să am o aventură. Mereu e așa?

El râni.

— Ori vânezi mai multe complimente, ducesă, ori mi-ai pus o întrebare imposibilă.

— Hai să vezi lacul, îi spuse ea, și îl luă de braț înainte ca el să apuce să i-l ofere.

Oare ce om în toate mințile ar fi putut ghici că ducesa de Dunbarton, dintre toți oamenii, s-ar dovedi să fie atât de inocentă?

„N-aș fi crezut că poate fi atât de încântător să am o

aventură. Mereu e așa?“

Mereu era așa, deci?

Era încântător de data asta? Fusese mereu așa? Nu obișnuia să-și compare amantele sau să analizeze simple senzații trupești.

— Înțelegi ce vreau să-ți spun? întrebă ea, când își croiau drum printre trunchiurile arborilor bătrâni, către lac. Am îngăduit copacilor să-mi dicteze ce să fac. Ar fi trebuit să tai unii dintre ei, ca să poată fi făcută aici o alee, care să ducă direct din fața casei și să fie mărginită de tufișuri de rododendron. Și să ofere o priveliște pitorească din casă. Iar drept în față să fie un ponton. Și o barcă legată, care să se legene pe apă, firește. Și o insuliță plantată artistic în mijlocul lacului. Și lacul în sine, remodelat, să fie sub formă de rinichi, sau oval, sau ceva descriptibil.

— Cu o butaforie în forma unui templu, sau a unei căbănuțe, pe malul opus, adăugă el. Construită astfel încât să se reflecte perfect în apă și aleea să vină fix pe mijloc.

— Da, spuse ea.

— Dar n-ai făcut asta.

— Nu, căzu ea de acord, întristată. Constantine, îmi place să las natura să-mi dicteze. De ce să tai un stejar care a crescut poate de trei sau patru sute de ani, doar pentru că stă în calea unei vederi pitorești?

— Așa e, aprobă el, mai ales când casa nu există de atât de mult timp precum copacul, presupun.

— Și de ce să construiești o butaforie? continuă ea. Care-i sensul ei? Niciodată n-am înțeles-o. E atât de...

— Prostească? sugeră el, când ea descria cercuri în aer cu brațul, căutând zadarnic cuvântul.

— Exact. Sunt prostești. Constantine, râzi de mine.

— Într-adevăr, răspunse el, în timp ce se opriseră pe malul lacului.

Ea râse.

— Dar am dreptate sau nu?

— Îți place Copeland așa cum este? întrebă el.

— Da. Așa sălbatic și nesupus cum e. Și chiar dacă pământurile și priveliștea sunt perfecte pentru niște grădini, am rezistat cu încăpățânare să permit să le facă. Cum ar putea fi ceva și sălbatic, dar și făcut de mâna omului? E o contradicție în

termeni.

— Și când ai de ales între artă și sălbăticie, alegi sălbăticia, constată el.

— Da, admise ea. Greșesc?

— Mă simt confuz, spuse el. Ce-mi aud urechile? Ducesa de Dunbarton întreabă pe altcineva – ba chiar pe mine – dacă greșește sau nu?

Ea oftă.

— Vezi tu, Constantine, am nevoie de ceva sălbatic în viața mea. Și am ales să-mi fie așa grădinile. M-am decis. Nu vor fi niciodată alei și butaforii, panorame sau cărări aranjate la Copeland. Îți mulțumesc pentru opinie și pentru sfaturi.

Constantine o întoarse spre el, o îmbrățișă și o sărută apăsat, cu buzele întredeschise. Ea își încolăci brațele pe după gâtul lui și îi răspunse la sărut.

Era minunat să o poată ține iar în brațe. Să o guste, să o adulmece.

— Vezi tu, spuse el, ridicându-și capul, dacă aveai o alee care să pornească de la casă, ne-am fi încadrat perfect în peisaj, și toți musafirii tăi ar fi admirat priveliștea, aliniați la ferestrele salonului.

— Așa ar fi făcut, spuse ea, oferindu-i un surâs larg. Dar cum nu avem alee...

O sărută din nou, împingându-și limba în gura ei, simțindu-i degetele cum i se împletesc în păr și trupul ei arcuindu-se într-al lui, în timp ce brațele lui îi cuprindeau mai strâns talia.

Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar îndrăgosti de Hannah, ducesa de Dunbarton.

Chiar nu avea habar. Poate ar fi deschis poarta haosului în viața lui. Sau poate a paradisului.

Și cine știe ce s-ar fi ales de inima lui. Ar fi fost fără îndoială mai înțelept să n-o testeze.

---

[2] Brutar

capitolul 15

Oaspeții lui Hannah aveau să rămână cu ea timp de trei zile. În mod deliberat, nu le umpluse cu activități. La urma urmei, veniseră cu toții de la Londra, unde era în plin sezon și distracțiile nu mai conteneau. Simțise că s-ar bucura cu toții de câteva zile de relaxare și simplitate în împrejurimile rustice pline de liniște.

Totuși, fuseseră organizate câteva activități pentru prima zi – o plimbare dimineața prin sat, pentru cei care voiau să se dezmorțească și să vadă biserica, un picnic după-amiază, pe malul lacului, seara urmau să joace cărți cu câțiva vecini, iar unii dintre invitați urmau să asigure muzica. Aveau noroc de vreme bună și călduroasă în continuare.

Fusese o zi încununată de succes, simți Hannah pe finalul acesteia, când le făcu semne de rămas-bun și ultimilor vecini care plecau. Sir Bradley Bentley, prietenul și companionul ei din timpul căsătoriei – bunicul lui fusese prieten cu ducele – flirtase întreaga zi cu Marianne Astley, iar Julianna Bentley își petrecuse majoritatea timpului în compania lui Lawrence Astley. Exact cum sperase Hannah. Nu că ar fi încercat să facă pe peițitoarea, dar își dorise să-l invite pe Sir Bradley după ce ea și Barbara luaseră ceaiul cu el într-o dimineață pe Bond Street, iar el avea o soră care fusese prezentată în societate încă de anul trecut și tot nu avea pe cineva să-i facă curte. Iar prietena acesteia era Marianne Astley, care avea un frate de vreo douăzeci și cinci de ani.

Hannah se hotărâse că era nevoie de tineri la petrecerea ei. De adulți tineri și fără obligații, adică. Așa că îi chemase pe toți patru.

Toți musafirii păreau să se simtă bine împreună, deși nu toți se cunoșteau de dinainte. Familiile Park, Newcombe, soții Finch fuseseră dintotdeauna vecinii ducelui, iar înaintea lor, părinții acestora. Și cei patru tineri. Și Barbara, firește. Și

Constantine, verii acestuia și soțiile lor. Și zece copii mari și mici.

După-amiaza celei de-a treia zile era destinată petrecerii pentru copii, și avea deci să fie destul de încărcată, dar activitățile pentru a doua zi fuseseră lăsate la alegerea invitaților. Dimineața, Hannah se plimbă printre florile din părțile estice și nordice ale conacului, împreună cu doamna Finch, contesa de Merton și Lady Montford, care era destul de palidă. Când Hannah o întrebă, îngrijorată, dacă se simte bine, aceasta râse, cam chinuit:

— Nu vă faceți griji pentru mine, Excelență, răspunse ea. Mi-e puțin greață, dar dintr-un preaplin de sănătate mai degrabă; voi mai avea un copil.

— Oh, răspunse Hannah, și simți cum o năpădește invidia.

— Voiam să avem altul la doi ani distanță de Hal, explică Lady Montford, dar soarta a decis altfel. Mă bucur că s-a îndurat de noi în sfârșit.

— Dar trebuie să fiți de vârsta mea sau chiar mai tânără, spuse Hannah. Și vă pare rău că a trebuit să așteptați atât de mult să aveți al doilea copil?

Și realiză cu groază că gândise cu voce tare.

Doamna Finch se aplecase asupra unui boboc de trandafir, ținându-l delicat în căușul palmelor. Lady Merton și Lady Montford se întoarseră spre Hannah s-o privească, amândouă având priviri pline de... milă?

— Am treizeci de ani, adăugă Hannah, iar apoi se simți și mai prost.

— Aveam douăzeci și opt de ani când m-am căsătorit cu Stephen, anul trecut, spuse contesa, în timp ce Lady Montford își strecură brațul pe sub al lui Hannah, făcând-o să tresară, surprinsă. Și eu eram văduvă. Și nu aveam copii, doar patru care se stinseseră. Am să-i plâng tot restul vieții mele, dar acum îl am pe Jonathan și sperăm să avem mulți copii înainte să împlinesc patruzeci de ani. Chiar și în cele mai negre momente de disperare, când credem că am pierdut orice speranță, tot mai există licărirea unei șanse.

Doamna Finch se îndreptă de spate.

— Eu aveam șaptesprezece ani când m-am căsătorit, spuse ea, iar la optsprezece ani l-am avut pe Michael. Doi ani mai târziu a venit Thomas, peste doi ani am avut-o pe Valerie. Am doar douăzeci și șapte de ani acum. Îmi iubesc nespus copiii și soțul, dar uneori îmi trece prin minte că mi-am irosit prea devreme

tinerețea. Poate că nu există căi ușoare de urmat în viață. Trebuie să ne urmăm fiecare drumul său și să obținem tot ce-i mai bun din el.

— Înțelept grăiești, răspunse Lady Montford, mângâind ușor brațul lui Hannah.

Continuară să se plimbe încet printre flori, bucurându-se de ele și de mirosul lor, și, deși grădina nu era prea mare, se plimbară un ceas întreg.

Iar Hannah se simțea... oh, oare cum se simțea? Binecuvântată. Fusese acceptată într-un grup de doamne, să discute despre tristețile și bucuriile căsniciei, ale maternității și ale trecerii timpului. Fusese doar un scurt schimb de vorbe, dar se simțise inclusă. În toți anii în care fusese căsătorită, se gândi ea, făcuse parte din societate, fusese mereu în centrul unei cete de admiratori, majoritatea gentlemeni. Dar nu-și amintea totuși să fi fost vreo ocazie în care să se plimbe la braț cu vreo femeie în afară de Barbara printr-o grădină cu flori.

Și când te gândești că două dintre aceste doamne o refuzaseră inițial.

— Mmmm, totul e perfect, spuse Lady Merton, inspirând adânc înainte să revină înăuntru. Nu-mi pot imagina un mod mai bun de a petrece câteva zile între un bal și următorul.

— Vă simțiți mai bine? o întrebă Hannah.

— Da, răspunse ea. Mi-a trecut prin minte când am ieșit prima oară afară că poate n-a fost o idee bună să mă plimb printre flori și să le simt mirosul, dar aerul curat mi-a făcut bine. Până mâine-dimineață mă voi simți foarte bine. Totul e cu un scop bun, totuși. Și în curând, voi fi scăpat și de grețurile matinale.

În timp ce intrau, o zăriră pe Lady Sheringford care cobora scările.

— L-am adormit pe Alex, explică ea. A căzut și și-a julit genunchiul și era într-o dispoziție foarte jalnică. I-am curățat rana și i-am tratat-o cu niște pupici, i-am șters lacrimile și l-am sărutat, și a adormit imediat. Kate, nu mai ești atât de palidă. Te simți mai bine?

— Da, răspunse Lady Montford. Excelența Sa ne-a arătat florile și mi-am revenit cât de cât.

Lady Sheringford își mută privirea către Hannah, care se gândea cât de minunat trebuie să fie să poți săruta obrăjori uzi de

lacrimi și genunchi juliți.

— Ar trebui să purtați mai des haine colorate, îi spuse ea. Nu că n-ați arăta nemaipomenit de frumoasă în alb. Dar așa arătați mai... hmm, cum se zice?

— Abordabilă? sugeră doamna Finch, puțin cam lipsită de tact. De când v-am văzut în rochia aceea minunată galbenă aseară, doar la asta îmi stă gândul.

— Ei bine, arătați mai altfel, spuse Lady Sheringford. Mai altfel în bine. În special nuanța aceea de verde-gri se potrivește de minune părului dumneavoastră blond.

— Noi veniserăm să bem o cafea, spuse Hannah, zâmbind. Veniți și voi?

Realiză că era fericită. În afară de Barbara, care era de obicei departe, nu avusese prietene. Nu crezuse vreodată că are nevoie sau că-și dorește să aibă prietene femei. Iar astăzi se putea bucura de iluzia prieteniei acestor doamne.

În a doua parte a dimineții, cerul se înnoră și se lăsă brusc răcoare, făcându-i pe toți să se adăpostească înăuntru mai curând decât și-ar fi dorit. O ploaie scurtă, dar puternică îi făcu să rămână înăuntru și după prânz, dar nimeni nu părea nemulțumit. Copiii mai mici fură duși în camera lor pentru un pui de somn, iar majoritatea celorlalți plecară spre terasă ca să încerce un joc inventat de domnul Newcombe și contele de Sheringford.

Câțiva dintre adulți discutau în salon, alții citeau sau scriau scrisori în bibliotecă. Vreo doi dispăruseră complet, probabil să se odihnească în camerele lor, ghici Hannah.

Cei mai mulți erau în camera în care se juca biliard. Hannah plecă într-acolo, căutându-l pe Constantine.

Nu participa la joc. Stătea doar în tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept, privindu- pe jucători.

— Ce păcat că am doar o masă de biliard, spuse ea.

— Nu vă faceți griji, Excelență, îi răspunse domnul Park. Sunt mult mai bun la biliard când privesc pe altcineva decât atunci când joc eu. De fapt, nu ratez nici o lovitură și toate mutările mele sunt senzaționale.

Toți izbucniră în râs. Lady Montford spuse:

— Eu am venit aici ca să știu dacă toate acele lovituri pe care se laudă Jasper că le-a reușit sunt adevărate sau doar

fragmente din imaginația lui.

— Dar dragostea mea, protestă Lord Montford de mai departe – o auzise, deoarece ea nu încercase să coboare tonul vocii –, vrei să spui că eu exagerez vreodată? Mă laud?

— Aceasta ar fi una dintre acele clipe în care tăcerea este de aur, Kate, o sfătui contele de Merton pe sora lui, în timp ce-și freca tacul cu cretă, înainte să se aplece peste masa de joc, concentrându-se.

— Ei bine, nu văd nimic de laudă aici, Stephen, spuse lordul Montford când, o clipă mai târziu, contele rată. Dacă nu pot să joc mai bine de-atât, merit orice comentarii defavorabile binevoiește Katherine să-mi adreseze.

Hannah îl atinse ușor pe Constantine pe mânecă.

— Ai vrea să mergem afară să ne plimbăm călare? întrebă ea, încet.

— Acum? Dar nu plouă? întrebă el mirat, dar privind pe fereastră, observă că se oprise ploaia și atunci o urmă afară din încăpere.

— Mereu păstrez cai de călărie în grajd, îi spuse ea, când el închise ușa în urma lor. Cred că ar fi fost frumos să-i întreb și pe ceilalți dacă vor să vină, dar păreau atât de absorbiți de jocul lor, și, de altfel, voiam să-ți arăt ceva.

— Doar mie? întrebă el, surâzându-i din ochi.

— Am s-o rog pe Barbara să se îngrijească de ceai mai târziu, spuse ea fără să-i răspundă.

— Doar mie, își răspunse el singur, apropiindu-și capul de al ei. Ce noroc am!

— Mă duc să mă schimb, spuse ea. Ne vedem la grajduri în cincisprezece minute.

Se întoarse pe călcâie și porni în grabă.

Se schimbă într-unul dintre costumele ei de călărie, printre cele mai vechi și mai simple pe care le avea – favoritul ei, de fapt. Când fusese nou, avusese culoarea bleu pal. Acum era și mai decolorat. O puse pe Adèle să-i răsucească părul într-un nod simplu la ceafă, ca să-i poată sta pălăria pe cap. Își puse mănușile și se privi cu o oarecare satisfacție în oglinda garderobei. Nu purta nici măcar o singură bijuterie.

Pentru ea era important să arate ca o persoană obișnuită în această după-amiază, nu ca ducesa de Dunbarton, în fața căreia se simțeau cu toții obligați să se plece și să facă reverențe.

Începea să-i fie dor să fie iarăși un om ca toți oamenii, dar cu toate avantajele încrederii, disciplinei și acceptării de sine dobândite de la duce. Sau mai bine zis, prin iubirea acestuia.

Spera să aprecieze Constantine ce avea să-i arate, că nu va fi plictisit sau stingherit. Că n-o va înțelege greșit și că nu o va crede o plângăcioasă sau, mai rău, o fanfaroană cu gesturi pompoase.

Nu credea totuși că el ar considera-o așa ceva. Se gândea că, dintre toți oamenii, el o va înțelege. Dar era teribil de emoționată. Stomacul îi palpita îngrozitor în timp ce înainta cu pași mari pe terasă și pe aleea pietruită către grajduri, și își dori să nu fi mâncat atât de mult la prânz.

Pentru că, admise ea, acesta era motivul pentru care își dorise ca el să vină aici, de aceea organizase această petrecere, în așa fel încât să nu se poată altfel fără să îl invite și pe el.

Pentru ea, acest eveniment și reacția lui erau importante.

El ajunsese înaintea ei la grajduri, punând șaua pe calul pe care-l încăleca ea de obicei, în timp ce un grăjdar potrivea șaua ei pe alt cal. Dar, ce-i drept, acceptă ea, Jet era singurul cal suficient de mare pentru el. Constantine se schimbase în pantaloni bufanți de călărie, o haină neagră, cizme negre și joben.

Arăta exact ca atunci când îl văzuse pentru prima oară în această primăvară, în Hyde Park. Dar era și diferit. Acum era Constantine. Amantul ei. Deși, vai, nu mai făcuseră dragoste de o săptămână. Și nici n-aveau să aibă parte de așa ceva până nu se vor fi întors la Londra, din moment ce nu dorea să afișeze o lipsă de respect față de oaspeții ei, continuând aventura la ea acasă. I se părea că mai are de așteptat interminabil de mult. Oricum, măcar îi veniseră treburile femeiești în aceeași zi în care plecase din Londra. Scăpase de grija lor pe o lună.

— Ducesă?

Se întorsese s-o privească din cap până-n picioare, iar ea observă o admirație sinceră în ochii lui și în buzele strânse. Ciudat, considerând că arăta aproape demodată. Îi imită expresia, cu tot cu buzele strânse, iar el îi rânji.

— Hoață!

Câteva minute mai târziu, ieșiră din padoc și plecară prin spatele casei peste câmp, în loc să prefere aleea și drumul de după aceasta, cum ar fi trebuit să aleagă dacă ar fi mers cu trăsura. Nu avea să mai plouă, cel puțin pentru o vreme. Norii se

împrăștiaseră și cerul se lumina din ce în ce mai mult.

— Mergem undeva anume? întrebă el.

— La Land's End, răspunse ea. Oh, fii pe pace, nu galopăm prin toată partea de sud a Angliei și în jos prin Devon și Cornwall. Land's End e numele pe care mi-a sugerat cineva să i-l dau unei cocioabe pe care am cumpărat-o acum câțiva ani și pe care am transformat-o într-o locuință destul de bună, cu grădini suficient de formale cât să liniștească toți susținătorii dominanței artei asupra naturii. Prima sugestie fusese Life's End, dar cum nu s-a votat, am insistat ca primii care s-au mutat acolo să o boteze. Le-a plăcut totuși Land's End, când cel care venise cu ideea a explicat că dincolo de pământ era pacea eternă a adâncurilor infinite, deși recunosc că n-am privit vreodată marea cu acești ochi – nu știu să înot. Eu nu aveam drept de vot, așa că Land's End a rămas.

— Este cumva o casă pentru persoane vârstnice? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

Continuară să călărească în tăcere pentru o vreme.

— Pentru asta ți-ai vândut bijuteriile? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Îți sunt dragi bătrânii?

Ea zâmbi.

— Da. Am iubit nespus un gentleman bătrân, odată. Dar el a avut tot ce-i trebuia pentru un trai tihnit către sfârșitul vieții. Sunt mii care nu au așa ceva.

— Ești o impostoare, ducesă, spuse el.

— Bineînțeles că nu sunt, răspunse ea tăios. Ce însemnau toate acele bijuterii pentru mine, în afara faptului că-mi aminteau cât de iubită am fost zece ani de zile? Am destule ca să-mi amintesc mai mult decât suficient. Nu că aș avea nevoie de altceva în afară de propriile mele amintiri.

Intrau în câmp deschis și putea zări o fâșie plată de pământ la care abia aștepta să ajungă ori de câte ori călărea către Land's End.

El o privea, dar ea nu-i întoarse privirea. Nu era o plângăcioasă. Îi iubea pe toți acei oameni. În ultimul an venise aici la fiecare câteva zile, înainte să plece la Londra după Paște, iar durerea din suflet i se mai alinase astfel. Venise și cu cinci zile în urmă aici. Pentru că își dorise, pentru că avusese nevoie, nu pentru că aștepta aplauze sau adulație. Dumnezeule, doar ideea o

exaspera!

— Pe partea asta de traseu e groaznic dacă mergem la pas și minunat dacă mergem în galop, spuse ea. Vezi pinul acela înalt din depărtare? Arătă cu cravașa.

— Cel cu vârful strâmb?

— Da. Ne întrecem până acolo, spuse ea, și porni înainte să-și termine vorba.

Poate ar fi avut o șansă dacă ar fi încălecat pe Jet, chiar și așa stingherită de șaua ei femeiască. Dar firește, o avea pe Clover de data asta, căreia îi plăcea un galop respectabil, dar n-avea pic de competitivitate în ea. Fură înfrânte fără drept de apel.

Constantine îi rânji în timp ce se apropia de el.

— Să-ți fie învățătură de minte, ducesă, pentru când mai ai de gând să mă provoci la vreo întrecere, îi spuse el. Nici măcar nu ne-am gândit la un premiu pentru cursă, că ai și zbughit-o, încercând să capeți un avantaj necinstit, luându-ne prin surprindere. Prin urmare, conform legilor internaționale, am voie să-mi aleg singur premiul.

— Există așa ceva, legi internaționale? întrebă ea, râzând. Și ce premiu ai alege, dacă ai avea într-adevăr legea de partea ta?

— Stai așa cât mă gândesc eu la asta, răspunse el.

Și se apropie călare de ea, până când genunchiul lui o apăsă ușor în coapsă, apoi se înclină spre ea și o sărută. Jet sforăi și se dădu într-o parte.

Probabil fusese cea mai fugară sărutare a lor de până acum. Dar era aceea care o încredința pe Hannah de ceva ce știuse deja de o bucată de vreme, deși evitase să recunoască.

Era îndrăgostită.

Ceea ce era foarte neglijent și riscant din partea ei. Și dacă nu-i trecea până la final de sezon, putea să-i provoace și ceva durere.

Dar nu reușea să-i pară pe cât de rău ar fi trebuit. Se simțea de parcă s-ar fi debarasat de unsprezece ani din viața ei și era din nou tânără, fericită și îndrăgostită. Doar că de această dată nu mai era îndrăgostită de iubire în sine, ci de un bărbat adevărat, pe care-l plăcea și pe care își putea permite să-l iubească. Dacă își permitea să se implice complet și să-și deschidă sufletul în calea iubirii.

Dar n-avea să fie atât de naivă. Însă ah, ce minunat era să aibă un amant și să fie îndrăgostită o întreagă primăvară! Îi

venea să sară din spatele lui Clover și să danseze pe pajiște, pe sub pini, cu chipul și brațele ridicate spre soare.

Ce minunat era să fie iarăși tânără!

— Ai putea să zâmbești măcar, spuse el. Cred că-i cel mai jalnic premiu pe care l-a primit vreodată un câștigător de curse de cai, ducesă. Înainte de finalul zilei, am să-ți cer un sărut mai mulțumitor de-atât.

Ea îl pironi cu cea mai rece uitătură pe care o putea arbora pe chip.

— Trebuie să mă prinzi mai întâi, domnule Huxtable, îi spuse ea. Dar iată, se zărește Land's End.

Arătă în direcția din fața lor, și porniră împreună, unul lângă celălalt, de data aceasta la pas. Locul se zărea printr-o spărtură în perdeaua copacilor. Era un conac mare, care nu se remarca prin nimic deosebit vizual, dar care îi era, din multe puncte de vedere, la fel de drag ca domeniul de la Copeland.

— Cum ai finanțat moșia de la Ainsley? îl întrebă ea.

— Nu-s sărac, răspunse el, ridicând din umeri. Mi s-a lăsat o moștenire bună.

— Dar nu suficient de bună, pot pune pariu, insistă ea. Știu cam cât ar putea să coste să finanțezi un astfel de proiect. Te-a ajutat fratele tău? Ai spus că a lui a fost ideea.

O vreme, crezu că n-o să-i răspundă. Se mohorâse iar la chip, și părea îngândurat. Însă îl auzi apoi râzând încetișor.

— Știi ce-i amuzant? Am făcut exact cum ai procedat tu, ducesă. Doar că tu ai făcut-o cu binecuvântarea și în deplina cunoștință a lui Dunbarton, chiar dacă o fi bombănit. Noi nu l-am întrebat pe tutorele lui Jon, care în mod sigur nu și-ar fi dat nici o binecuvântare pentru așa ceva. Înainte să moară, era unchiul nostru, iar apoi a urmat Elliott, care avea un simț și mai sever al datoriei și un ochi și mai ager.

— Spui „noi", dar a cui a fost ideea, a lui Jonathan sau a ta, să-i vindeți lucrurile de valoare?

El se întoarse și-o fixă din priviri.

— Bijuteriile familiei Huxtable nu erau ale mele, ducesă. Nu le puteam vinde, nu puteam nici măcar să sugerez așa ceva. Erau ale lui Jon și chiar dacă nu eram eu tutorele său oficial, simțeam că am o mare responsabilitate față de el. Nu era prost în nici un caz, dar uneori vedea altfel lucrurile. Când a aflat adevărul despre tatăl... Ah, fir-ar! Dar cred că ai ghicit. Când a

aflat adevărul despre cineva pe care-l iubise cât trăise și-l jelise după ce se stinsese, și-a pierdut toată veselia și n-a mai vrut zile în șir să doarmă sau să mănânce. Niciodată nu-l mai văzusem așa. Și nu voia să-mi vorbească despre durerea lui. Mă punea doar să jur întruna că nu voi spune nimănui. Nimeni nu trebuia să știe adevărul despre tatăl nostru. Și totuși, nu putea fi ignorată suferința pe care o pricinuise. Iar Jon era perfect conștient că era conte de Merton și că era datoria lui să repare lucrurile. N-am putut să-l fac să se răzgândească, deși m-am simțit și eu la fel de neputincios ani de zile.

— Mi-aș dori să-l fi cunoscut și eu, șopti Hannah. Pe Jonathan.

— Și apoi, într-o dimineață, continuă Constantine, a dat buzna în dormitorul meu și m-a zgâlțâit să mă trezesc – de-a binelea. Era foarte surescitat, chicotea de entuziasm. Îi venise o idee măreață. Și nu urma să se potolească până când nu avea să și-o vadă realizată. M-a ales pe mine să-i îndeplinesc planul. N-avea rost să mă cert cu Jon când se hotăra să facă ceva important pentru el, ducesă, și asta era mai important decât orice altceva din viața sa. Era încăpățânat ca un...

— Catâr? completă ea. Se întâmplă să-i fi semănat fratelui său mai mare?

— De zece ori mai rău, răspunse el. L-aș fi putut opri doar dacă îi spuneam pe ascuns unchiului ce are de gând să facă. Dar, vezi tu, și eu îmi doream ce-și dorea Jon, și eram prea slab să fac ceea ce, fără îndoială, ar fi fost lucrul corect. Ceea ce abia descoperise Jon mă frământa pe mine de ani buni. Toată viața mea am știut, se pare. Mi-am văzut mama măcinată de nefericire și de pierderea repetată a copiilor și mi-am văzut tatăl destrăbălându-se și umblând după fuste. Nu era un om bun, ducesă. Și îl ura pe Jon, pe care-l făcea imbecil, uneori chiar în față. Te rog să mă ierți. N-ar trebui să-mi vorbesc de rău părinții. Oricum, nici una dintre bijuteriile pe care le-am vândut pentru Jon nu făceau parte din bunurile pentru moștenire. Dar câteva dintre ele fuseseră în familia noastră generații întregi și toate aveau acte de proveniență și erau foarte scumpe. Corect ar fi fost ca Jon să nu poată dispune de ele, fără permisiunea clară a tutorelui său legal. Și chiar dacă ar fi trăit până la vârsta majoratului, cred că l-ar fi declarat incapabil de a lua decizii de unul singur.

— Deci fura din propriul avut atunci? întrebă ea.

— Știa foarte bine ce face; nu era prost. Uneori cred că era de fapt singurul cu adevărat înțelept dintre noi toți. Ce contează mai mult? Nestematele acelea, încuiate într-un cufăr în Warren Hall, sau oamenii de la Ainsley?

— Nu-i așa că n-ai putea ghici răspunsul meu? glumi ea, râzând.

Se apropiau de Land's End. Mai aveau de traversat doar o pajiște și apoi ajungeau pe peluza largă de pe latura casei.

— N-ai mai spus nimănui asta? îl întrebă ea. Nimănui altcuiva în afară de mine?

— Nu, răspunse el. Nici măcar regelui.

— Deci toți cred că ești un răufăcător, care și-a prădat fratele neajutorat, ca să-ți cumperi o casă în Gloucestershire, unde să te lăfăi în lux.

El ridică din umeri.

— Cred că Elliott și-a ținut gura la fel ca mine și poate să-i fi spus doar Vanessei. Altfel nu cred că ar mai vorbi cu mine Stephen sau surorile lui, nu?

— Și nici n-ar încerca să te protejeze de influența mea, căzu ea de acord.

El o privi zâmbind, apoi descălecă să deschidă porțile care despărțeau pajiștea de parc. Își conduseră caii înăuntru, iar el închise porțile după ei.

— Poate ar trebui să-i spui contelui de Merton ce mi-ai spus mie, sugeră ea. Mie mi se pare un om bun la suflet și onorabil.

El ridică ironic o sprânceană și-i aruncă o privire.

— Crezi că m-ar ierta? întrebă el.

— Cred că te-ar asigura că nu e nevoie să fii iertat. Oricum, pe Jonathan ar trebui să-l ierte, nu-i așa?

El dădu pinteni calului și porni înaintea ei, până când trebui să zorească să-l ajungă din urmă.

— De asta ți-era teamă? întrebă ea. Că n-o să-l poată ierta nimeni pe fratele tău? Poate ar trebui să ai mai multă încredere în ei.

El se răsuci iar s-o privească, cu chipul împietrit și ochii foarte negri.

— Ai mai spus cuiva despre asta? întrebă el, arătând spre casă. În afară de mine?

— Nu, răspunse ea.

— De ce nu? De ce nu ți-ai invitat toți musafirii aici, în după-amiaza asta?

— Am o reputație de protejat, Constantine, răspunse ea.

— Exact. Ca și mine. Diavolul și ducesa. Ne merităm unul pe celălalt.

În ochii lumii? Sau... cu adevărat? Dar nu dădu glas întrebărilor.

— Dacă n-am fi atât de aproape de casă, aș putea să încep să-ți înșir toate motivele pentru care ar trebui să te întorci acasă, ducesă. În Markle.

Ea se aplecă să-i mângâie greabănul lui Clover, în timp ce se opriseră la grajduri, iar un rândaș ieșise să-i ajute.

— Așa e, răspunse ea.

capitolul 16

În următoarea oră și jumătate, Constantine o privi pe Hannah și încercă să facă legătura între ce vedea acum și ducesa de Dunbarton pe care o știuse dintotdeauna, pe care o întâlnise în Hyde Park spre începutul primăverii, la balul Merriwether, la concertul de la Heaton, la serata Fonteyn. Era confuz realizând că nu poate. Parcă nu vedea aceeași persoană.

Nu era doar faptul că purta un costum de călărie albastru decolorat, aproape uzat. Sau că avea părul prins simplu, ba chiar ușor ciufulit după ce-și scosese pălăria în casă. Și nici măcar că purta un șorț mare alb, care fusese agățat de ușă în biroul directorial. Chiar nu era legat de felul în care arăta la exterior.

Ci avea legătură cu feminitatea ei interioară, cu o femeie pe care el nu o văzuse deloc până să devină amanți, și chiar și așa, zărise doar frânturi din ea. Iar aici, această femeie i se înfățișa în toată splendoarea, ca un fluture eliberat din cocon, bătând din aripi, minunată, vie, strălucind de fericire și emanând această fericire pretutindeni în jurul său.

Era pur și simplu năucit.

Și mai era și alarmant de îndrăgostit.

Frumusețea, energia și veselia ei nu erau concentrate asupra lui, deși de câte ori îl privea îi surâdea și-l includea astfel în aura șarmului ei captivant.

Îi făcu cunoștință cu directoarea, doamna Broome, o femeie de vârstă mijlocie, cu o înfățișare plăcută și un ton blând al vocii, și începură să viziteze așezământul. Dar apucară doar să facă vreo câțiva pași. Un domn în vârstă, care ședea în salon, o prinse pe ducesă de braț – îi spunea, ca toți ceilalți, „domnișoara Hannah“ – și începu să-i povestească pe îndelete ce năzdrăvănii mai făcuseră nepoții lui. Doamna Broome îl conduse înainte pe Constantine, lăsându-i în urmă pe cei doi, și-i explică faptul că

nepoții erau rodul imaginației bătrânului, dar îi făcea plăcere să poată împărtăși cuiva poveștile sale. Iar apoi, două doamne în vârstă care stăteau una lângă alta pe holul larg al etajului, după ce făcură cunoștință cu domnul Huxtable, doriră să știe dacă venise cu domnișoara Hannah, pentru că auziseră că era aici. Când el admise că da, vrură să afle dacă are s-o ia de soție. Amândouă hotărâră că ar fi meritat pe cineva așa tânăr și chipeș ca el, iar apoi chicotiră înveselite când el le făcu șăgalnic cu ochiul, răspunzând că ar trebui s-o întrebe pe ea. Între timp, doamna Broome fusese chemată în legătură cu o urgență.

Constantine își continuă singur plimbarea, mai mult pe la parter, unde se părea că majoritatea camerelor erau folosite la comun de rezidenți, deși doamna Broome explicase că aveau cu toții camere proprii, unde se bucurau de intimitate și nu putea intra nimeni fără să bată la ușă și să i se permită. Era una dintre principalele reguli de aici.

— Este o casă, adăugase ea. Nu o instituție, domnule Huxtable. Avem foarte puține reguli, și toate trebuie să fie sugerate și votate de către cei care locuiesc aici. Poate că sună ca o rețetă pentru dezastru, și chiar și eu m-am îndoit puțin când Excelența Sa a insistat în favoarea ideii, trebuie să mărturisesc, dar, dintr-un motiv sau altul, merge de minune. Presupun că oamenii preferă să se supună unor reguli pe care le-au făcut ei, nu unora impuse de o autoritate exterioară.

El se opri de câteva ori să discute cu câțiva bătrâni, în timp ce se învârtea în jurul câtorva îngrijitori.

Când coborî, Hannah încă îl mai asculta pe domnul cu nepoți imaginari. Îl ținea de mână și-l privea cu ochii strălucitori, acordându-i atenția sa completă. Când o zări din nou, se afla în sera plină de plante, hrănind răbdătoare o bătrână care privea în gol, și de data aceasta era cea care vorbea și zâmbea, de parcă femeia ar fi putut să o înțeleagă și să-i răspundă. Și mai știi, poate chiar putea. Ceva mai târziu, Constantine o văzu pe Hannah pe terasa de lângă seră, susținând un domn în vârstă, slab, în timp ce se plimbau. Îl privea și râdea în hohote. El se opri din mers ca s-o privească și izbucni și el în râs.

Cu cât înainta omul în vârstă, medită Constantine, cu atât mai ușor era să crezi că fiecare viață își urmează firul, că totul se întâmplă dintr-un motiv anume. Poate nu chiar destinul – conceptul de soartă îl anihila pe cel de liber arbitru și transforma

viața în ceva lipsit de sens. Dar părea să existe un fel de forță invizibilă care atrăgea fiecare persoană către lecția pe care trebuia să și-o însușească, către împlinirea necesară. Și poate către fericirea deplină. Uneori, privind în urmă, necazurile unei vieți erau de fapt cele mai mari binecuvântări.

La nouăsprezece ani, Hannah își văzuse inima frântă cu cruzime. Își pierduse deodată și omul pe care-l iubea, viitorul pe care-l plănuise alături de acesta și încrederea în unica soră. Și tatăl ei o dezamăgise, chiar dacă fusese pus într-o postură incomodă. Iar apoi se măritase cu cineva atât de bătrân încât ar fi putut să-i fie bunic, care trăise zece ani de zile, pe tot parcursul tinereții ei.

Dar în tot acest timp, nu doar dobândise cunoștințe despre cum să se păzească de cei care s-ar fi folosit de frumusețea ei sau ar fi urât-o pentru asta fără s-o fi văzut vreodată, despre cum să-și controleze singură viața în loc să fie la cheremul altora care apoi s-o învinuiască pentru frumusețea și vulnerabilitatea ei. Dar descoperise și ceva ce era poate adevăratul său scop în viață: o dragoste profundă față de cei mai slabi ca ea, în special față de persoanele vârstnice. Iar această descoperire descătușase acea parte a ei care poate că ar fi rămas mereu ascunsă sub frumusețe și sub efectele acesteia, dacă s-ar fi măritat cu Young. Constantine ar fi putut băga mâna-n foc că era o fățetă a ei mult mai caldă și mai plină de emoție decât persoana care fusese atunci când se logodise cu Sir Colin Young.

Ultimii unsprezece ani ai vieții ei se scurseseră pe un făgaș prestabilit, pe care probabil nu l-ar fi putut bănui în urmă cu doisprezece ani. Acei ani nu fuseseră o pauză, o tinerețe irosită, ci o parte integrantă a dezvoltării ei, o tinerețe petrecută cu folos.

Nu fusese o coincidență faptul că tocmai la acea nuntă descoperise adevărul despre logodnicul și sora ei. Sau că Dunbarton participase și se refugiase chiar în acea cameră, unde ea se confesase tatălui ei. Fusese o piesă cosmică de teatru în plină desfășurare. Doar că regizorul le pusese la dispoziție doar scena, nu și scenariul.

Firește, se temea chiar și acum; se ascundea în continuare în spatele măștii ducesei de Dunbarton. Dar chiar și asta făcea parte din plan. Era încă fragilă. Ca un om prins într-un incendiu, care se agață de grinda ultimului etaj, se temea să sară către siguranța păturii care o aștepta jos. Mai avea nevoie de timp, să

poată face lucrurile după cum își dorea și când avea să fie gata.

Dar cine era el s-o judece?

Și de altfel, ar fi fost mare păcat să dispară cu totul ducesa de Dunbarton. Era o creatură magnifică, fascinantă.

Tocmai intra în casă, cu bătrânul, și zâmbi afectuos când îl zări pe Constantine.

— Vreți să rămâneți în seră să vă bucurați de soare, domnule Ward? întrebă ea.

— Mă duc la mine în cameră să mă odihnesc o vreme, răspunse Ward. M-ai sleit de puteri, domnișoară Hannah. Am să dorm și-am să te visez, și am să mă visez și pe mine tânăr din nou, ca domnul acesta.

— Ați făcut cunoștință cu domnul Huxtable? întrebă ea. M-a însoțit astăzi aici; este prietenul meu.

Constantine își înclină capul.

— Domnule, doriți să vă ajut să urcați în cameră?

— Pot să ajung și singur acolo, tinere, răspunse Ward, dacă-mi dai bastonul acela rezemat de scaun. Îți mulțumesc pentru bunătate, dar îmi place să mă descurc singur cât timp mai pot. Aș fi putut ieși la plimbare singur, sprijinit în baston, dar cum era să ratez ocazia de a mă plimba la braț cu o lady? Mai ales că toată viața mea am fost doar un biet muncitor la docuri.

Chicoti, iar Constantine îi surâse.

În timp ce bătrânul se îndepărta încet, ducesa spuse:

— Este timpul să plecăm. Sper că nu te-ai plictisit prea tare.

— Nu, deloc, o asigură Constantine.

Zece minute mai târziu erau din nou călare, înapoi spre Copeland. Nu vorbiră deloc până când ajunseră pe pajiștea din spatele peluzei, iar el închise poarta în urma lor și merseră până la jumătatea pajiștii.

— Ducesă, cred că acela este un loc plin de oameni fericiți, îi spuse el.

Ea se întoarse să-i surâdă.

— Doamna Broome este directoarea perfectă, spuse ea. Și are un personal excelent.

Și ea era fericită cât timp se afla acolo, se gândi el. Căsătoria ei cu bătrânul duce îi călăuzise pașii aici. Firul vieții.

Iar firul vieții lui Jon îi îndrumase pașii către Ainsley, deși nu trăise suficient cât să-și vadă visul.

Și pașii lui? Oare se născuse cu două zile prea devreme,

înainte de nunta părinților lui, ca să fie rod ilegitim și să nu poată moșteni titlul? Oare și-ar fi găsit un rost mai bun în viață dacă ar fi fost conte de Merton? Oare acum era mai bine, mai fericit decât ar fi putut fi?

Era o perspectivă năucitoare asupra lucrurilor.

Poate circumstanțele nașterii sale nu-i știrbiseră totuși șansele la o viață mai bună. Poate că aventura sa secretă în implicarea în visul lui Jon era de fapt ceva ce îi fusese menit. Poate că Ainsley îi făcuse și lui la fel de mult bine pe cât făcuse oamenilor care trecuseră prin el.

— Te-ai posomorât, observă ea.

— Chiar deloc, o asigură el. Este doar aspectul meu mediteraneean.

— Splendid, desigur, spuse ea, recăpătându-și tonalitatea ducală. Fără asemenea aspect, nici unui alt bărbat nu i-ar sta atât de bine să fie posomorât.

El râse.

Continuară să meargă în tăcere până când se apropiară de Copeland.

— Te duc înapoi pe altă cale, îi spuse ea. Vreau să-ți arăt ceva.

— O altă cauză nobilă? întrebă el.

— Nu, deloc, chiar din contra, răspunse ea. E ceva strict pentru plăcerea proprie.

Și în loc să călărească spre parc și de-a lungul lui, pe cea mai scurtă cale către casă, ocoli pe marginea acestuia, până când, după estimările lui Constantine, se îndepărtară mult de casă. Își opri calul.

— De-aici încolo e mai bine să mergem pe jos și să ducem caii de căpăstru, spuse ea.

Și sări jos din șa, înainte ca el să apuce să descalece și s-o ajute să coboare. Mângâie calul pe bot, strânse frâiele într-o mână și o luă înainte printre copaci. Constantine o urmă și, în scurt timp, avu impresia că s-au afundat în sălbăticie, departe de civilizație.

Într-un final, Hannah se opri și își ridică fața spre ramurile înalte de deasupra lor. Trecuseră mai bine de cinci minute de când nu scoseseră nici un cuvânt.

— Ascultă și spune-mi ce auzi, îi zise ea.

— Tăcere? sugeră el, după câteva clipe.

— Ah, nu, răspunse ea. Aproape niciodată nu există tăcere adevărată, Constantine, și dacă ar fi, n-ar fi bine-venită pentru majoritatea oamenilor. Ar fi puțin cam înfricoșătoare, cred, ca bezna cea mai adâncă. Ar fi un hău lipsit de materie. Ascultă din nou.

Și de data aceasta, el auzi tot felul de sunete – respirația cailor, ciripitul păsărilor, zumzetul insectelor, foșnetul frunzelor în adierea vântului, mugetul îndepărtat al unei vaci și alte sunete ale naturii. După ceva timp, ea îi spuse în șoaptă:

— Acesta e sunetul păcii.

— Cred că ai dreptate, căzu el de acord.

— Dacă ar fi să proiectez o așa-zisă plimbare prin natură, în mod sigur ar trebui să treacă pe aici. Zona ar fi perfectă pentru un astfel de proiect. Aici ar fi bănci și butaforii, plante colorate și luminișuri, și Dumnezeu mai știe ce altceva. Ar fi ușor de ajuns aici și ar fi o priveliște minunat de pitorească. Dar n-ar mai fi pace. Nu ca acum. Suntem parte din acest întreg chiar acum, Constantine. Nu suntem o specie dominantă. Nu putem controla tot. Controlez destule alte lucruri în viața mea. Aici vin însă ca să-mi găsesc liniștea.

El legă frâiele calului său de o ramură mai joasă, apoi îi luă și ei frâiele din mână și i le legă în același loc. O luă de braț, sprijinind-o de trunchiul unui copac, și își înclină trupul înspre al ei. Îi cuprinse chipul în palme și o sărută.

Naiba s-o ia de treabă, se îndrăgostise de ea.

Crezuse că va fi în siguranță cu ea, mai sigur decât cu oricare altă amantă pe care o avusese. O crezuse superficială și vanitoasă. Nu se așteptase la nimic altceva în afară de pură poftă trupească.

Ce-i drept, pofta era acolo. Îi cuprinsese întreg trupul. Dar ea nu era deloc o alegere sigură. Pentru că simțea mai mult decât poftă pentru ea. Se temea să recunoască față de sine că simțea mult mai mult.

Ea îi răspunse la sărutare, cu brațele încolăcite în jurul gâtului său, și curând o desprinsese de lângă trunchiul copacului, ținând-o în brațe, iar sărutările le deveniră lacome și fierbinți. El aruncă o privire pe jos și observă că nu era deloc un teren potrivit pentru așa ceva. Îi cuprinse fundul cu mâinile și o apăsă, lipind-o de mădularul lui. Ea oftă, cu gura lipită încă de-a lui, și-și trase capul pe spate.

— Constantine, spuse ea, n-am să-mi dezonorez oaspeții făcând dragoste cu tine pe pământurile moșiei Copeland.

— Să facem dragoste? întrebă el, uitându-se sugestiv în jos. Unde, pe asemenea saltea? Nici eu nu cred. Doar îmi luam ce-mi rămăsese din premiul pe care l-am câștigat mai devreme. Și trebuie să admit, a fost un premiu foarte generos. Putem face întreceri călare în orice zi a săptămânii dorești, ducesă.

— Data viitoare călăresc eu pe Jet și tu pe Clover, spuse ea. Și atunci o să vezi cine câștigă.

— Nici într-un milion de ani, răspunse el. Și dacă ar fi să te las să câștigi, ce premiu ai vrea?

Pe chipul ei înflori un zâmbet leneș.

— Să mă lași tu pe mine să câștig? Ducesa arogantă reapăruse dintr-odată. Să-mi permiți tu mie, Constantine?

— Uită că am spus așa ceva, spuse el. Ce premiu ți-ai dori?

— Te-aș pune să dai un anunț în toate ziarele londoneze, răspunse ea, și să informezi lumea bună că ai fost învins într-o cursă de ducesa de Dunbarton și că nu i-ai îngăduit să câștige.

— Vrei să râdă toți de mine? întrebă el.

— Orice bărbat care se teme să fie întrecut vreodată de o femeie nu merită s-o aibă. Nici măcar ca amant.

— A gătit cumva bucătarul tău plăcinte cu modestie astăzi, poate? întrebă el. Dacă da, am să mănânc una întreagă când ajungem acasă. M-ai iertat?

Ea râse, își strânse brațele în jurul gâtului său și-l sărută din nou.

— Mă bucur că suntem aici, spuse ea. Din ce în ce mai mult, descopăr că sunt mai fericită la țară decât la Londra. Mi-au plăcut nespus de mult ultimele zile. Dar ție?

— Păi, răspunse el, din păcate sunt lipsite de sex, ducesă. Dar sunt plăcute, oricum.

O cuprinse de talie, o ridică și-o învârti de câteva ori, apoi o puse jos la loc și-i surâse, privind-o în ochi.

Erau niște zile fără sex, așa era, dar de ce se simțea atât de exuberant, atunci, atât de fericit?

Se priveau în tăcere și, dintr-odată, aerul din jurul lor păru să pulseze de povara vorbelor nespuse. Vorbe pe care se temea să le rostească, din frica de a nu descoperi în decursul serii că s-a pripit. Vorbe pe care le-ar fi putut spune ea, dar nu le rostea. Oare-și imaginase că avea să-i spună ceva? Oare era mai mult

decât simpla euforie a faptului de a fi îndrăgostit?

Nu știa. Nu fusese îndrăgostit niciodată.

În mod sigur nu experimentase niciodată cealaltă stare, acea iubire care trecea de simpla euforie. Cea eternă.

Dar oare cum ar fi putut cineva ști?

Și astfel, vorbele rămaseră nerostite. Cel puțin din partea lui. Și poate și dintr-a ei.

Își luară caii și își găsiră calea înapoi prin pădure, ieșind în câmp deschis pe un mal al lacului. Merseră unul lângă celălalt, deși poate le-ar fi fost mai ușor să meargă unul după altul. Se țineau de mână, cu degetele împletite.

Momentul era mai intim decât o îmbrățișare.

Hannah nu organizase nimic special pentru seară. Se gândise că musafirii ar aprecia câteva ceasuri de liniște, în care să facă orice doreau. Însă Marianne Astley sugerase să joace șarade, imediat ce domnii se alăturaseră doamnelor în salon după cină, și toată lumea fusese încântată de idee.

O ținură așa câteva ore bune, până când unii începură să se retragă, declarând că se mulțumesc să privească doar.

Hannah se trezi luată deoparte de Lady Merton.

— Ies să iau puțin aer, pe terasă, dacă se poate, spuse aceasta, arătându-i ferestrele deschise. Vreți să veniți cu mine?

Hannah se uită în jur. Cel puțin pentru o vreme, nimeni nu părea să aibă nevoie de ea. Barbara, îmbujorată și vioaie, mima o frază pentru echipa ei, iar aceștia strigau răspunsuri care stârneau hohote de râs și câteva urale din partea echipei adverse.

— E cald aici, spuse Hannah.

Aerul era răcoros, dar nu într-atât de neplăcut pe pielea dezgolită a brațelor încât să le alunge înăuntru în căutarea unui șal.

Lady Merton își petrecu un braț pe sub al ei și se plimbară pe terasă, puțin spre peluză, unde lumina din salon bătea suficient cât să mai poată vedea pe unde calcă.

— Domnișoara Leavensworth e încântătoare, spuse Lady Merton. Ne spunea mai devreme că sunteți prietene dintotdeauna.

— Da, răspunse Hannah. Sunt foarte norocoasă s-o am.

— Dar locuiește atât de departe de dumneavoastră, în majoritatea timpului, adăugă Lady Merton. Păcat. Am o prietenă

dragă, care mi-a fost odinioară guvernantă și apoi doamnă de companie. Dar mi-a fost întotdeauna prietenă, cineva în care mă puteam încrede complet, cu orice. S-a căsătorit anul trecut, chiar înainte să ne căsătorim eu și Stephen. Spre bucuria mea, are o căsnicie fericită și locuiește în Londra alături de soțul ei, domnul Golding. Dar chiar și așa, mi-e dor de ea. Prietenii apropiați trebuie să rămână aproape.

— Iar eu sunt teribil de recunoscătoare celor care au inventat hârtia, cerneala și tocul de scris – și scrisul în sine, răspunse Hannah.

— Așa este, aprobă Lady Merton. Dar dacă n-aș fi avut-o alături pe Alice aproape în fiecare clipă a zilei primăvara trecută, m-aș fi simțit teribil de singură. Eram văduvă, toată lumea credea că am avut ceva de-a face cu moartea soțului meu, fusesem lăsată de izbeliște de familia soțului meu și pentru o vreme chiar și de către propriul frate.

Deci nu erau doar bârfe, realiză Hannah.

— Chiar și cu Alice alături, sufeream deseori de singurătate, spuse contesa. Până l-am cunoscut pe Stephen și am fost adoptată de familia acestuia. Nu m-au primit cu ușurință, îți poți imagina. Dar surorile lui sunt niște doamne extraordinare. Au crescut în condiții modeste, aproape în sărăcie, și par mult mai capabile să înțeleagă esența unei probleme decât mulți alți membri ai lumii bune. Și mult mai înzestrate cu compasiune, înțelegere și prietenie adevărată.

— Sunteți foarte norocoasă, într-adevăr, Lady Merton, spuse Hannah.

— Dacă dorești, poți să-mi spui Cassandra, spuse contesa.

— Cassandra, repetă Hannah. E un nume foarte frumos. Eu sunt Hannah.

Se opriseră din plimbare și priveau luna, care răsărise de după un nor. Tocmai trecuse de lună plină și părea asimetrică.

— Hannah, spuse Cassandra, noi am făcut o greșeală.

— Noi? întrebă Hannah.

— Stephen și surorile lui nici n-au știut de existența lui Constantine, până să vină să-l cunoască la Warren Hall. L-au iubit din prima clipă și le-a părut, firește, teribil de rău pentru el, pentru că-și pierduse ultimul frate în viață. Au înțeles cât de dificil trebuia să fie pentru el să-și vadă casa preluată de ei și pe Stephen luându-i titlul care până atunci aparținuse fratelui său. Și

mai era și povestea aceea cu faptul că se născuse câteva zile mai devreme și nu putuse să-l moștenească el însuși. Constantine e un om foarte discret și secretos, și între el și Elliott, și mai nou și Vanessa, domnește o supărare de o vreme foarte îndelungată, dar restul sunt foarte atașați de el și își doresc, mai presus de toate, să-l vadă fericit.

— Nu intenționez să mă căsătoresc cu el, spuse Hannah, continuând să privească luna. Și nici să-i frâng inima. Avem o aventură împreună, Cassandra, cum sunt sigură că știți deja cu toții, dar nu suntem implicați sentimental.

Nu era prea sigură de adevărul celor spuse, dar probabil era adevărul din perspectiva lui, și doar atât conta pentru familia sa. Deși în după-amiaza aceasta...

— Dar tocmai asta e și problema, oftă Cassandra. Eram îngrijorați, Hannah. Chiar dacă Constantine a trecut de treizeci de ani și este perfect capabil să-și poarte singur de grijă, tu ești diferită de celelalte femei. Ne-am gândit că poate îl vei juca pe degete, te vei juca cu sentimentele lui, îl vei umili, poate chiar îl vei răni. Nu ne-am gândit că trebuie să-l protejăm de tine – ar fi fost absurd –, dar am considerat că e de datoria noastră să ne arătăm dezaprobarea, când era posibil.

— Așa că mi-ați refuzat invitația, spuse Hannah. Era dreptul vostru. Nu trebuie să acceptați invitațiile care nu vă sunt pe plac. Eu cel puțin nu fac asta. Ducele m-a învățat să mă impun astfel, să nu îndur nemeritat plictiseala sau să tolerez toți nerozii doar din obligație, când de fapt n-am nici o obligație față de nimeni. Nu trebuie să-mi explicați de ce m-ați refuzat sau de ce v-ați răzgândit.

— Hannah, îi spuse Cassandra, eu am fost judecată teribil de nedrept când am ajuns în Londra anul trecut, și am fost ostracizată. Nu cunosc sentiment mai neplăcut, oricât mi-aș fi spus că nu-mi pasă. Tu nu ești ostracizată din rândul societății, chiar din contră. Însă ești judecată pe nedrept.

Hannah o conduse pe Lady Merton către o bancă de sub un stejar din apropiere.

— Poate că eu am ales să fiu judecată greșit, spuse ea. Am un oarecare confort în a ști că până și cea mai publică situație îmi oferă totuși un grad de intimitate, că mă pot ascunde în văzul tuturor.

Se așezară, iar Cassandra râse încetișor.

— Când am sosit anul trecut în Londra, rămăsesem fără avere, pe lângă toate celelalte, și mai aveam și alte persoane dragi mie de întreținut, nu doar pe mine. Am decis că singurul mod de a reuși este să-mi găsesc un protector bogat. Așa că am mers la un bal cu gândul să-l seduc pe Stephen, care mie mi se părea frumos ca un înger. Am făcut greșeala să cred că îngerii trebuie să fie și naivi și slabi, dar asta-i altă poveste. Îmi amintesc cum stăteam în sala aceea de bal, cu nimeni prin preajmă, toată lumea fiind șocată că venisem neinvitată, și dorindu-mi să mă fac ghem și să dispar. Dar am realizat că de fapt nu mă știe nimeni cu adevărat, că eu, cea adevărată, sunt ascunsă în siguranță după imaginea acelei ucigașe cu toporul și cu plete de foc pe care credeau cu toții că o știu.

— Dar contele de Merton a dansat cu tine, observă Hannah.

— Și aceea este altă poveste, adăugă Cassandra. Dintre toți oamenii, ar fi trebuit să realizez când te-am văzut la începutul primăverii că în fața ochilor mei nu era adevărata ducesă de Dunbarton.

— Oh, răspunse Hannah, ba aceea este cât se poate de reală. Eu sunt ducesa de Dunbarton. M-am căsătorit cu ducele la nouăsprezece ani, și chiar dacă toți cred că m-a luat pentru tinerețea și frumusețea mea, iar eu l-am acceptat pentru titlul și bogăția lui, oricum ar fi, i-am fost soție. Iar acum îi sunt văduvă. M-a învățat cum să fiu ducesă, cum să țin capul sus, cum să-mi controlez singură viața și să nu mă las niciodată exploatată, pentru frumusețea mea sau oricare alte însușiri. Cassandra, mă bucur că am devenit persoana care sunt acum. Mă simt bine în pielea ducesei de Dunbarton.

— Nu m-am exprimat bine, spuse Cassandra. Am vrut să spun că n-ar fi trebuit să cred că doar privindu-te te pot vedea cu adevărat în întregime. Nici acum nu pot să pretind că te cunosc. Dar Margaret ne-a povestit câtă bunătate i-ai arătat bunicului lui Duncan când ai vizitat-o la Claverbrook House și cum l-ai sărutat pe obraz la plecare. Și cum ai ajuns să ne inviți copiii la această petrecere, chiar dacă te refuzaserăm cu toții. Iar în ultimele două zile, am văzut o altă față a ta, pe care nimeni nu o zărește când ești la Londra. Ești o ființă afectuoasă, generoasă, veselă, Hannah, și voiam să știi că te-am judecat greșit. Cu toții vrem să știi asta.

— Pe tine te-au desemnat să-mi spui asta, deci? întrebă

Hannah, neștiind cum să se simtă – amuzată sau oarecum jignită.

— Nu, nu, deloc, o asigură Cassandra. Dar cât timp ai fost plecată undeva cu Constantine în după-amiaza asta, iar copiii dormeau sau se jucau în altă parte, am discutat pe îndelete despre asta, da. Și am căzut de acord că ar trebui să găsim o cale să-ți comunicăm cât de rău ne pare că te-am respins fără să știm mare lucru despre tine.

— Nu-mi erați datori cu nimic, spuse Hannah.

— Nu, desigur, aprobă Cassandra. Dar vrem toți să-ți oferim prietenia noastră, dacă mai vrei să o accepți după asemenea debut cam ezitant.

— Cu condiția să nu-l rănesc pe Constantine? întrebă Hannah.

— N-are nimic de-a face cu asta, răspunse Cassandra. Se poate păzi și singur foarte bine. Iar acum știm că nu ești genul de persoană care să-l atragă și apoi să-l umilească intenționat. Dacă pune capăt aventurii la final de sezon, sau dacă-i pui tu capăt, sau amândoi cădeți de acord s-o faceți, asta e treaba voastră. Dar Hannah, mi-aș dori să fim prietene, și Margaret, și Katherine ar dori același lucru. Dacă are vreo importanță pentru tine, Vanessa ne-a spus săptămâna trecută că dintotdeauna i-a plăcut de tine și te-a admirat, și că ai fi chiar prea bună pentru Constantine, râse ea încetișor.

Chiar așa, ranchiuna aceea stupidă trebuia să înceteze, se gândi Hannah. Desigur, ducele de Moreland greșise să-l judece așa pripit, acuzându-și vărul și cel mai bun prieten de asemenea fărădelegi atroce. Dar și Constantine greșise la fel de mult, alegând să țină supărarea atât de mult încât nici măcar nu încercase să explice cât de greșit fusese judecat.

Greșit judecat. Iar se împiedicau de problema asta.

Tocmai i se oferise prietenia a trei doamne pe care le-ar fi plăcut chiar foarte mult dacă ar fi avut ocazia să și le apropie. Ba chiar patru doamne. Se pare că ducesa de Moreland o plăcea și o admira. Și, cel puțin în aparență, era o prietenie oferită necondiționat.

— Am fost descoperite, glumi Cassandra, iar Hannah ridică privirea și îi zări pe contele de Merton și pe Constantine traversând peluza către ele. Ia uite-i; îngerul și demonul. Așa mi s-au părut când i-am văzut pentru prima oară când am dat ochii cu ei în Hyde Park, într-o după-amiază a anului trecut. Iar

Stephen chiar e un înger.

Hannah simți cum îi saltă inima, chiar dacă abia îl văzuse pe Constantine în urmă cu vreun sfert de ceas, în salon. Starea asta de castitate părea să-i încerce puternic emoțiile. Nu doar pentru că-și dorea foarte mult să facă dragoste cu el, deși așa era, dar abstinența o făcea să-și abată gândul la relația lor. Și nu-i plăcea încotro o duceau gândurile.

Măcar ea se gândise, dar... Dar oare ce fusese el gata să-i spună în pădure, în după-amiaza aceea, când alesese totuși să nu-i spună nimic? Păruse să fie pe cale să vorbească.

Și ea, de asemenea.

La urma urmelor, se pare că avea să sufere cumplit de pe urma acestei aventuri. N-ar fi trebuit niciodată să creadă că se poate juca cu focul fără să se ardă.

Dar poate era o șansă să nu fie rănită. Poate...

— Am venit să ne felicitați pentru victorie, spuse contele, când se apropiară. N-ați vrut să rămâneți să fiți martore la ea.

— Firește, cealaltă echipă ne-a acuzat că am câștigat doar pentru că o aveam pe domnișoara Leavensworth de partea noastră. Dar mie mi se pare că strugurii-s cam acri pe partea lor de vie.

— Partea aceea, adică echipa mea? spuse Cassandra. Nu-mi vine în minte nici unul dintre ei care să fie capabil de așa ceva, Constantine. Și orice echipă care o are pe domnișoara Leavensworth capătă un avantaj necinstit.

— Ah, iată-te, Cass, spuse contele. Ești subiectivă. Mai bine schimbăm subiectul, înainte să ne certăm de-a binelea.

Își propti un picior de bancă, lângă soția sa, și se sprijini cu brațul de el. Constantine se rezemă de trunchiul copacului de lângă Hannah, cu brațele încrucișate pe piept.

— E minunat de liniște aici, spuse contele după câteva clipe.

— Nu chiar, răspunse Constantine. Dacă asculți cu atenție, Stephen, poți să auzi vântul șuierând printre frunzele copacilor, cântecul unei privighetori, râsetele care se aud din salon și alte sunete, și toate se împletesc într-o stare de bine. Hannah m-a învățat asta în după-amiaza asta, când ne plimbam prin pădure.

Și ascultară cu toții.

Cu excepția lui Hannah.

Constantine tocmai îi spusese pe nume. Pentru prima dată.

Și acum făcea parte dintr-un grup relaxat, bucurându-se de căldura și de acceptarea acestora. Nu mai era în centrul atenției, ca de obicei. Făcea parte din grup acum. Dacă ar fi fost să renunțe la ultimele rămășițe din armura ei, ar fi putut crede că face parte dintr-un grup alcătuit din două cupluri.

Își strânse mâinile în poala rochiei. Nu, n-avea să renunțe la armura ei. Durerea pe care o presimțea ar fi fost insuportabilă. Celălalt cuplu era căsătorit. Aveau un bebeluș care dormea acum în camera copiilor. Când această petrecere avea să ia sfârșit, ei urmau să se întoarcă la Londra împreună. Și, la sfârșitul primăverii, aveau să meargă acasă împreună. Chiar și noaptea aceea aveau să și-o petreacă îmbrățișați.

După câteva minute, contele spuse, surprins:

— Ai perfectă dreptate, Con.

Constantine își așeză blând mâna pe umărul lui Hannah.

Ei îi veni să plângă.

Sau să sară în picioare și să danseze sub clar de lună.

capitolul 17

A doua zi de dimineață toată lumea era entuziasmată, cu gândul la petrecerea pentru copii de după-amiază, chiar și invitații care nu aveau copii. După micul dejun, câțiva bărbați, cu domnul Park în frunte, plecară să marcheze un teren pentru crichet, în apropierea lacului.

Julianna Bentley și Marianne Astley plecaseră cu Katherine, care părea ușor cam palidă, să caute un teren plat pe care să poată să organizeze diverse întreceri. Barbara Leavensworth prezida un comitet autoproclamat al căutătorilor de comori. Lawrence Astley și Sir Bradley Bentley se oferiseră să testeze ambarcațiunea, care fusese reparată și pictată anul trecut, dar niciodată lansată la apă până acum. Jasper, lordul Montford, duse copiii mai mărișori să călărească, ca să nu mai stea în calea tuturor. Câteva mame, alături de Stephen și de domnul Finch, rămaseră în camera copiilor, să-i distreze pe cei mai mici.

După prânz, erau așteptați să sosească din vecini douăzeci și doi de copii. Și părinții lor fuseseră invitați la un picnic pe iarbă, lângă lac.

Hannah era în bucătărie, sfătuindu-se cu bucătăreasa, ceea ce după părerea lui Constantine nu era necesar. Dar era mai entuziasmată decât oricine altcineva. Strălucise de fericire la micul dejun. Era îmbujorată și ochii îi sclipeau.

El avusese de gând să meargă cu Bentley și Astley să se uite la barcă, dar fusese întârziat de primirea unei scrisori de la Harvey Wexford, din Ainsley. Fusese trimisă din Londra. Poate ar fi lăsat-o pe mai târziu, dar faptul că deja primise un raport de la el cu câteva zile mai devreme îl făcuse curios, deci rămase pe terasă s-o citească.

Hannah dădu peste el când trecu prin salon și ieși pe ușă afară, cu gândul să vadă ce fac ceilalți care se duseseră la lac.

Constantine îi zâmbi, împăturind scrisoarea.

— Bucătăreasa are totul sub control? întrebă el.

— Desigur, răspunse ea. I-a făcut plăcere să mă aibă ca musafir, dându-mi de înțeles că totul e în regulă atâta timp cât nu mă amestec în treburile ei și nu o încurc.

Râse și-l privi, iar apoi își întoarse privirea către forfota din casă. Aruncă o privire spre scrisoarea lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, zâmbi el din nou.

Ea se așeză lângă el.

— Constantine, ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui.

— Chiar trebuie, ducesă? întrebă el, mijindu-și ochii.

Ea rămase în așteptare.

— Nu putem avea o relație așa, spuse ea până la urmă.

— Avem o relație? întrebă el. Te culci cu mine, ducesă. Savurăm împreună plăceri trupești. Mă îndoiesc că așa ceva poate fi numit relație.

Ea îl privi fix pentru o clipă.

— M-am culcat cu tine, spuse ea într-un sfârșit. Am savurat. E la timpul trecut, Constantine.

Se ridică și plecă înspre lac, fără să îi mai arunce vreo vorbă sau să privească înapoi.

Avea în sânge asta, nu? Nevoia aceasta adâncă de a se proteja, retrăgându-se în sine. Se știuse dintotdeauna nepotrivit. Părăsise pântecul mamei sale cu două zile înainte ca tatăl său să poată cumpăra o dispensă specială și s-o ia de nevastă. Și maică-sa i se plânsese, probabil crezându-l prea mic să poată înțelege, că sarcinile din fiecare an, și toate dățile în care lepădase prunci sau îi născuse morți n-ar mai fi fost necesare doar dacă ar fi așteptat să se nască la momentul potrivit. Tatăl lui i se plânsese, chiar și când el era suficient de mare să înțeleagă, că eșecurile soției sale n-ar fi fost atât de obositoare dacă *el* ar fi așteptat câteva zile ca să se nască în legitimitatea căsătoriei lor. Până și sănătatea lui de fier era necuviincioasă. Era o acuzație implicită care plana asupra eforturilor părinților săi de a obține încă un fiu sănătos, dar legitim, moștenitor.

Și Jon, pe care Constantine îl urâse pentru că el s-ar fi descurcat mult mai bine dacă ar fi moștenit el titlul la moartea tatălui lor. Și dragostea chinuitoare pe care i-o purtase lui Jon. Vinovăția de a fi simțit ură când el voise doar să-l iubească. Când

tot ce fusese Jon vreodată fusese doar iubire.

Și apoi nevoia de a ține ferit de ochii celorlalți marele plan al lui Jon, pentru Ainsley, efortul de a se asigura că nimeni și nimic nu-i va sta în cale, doar pentru că în ochii lumii era un biet nevolnic. Și refuzul de a-l face părtaș la secret măcar pe Elliott, pentru că știa că acesta, luat pe nepregătite de repeziciunea cu care se trezise înzestrat cu titlu și responsabilități, ar fi ales cu siguranță să-l apere pe Jon de el însuși.

Și trădarea dureroasă a lui Elliott, felul în care îl biciuise cu acuzații, în loc să fi pus pur și simplu întrebări.

Oare dacă l-ar fi întrebat, i-ar fi răspuns Constantine cu sinceritate, totuși? Probabil că nu. Elliott ar fi considerat că este de datoria lui să mențină averea familiei intactă. Doar asta face un tutore responsabil. Nu era lipsit de inimă, doar că după moartea tatălui, sufletul trecuse pe planul doi și datoria pe primul plan. Cel puțin în acele timpuri. Păruse să-și regăsească inima când se căsătorise cu Vanessa, dar răul fusese deja făcut. Jon murise, și o prietenie de-o viață fusese sfărâmată.

Așa că această tendință de a se ascunde în sine devenise o a doua natură pentru Constantine. iar acum fusese crud cu cineva care nu-i merita cruzimea.

Dumnezeule mare, cât de mult o iubea!

Și frumos i-o mai arătase. Oare răceala și cruzimea făceau și ele parte din natura lui? Oare îi semăna într-atât tatălui său?

Se ridică să plece după ea. Dar nu observase că ea revenise deja. Stătea chiar în fața lui.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu e doar sex, spuse ea. Nu ne oferim doar reciproc plăcere. Fie că recunoști, fie că nu, e mai mult decât atât. N-am să numesc asta în vreun fel. Nu sunt sigură că pot. Dar e mai mult de-atât, Constantine, și nu suport să fiu exclusă când suferi cel mai mult. Tu îmi știi suferințele mele. Sau poate dacă nu am spus vreodată lucrurilor pe nume, le precizez acum. Am crescut urându-mi frumusețea, pentru că mă îndepărta de oamenii pe care-mi doream să-i iubesc pur și simplu. Sora mea era geloasă pe mine, deși am încercat în van să nu-i dau motive, și în final m-a rănit teribil, poate pentru că și eu o rănisem pe ea. Poate că dintotdeauna îl iubise pe Colin. Sau poate l-a iubit doar pentru că îl iubeam eu, și a vrut să mi-l ia. Tata a fost prins la mijloc și n-a știut cum să se descurce după moartea mamei, și a sfârșit prin a

mă dezamăgi groaznic, luându-i partea lui Dawn când ar fi trebuit să-i fie foarte evident că ea greșise, iar eu eram atât de îndurerată. Dar să zicem că nici unul dintre ei nu era cu adevărat rău la suflet, nici măcar Colin, că se simțiseră cu toții justificați în acțiunile și vorbele lor. Cine știe? Dar ar fi trebuit să se gândească că am și eu o inimă, că și eu puteam să sufăr la fel de mult ca și cea mai urâtă fată din lume, că frumusețea nu poate oferi scut în calea durerii și a pierderii. Îi mulțumesc lui Dumnezeu – și nu-i iau numele în deșert – pentru Barbara, care m-a cunoscut cu adevărat și m-a iubit dintotdeauna, și pentru duce, care a văzut dincolo de cum arătam și a zărit acea copilă îndurerată, înspăimântată, care i-a deranjat liniștea cu plânsetele ei deznădăjduite și lipsite de demnitate.

— Ducesă, spuse el.

— M-a învățat cum să oblojesc și să întăresc acea ființă rănită dinlăuntrul meu, continuă ea, încât să redevină puternică. M-a ajutat să mă iubesc din nou, fără vanitate, dar acceptând cine eram în spatele aparențele care-i atrăseseră pe atâția alții în mod superficial. M-a învățat că pot să iubesc din nou – și l-am iubit, și că pot avea încredere în dragoste – și m-am încrezut în iubirea lui. M-a lăsat încă oarecum fragilă, dar gata să-mi iau zborul. Asta a fost durerea mea, Constantine, și încă mai este. Încă mai ascund un strop de nesiguranță în spatele armurii invulnerabile a ducesei de Dunbarton.

El înghiți în sec.

— Visul lui Jon capătă proporții de coșmar, spuse el. Ridică spre ea scrisoarea pe care încă o ținea în mână. Jess Barnes, unul dintre muncitorii cu handicap mintal de la Ainsley, a lăsat deschisă ușa de la poiata de găini. O vulpe a intrat și a măcelărit cam o duzină de păsări. Vechilul meu spune că nu l-a certat prea tare – Jess încearcă din greu să fie pe plac și e unul dintre cei mai harnici muncitori de la fermă. Dar Wexford i-a spus că am să fiu dezamăgit de el. Așa că noaptea următoare, Jess s-a strecurat și a șterpelit paisprezece pui din cotețul vecinului nostru. Iar acum tânjește în închisoare, chiar dacă puii au fost dați înapoi și Jess și-a cerut iertare plângând. Vecinului aceluia nu i-a plăcut nici de mine, nici proiectul meu încă de la început. Nu pierde nici o șansă să se plângă de noi. Iar acum are toate dovezile de care avea nevoie să demonstreze că e un proiect nesăbuit, sortit eșecului.

Ea îi luă scrisoarea din mână și o puse pe masă, apoi îi

cuprinse mâinile într-ale ei. Constantine nici nu-și dăduse seama cât de reci îi erau, până să simtă căldura mâinilor ei.

— Ce se va întâmpla cu bietul băiat? întrebă ea.

— Bietul băiat are de fapt vreo patruzeci de ani, spuse el. Se va descurca Wexford cu el cumva. E clar că singurul motiv pentru care a furat Jess a fost să-și îndrepte greșeala și să mă bucure pe mine. Iar Kincaid a primit o compensație foarte generoasă, deși nu pot să-i port pică pentru că s-a supărat. Întotdeauna vecinii mei au fost îngroziți de lipsa lor de siguranță, să se știe gard în gard cu atâția ciudați. Pur și simplu detest să mi-l imaginezi pe bietul Jess în închisoare, probabil nici nu înțelege prea bine de ce e acolo. După ce ne întoarcem la Londra săptămâna viitoare, ar trebui să dau o fugă până la Ainsley.

— Vrei să mergi astăzi? îl întrebă ea.

El o privi în ochi.

— Cei de aici ar pune prea multe întrebări. Iar eu vreau să-mi petrec restul zilei aici, cu tine, chiar dacă insiști că trebuie să ne abținem de la... plăceri, explică el, rânjind.

Ea nu zâmbi.

— Mulțumesc, Constantine, spuse ea. Mulțumesc că mi-ai spus.

Și Doamne sfinte, pe toți dracii, dar simți că i se umezesc ochii. Își retrase repede mâinile și se întoarse să ia scrisoarea lui Wexford. Spera că ea nu văzuse lacrimile din ochii lui. Poftim, asta pățea dacă se relaxa puțin și avea încredere în ea.

N-ar fi trebuit s-o necăjească cu problemele lui. Doar avea o petrecere de organizat.

— Te iubesc, spuse ea.

El se întoarse brusc, fără să mai țină cont de lacrimi, și o privi uimit.

— Așa este, spuse ea blând. Nu trebuie să te simți amenințat de asta. Dragostea nu încătușează. Pur și simplu așa este.

Iar apoi se întoarse și plecă din nou, traversând peluza. De data asta, nu se mai întoarse.

Fir-ar a dracului de treabă!

De prost ce era, se simțea înspăimântat. N-ar fi fost fascinată lumea bună să audă că diavolul împieliță era speriat de dragoste? Deși probabil din punct de vedere teologic avea sens, se gândi el, amuzat.

„Te iubesc, Con. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva din toată lumea asta. Te voi iubi astăzi și în vecii vecilor, amin.“

Așa-i spusese Jon, în noaptea în care împlinise șaisprezece ani.

Iar în dimineața următoare, murise.

Te iubesc, tocmai îi spusese Hannah.

Închise ochii. Să dea Dumnezeu să-l fi scos Wexford pe Jess din închisoare. Și aceasta fu prima sa rugăciune după mulți, mulți ani.

Petrecerea pentru copii fusese lungă, haotică și înfiorător de zgomotoasă. Toți copiii se distraseră de minune, poate cu excepția bebelușului Cassandrei și a unui altuia, care dormiseră amândoi pe tot parcursul evenimentului, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic special.

Adulții păreau deja destul de hărtăniți când vecinii își adunară în final pruncii și îi mânară spre casele lor, iar musafirii rămași adunară resturile și jucăriile și își târșâiră pașii spre casă, împreună cu copiii rămași.

— Se cunoaște când o petrecere pentru copii a fost reușită, spuse doamna Finch, când oamenii sunt atât de epuizați după ce s-a terminat încât până și mersul solicită un efort conștient. Excelență, ne-ați oferit una dintre cele mai reușite petreceri.

Cu toții râseră aprobator și destul de osteniți.

Hannah era veselă și mândră de propriile eforturi, când se îmbrăcă pentru cină, un ceas mai târziu. Toată după-amiaza se implicase în jocul copiilor, în loc să stea deoparte și să joace rolul gazdei grațioase dar distante, ca în trecut. Participase chiar la o cursă în trei picioare cu o fetiță de zece ani, care țipase asurzitor pe parcursul întregului traseu, lăsând-o pe Hannah aproape surdă de-o ureche și cu vânătăi prin cine știe ce locuri, de la numeroasele lor căzături.

Era fericită.

Îi spusese lui Constantine că-l iubește și nu-i părea rău. Chiar îl iubea, și asta trebuia spus. Nu se aștepta la nimic în schimb, cel puțin așa prefera să se amăgească. Dar erau prea multe lucruri în viață care rămâneau nespuse și care contau enorm.

Îi spusese că-l iubește.

Abia dacă schimbaseră câteva vorbe pentru restul după-amiezii. Nu se evitaseră în mod voit, doar că fuseseră amândoi prinși în jocurile celor mici și discuțiile cu vecinii și abia dacă li se intersectaseră pașii.

Firește, nici nu căutase cu tot dinadinsul să dea nas în nas cu el. Adevărul e că se simțea puțin rușinată. Știa că el n-ar râde de ea pentru că-i făcuse acea mărturisire, dar...

Dar dacă ar fi râs?

N-avea de gând să se lasă pradă gândurilor negre. Mai rămăsese o singură seară din toată petrecerea, și, deși fără îndoială toți aveau să fie obosiți, era sigură că vom fi bucuroși să se poată relaxa în salon cu toții. Abia aștepta să se odihnească și ea alături de ei.

Și era sigură că avea prietene care aveau să-i rămână apropiate și după ce vor fi revenit la Londra. Nu doar pe Barbara. Se simțise înconjurată de relații de prietenie zilele astea, din partea Cassandrei și a celor două cumnate ale ei, chiar și din partea soților Finch. Atât Lady Montford, cât și contesa de Sheringford găsiseră o clipă să-i roage să le spună pe numele de botez, Katherine și Margaret.

Ah, de și-ar fi găsit curajul să fie ea însăși și în rolul ducesei de Dunbarton, la Londra.

Viața era complicată. Și incitantă. Și nesigură. Și...

Și în mod clar, merita trăită.

— E foarte bine, Adèle, spuse ea, întorcându-și capul într-o parte, să-și vadă coafura.

Era buclată și aranjată frumos, fără să fie prea elaborată.

Purta o rochie trandafirie. Nu avusese de gând să poarte bijuterii, dar decolteul adânc era prea dezgolit fără nimic altceva. Un singur pandantiv de diamant – unul autentic – îi atârna de un lănțișor de argint. Iar la mâna sa stângă purta unul dintre cele mai dragi inele, cadoul ei de nuntă, lângă verighetă.

— Mulțumesc, poți pleca, spuse ea și se privi în oglindă o vreme, după ce camerista ei plecase.

Încercă iar, cum mai făcea din când în când, să se vadă prin ochii celorlalți. Firește, la Londra se asigura că era percepută într-un anume fel. Dar aici? Simțise cum e înconjurată de prietenie în ultimele zile. Și în afara faptului că era gazda, simțise că nimeni nu o consideră mai specială sau mai presus de oricare alta dintre celelalte doamne.

Oare era din cauza îmbrăcămintei? Nu purtase deloc alb. Sau poate părul? Era coafată mai elegant în seara aceasta, dar chiar și acum nu era la fel de aranjată ca atunci când era în Londra. Sau poate faptul că nu prea purtase bijuterii?

Sau altceva? Oare musafirii ei văzuseră în ultimele zile ce vedea și ea acum? Pe adevărata Hannah?

Oare era în stare, în absența aparențelor, să inspire dragoste, sau măcar simpatie și respect?

La urma urmelor, nu era singura femeie frumoasă de pe fața pământului. Și nici măcar de aici. Cassandra și cumnatele ei erau uimitor de frumoase. Doamna Finch era drăguță. Și Marianne Astley și Julianna Bentley erau simpatice. Barbara era adorabilă.

Hannah oftă, ridicându-se. Se bucura atât de mult că găzduise acest sejur. Se bucurase de aceste zile mai mult decât de orice altceva, de foarte mult timp. Și mai avea această seară la dispoziție. Mâine avea să revină în Londra. Ea și Constantine aveau să-și poată petrece noaptea împreună. În afara cazului în care avea să considere necesar să dea o fugă la Ainsley Park și să se asigure că rândașul lui fusese scos din belele.

Spera, de dragul lor, că situația se va rezolva de la sine în curând.

— Mâine-noapte, spuse el, uitându-se la cerul înstelat. Îți trimit trăsura la unsprezece. Să fii la mine acasă până la și un sfert, să nu întârzii nici măcar o secundă. Și să fii la mine în pat la și douăzeci. Dar nu cu chef de somn. Pregătește-te pentru o orgie de neuitat.

Ea râse încetișor, cu capul sprijinit de brațul lui.

Erau întinși pe malul lacului. Toată lumea se simțea plăcut obosită, după petrecerea copiilor și după picnic, și erau mulțumiți să poată rămâne în salon după cină, făcând conversație sau ascultând pe cine se ambiționa să cânte la pian sau cu vocea. Patru oaspeți jucau cărți. Când Constantine o invită să iasă cu el pe afară, ducesa nu păru să aibă nici o reținere în a-l urma. Unii dintre verii săi chiar le surâseră cu indulgență.

Pe parcursul zilei, observase că verișoarele lui și Cassandra chiar îi spuneau lui Hannah pe nume.

— N-am să protestez, răspunse ea. Dar dacă tot te-ai lăudat așa, trebuie să te ridici la înălțimea așteptărilor, Constantine. Insist.

— Mâine-dimineață plec la Ainsley, spuse el. Trebuie să merg. Probabil că s-au aranjat deja treburile, dar trebuie să merg chiar eu și să dreg lucrurile cu Kincaid și ceilalți vecini. Și să-i mulțumesc lui Wexford că a rezolvat problema în locul meu. Și să-l asigur pe Jess că nu m-a dezamăgit deloc. S-ar putea să nu ne vedem o săptămână și mai bine.

— Îmi va fi greu, dar cred că voi supraviețui, să știi. Și cred că și tu. Trebuie să te duci.

Dintr-odată, sfârșitul sezonului nu i se mai păru atât de îndepărtat. Dacă n-ar fi avut aventura cu ducesa, probabil că nu s-ar mai fi obosit deloc să revină la Londra anul acesta. Dar nu se putea gândi s-o încheie cu ea încă. Și poate că...

Ah, se va gândi altă dată la asta.

În dimineața aceea îi spusese că-l iubește. Ce voise să spună cu asta? Dar nu era o întrebare pe care să îndrăznească s-o rostească, deși ardea să afle răspunsul.

— Dar între timp...

Își trase brațul de sub capul ei, se propti în cot și o privi.

— Până mâine-noapte mai e foarte mult.

Se aplecă și o sărută, explorând-o lent, mai întâi cu buzele, apoi adânc, cu limba.

— Așa-i, căzu ea de acord cu un oftat, când el își ridică din nou capul.

El își frecă ușor nasul de al ei.

— Ducesă, am să-ți respect dorințele, chiar dacă oaspeții tăi probabil și-au făcut deja o idee despre ce facem noi doi pe-aici pe-afară. Lasă-mă să te iubesc fără să te fac să-ți încalci jurămintele.

— Cum? întrebă ea, mângâindu-i cu degetul arătător nasul ușor strâmb.

— Fără penetrare, spuse el, promit.

— Și așa voi rămâne respectabilă, spuse ea. Orice în afară de penetrare, iar musafirii noștri cred tot ce poate fi mai rău. E fix povestea vieții mele.

El se ridică în genunchi și o încălecă. Îi trase rochia jos de pe umeri, până sub piept, și-i mângâie sânii, jucându-se cu ei, îi frecă sfârcurile între degete, le supse unul câte unul și o sărută din nou, cu degetele pierzându-se prin buclele ei și limba împletindu-i-se cu a ei, atrăgând și atras în sărutările pătimașe.

Mâinile ei îl apăsau pe spate, pe sub cămașă, în pantaloni.

Era atât de fierbinte, iar el pulsa de dorință.

Poate totuși nu fusese o idee chiar atât de bună.

Și ce naiba ar mai fi contat dacă totuși intra în ea și împlinea actul? Doar era ceva ce-și doreau amândoi și de care fuseseră amândoi privați pentru mult prea multe zile și nopți.

Se așeză lângă ea, cu gura încă încleștată într-a ei, și-i strecură o mână pe sub fuste, urcând peste netezimea ciorapilor ei de mătase, mângâind carnea fierbinte a coapselor și mai sus...

— Nu.

Uimitor, dar vocea era a lui.

Își scoase mâna, îi așeză fusta la loc și săltă capul.

— Du-te naibii, Constantine, îl șocă ea aproape. Și mulțumesc.

Își încolăci brațele de gâtul lui și-l trase înapoi spre ea. Îl sărută încet, afectuos. El îi putea simți inima bătând cu putere în piept, căldura emanată de trupul ei excitat, efortul pe care-l făcea ea să readucă îmbrățișarea în limitele decenței.

— Mulțumesc, spuse ea iar, câteva minute mai târziu, strângându-l în brațe. Mulțumesc, Constantine. Nu cred că aș fi rezistat. Ești minunat. Nu m-am înșelat în privința ta.

Atunci oare ar fi putut...?

Se bucura că nu dăduse curs dorinței, totuși. Dar la naiba, merita un soi de medalie de onoare.

Probabil absolut fiecare dintre cei aflați acum în salon credeau că se bucura acum de farmecele ei.

Avea un simț straniu și înduioșător al onoarei.

Se întoarseră spre casă plimbându-se la braț, agale, iar el își aminti din nou de cuvintele pe care ea le rostise de dimineață, fără să le mai repete de atunci. Oare pentru că el nu i le spusese la rândul lui? Putea să le rostească? Dorea?

Erau cele mai periculoase cuvinte din întregul vocabular când se alăturau. Erau atât de irevocabile. Trebuia să le spună și el la un moment dat.

Poate mâine-noapte. Sau când avea să revină de la Ainsley. Sau niciodată.

Ce laș!

Sau poate ce înțelept.

— Trebuie să urc în camera mea, înainte să cobor în salon și să cer ceaiul, spuse ea. Probabil sunt plină de iarbă și frunze din cap până-n picioare. Părul meu parcă-i cuib de ciori. Probabil

arăt de parcă m-aș fi tăvălit.

— Aș vrea eu, spuse el, cu un oftat.

Ea râse.

— Mâine-noapte, și nu uita de orgia promisă.

El o însoți până în camera ei de la etaj, apoi merse într-a lui să se pieptene și să se asigure că nu arăta de parcă s-ar fi dat de-a dura într-o căpiță de fân.

*

Hannah își scutură rochia, o aranjă la piept, se spălă pe mâini și își repară coafura pe cât de bine putea fără să-l despletească, apoi privi suspicios în oglinda de pe măsuța ei de toaletă. Îi ardeau atât de tare obrajii? Și îi străluceau atât de puternic ochii pe cât i se părea?

Rușinos, dar și-ar fi dorit ca el să nu-și țină cuvântul când fuseseră afară. S-ar fi putut astfel bucura de toată plăcerea, fără să-și asume vreo parte din vină. Ba chiar l-ar fi putut și certa apoi.

Dar chiar era rușinos să gândească astfel. Se bucura foarte, foarte mult că el se ținuse de promisiune.

Oh, ce mult îl iubea!

Se grăbi să deschidă ușa. Cineva ciocăni și o deschise înaintea ei.

Ce bărbat nerăbdător mai era!

Zâmbi, înainte să apuce să observe două lucruri. Constantine era alb ca varul. Și se schimbase în cele câteva minute de când se despărțiseră. Era îmbrăcat în haine de călătorie, într-o mantie lungă și cu cizme înalte. În mână ținea un joben.

— Ducesă, trebuie să te rog ceva, spuse el intrând și închizând ușa în urma lui. N-am venit cu trăsura mea aici, ci cu a lui Stephen și a Cassandrei. Te implor, împrumută-mi un cal, dacă se poate, pe Jet, să pot să mă întorc la Londra. De-acolo îmi iau trăsura și plec la drum.

— Unde, în Gloucestershire? întrebă ea. Acum? Deja?

Prostesc, dar singurul lucru care-i veni în minte fu că poate el nu-și dorea nici o orgie, la urma urmei.

— Am mai găsit o scrisoare în cameră, spuse el. Îl vor spânzura.

— Cum?! exclamă ea.

— Pentru furt, să-l dea drept pildă altora care ar vrea să

fure, spuse el. Trebuie să plec.

— Ce-ai să faci? îl întrebă ea.

— Am să-l salvez, răspunse el. Să bag mințile cuiva în cap. Doamne, Dumnezeule, Hannah, nu știu ce-am să fac. Trebuie să plec. Pot să-l iau pe Jet?

Avea ochii negri de furie și sălbatici, și își trecea cu nervozitate degetele prin păr.

— Vin cu tine, spuse ea.

— În nici un caz, răspunse el. Îmi dai un cal?

— Îți dau trăsura, spuse ea și deschise ușa, pornind grăbită înaintea lui. Am să poruncesc să o scoată. Ia trăsura mea și mergi direct la Ainsley Park. Vei salva cel puțin jumătate de zi.

Merse chiar ea la grajduri, de parcă prezența ei l-ar fi putut ajuta să pornească mai repede. Caii și trăsura fură pregătiți foarte repede, deși li se păru agonizant de încet lui Hannah și lui Constantine, care se plimba de colo, colo ca un leu în cușcă.

Îi luă iar mâinile într-ale ei, când văzu că erau aproape gata cu trăsura, iar vizitiul se grăbea, îmbrăcat în livrea.

Dar nu-i venea în minte nimic oportun de spus. Ce se putea spune în asemenea circumstanțe?

Drum bun? Sper să ajungi la timp? La timp pentru ce Sper că-i poți convinge să nu-l spânzure pe bietul Jess. Deși probabil nu vei reuși.

Îi trase mâinile spre chipul ei și își adăposti obrajii în căușul lor. Îi sărută palmele, una câte una. Simțea un nod dureros în gât, dar nu avea de gând să plângă.

Se uită înspre el. O privea, lipsit de expresie. Poate nici n-o vedea.

— Te iubesc, îi șopti ea.

El își ațintì privirea pe ea.

— Hannah, spuse el.

Numele ei, din nou. Aproape ca o declarație de dragoste. Nu că s-ar fi gândit conștient la asemenea trivialități acum.

Constantine se răsuci, urcă în trăsură și trase portiera. Atelajul plecă la drum în câteva clipe.

Hannah ridică mâna de rămas-bun, dar el nu se uită în afară.

N-avea să ajute cu nimic prezența lui la Ainsley, se gândi Hannah, cu inima îndurerată, privind cum dispare trăsura în

zare, pe aleea dreaptă.

Sărmanul acela avea să fie spânzurat pentru furt. Iar Constantine n-avea să-și ierte vreodată că-l luase să trăiască la Ainsley, dar nu reușise să-l păstreze ferit din calea răului. Probabil n-avea să-și revină vreodată din asta, deși chiar nu era vina lui.

Trebuia să existe o cale de a-l salva pe Jess Barnes. Luase paisprezece pui din cotețul vecinului, dar apoi îi adusese înapoi și se scuzase. Vechilul lui Constantine plătise contravaloarea puilor, chiar dacă fuseseră deja dați înapoi. Și cu toate astea, un om era pe cale să-și piardă viața, ca să servească drept pildă altora.

Uneori, sistemul judiciar era capabil de asemenea nebunii înfiorătoare și stupide.

Își aminti de o zicală veche: „Cum atârni în știreang pentru o oaie, așa atârni și pentru un miel“. Sau pentru amândouă, sau pentru câțiva pui.

Trebuia să existe cineva care să poată ajuta. Cineva influent. În ciuda nobleței sale, Constantine era un doar un om de rând. Trebuia să fie...

Se uită înspre casă, apoi se grăbi spre ea, ridicându-și fustele, aproape alergând. În timp ce alerga sus pe scări pe sub porticul cu coloane și pe ușile din față, se gândi că ar fi fost mai rapid dacă ocolea casa pe o latură și intra prin terasă în salon.

Dumnezeule, trebuia să fie foarte târziu. Probabil toți aveau să se întrebe unde este, unde-i ceaiul. Erau cu toții foarte obosiți.

Toți oaspeții erau încă în salon, observă ea când dădu buzna în urma unui valet care se grăbise să-i deschidă ușa. Se întoarseră cu toții spre ea, privind-o întrebător. Realiză prea târziu că probabil era roșie ca para focului și răvășită – din nou. Câțiva dintre cei care ședeau se ridicară în picioare. Barbara se grăbi spre ea.

— Hannah, ce s-a întâmplat? întrebă ea. Am auzit o trăsură.

Îi luă mâinile lui Hannah, iar ea i le ținu strâns. Întâlni privirea contelui de Merton.

— Lord Merton, spuse ea. Aș vrea să discutăm între patru ochi, vă rog, vă rog. Și, vă rog, grăbiți-vă.

Din fericire, era un scaun chiar în spatele ei. Căzu pe el, și mâinile îi alunecară dintr-ale Barbarei. Tremura fără să se poată

controla. Dinții îi clănțăneau. Gândurile îi făceau capul să vuiască. Realiză cu oarecare dezamăgire că se prăbușea vizibil.

Contele de Merton îngenunche în fața ei și-i luă mâinile într-ale sale.

— Excelență, spuneți-mi, ce este? S-a întâmplat ceva cu Con? Un accident, poate?

— A... a... plecat, spuse ea. Închise ochii pentru o secundă, impunându-și să-și revină în fire. Îmi pare foarte rău că n-ați fost serviți cu ceai încă. Babs, te rog, ceri tu să ne aducă tăvile? Dar pot să vă vorbesc puțin afară, Lord Merton? Îi strânse mâinile contelui.

Nimeni nu se clinti.

— Hannah, spuse Barbara, spune-ne ce s-a întâmplat. Suntem îngrijorați cu toții. Te-ai certat cu domnul Huxtable? Dar nu, e mai mult de-atât.

Mâinile contelui erau încă ferme și calde. Hannah îl privi în ochii săi albaștri.

— Cum vă pot fi de folos? o întrebă el.

Nu știa. Nici unul nu știa. Of, Constantine, ce prostesc să fie atât de secretos toți anii aceștia.

Nu era secretul ei, să-l poată divulga.

Dar vremea secretelor trecuse.

— S-a dus la Ainsley Park, la moșia sa din Gloucestershire, spuse ea. E un adăpost pentru multe femei cu copii din flori, oameni cu handicap și infractori care au revenit pe calea cea bună și alții respinși de societate. Unul dintre cei săraci cu duhul – cred că se aseamănă puțin fratelui lui Constantine – a scăpat vulpea la pui, și a încercat să acopere paguba, ca să nu se supere Constantine pe el, luând puii unui vecin ca să-i înlocuiască pe cei pierduți. A adus înapoi puii și s-a scuzat, iar vechilul a și plătit puii, dar chiar și așa, l-au condamnat pe bietul Jess la spânzurătoare.

Se opri să tragă aer în piept. Nu apucase, în decursul explicației sale.

Se auziră și alte exclamații de rumoare în cameră. Câteva doamne își strânseră mâinile la gură și închiseră ochii. Hannah nu era conștientă de prea multe însă, cu excepția privirii atente a contelui de Merton.

— Deci asta făcea Constantine în Gloucestershire, constată Lady Sheringford pe un ton scăzut.

Hannah se înclină mai aproape de conte.

— A luat trăsura mea, spuse ea. Se gândește că-l poate salva pe bietul om, dar nu cred să poată. Îmi permiteți să iau trăsura dumneavoastră? Și mă puteți însoți la Londra?

— Mă duc chiar eu la Ainsley Park, dacă-mi pot da seama unde anume este în Gloucestershire, răspunse el. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

— Am crezut că ducele de Moreland... spuse ea

— Elliott? îi căută el privirea.

— Oh, spuse ea, aproape suspinând. Aș vrea să mai trăiască ducele meu. L-ar fi salvat pe Jess doar printr-o simplă aruncătură de ochi. Dar a pierit. Cuvântul ducelui de Moreland ar atârna greu.

— Elliott și Con s-au dușmănit dintotdeauna, din ce știu eu, spuse el.

— Asta deoarece Constantine a vândut din bijuteriile Merton ca să finanțeze proiectul fratelui său, răspunse ea. A fost ideea lui Jon, chiar dacă și Constantine s-a alăturat din tot sufletul. Dar ducele de Moreland l-a acuzat că și-a jefuit propriul frate, ba chiar că ar fi sedus bietele mame necăsătorite de prin vecini, iar Constantine nu l-a contrazis, parțial pentru că se temea că ducele ar fi pus capăt visului fratelui său, însă în mare parte din mândrie. Ducele l-a acuzat, în loc să-l întrebe.

Observă cum contele trase puternic aer în piept și expiră lent.

— Excelență, nu cred că Elliott va fi dispus să ajute, spuse el. Permiteți-mi să...

Dar Lady Sheringford se ridicase și se apropia de ei.

— Firește că va ajuta, Stephen, spuse ea pe un ton tăios. Firește. Dacă n-ar fi ținut profund la Constantine, n-ar fi rămas mânios pe el toți anii aceștia. Și chiar dacă ezită, Nessie îl va convinge. Pe ea o vom îndupleca cu ușurință. Întotdeauna preferă să vadă partea bună a oamenilor. Ani de zile am bănuit că l-ar ierta într-o clipită pe Constantine, doar să-i ceară iertare pentru ce i-o fi făcut când a rănit-o.

— Trebuie să plec, spuse Hannah, ridicându-se și scoțându-și mâinile din strânsoarea contelui. Cred că e deja târziu. Își lovi obrajii cu ambele palme. Vai, dar am o casă plină de musafiri.

Dintr-odată, totul îi fu luat din mâini. Oaspeții declarară că ar dori să meargă fie la Londra, fie la Ainsley Park. Dar n-ar fi

putut să ajute cu nimic, doar să o încurce. Așa că aveau să rămână, iar Stephen avea să o însoțească pe Excelența Sa. Totul mergea ca pe roate la Copeland, grație planificării impecabile a ducesei, o asigură contesa de Sheringford, deci prezența ei nu era necesară până când aveau să plece oricum cu toții a doua zi dimineață. Iar domnișoara Leavensworth ținuse locul gazdei într-un mod desăvârșit ieri, la ceai, și fără îndoială așa avea să fie și a doua zi de dimineață, la micul dejun. Lady Montford o asigură că ar fi încântată să o poată lua în trăsura ei pe domnișoara Leavensworth, a doua zi când aveau să revină în oraș. Ceea ce era o ofertă foarte generoasă, declară doamna Newcombe, pentru că, firește, ar fi luat-o pe Barbara cu ei, dar biata de ea ar fi fost prea înghesuită cu ei și gemenii în trăsură. Barbara o îndemnă pe Hannah să plece fără să-și facă griji. Trebuia să plece.

Iar domnul Newcombe știa exact unde este Ainsley Park. Chiar dacă nu fusese niciodată acolo, nu era mai departe de treizeci și cinci de kilometri de casa lui. Chiar auzise lucruri bune despre școala de ucenici de acolo. Nu realizase că domnul Huxtable e proprietarul, altfel chiar s-ar fi bucurat să discute pe această temă cu el.

Cassandra ieși în grabă din cameră. Venea și ea, și se dusese să pregătească doica și bebelușul pentru plecare.

— Vino, Hannah, spuse Barbara, discretă și eficientă ca de obicei. Trebuie să te schimbi de haine și să-ți faci bagajele. Mă voi ocupa eu de restul.

Lordul Sheringford se dusese să ceară să fie pregătită trăsura familiei Merton.

O oră mai târziu, Hannah era pe drum spre Londra. În fața ei ședea contele de Merton, cu Cassandra. Ținea bebelușul, care adormise imediat. Cassandra îl alăptase chiar înainte să plece.

Unde era oare Constantine acum? Cât de departe ajunsese?

Oare ajunsese la timp? Oare conta dacă ajunsese la timp? Oare avea să vină ducele de Moreland? Oare el avea să ajungă la timp? Oare influența lui avea să fie suficient de puternică încât să poată opri această nebunie, de a spânzura un om sărac cu duhul, a cărui singură crimă fusese încercarea de a-și îndrepta neglijența?

Ce bine ar fi fost să trăiască încă ducele. Nimeni nu i s-ar fi împotrivit. Nu cunoscuse pe nimeni mai influent decât bătrânul duce de Dunbarton. Cu excepția regelui, poate.

Regele.
Regele.
Hannah se ghemui în colțul banchetei și strânse din ochi.
Putea? Putea! Doar era ducesa de Dunbarton, nu?

capitolul 18

Ducele de Moreland lua micul dejun în casa sa din Londra, în Cavendish Square, când fu anunțat că Excelența Sa, ducesa de Dunbarton și contele de Merton se aflau în anticameră, solicitându-i o clipă pentru a discuta ceva urgent. Soția sa i se alăturase doar cu câteva clipe mai înainte.

Era devreme. Ducele trebuia să meargă mai târziu la Camera Lorzilor, și înainte să plece petrecea de obicei o oră cu secretarul său, discutând afacerile care trebuiau rezolvate în acea zi. Ducesa era încă trezită la ore nefirești de fiul lor mâncăcios, de opt luni, care se pare că nu aflase încă de ore mult mai civilizate la care și-ar fi putut cere micul dejun.

Amândoi își făcură apariția în anticameră înainte ca Hannah să apuce să-și facă vreun plan mulțumitor. Se schimbase de haine de când sosise în urmă cu câteva ore în Londra, dar nu dormise. Ar fi venit mult mai devreme să-i bată în porți ducelui, dacă n-ar fi biruit bunul-simț. Contele de Merton fusese amabil să revină la Dunbarton House cu zece minute mai devreme decât îi promisese.

— Stephen, spuse ducesa, îmbrățișându-și cu căldură fratele, deși își plimbă curioasă privirea de la el spre Hannah.

— Ducesă? Stephen? Bună dimineața, îi întâmpină ducele cu aceeași uimire.

Hannah sări peste preliminarii.

— Trebuie să-l ajutați pe Constantine, spuse ea, făcând câțiva pași spre duce. Vă implor, trebuie.

— Pe Con? Ochii ducelui o fixară, albaștri, pe tenul său măsliniu, stăpânit de o expresie demnă, aristocratică. Semăna atât de mult cu Constantine, și totuși nu se asemănau deloc. Chiar trebuie, doamnă?

— Constantine? întrebă ducesa, în același timp. Are

probleme?

— Urmează să fie spânzurat un bărbat, în Gloucestershire, spuse Hannah cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi alergat până aici în loc să vină în trăsura contelui. Și Constantine s-a dus să-l salveze. Dar nu va putea, nu are nici o autoritate. Însă dumneavoastră aveți. Sunteți ducele de Moreland. Trebuie să mergeți acolo fără întârziere și să-l ajutați. Vă rog!

În mintea ei, tot ce spusese avea sens.

— Elliott, începu contele de Merton, dar ducele ridică o mână în aer.

— Vanessa, spuse el, fără să-și ia ochii de la Hannah, fii bună și cere să i se aducă o cafea ducesei. Și lui Stephen, draga mea. Amândoi arată de parcă tocmai s-ar fi întors din Kent și n-ar fi luat micul dejun.

— Voi cere să le aducă și niște pâine prăjită, spuse ducesa în timp ce ieșea din cameră.

Ducele o luă de un cot pe Hannah și-i indică un scaun, pe care ea se prăvăli.

— Spuneți-mi ce-i cu omul care va fi spânzurat, doamnă, și ce legătură are cu Con.

Dar nu spusese deja? Probabil nu de-ajuns. Încercase să explice cât mai pe scurt, ca să-l vadă plecat fără alte întârzieri spre Ainsley Park.

— A furat niște pui, din cauză că se temea că se va supăra Constantine pe el fiindcă a lăsat deschisă ușa de la poiată și a intrat vulpea, dar chiar n-a înțeles că de fapt era furt ce făcuse el până nu i-au explicat, iar apoi și-a cerut iertare și a dus puii înapoi, care fuseseră și plătiți, dar un tâmpit de judecător s-a gândit că ar putea să-l dea drept pildă și l-a condamnat la spânzurătoare. Vă rog mult, mergeți să puneți capăt?

Oare unde se afla ducesa de Dunbarton cea calmă și elocventă atunci când avea nevoie de ea?

Ducele o surprinse pe Hannah luându-i o mână într-ale lui și își mută privirea spre conte.

— Stephen?

— Elliott, moșia lui Con din Gloucestershire, spuse contele, a fost cumpărată la îndemnul lui Jon, ca să adăpostească mamele cu copii din flori. De atunci s-a extins, ca să poată adăposti și diverși oameni cu handicap, atât fizic cât și mintal și alți indivizi respinși de societate. Am aflat că sunt școliți ca să poată munci în

altă parte. Omul acesta se pare că este handicapat mintal și îl iubește nespus de mult pe Con, din ce am înțeles. Din cauza lui a mâncat vulpea niște pui, așa că s-a dus la un vecin și i-a luat acestuia din păsări, să le înlocuiască pe cele pierdute. Probabil în mintea lui avea logică. Dar l-au arestat, și chiar dacă puii au fost dați înapoi, și au fost plătite și daune bănești, și și-a cerut și iertare, tot nu l-au putut salva de condamnarea la moarte.

— E posibil? întrebă ducesa de Moreland, cu ochii măriți de groază. Poate fi spânzurat cineva pentru ceva atât de mărunt?

— Nu tot timpul se aplică legea atât de strict, spuse ducele, dar uneori da, și judecătorul avea tot dreptul.

Oare de ce pierdeau vremea vorbind?

Hannah se agăță de resturile demnității ei și își dori să nu fi fost atât de obosită, sau cu mintea atât de împăienjenită.

— Constantine îi iubește pe oamenii aceia, spuse ea. Și-a dedicat aproape întreaga sa viață lor. Dacă acest om e spânzurat, va fi distrus cu siguranță. S-ar învinovăți, sunt sigură. Deși probabil v-ar spune pe moment că nu el contează, ci acel biet om. Duce, știu că sunteți certați, dar certurile sunt mărunțișuri în asemenea momente. E la mijloc viața unui om. Influența voastră îl poate salva. Știu sigur că da. Știu că influența ducelui meu l-ar fi putut salva și îmi amintiți de el, din multe puncte de vedere. Sunteți la fel de impunător ca și el. Vă implor, mergeți la Ainsley Park.

El o privi ferm.

— Nu pot face sau schimba legile acelui ținut, doamnă, spuse el.

— Dar sentința pentru asemenea infracțiune este la discreția celui care o dă, spuse ea. Chiar și dumneavoastră ați spus asta acum câteva minute, dar cu alte vorbe. Sentința ar putea fi schimbată. Nu trebuie să moară doar pentru că a furat câțiva pui, mai ales că nici nu a realizat că îi fură.

— Presupun că argumentul unui judecător ar fi că un om care fură fără să-și dea seama e un individ periculos, cu mari șanse de recidivă, care poate chiar să rănească pe altcineva.

— A făcut-o pentru că-l iubește pe Constantine, spuse ea, pentru că nu putea suporta gândul că l-a dezamăgit din cauza poveștii cu vulpea. Îmi spuneți că pentru așa ceva merită să moară?

— Firește că nu, doamnă, dar...

— Nu vreți să mergeți de dragul lui Constantine? întrebă ea. E vărul dumneavoastră. V-a fost prieten până când, după cuvintele lui, v-ați purtat ca un măgar înfumurat, iar el ca un catâr încăpățânat.

El ridică din sprâncene.

— Ar trebui să fiu recunoscător că s-a pictat în aceleași culori în care mă zugrăvește pe mine, spuse el.

Soția sa veni la el și-i puse o mână pe braț.

— Elliott, trebuie să te duci. Știi că trebuie. Dacă nu te duci, atunci va trebui să merg eu, și știi foarte bine că dacă merg eu atunci trebuie să-l iau și pe Richard ca să nu piară de foame, bietul meu copilaș, și Belle și Sam vor trebui să vină și ei, ca să nu se simtă abandonați de mama lor. Și de altfel, eu n-aș avea un cuvânt mai greu de spus ca al ducesei de Dunbarton. Ba chiar mai puțin. Ea are un caracter mai dârz ca al meu.

— Dragostea mea, spuse ducele, ridicându-i mâna și ducându-i-o la buzele sale, ești absurdă. Dar am înțeles ce vrei să-mi spui. În sfârșit, Con are nevoie de mine și voi merge la el. Fără îndoială, ca răsplată pentru eforturile mele mă va pocni în nas și uite așa vom semăna și mai mult.

— Merg și eu cu tine, Elliott, spuse contele de Merton.

Hannah îl privi, surprinsă.

— Cass a insistat să merg și eu, chiar înainte să apuc să o întreb dacă ar deranja-o foarte mult să mă duc și eu, îi explică el.

Hannah sări în picioare în timp ce un valet intra, aducând cu sine o tavă mare. Vai, să nu stea să ia micul dejun acum.

— Mă duc direct acasă și-mi fac bagajele, spuse contele.

— Vin să te iau într-o oră, răspunse ducele.

Și amândoi ieșiră din cameră.

— Probabil numai la mâncare nu-ți stă gândul acum, spuse ducesa de Moreland. Dar ia totuși niște pâine prăjită. Am să mănânc și eu. Abia mă așezasem la masă când ai venit.

În timp ce vorbea, turnă două cești de cafea.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, spuse Hannah.

— Nu-i nici un deranj, răspunse ducesa, punându-i în față o ceașcă și o farfurioară lui Hannah și luând de pe tavă o farfurie pe care pusese o felie de pâine cu unt, tăiată în jumătate. Îl iubești pe Constantine?

— Eu... se poticni Hannah.

— Iartă-mă, a fost o întrebare nepoliticoasă, îi zâmbi

ducesa. Permite-mi să o reformulez: Știu că îl iubești pe Constantine. Mi-am dat seama pe parcursul sezonului. Ba chiar mi-a părut puțin rău de tine.

Hannah o privi fix, în timp ce ea mușca din pâine.

— Da, îl iubesc, recunoscu ea. Și regret că dumneata nu. Curând după ce te-a cunoscut, ți-a spus niște lucruri menite să te jignească.

— Așa e, spuse ducesa. Și au fost destul de urâte. Erau menite să-l pună pe Elliott într-o situație jenantă, dar a sfârșit prin a mă umili pe mine. A fost infantil, dar așa sunt bărbații uneori. Oh, dar poate și femeile. Am refuzat să-i accept scuzele, l-am judecat și nu i-am dat iertare și am trăit cu vinovăția asta în suflet de atunci. Până să ajungă să-și ceară scuze, l-am crezut vinovat de mult mai multe decât farsa în care mă trezisem inclusă. Elliott s-a înșelat, nu-i așa?

— Da, răspunse Hannah, dar asta doar pentru că era prea mândru și prea ambițios Constantine ca să-i și explice adevărul.

— Rareori aleg calea ușoară bărbații, constată ducesa. Exceptând când se reped să-și care pumni în nas, în loc să discute ca niște oameni civilizați. Uneori cred că darul vorbirii a fost irosit degeaba pe bărbați. Vai de mine, mă jur că nu gândesc atât de urât despre ei întotdeauna. Să-ți mai pun cafea?

Hannah realiză că își golise ceașca. Nu ținea minte când făcuse asta, deși îi simțea încă gustul.

— Nu, răspunse ea, ridicându-se. Mulțumesc frumos, dar trebuie să plec. Mai am și alte urgențe de rezolvat în dimineața aceasta și nu vreau să te rețin, poate vrei să fii alături de soțul dumitale înainte să plece. Oh, ce n-aș da să merg și eu cu ei. Dar doar i-aș întârzia.

— Da, surâse ducesa. Și n-ar fi un mediu prea plăcut, nici pentru ducesa de Dunbarton. Elliott poate fi foarte autoritar când vrea, ducesă. Nu va accepta prea ușor un refuz de la cei din Gloucestershire. Și nici Stephen. Poate lumea îl crede vreun mielușel sau un om slab, pentru că e atât de amabil și arată ca un înger, dar poate deveni și un înger al răzbunării dacă e cazul. Și va face asta, de dragul lui Constantine.

— Mulțumesc, spuse Hannah.

Ducesa o însoți până la ușă, apoi realiză că fratele ei luase trăsura. Dar Hannah nu o lăsă să cheme alt mijloc de transport.

— Lasă, merg pe jos, o asigură ea. Aerul curat îmi va face

bine, și afară adie un vânt plăcut.

Înainte să plece, ducesa o surprinse cu o îmbrățișare strânsă.

— Să vii la mine la ceai într-o după-amiază, îi spuse ea. Îți voi trimite o invitație. Vii? Întotdeauna mi-am dorit să te fi cunoscut mai bine.

— Mulțumesc, mi-ar face plăcere, răspunse Hannah.

Oare unde era el acum, se întrebă ea grăbindu-se spre casă. Fără îndoială, călătorise întreaga noapte, oprindu-se doar la bariere sau să schimbe caii. Își avertizase vizitiul să se aștepte să călătorească întreaga noapte. Oare ajunseseră? Sau oare era încă pe drum, frământându-se că nu va ajunge la timp și nu va reuși să-și salveze protejatul?

Și oare cât de curând era nimerit să se prezinte la palatul St. James și să solicite o audiență cu însuși regele?

Oare va accepta să o vadă? Măcar va fi înștiințat că e acolo?

Dar firește că va dobândi audiența. Doar era ducesa de Dunbarton, văduva ducelui de Dunbarton.

„Așteaptă-te să primești ceva și-l vei primi“, o învățase el.

Se aștepta deci să-l vadă pe rege în următoarele ceasuri. Dar trebuia mai întâi să se grăbească spre casă și să se împodobească în cea mai frumoasă armură a ei.

Nici un diamant fals nu trebuia să se zărească pe ea în dimineața aceasta. Și nici un strop de culoare, în afară de alb.

Constantine sosi la Ainsley Park în toiul unei după-amiezi ploioase, frânt de oboseală și nebărbierit. Îi găsi pe toți palizi și triști, de la Harvey Wexford până la Millie Carver, ucenica de la bucătărie în vârstă de doisprezece ani, pe care o salvase dintr-un bordel londonez în urmă cu aproape doi ani, chiar înainte să-i fie scoasă fecioria la licitație.

Jess Barnes mai avea doar o săptămână de trăit.

Constantine se îmbăie, se bărbieri și își schimbă hainele, dar nu dormi, iar apoi porni călare spre închisoarea din oraș, la șase kilometri distanță. Jess părea cam nespălat, dar altfel bine îngriijt. Se topi de plâns când dădu ochii cu Constantine, și nu pentru că urma să moară cât pentru că-și dezamăgise binefăcătorul și se aștepta să fie certat.

Constantine îl luă în brațe, așa murdar și plin de păduchi

cum era, și-i spuse că orice, oricum, oriunde ar fi, îl iubește.

Pe chipul lui Jess înflori un zâmbet radios și ușurat.

— Toți îți transmit dragostea lor, spuse Constantine. Iar bucătăreasa ți-a trimis atâtea mâncăruri favorite, încât cred că te vei îngrășa dacă le mănânci pe toate. Jess, am să te scot de-aici și-am să te duc acasă. Dar nu pot astăzi. Trebuie să ai răbdare. Poți să faci asta?

Jess putea, dacă așa zicea domnul Huxtable.

Nu că ar fi avut de ales.

Constantine își petrecu următoarea zi încercând în van să obțină scoaterea de sub acuzare a lui Jess, să schimbe decizia judecătorului, să obțină comutarea sentinței, să pledeze folosindu-se de clauza nebuniei inculpatului, orice numai să-i poată salva viața lui Jess și, dacă se putea, să îl aducă înapoi la Ainsley.

Kincaid, vecinul cel păgubit, care se alesese și cu puii, și cu banii pe ei, evită să-i întâlnească privirea lui Constantine, dar susținu ferm că asprimea pedepsei era necesară atât pentru a înlătura un element vicios din comunitate, cât și pentru a intimida orice alți potențiali atentatori la pace și liniște, dintre rezidenții din Ainsley Park. Dacă ar fi putut cumva să-l dea în judecată pe domnul Huxtable pentru faptul că-și pusese în pericol vecinii prin neglijență, sau ceva similar, ar fi făcut asta. De fapt, încă se mai consulta cu avocații.

Majoritatea vecinilor îl întâmpinară pe Constantine politicos, chiar cu simpatie, dar nici unul nu voia să se opună lui Kincaid. Constantine bănuia că unii dintre ei chiar se bucurau pe ascuns.

Ca părere profesională, un avocat îi spuse că invocarea lipsei de discernământ nu ar ajuta cazul cu nimic, deoarece Jess Barnes nu părea nebun, doar slab la minte. Niciodată nu negase furtul. Nici nu negase că știa că este rău să furi. Chiar nu avea ce apărare să construiască, doar să facă apel la milă.

Judecătorul îl primi politicos pe Constantine, chiar glumi puțin. Dar refuză să se clintească în decizia asupra cazului lui Jess Barnes. Omul era un pericol social. Ținutul, ba chiar întreaga țară s-ar fi bucurat să se descotorosească de el. Poate dacă n-ar fi fost beteag de minte, l-ar fi putut condamna la câțiva ani de muncă silnică, dar așa...

Mda, domnul Huxtable fusese isteț când își procurase o

astfel de mână ieftină, și femei ușoare pentru pofta bărbaților și a lui proprie, dar trebuia să se aștepte să mai și pățească așa ceva din când în când. Doar amândoi erau bărbați în toată firea și înțelegeau prea bine cum stă treaba.

Acasă, Wexford nu reușea să mai facă nimic. Îi spusese lui Constantine că ar schimba bucuros locul cu Jess, dacă așa ceva ar fi posibil. Era numai vina lui. Îi spusese lui Jess că domnul Huxtable va fi dezamăgit, crezând că așa îl va învăța pe Jess să nu mai fie neglijent pe viitor. Dar uite la ce se ajunsese, și nici măcar nu avusese dreptate. Domnul Huxtable nu fusese niciodată dezamăgit de cineva de la Ainsley, poate doar de cei câțiva care plecaseră de bunăvoie, refuzând să muncească sau să țină cont de cele câteva reguli care erau necesare pentru a menține comunitatea fericită și productivă.

Constantine îl strânsese de umăr, dar fără să-l poată consola altfel.

Cu toții erau aproape la fel de triști. Jess era preferatul tuturor.

Până a doua zi dimineață, pe Constantine îl cuprinsese disperarea. Nu-și mai amintea când dormise sau mâncase ultima oară. Mersese călare să-l vadă iar pe Jess, apoi se întorsese acasă. Nu știa ce altceva să facă. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de neajutorat.

Trebuia să fie ceva care să-l ajute.

Rămase în grajd să-și țesale calul. Auzi huruitul unei trăsuri care se apropia, înainte s-o vadă. Stomacul i se strânse ghem într-o speranță dureroasă. Oare era Kincaid? Oare se răzgândise? Și oare ar ajuta cu ceva în a-l face pe judecător să se răzgândească?

Trăsura era inconfundabilă. Avea un blazon ducal pe fiecare latură. Vizitiul și valetul care stătea mai jos, pe capră, erau și ei îmbrăcați în livrele ducale. Probabil convoiul stârnise rumoare când trecuse prin sat.

Era trăsura ducelui de Moreland.

A lui Elliott.

Constantine era prea slăbit să mai simtă vreo uimire. Îl cuprinse doar o uimire rece.

Elliott venise să se bucure de răul lui.

Deși nu încercă să-și dea seama de ce ar fi bătut atâta drum pentru așa ceva.

Se îndreptă cu pași mari spre casă, în spatele trăsurii, ale cărei roți scrâșneau pe pietriș, și se opri în fața portierelor din față.

Valetul sări abil de pe capră și porni să coboare scărițele.

— Nu-i nevoie, îi spuse Constantine. Sunt eu aici.

Valetul se întoarse, îi făcu o plecăciune și se întoarse spre trăsură să coboare scărița și să deschidă portiera.

Elliott coborî pe terasă, iar Constantine se înfurie de-a binelea.

— Te-ai rătăcit, îi spuse el, tăios. Vizitiul tău a greșit la vreo răspântie. Ar trebui să meargă la hanul din sat să întrebe pe unde s-o ia.

Elliott se întoarse spre el și cei doi se fixară din priviri.

— Îl caut pe Con Huxtable, spuse Elliott. Tu arăți ca un nebun zdrențăros care-i seamănă.

Altcineva coborî din trăsură.

Stephen.

Constantine se întoarse să-l privească.

— N-a putut să-și țină gura, nu-i așa? întrebă el cu amărăciune.

— Cine, ducesa de Dunbarton? întrebă Stephen. Era teribil de neliniștită, Con, nu doar pentru tine, dar și pentru bietul condamnat. M-a implorat s-o însoțesc până la Londra, ca să-l poată ruga pe Elliott să te ajute. S-a gândit că ar putea fi de ajutor. Mai ai nevoie de noi? Ai reușit să descâlcești nebunia asta deja?

— Nu, răspunse Constantine, dar nu am nevoie nici de ajutorul tău, Stephen, nici de-al lui Moreland. Casa mea e plină. Nu mai am camere libere. Vă sugerez să nu trageți la hanul din sat, ci la altul mai respectabil.

Era necuviincios. Știa asta, dar nu reușea să se oprească. Era rupt de oboseală, furios și înspăimântat.

— Un catâr încăpățânat, spuse Elliott. S-a poreclit bine, nu-i așa, Stephen? Dar măgarul ăsta înfumurat de mine n-a venit tocmai de la Londra ca să se lase trimis la cel mai apropiat han. Am venit să-mi exercit influența, cât se poate.

Catâr încăpățânat. Măgar pompos. Dar le spusese ceva, nu glumă.

— N-am nevoie de tine, Moreland, spuse Constantine. Și te afli pe proprietatea mea. Pleacă.

— Știu că tu nu ai nevoie de mine, Con, spuse Elliott, dar

poate are Jess Barnes. Nu promit să pot ajuta. Dar am venit să încerc, și rămân până termin, chiar dacă va trebui să dorm în trăsură, la porțile moșiei tale.

— Con, interveni Stephen, nouă ne pasă, multor oameni le pasă. Și de ce dracului nu ne-ai zis de locul ăsta când am venit prima oară la Warren Hall? De ce să-l ții în asemenea taină?

— Datorită bijuteriilor care ți s-ar fi cuvenit s-a întemeiat locul acesta, Stephen, spuse Constantine. Dacă acum ești bogat ca un rege, imaginează-ți că dacă n-ar fi fost folosite la altceva bijuteriile acelea ai fi fost bogat ca Cresus.

— Dar chiar crezi că mi-ar fi păsat? întrebă Stephen. Sincer crezi asta? Sau că i-ar fi păsat lui Meg? Sau lui Nessie, sau lui Kate? Nu-i datorai memoriei fratelui tău să ne fi spus și nouă?

— Nu, răspunse Constantine. Jon n-a vrut să impresioneze pe nimeni. Doar așa și-a dorit, așa a considerat că e corect. Și dacă ți-aș fi spus, atunci ar fi aflat Elliott și ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri să strice ce apucaserăm să construim. Iar acest proiect era abia la început.

— Sigur n-ar fi făcut așa ceva dacă i-ai fi explicat, spuse Stephen. Nu-i așa, Elliott?

Amândoi se uitară spre el. Elliott se uita în pământ, cu trăsăturile împietrite. Tăcerea se așternu între ei.

Vărul lui, se gândi Constantine. Cel mai bun prieten al său pe parcursul majorității vieții sale. Tovarășul lui de petrecere când plecaseră amândoi la Londra, foarte tineri, să-și facă de cap.

Iar apoi tatăl lui Elliott murise pe neașteptate, curând după ce Jon descoperise ce îndeletniciri groaznice avusese propriul tată, și visase la Ainsley, făcându-l pe Constantine să păstreze secretul asupra ideii sale. Bijuteriile fuseseră vândute, Elliott le observase lipsa și aproape în același timp aflase de toate acele femei și de copiii lor din ținut. Și tot scandalul erupsese asupra lui Elliott și Con.

Un măgar și un catâr.

Constantine simți o durere surdă în piept, în timp ce-l aștepta pe Elliott să răspundă întrebării lui Stephen.

Într-un final, acesta vorbi fără să-și ridice privirea din pământ.

— L-am iubit pe Jonathan. Dureros de mult. Iar apoi a murit tata și am devenit responsabil pentru el. Știam că ești în stare să ai grijă de el și de afacerile sale, Con. Dar eram tânăr și

noile mele responsabilități mă copleșiseră aproape, și m-am simțit obligat să fac toate cele trebuincioase și să-i înțeleg pe deplin afacerile înainte să mă retrag și să ți le las ție, cum făcuse și tatăl meu, de altfel. Dar apoi am aflat că foarte multe bijuterii lipseau, iar tu ai refuzat să-mi dai vreo explicație și doar mi-ai spus să mă duc dracului când te-am întrebat, și...

— Nu m-ai întrebat, spuse Constantine, pe un ton lipsit de expresie.

Vărul său ridică privirea, încruntându-se a nerăbdare.

— Bineînțeles că te-am întrebat. Nu puteam să trec așa ceva cu vederea, Con.

— Nu m-ai întrebat, repetă Con. M-ai făcut hoț.

— Ba nu, spuse Elliott.

— Ba da, rânji Constantine. Ba da, ba nu, ba da, ba nu. Nu-ți sună cunoscut, Elliott? Cred că ne-am petrecut jumătate din copilărie contrazicându-ne așa. Deseori ajungeam să ne batem, iar apoi să râdem. Dar nu și de această dată. Oricum, nu contează. Chiar dacă m-ai fi întrebat și eu ți-aș fi răspuns și m-ai fi crezut, nu mi-ai fi permis să continui. L-ai fi oprit pe Jon și ai fi distrus proiectul vieții lui. Moștenirea sa.

— Firește că nu... începu Stephen.

Dar Elliott îl fixa pe Constantine cu o privire de nepătruns.

— Probabil că da, recunoscu el. Instinctul meu era să-l protejez pe Jonathan, chiar și de el însuși. Întotdeauna m-am minunat de felul în care îl tratai, de parcă era o persoană normală, Con, și nu una la nivelul căreia să trebuiască să te cobori. Am fost mereu uimit că te puteai juca ore întregi cu el, chiar și când depășise copilăria. M-am gândit că datoria mea față de el trebuie luată în serios. Dar până și de asta râdeai și mă înfuriai, și o făceai în mod intenționat. Nici nu știi cât de...

Se opri brusc și clătină din cap, strângând din pumni.

— Ai dreptate, spuse el. L-aș fi oprit. Aș fi presupus că habar nu are ce face. Dar avea habar, nu? Con, mereu spuneai că Jonathan e iubire pură. Nu doar că iubește, dar că el e iubire. Și aici ai avut dreptate. Și ai avut dreptate să nu-mi oferi vreun răspuns la întrebările mele, dacă într-adevăr le-am pus așa cum eu totuși țin minte. Ai avut dreptate să ții totul secret. Ai avut dreptate să fii un catâr încăpățânat.

— Nu ne izgoni, Con, spuse Stephen. Poate că Elliott poate fi de ajutor. Poate și eu. Sau poate nu. Dar nu ne izgoni. Suntem

rudele tale, și chiar dacă nu realizezi, ai nevoie de noi. Și de altfel, ducesa de Dunbarton ne-a trimis, și ar fi îndurerată să afle că ne-ai întors din drum fără măcar să ne permiți să încercăm.

Constantine îl privi întunecat.

Hannah îi trimisese.

Hannah.

Durerea din piept i se înteți.

— Sunt camere disponibile în casa pentru oaspeți, spuse el arătând spre est, unde se zărea casa dintre pâlcurile de arbori, nu departe de lacul artificial construit de către un fost proprietar. Acolo locuiesc. Dacă nu e prea prejos pentru gusturile voastre, puteți sta acolo.

Era o invitație cu jumătate de gură. Nu știa dacă se bucură sau nu să-i vadă. Totuși, poate că nu conta cum se simțea el. Nu el conta, ci Jess. Putea oare Elliott să ajute? Elliott, cu afurisitul lui de ducat și cu aerul său aristocratic implicit.

Și sinceritatea sa, poate?

— Vă rog, veniți să stați cu mine, adăugă el, înainte ca oricare dintre bărbați să apuce să răspundă. Aveți nevoie de o baie, de odihnă și de o masă bună înainte de orice altceva. Veniți.

— Când...? începu Elliott.

— Peste patru zile, răspunse Constantine. Avem tot timpul din lume.

Și porni cu pași mari înaintea lor, pe aleea cu pietriș care ducea spre casa de oaspeți.

Patru zile.

Îi putea auzi venind în urma sa.

capitolul 19

Elliott și Stephen merseră în vizită la judecător a doua zi de dimineață, amândoi fiind îmbrăcați imaculat de elegant. Elliott nu voia să-l lase și pe Constantine să-i însoțească. Dacă ar fi vrut să meargă nu l-ar fi putut opri, dar acceptă cu reticență că poate era cel mai bine să nu meargă.

Înainte să plece, Elliott îl căută.

— Con, m-am uitat pe-aici și am vorbit cu unii dintre oamenii tăi, îi spuse el. Te descurci bine aici. Te descurci bine de ceva timp.

Constantine îl privi mut, cu buzele strânse.

— Am părut condescendent? oftă Elliott. N-am vrut. Chiar te admir sincer. Și mă căiesc. Și îmi e rușine. Nu tu ai avut de-a face cu toate femeile acelea, nu-i așa? Era... unchiul meu? Tatăl tău?

Constantine rămase mut.

— Nici al meu nu era mai bun, continuă Elliott. Am crescut crezându-l a fi virtutea întruchipată, complet devotat mamei, surorilor mele și mie. Doar după moartea lui am aflat că avea de ani de zile o amantă și o familie chiar numeroasă cu ea. Știai de ei? Toți ceilalți păreau să știe, inclusiv mama.

— Nu, răspunse Constantine.

— Dusesem o viață cam destrăbălată în ultimii ani, continuă Elliott, și dintr-odată mi-a fost groază să nu ajung ca el, un fluieră-vânt, să-mi dezamăgesc mama și surorile, la fel ca el. Așa că mi-am pierdut toată voia bună, Con, și tot simțul proporțiilor. Iar atunci când ți-a displăcut amestecul meu în afacerile lui Jon și ai făcut tot ce puteai ca să mă superi, am devenit și mai iritabil. Mai ales când am realizat că nici la Warren Hall nu era totul în regulă, că tata lăsase vraiște lucrurile în încă o arie din viața lui de care era responsabil.

Constantine presupuse că asta era un soi de scuză.

— Jonathan a descoperit adevărul despre tatăl vostru? întrebă Elliott.

— Da. Două femei, surori, au venit într-o zi să-i vorbească, pe când eu eram plecat. Niciodată nu l-am văzut atât de supărat și de zdrobit. Sau atât de entuziasmat ca în ziua în care îi venise măreața sa idee. Mă îndoiesc că m-aș fi putut opune să-l ajut, chiar dacă nu eram de acord cu el. Dar eram. Eu știam de ani de zile ce se petrecea. Mă îngrețoșase în tot acest timp. Însă ce brumă de ajutor putusem să ofer până atunci era ca un plasture pe o burtă spintecată.

După o scurtă tăcere, Elliott spuse:

— Con, nu ai fost nevinovat față de ce s-a petrecut între noi. Sunt aproape sigur că eu totuși te-am întrebat. Dar chiar dacă nu te-aș fi întrebat, puteai să negi, puteai să mă forțezi să aud adevărul. Te-aș fi crezut. Dumnezeule mare, erai prietenul meu. Eram ca frații. Dar nici n-ai vrut să știu sau să te cred. Ai recunoscut asta ieri. Pentru că, firește, ca nou tutore al lui Jonathan, nu aș fi permis să-și risipească averea pentru ceva ce, în acel moment, mi s-ar fi părut nebunie curată. Și aș fi avut dreptate. N-ar fi trebuit să i se permită să fie atât de nesăbuit. Dar aș fi și greșit, teribil de mult. Însă nici unul dintre noi nu avea de unde știi, pe atunci. Con, nu mi-ar fi fost ușor. Nespunându-mi adevărul, tu și Jonathan ați putut face ce trebuia făcut. Dar ai sacrificat prietenia noastră și m-ai transformat în unicul erou negativ. Într-un măgar înfumurat.

— Așa și erai, spuse Constantine.

— Și tu erai un catâr încăpățânat.

Se priviră, din ce în ce mai fix și mai agresiv, până când Elliott rupse încordarea, strâmbând din buze.

— Ar trebui să ne picteze cineva, spuse el. Am oferi o caricatură excelentă.

— Faci toate astea doar pentru Jess? întrebă Constantine.

— Și pentru ducesa de Dunbarton, spuse Elliott. Și pentru Vanessa. Tânjește să ierte și să fie iertată, Con.

— Să fie iertată? întrebă Constantine, încruntându-se. Eu sunt cel care i-a greșit, în mod oribil.

— Dar ți-ai cerut iertare, și ea nu ți-a oferit-o. Știu că i-a părut rău încă de atunci. Când ducesa și Stephen au venit la noi, Vanessa a văzut în asta o șansă de împăcare. Poate pentru noi

toți. Dacă este să fi venit pentru cineva anume, am venit pentru ea. O iubesc.

— Știu, spuse Constantine.

— Și am venit și pentru tine, spuse Elliott, ferindu-și repede privirea. În ciuda tuturor celor petrecute, te-am iubit. Poate încă te mai iubesc. Doamne, Dumnezeule, Con, ce dor mi-a fost de tine. Îți vine să crezi? Am crezut toate lucrurile acelea despre tine, și tot mi-a fost dor.

— Devine jenant, constată Constantine.

— Da, aprobă Elliott. Și probabil că mă așteaptă Stephen. Con, vrei să dai mâna cu mine înainte să plec?

— Ne pupăm și ne-mpăcăm? întrebă Constantine.

— Aș sări peste pupat, dacă ești de acord, spuse Elliott, întinzându-i mâna dreapta.

Constantine o privi și i-o strânse.

— Din ce țin eu minte, spuse el, nu m-ai întrebat, Elliott. Ai presupus. Dar tu ții minte că m-ai întrebat, iar eu ți-am spus să te duci dracului. Nu vom ști niciodată cine are dreptate. Poate că nu contează. Dar tu tocmai îți pierduseși încrederea în tatăl tău, iar eu luptam disperat pentru visul lui Jon. Niciodată nu ne-am priceput să ne dezvăluim durerea, nu-i așa?

— Un gentleman nu recunoaște niciodată că ar simți așa ceva, admise Elliott, în timp ce-și strângeau mâinile. Iar acum am să încerc să fiu cât se poate de pompos. Am să încerc să nu fiu măgar, totuși, Con. Am să fac tot ce îmi stă în putință să-l salvez pe Barnes. Și sper că va fi suficient.

— Și eu, spuse Constantine, cu patimă.

Încă îi părea rău că trebuia să rămână la Ainsley, neajutorat și fără nimic de făcut. Dar pentru moment, cel mai cuminte lucru era să-i lase pe verii lui să meargă și să încerce ce nu reușise el.

Și dacă nu reușeau?

Avea să se confrunte cu asta când avea să fie momentul.

Când? Nu dacă?

Se îndreptă spre fermă, sperând că găsește o muncă fizică grea de îndeplinit, în care să se poată scufunda.

Pentru următoarele trei ceasuri și jumătate, Constantine realiză că devenise centrul atenției la Ainsley. Spărgea lemne lângă grajduri. Se dezbrăcase până la mijloc și își concentrase

întreaga atenție asupra lucrului. Nimic din lume nu mai conta, doar să spargă suficiente lemne de foc cât să le ajungă toată iarna, și poate și iarna următoare.

Rândașii și grăjdarii munceau toți în grajduri. Nici unul nu făcu vreo pauză, nici măcar când ora prânzului veni și trecu. Dar absolut fiecare dintre ei își găsi un motiv să se ițească la poarta grajdurilor, cu o regularitate stranie. Nu mai puțin de trei femei pliveau prin grădină, deși în urmă cu două zile Constantine observase că nu era pic de buruiană acolo. Poate le scoteau pe cele mici, și de aceea dura atât de mult. Doi dintre băieți îi înmânau bușteni de spart, când doar unul ar fi fost de ajuns. Millie aduse de două ori o tavă cu băuturi și pesmeți de ovăz și rămase să-l ajute a doua oară pe unul din băieți să stivuiască lemnele lângă peretele grajdului. Bucătăreasa veni pe ușa dintr-o parte, probabil să vadă ce s-a întâmplat cu Millie. Dar în loc să o cheme înapoi la bucătărie sau să se întoarcă ea, dacă tot era ocupată fata, rămase neclintită pentru ceva vreme, ștergându-și mâinile de șorț. Probabil avea cele mai uscate mâini din toată Anglia.

Roseann Thirgood ieșise să țină lecția afară cu elevii, poate pentru că era suficient de cald și vântul nu bătea prea tare, deci își puteau ține cărțile deschise. O altă femeie găsi necesar să-și scuture la fiecare câteva minute pământuful de praf și să se și aplece să vadă unde ateriza praful.

Desigur, toți știau că Elliott și Stephen se duseseră să discute cu judecătorul, deși Constantine nu spusese nimănui. Și cu toții știau de ce sparge lemnele cu atâta furie. Nici unul nu scotea vreun cuvânt, nici adresat lui, nici între ei. Probabil cu excepția lui Roseann și a elevilor ei, deși nu-i auzea pe nici unul.

Iar apoi toți cei care dispăruseră pentru câteva momente reapărură, și toți cei care aveau treabă, sau se prefăceau, se opriră. Femeile care pliveau se îndreptară de spate, Millie lăsă să-i cadă cele două lemne pe care le ținea în brațe. Bucătăreasa scăpă șorțul. Constantine făcu o pauză, apoi toporul i se balansă iarăși deasupra umărului.

Cai.

Și roți de trăsură.

Lăsă încet toporul jos și se întoarse.

Aceeași trăsură cu însemne ducale ca ieri. Același vizitiu, același valet, cu livrelele proaspăt periate de ieri.

Constantine uită până și să respire pentru o clipă. Dacă s-ar fi gândit, ar fi putut pune rămășag că și ceilalți își țineau răsuflarea.

Trăsura nu merse până la porțile din față, ci se opri în fața grajdurilor. Poate cei dinăuntru văzuseră oamenii împrăștiați și pe Constantine în mijlocul lor.

Stephen sări jos primul, fără să mai aștepte să fie trase scările. Se uită în jur și apoi la Constantine, care se simțea țintuit pe loc. Nu se apropiase de trăsură.

— Atârnă de-un fir de păr, spuse Stephen, tare să audă toți.

O formulare cam nefericită, ce-i drept.

Elliott sări și el jos fără să țină cont de scăriță.

— Judecătorul se gândește încă, spuse el, de asemenea, suficient de tare cât să-l audă toți ceilalți. În nici un caz nu e sigur verdictul lui final, dar dacă-l grațiază pe Jess Barnes, o va face pentru mine și cu condiția să-l mut cât mai departe de aici și să nu-i permit vreodată să se întoarcă în Gloucestershire.

Constantine era aproape convins că auzise un oftat colectiv de ușurare. Sau poate fusese doar al lui.

Lăsă toporul lângă o stivă de lemne netăiate și se apropie de verii săi.

— Elliott a fost absolut magnific, Con, spuse Stephen. Mai-mai că mă speriase și pe mine.

— Ba nu erai speriat, răspunse Elliott. Erai prea ocupat să-ți răspândești șarmul tău notoriu, Stephen. Mai-mai că m-ai vrăjit și pe mine.

— Dar tot nu l-ați convins de tot pe judecător, spuse Constantine.

— Ce-i drept, Con, omul are coloană vertebrală, spuse Elliott. Mie mi s-a părut că pe măsură ce se apropie ziua execuției, începe să regrete asprimea sentinței, dar nu vede cum ar putea iești demn din toată povestea. Probabil l-ai mai înmuiat tu. Vrea să ne dea ce-i cerem, dar nu vrea să dea impresia că a fost dat pe spate de niște nobili care nu au de fapt autoritate asupra lui.

— Crezi că-l va elibera pe Jess? întrebă Constantine.

— Cred, dar nu sunt sigur, răspunse Elliott.

— A spus când va lua o decizie?

— Mâine, răspunse Stephen.

— Dar oricum ar fi, Con, îl avertiză Elliott, Jess nu mai are ce căuta aici. Îmi pare rău. Tot ce-am putut să fac a fost să promit

că-l voi lua cu mine.

Constantine dădu din cap. Căută cu privirea dincolo de umărul lui Elliott și de trăsură, către drumul din spate. Un călăreț se apropia în galop.

Și ceilalți auziseră; se întoarseră cu toții.

Oare se hotărâse judecătorul?

Era un mesager?

În timp ce calul se apropia, observară costumul viu colorat al călărețului și că era destul de ponosit. Călărise vreme îndelungată, probabil fără să se oprească decât pentru a schimba calul și o gustare rapidă.

— Doamne sfinte, remarcă Stephen, aia-i livreaua regală.

Fără îndoială, omul era un mesager regal.

Își opri calul în spatele trăsurii și se uită în jurul său cu un aer destul de îngâmfat, înainte să-și pironească privirea pe Elliott.

— Sunt trimis să aduc un mesaj domnului Constantine Huxtable, spuse el.

— Eu sunt, spuse Constantine și păși înainte, ridicând un braț gol și plin de așchii de lemne.

Trimisul regelui păru și mai îngâmfat.

— Pot garanta că el e, spuse Stephen, amuzat. Eu sunt Merton.

Mesagerul scotoci în oblâncul șeii și scoase două pergamente, lipite cu sigiliul regal.

— Domnule, mi s-a poruncit să vă înmânez acesta prima dată, din ordinul expres al Maiestății Sale, Regele.

Și-i întinse unul din suluri lui Constantine, care se holbă la el de parcă astfel ar fi putut vedea ce conține. După un schimb de priviri cu Elliott și Stephen, rupse sigiliul și desfășură pergamentul.

Simți cum i se scurge tot sângele din vine. Își umezi buzele. Mesajul îi tremura în mâini. Privi în sus.

— O grațiere, șopti el. Apoi își înălță chipul, privi în jur și ridică vocea, ținând sus răvașul. O grațiere! O grațiere regală pentru Jess. Regele a anulat sentința.

— Domnule, dacă mă îndreptați spre judecătorul în cauză, spuse mesagerul, îi voi înmâna imediat un al doilea exemplar din acest document.

Dar nimeni nu-l auzea. Toți izbucniseră în urale, și râsete, și aplauze. Toți vorbeau dintr-odată, din ce în ce mai tare, pe

măsură ce realizau că toți vorbeau și nimeni nu stătea să mai asculte. Aproape toți. Două dintre femeile care pliveau dansau în cerc, cu țipete de veselie. Bucătăreasa își acoperise fața cu șorțul. Millie plângea de-a binelea, cu lacrimile curgându-i râu pe obraji.

Constantine strânse din ochi, ridicându-și fața spre cer.

— Șireata, spuse el cu drag.

— Ei bine, Con, spuse Elliott, văd că nu prea e nevoie de mine.

Dar rânji când Constantine se apropie și-l încătușă într-o îmbrățișare ca de urs.

— Am avut nevoie de tine, spuse el. Am avut nevoie de tine, Elliott. Întotdeauna voi avea nevoie de tine.

Și apoi se făcu teribil de râs, izbucnind în plâns, cu fruntea lipită de umărul lui Elliott. Simți cum acesta îl mângâie pe cap.

— Fir-ar al dracului! murmură Constantine, retrăgându-se și ștergându-și cu dosul palmei fața udă de lacrimi. Fir-ar să fie de treabă.

Elliott strânse în mână o batistă albă de in.

— Ai voie să iubești, Con, îi spuse el.

Stephen își sufla nasul în batistă.

Trimisul regal își drese vocea.

— Mi s-a poruncit să vă înmânez apoi acest mesaj, domnule, spuse el, întinzându-i un al doilea sul.

Constantine se uită uimit la călăreț. Dar omul era doar mesagerul, nu mesajul.

Oare ce mai avea regele să-i spună? Ha-ha, am glumit, Jess Barnes moare până la urmă?

Rupse sigiliul, desfăcu pergamentul și citi.

Apoi reciti.

Apoi chicoti și râse de-a binelea, dându-i-l lui Elliott. Elliott citi și el mesajul de două ori, iar apoi îl pasă lui Stephen care începu și el să râdă.

— Aha, spuse Stephen după câteva clipe. Oh, așa deci.

Și toți trei se puseră pe râs, în timp ce ceilalți îi priveau și se întrebau care-i gluma.

— Ce-i cu timpul ăsta, Babs? întrebă Hannah de la locul ei favorit de lângă geam, din salonașul ei intim. Când ne bucurăm, zboară ca o pasăre spre cuib după iarna grea, și nu-l poți opri așa cum nu poți opri pasărea. Iar alteori, se târăște ca o broască-

țestoasă drogată cu laudanum.

Barbara broda.

— Nu există timpul, spuse ea. Doar reacția noastră la progresul inexorabil al vieții.

Hannah se uită la creștetul ei, aplecat asupra broderiei.

— Deci dacă mă prefac că-mi place să nu am habar de ce se întâmplă, primesc imediat vești, Babs? Ar putea fi atât de simplu? Spune-mi că da.

Barbara o privi zâmbind.

— Mă tem că nu, pentru că iluzia timpului se creează pe sine. Reacțiile noastre sunt prea puternice pentru a o putea opri. Din păcate, suntem muritori. Dar și din fericire.

— Toate astea nu cumva le-ai învățat de la pastorul tău? întrebă Hannah, suspicioasă.

— Le-am desprins din discuțiile cu el, da, admise Barbara. Și din propriile mele cugetări și unele lecturi sugerate de Simon.

— Dacă nu pot pune frâu nici iluziei, nici realității, spuse Hannah, atunci nu are rost să știu că e o iluzie, nu? Sau să decid că e de fapt real. Mi se învârte capul pe umeri, sau e și asta tot o iluzie?

Barbara râse încetișor și reveni asupra lucrului de mână.

— Regele ți-a promis că te va ajuta, Hannah, spuse ea.

— Dar toată lumea știe că nu te poți baza pe ținerea lui de minte, spuse Hannah. Este om bun, dar poate fi ușor distras. N-am fost nici singura, nici ultima solicitantă din dimineața aceea. Și faptul că a plâns când m-a auzit nu înseamnă mare lucru. Plânge din orice fleac sentimental.

— Trebuie să ai încredere în el, spuse Barbara. Și în ducele de Moreland, și în contele de Merton. Și în domnul Huxtable.

Hannah oftă și strânse o pernă la piept.

— E foarte greu să ai încredere în altcineva în afară de tine însuți, spuse ea.

— Ai făcut tot ce se putea, și mai mult decât atât, o asigură Barbara.

Hannah îi privi din nou creștetul capului pentru o vreme. Îi venea să se plimbe iar prin cameră. Se gândi să iasă afară să se plimbe cu pași mai repezi, dar ploua și bătea vântul, iar Barbara ar fi insistat să o însoțească. Și probabil ar fi răcit și, într-o săptămână sau două, ar fi ajuns cu un picior în groapă și tot așa.

Mare bătaie de cap mai putea să fie Barbara uneori.

— Intenționai să te întorci acasă imediat ce reveneam din Kent, spuse ea. Abia așteptai să te duci acasă, chiar dacă erai prea politicoasă să-mi spui. Și totuși, stai aici, liniștită, răbdătoare, Babs. În locul tău aș fi foarte furioasă.

— Nu, n-ai fi. Barbara o privi din nou. Ești mult mai bună decât ai vrea să creadă alții, Hannah. Dacă ai fi în locul meu, ai sta cu mine cât ar fi nevoie. Suntem prietene. Ne iubim.

Hannah simți un nod în gât și înghiți în sec. Făcu ochii mari, ca să nu i se umple de lacrimi. Devenise cam plângăcioasă în ultima vreme. Și de la vizita la palatul regal se izolase de-a dreptul. Cu toate că noii ei prieteni avuseseră amabilitatea să o viziteze în după-amiaza precedentă. Sosiseră împreună – cele trei surori Huxtable și cumnata lor – și rămăseseră o oră și jumătate, mult peste cât ar fi dictat o vizită de curtoazie. Și ele așteptau vești cu aceeași nerăbdare.

— Îl iubești pe pastorul tău, spuse ea. Ar trebui să fii cu el, Babs.

— Dar voi fi, răspunse Barbara. Din luna august vom fi căsătoriți pentru tot restul vieții noastre. Când voi primi vești de la el, sunt sigură că-mi va spune că am procedat corect rămânând cu tine. Am crezut că voi primi astăzi o scrisoare de la el. Dar sigur voi primi una mâine.

Reveni asupra broderiei, iar Hannah oftă din rărunchi.

Apoi își ținu respirația, iar Barbara rămase cu acul suspendat deasupra gherghefului.

— Musafiri, spuse Hannah, încercând să pară nepăsătoare. Li se va spune că nu sunt acasă.

Dar ascultă cu atenție sunetul pașilor de afară și se încordă când se apropiară, strângând perna la piept de parcă trebuia s-o apere cu prețul vieții.

— Un domn o caută pe domnișoara Leavensworth, Excelență, îi spuse valetul, deschizând ușa.

— Spune-i că... Ah, pentru Barbara?

— Un domn, pastorul Newcombe, Excelență, spuse el, aruncând o privire către Barbara. Să-l anunț că sunteți acasă?

— Simon? șopti Barbara. Acul îi rămăsese suspendat deasupra pânzei. Dintr-odată, se gândi Hannah, arăta nespus de frumoasă.

— Condu-l aici, te rog, spuse Hannah.

Niciodată nu primea oaspeți în salonul ei privat.

În timp ce valetul se retrăgea, își dădu jos picioarele de pe prichiciul ferestrei și aruncă perna. Primul gând fusese să se grăbească să iasă din cameră, permițându-le celor doi îndrăgostiți să se reîntâlnească. Dar nu putea rezista, trebuia să vadă asta cu ochii ei și își dorea să-l vadă pe logodnicul Barbarei.

Barbara își așeză deoparte calm și metodic broderia, apoi se asigură că părul îi era în regulă și că nu avea firimituri pe rochie. Privi înspre Hannah.

— De-asta n-am primit nici o scrisoare de la el astăzi, spuse ea. A venit chiar el aici.

Încă radia de frumusețe. Ochii ei erau imenși, luminoși.

Așa arată dragostea, se gândi Hannah. O văzuse în ultima vreme și în propria reflecție din oglindă. Și nu a ajutat-o cine știe ce.

Se auzi un ciocănit, și ușa se deschise.

— Pastorul Newcombe, pentru domnișoara Leavensworth, anunță valetul.

Iar înăuntru păși cel mai banal tânăr pe care și-l putea imagina Hannah. De fapt, era exact cum îl descrisese Barbara. Nu era nici înalt, nici vânjos, nici arătos. Era îmbrăcat decent și destul de fad. Dar de îndată ce dădu cu ochii de Barbara, surâse, iar Hannah știu de ce prietena ei, care refuzase un cârd de pretendenți perfect eligibili de-a lungul anilor tinereții sale, se îndrăgostise până la urmă de acest bărbat.

Radia la rândul ei, privindu-l.

Dumnezeule, se gândi Hannah, să fi fost ea în locul prietenei sale, s-ar fi repezit prin cameră cu un țipăt de să-ți înghețe sângele în vine și s-ar fi aruncat de gâtul lui.

— Barb, spuse el.

— Simon.

Iar după această efuziune sentimentală, amândoi își recăpătară bunele maniere și își întoarseră atenția către Hannah.

— Hannah, spuse Barbara, permite-mi să ți-l prezint pe pastorul Newcombe. Simon, ducesa de Dunbarton.

Pastorul făcu o plecăciune, iar Hannah înclină capul.

— Ați venit chiar în persoană s-o luați pe Barbara acasă, spuse ea. Nu vă învinovățesc, domnule Newcombe. Am fost foarte egoistă.

— Excelență, am venit deoarece viitorul meu socru s-a oferit cu bunătate să țină el în locul meu slujbele de duminică și

să-mi permită astfel o mică vacanță la Londra, chiar dacă voi mai avea parte de una după nuntă. Am venit deoarece îmi pare că au trecut ani întregi, și nu doar câteva săptămâni de când n-am mai văzut-o pe Barbara. Și am venit deoarece treceți prin vremuri de restriște, și m-am gândit că poate vă pot oferi alinare sufletească.

Hannah își mușcă buza de jos. Ar fi fost nepotrivit să râdă. Și deși o parte din ea se prăpădea de râs, o alta mai nobilă fu profund mișcată.

— Vă mulțumesc, domnule. Sunt momente dificile, într-adevăr. Viața unui om atârnă în cumpănă și mă îngrijorează chiar dacă probabil nu-l voi întâlni vreodată. Un cunoscut e profund atașat de acest om, iar eu sunt profund atașată de el.

N-ar fi vrut să formuleze chiar astfel, dar acum că-i scăpaseră cuvintele, ce-i drept, spusese adevărul. Cum de altfel era nimerit să-i spui unui preot.

— Vă înțeleg, Excelență, spuse el, iar lui Hannah i se păru că într-adevăr o înțelesese.

— Am ceva urgent de rezolvat în altă parte a casei, spuse ea, și mă tem, domnule Newcombe, că trebuie să fiu o gazdă imperfectă și să părăsesc încăperea. Dar v-o las totuși pe Barbara. Îndrăznesc să cred că va face tot ce-i stă în puteri să vă binedispună în lipsa mea.

— Îndrăznesc să cred la fel, Excelență, aprobă el.

Hannah îi zâmbi, iar el îi întoarse surâsul cu un aer șăgalnic atât de dulce încât, dacă ar mai fi fost loc în inima ei, s-ar fi îndrăgostit pe loc de el.

Surâse și-i făcu Barbarei cu ochiul cel mai îndepărtat de pastorul Simon Newcombe, iar apoi ieși repede din cameră de parcă într-adevăr avea o mie și una de treburi pe cap.

Ce se întâmpla în Gloucestershire? Și de ce nu se gândise nimeni să-i scrie?

capitolul 20

Pastorul Newcombe venise tocmai până la Londra, și cel mai distractiv lucru pe care-l găsise nimerit în prima sa zi aici fusese să viziteze o librărie de pe strada Oxford, de care-și amintea de pe vremurile studenției sale.

Venise la Dunbarton House să le invite pe Barbara și Hannah să-l însoțească. Iar Barbara strălucea de entuziasm numai la gândul plimbării.

Hannah îi măsură din ochi în timp ce-și beau cafeaua în salon. Era ceva uimitor. Măcar dacă ar fi fost o librărie cu cărți noi. Dar era plină de praf, probabil, și de tomuri vechi care se fărâmițau și făceau și ele praf.

— Trebuie să vii cu noi, Hannah, o imploră Barbara. Abia dacă ai ieșit din casă în ultimele zile, și astăzi este o zi însorită. Să nu-ți faci griji că ai fi în plus, adăugă ea, roșind.

— Nu îmi fac asemenea griji, răspunse Hannah. Amândoi sunteți prea politicoși să recunoașteți până și față de voi înșivă că prezența mea ar fi *de trop*. Am să merg să mă plimb în după-amiaza aceasta prin Hyde Park, să-mi întâmpin admiratorii și să aflu toate bârfele, cu care să vă pot distra la cină. Cinați aici, domnule Newcombe?

— Vă mulțumesc, Excelență, spuse el, înclinând din cap. Eu...

Un ciocănit în ușa sălii de recepție îl întrerupse.

— Excelență, contele și contesa de Merton doresc să știe dacă sunteți acasă, anunță valetul.

Hannah sări în picioare. Cassandra? Și contele?

— Condu-i aici, răspunse ea.

De-abia se ținea să nu se repeadă după el și să i-o ia înainte pe scări, să ajungă înaintea lui și să afle ce s-a întâmplat.

Barbara îi explica pastorului:

— Contele de Merton a mers la Ainsley Park cu ducele de Moreland, să vadă ce puteau face pentru a interveni în favoarea celui condamnat.

— Da, răspunse pastorul Newcombe, îmi amintesc numele lor din scrisoarea ta, Barb. Și iată, contele a revenit, poate cu vești. Să sperăm că sunt vești bune. Excelență, grija dumneavoastră pentru un biet rătăcit vă face cinste. Dar nu mă surprinde. Barbara mi-a povestit...

Hannah nu-l mai asculta. Nu din impolitețe, ci deoarece gândurile îi scăpaseră de sub control. Se apropie cât putea de mult de ușă, evitând să fie răsturnată când aceasta se deschise din nou. Își cuprinse strâns talia cu mâinile, încercând să-și recapete demnitatea.

Ducele de Moreland nu venise cu contele? Nici cu Constantine?

Se auzi un ciocănit, și ușa se deschise din nou.

— Contele și contesa de Merton, Excelență, anunță valetul.

Contele părea obosit de pe urma călătoriei. Deși nu avea hainele șifonate și nu era nebărbierit, avea ochii obosiți, iar Hannah bănui că revenise la reședința Merton doar cât să-și revadă soția. Iar Cassandra strălucea de fericire.

— Totul e bine, spuse ea și se grăbi s-o prindă în brațe pe Hannah. Totul e bine, Hannah.

Hannah se simți cuprinsă de ușurare și se lăsă îmbrățișată.

— Îndrăznesc să cred că știați deja asta, Excelență, spuse contele. Doar dumneavoastră l-ați convins pe rege să intervină. Dar presupun că erați oricum nerăbdătoare să aflați că grațierea a sosit la timp. Și așa a fost. Ba chiar a sosit cu trei zile mai devreme.

Doar trei zile?

— A fost o grațiere completă, adăugă contele. Jess Barnes este liber. I-am promis lui Con când am plecat că vă voi înștiința într-un ceas după ce ajung la Londra. Și mi-am permis să vin aici în trăsura dumneavoastră, Excelență. Con și Elliott vor veni mai târziu.

— Cu ducele de Moreland? ridică Hannah din sprâncene. Ei doi în aceeași trăsură?

Contele surâse.

— Și probabil nici nu se va ajunge la bătaie, spuse el. Și nici nu vor menține o tăcere înghețată pe parcursul călătoriei.

— Au lăsat deoparte cearta aceea stupidă? întrebă Hannah.

— Da, răspunse el. E prima oară când îi văd împreună, cum de altfel trebuie să fi fost ei doi pentru majoritatea vieții lor, înainte să-i fi cunoscut. Vorbesc într-una și fac glume, ba chiar polemizează. Și dacă aveți nevoie și de alte asigurări, doresc să adaug că pe umărul lui Elliott a ales Con să-și verse lacrimile când a citit decretul de grațiere, chiar dacă aveam și eu un umăr disponibil prin preajma sa.

— Oh.

Hannah își strânse mâinile, ducându-le spre gură. Închise ochii și și-l imagină pe Constantine plângând. Ce jenat trebuie să se fi simțit. Și ce furios ar fi să știe că vărul lui îi povestește asta ei.

Bărbații se purtau foarte prostește uneori, când venea vorba de asemenea lucruri.

Ce straniu să te înșeli atât de mult asupra unei persoane. Întotdeauna îi spusese în mintea ei diavol împielițat. Părea suficient de întunecat și de periculos cât să-și justifice porecla. Și, de fapt, era contrariul. Era plin de lumină, iubire și compasiune. Ah, și poate avea și un strop de întuneric și risc în el. Era un amestec amețitor de însușiri umane, de fapt – ca majoritatea celorlalți.

Ce femeiușcă toantă era, simțea cum se usucă de dorul lui.

Iar sentimentul era complet nepotrivit situației date, oricum. Își înălță chipul, surâse și se întoarse să-și prezinte musafirii pastorului Newcombe.

El și Barbara se ridicaseră în picioare. Ochii Barbarei străluceau, înlăcrimați. Se grăbi s-o îmbrățișeze pe Hannah.

— Știam eu că n-ar fi uitat regele, spuse ea.

Oare aici se sfârșea totul? se întrebă Hannah. Contele tocmai spusese că Constantine se va întoarce împreună cu ducele de Moreland. Dar oare avea să se răzgândească și să stea la Ainsley, din moment ce sezonul aproape se terminase? Oare era nevoie să rămână, cum intenționase, de altfel, ca să-l consoleze pe bietul Jess și să-și împace vecinii? Acum că era departe de ea, oare avea să decidă că era un moment propice să pună capăt aventurii lor?

Îi spusese că-l iubește. Poate asta avea să-l facă să se îndepărteze un an sau doi de ea, la o distanță sigură.

Sau poate avea să revină? Oare avea să reia aventura de parcă nu ar fi fost întreruptă?

Și ea, avea să facă același lucru?

Nu se gândise până acum la acest lucru. Iar acum nu era momentul potrivit. Avea două rânduri de musafiri de găzduit, deși Cassandra tocmai îi explica de ce nu pot să rămână, că trebuie să plece și să-i spună Vanessei ce se întâmplase și cât de curând se putea aștepta să revină acasă ducele.

Oare avea să continue să locuiască aici ziua și să meargă noaptea la Constantine, să facă dragoste?

Trupul își cerea însetat porția de iubire.

Era amanta lui, iar el era amantul ei.

Oare era de ajuns?

Căzuseră de acord că da, inițial. Asta își dorise, un prim an de libertate. Ba chiar ea inițiase totul.

Se răzgândise oare atât de curând?

Nu putea suporta să nu mai fie amanți. Dar nici să mai fie doar amanți.

Chiar îl iubea. Îi spusese adevărul, deși, firește, poate nu fusese o idee bună.

De ce faptul că îl iubea și faptul că erau amanți păreau să se excludă reciproc?

Ah, se gândi ea în timp ce își lua rămas-bun de la conte și de la Cassandra, mulțumindu-le pentru vizită, era la fel de lipsită de calm și copleșită de emoții acum ca la nouăsprezece ani. Cei unsprezece ani care se scurseseră parcă nici n-ar fi fost.

Doar că acum putea vedea că avea de făcut o alegere clară, și nu era singura care trebuia să o facă. Calm și rațional. Presupunând că nu avea să ia Constantine decizia în locul ei, rămânând la Ainsley.

Aveau să rămână amanți pentru restul sezonului, sau nu?

Nu putea fi o alegere mai simplu de descris.

Dar de făcut, era complet altă poveste.

— Nu vrei să vii cu noi, Hannah? întrebă din nou Barbara, când ei trei rămaseră iarăși singuri în salon. Acum nu mai trebuie să stai acasă așteptând veștile, nu-i așa? Au sosit, și sunt chiar cele mai bune vești cu putință.

— De ce nu, răspunse Hannah, plimbându-și privirea de la unul la celălalt. Haideți să sărbătorim mergând să ne uităm la niște cărți vechi.

Pastorul Newcombe radia de fericire.

Constantine rămase patru zile la Ainsley Park, după ce Jess fusese eliberat și Stephen luase trăsura ducesei și se întorsese la Londra.

Simțea nevoia să fie alături de oamenii lui, în timp ce-și reveneau de pe urma spaimei pe care-o trăseseră, iar lucrurile se reașezau pe făgașul lor. Simțise nevoia să-și viziteze vecinii și să le vorbească deschis despre situația de la Ainsley. Nu le putea promite că asemenea situații incomode nu vor mai apărea niciodată, dar le reaminti că incidentul cu Jess fusese primul de acest fel, în toți anii în care omul fusese aici. Le explică și faptul că toți cei de la Ainsley se bucurau de noua șansă în viață care le fusese oferită, și făceau tot ce le stătea în puteri să redevină indivizi respectabili și productivi. Nu era căpetenia unui cuib de hoți sau a unui bordel. Nici Jess nu era hoț de fapt, doar un om care încercase să repare un rău fără să se gândească bine la ce face. Iar Jess pleca, și n-avea să mai vină niciodată la Ainsley Park.

Mulți vecini îl primiră cu curtoazie. Câțiva, cu bunătate. Alții își păstrară părerile pentru ei. Kincaid își manifestă deschis neîncrederea, deși fără ostilitate. Constantine credea și spera că se va răzgândi în timp.

Rămase patru zile la Ainsley, cât să-și revină cât de cât Jess și să se obișnuiască cu gândul că ucenicia sa luase sfârșit și că era promovat la slujba visurilor sale, de grăjdar. Ducele de Moreland îi oferise o astfel de slujbă la propria sa moșie, Rigby Abbey. Constantine îi explicase că le va fi greu tuturor să-l vadă plecând, dar ducele era vărul său, și dacă tot trebuia să îl lase pe Jess să plece pentru un loc de muncă mai bun, prefera să îl încredințeze unei rude și nu unui străin. Iar când avea să-l viziteze pe duce, avea să-l revadă și pe Jess, din când în când. Iar apoi avea să le aducă vești despre el tuturor prietenilor lui de la Ainsley.

Niciodată nu fusese la Rigby Abbey.

Îl surprinse faptul că Elliott rămăsese și el la Ainsley, deși era evident că detesta să fie departe de soția și de copiii săi. Rămăsese să lege firele rupte ale prieteniei lor. Altă explicație nu găsea. Se împrieteniră din nou, deși ezitant la început, și cu ușurință crescută pe măsură ce zilele se scurgeau.

Faptul că Elliott revenise în viața sa era ca un balsam pe

suflet, ca un dar. Constantine nici nu realizase cât de mult îi fusese dor de el. Pierderea lui și apoi pierderea lui Jon se uniseră într-un imens gol al singurătății.

Iar acum, îl avea din nou alături pe Elliott. Și discutau despre Jon. Își împărtășeau amintiri despre el – nu cele de pe urmă, dureroase, ci altele de pe parcursul ultimilor cincisprezece ani.

Cele patru zile i se părură eliberatoare și relaxante, deși o parte din el abia aștepta să se întoarcă la Londra. Chiar și așa, încercă să nu se gândească la Hannah. Nu se simțea încă pregătit.

Îi spusese că-l iubește.

Lipsea deja de două săptămâni din Londra când reveni în trăsura luxoasă a lui Elliott, cu Jess pe capră lângă vizitiu, în timp ce lacheul venea călare în urma trăsurii.

Trebuia să meargă să-i mulțumească ducesei pentru că intervenise pentru Jess – doar nu putea spune că își băgase nasul – și pentru că-i permisese să-i folosească trăsura.

Totuși, straniu, dar nu prea dorea să se ducă. Oare ce avea să se întâmple acum? Aveau să revină la starea de fapt de dinainte? Aveau să redevină amanți?

O dorea. Trecuseră trei săptămâni aproape de când o avusese ultima oară.

Aveau o aventură. O relație ușoară, pur sexuală. Una temporară, până la finalul sezonului, pentru plăcerea amândurora.

Doamne sfinte, dar oare asta era între ei?

Suna groaznic de... ce cuvânt căuta? Ieftin? Sordid? Nesatisfăcător? Ultimul termen, cu siguranță. Probabil și primii doi. Dar era straniu. Niciodată nu i se păruseră astfel aventurile de dinainte. Se bucurase de ele, le pusese capăt la timpul cuvenit și își văzuse de drum.

Firește, o aventură cu Hannah nu era suficientă.

O iubea.

Abia dacă se gândise la ea în ultima săptămână și jumătate. Nu conștient, cel puțin. Și totuși, ea fusese prezentă în fiecare clipă. Fusese o parte din el.

Era al naibii de îngrijorător.

Sau nu?

Înainte să plece din Copeland, îi spusese că-l iubește. Fusese ceva serios? Iubire, în sensul *acela* al cuvântului? Pe toți

dracii, nu se pricepea deloc la iubire. Nu la felul acela, cel puțin. Poate așa păteau toți, până să dea năvală iubirea peste ei. Ce denotau acțiunile ei? Îi dublau vorbele?

Ce făcuse ea, după ce el plecase în trăsura ei?

Îl târâse înapoi cu ea la Londra pe Stephen, îl înfruntase pe Elliott în bârlogul lui, îi făcuse pachet pe-amândoi și-i trimisese la Gloucestershire, iar apoi alergase să-i ceară clemență regelui.

Și toate astea pentru un handicapat mintal pe care nu-l cunoștea?

Greu de crezut, chiar și cu sufletul ei bun.

Elliott căscă, de pe bancheta opusă a trăsurii.

— Con, când am ațipit, te uitai într-un punct fix, iar acum, când m-am trezit, văd că tot așa ai rămas. Îți faci griji pentru Jess? Eu zic că l-ai convins că a absolvit cu bine ucenicia de la Ainsley și că a fost promovat la Rigby. Iar eu pot fi și suficient de blând cu slugile mele, când uit că sunt un duce autoritar.

Constantine îl privi.

— Îți sunt profund îndatorat pentru tot.

Elliott rânji.

— Crezi că am să te las să uiți asta vreodată?

Constantine chicoti.

— Nu, doar te știu de ceva timp, răspunse el.

— Ai s-o iei de soție? întrebă Elliott.

Iar ideea care i se plimbase de zile întregi prin minte răsări între ei.

Voia să se căsătorească. Voia să aibă copii. Voia toate aceste lucruri pe care le evitase ani de zile.

Voia să se așeze la casa lui.

Dar... cu ducesa de Dunbarton?

Cu Hannah?

Parcă s-ar fi gândit la două persoane diferite. Dar era una și aceeași. Era și ducesa pe care-o știuse dintotdeauna, și Hannah cea care se dezvăluise în fața lui de când deveniseră amanți. Nu putea fi rezumată într-un cuvânt sau într-o frază. Nici într-un paragraf. Nici într-o carte sau bibliotecă. Era un o ființă vie, complexă, iar el o iubea.

— Nu mi-a trecut prin minte, spuse el.

— Mincinosule, continuă să rânjească Elliott.

— Ce te-a făcut să știi, fără urmă de îndoială, că vrei să te căsătorești cu Vanessa? îl întrebă Constantine.

— N-am știut, răspunse Elliott. Ea m-a cerut, iar eu am fost atât de șocat, încât am spus da înainte să apuc să-mi dau seama ce fac, și apoi am rămas pe veci așa.

— Să știi că dacă nu vrei să-mi spui, nu-i nimic, spuse Constantine.

Elliott ridică mâna dreaptă sus.

— Adevăr-adevărat spun, zise el. Eram deja însurat cu ea când o iubeam mai mult decât viața însăși, și n-a mai trebuit să trec prin agonia de a decide cum și unde și când și dacă să o cer de soție.

— Ar putea să râdă de mine, spuse Constantine.

— Este și aceasta o posibilitate, acceptă Elliott, după ce reflectă puțin. E o femeie formidabilă, nu-i așa? Ca să nu mai zic și frumoasă. Probabil ar putea avea orice bărbat necăsătorit din regat pe care-și ațintește ochii. Ar putea să râdă de tine, Con. Ar putea și să izbucnească în plâns. Asta ar fi mai promițător.

— Ducesa de Dunbarton, Elliott, spuse Constantine. Ar trebui să fiu nebun să cred așa ceva.

— De ce? întrebă Elliott. Ai multe de oferit, Con, și ești în mod considerabil mai eligibil astăzi decât erai acum o săptămână, adăugă contele, rânjind din nou.

Constantine ridică din umeri.

— Vanessa jură, spuse Elliott, că sub ghețurile acelea de un alb strălucitor se ascunde pasiunea, și că atunci când ducesa își va găsi un obiect al pasiunii sale, va fi constantă în traiectoria sa ca Steaua Nordului. Vanessa are fler pentru așa ceva. Nici nu mi-ar trece prin cap să o contrazic în asemenea privințe. S-ar dovedi că nu am dreptate, iar ea s-ar abține politicos să-mi spună „ți-am spus eu“, și m-aș simți ca un idiot.

— Hmmm, spuse Constantine.

— Și ca să te lămurești pe deplin, ea e de părere că tu ai devenit obiectul pasiunii ducesei, Con. Mai bine-ai veni cu mine la Moreland House imediat ce ne întoarcem în oraș, să te împaci cu Vanessa înainte să te duci la Dunbarton House.

— Mda, spuse Constantine, iar apoi lăsă capul pe spate și se prefăcu că doarme, ca să evite continuarea discuției pe acest subiect.

Ațipi în timp ce se întreba dacă ea ar izbucni în plâns sau în râs auzindu-i cererea în căsătorie.

Sau dacă el i-ar oferi șansa să facă asta.

capitolul 21

Hannah se gândea că avusese dreptate să se teamă că Constantine va rămâne la Ainsley, evitând astfel subiectul relației lor și cuvintele pe care i le rostise, atât de neprevăzătoare, când se aflau la Copeland. Nu revenise la Londra a doua zi după contele de Merton, și nici măcar a treia zi.

Dar află după trei zile că nici ducele de Moreland nu revenise. Nici unul dintre ei nu era încă în oraș. Hannah află aceste lucruri când se întâlni cu ducesa, într-o după-amiază în care amândouă o vizitară pe Katherine să vadă dacă mai avea grețuri dimineața.

Deci poate avea să se întoarcă, totuși. Ducele sigur trebuia să revină.

Între timp, lui Hannah nu îi luă mult timp să descopere că se plictisise de noul ei favorit aproape pe cât de rapid prevestise lumea. Îl aruncase fără milă, iar el se retrăsese la țară să-și lingă rănile. Ea își căuta un nou amant, care să aibă parte de momentul său de glorie înainte să fie și el aruncat, la rândul lui. Toată lumea se întreba cine va fi alesul. Pretendenți erau destui.

Cel puțin așa umbla vorba prin cluburile și saloanele londoneze. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost măcinată de neliniștea de a fi chiar ea cea abandonată.

Nu mai era nimic de făcut totuși, doar să se ridice la înălțimea așteptărilor, în timp ce aștepta. În nici un caz nu avea de gând să mai stea închisă în casă ca o pustnică. Într-o minunată după-amiază însorită, își luă cea mai frumoasă rochie de muselină albă a ei, își puse boneta, adăugă bijuterii cu diamante ostentativ de mari la urechi, pe degete și la încheietura mâinii, își ridică deasupra capului o umbreluță de soare din dantelă albă și porni la o plimbare în Hyde Park, când veni ora potrivită.

Barbara și pastorul Newcombe o însoțiră. Era ultima zi pe

care o petreceau la Londra. A doua zi aveau să se întoarcă în Markle, Babs într-o trăsură cu camerista ei, și pastorul călare pe lângă ea, cum era cuviincios. Hannah dorise ca ei să petreacă singuri, împreună, ultima lor după-amiază în oraș și le sugerase Richmond Park, dar ei insistaseră să rămână cu ea.

Curând, fură înconjurați de oameni, majoritatea bărbați, deși nu toți. Margaret și Katherine erau împreună într-o caleașcă deschisă și se opriră să discute o vreme. Aflând că Barbara va pleca ziua următoare, Katherine insistă ca Hannah să vină să ia cina cu ei seara. Iar Margaret o invită să meargă cu ei la operă în seara următoare.

— Aproape că l-am convins pe bunicul lui Duncan să ne însoțească, spuse ea. Dacă ar ști că vii și tu, Hannah, sigur ar veni.

— Atunci spune-i că am acceptat, dar numai cu condiția să vină și el, spuse Hannah. Spune-i că dacă nu vine, în dimineața următoare mă voi înființa la Claverbrook House, să-i cer explicații.

Barbara și pastorul Newcombe discutau cu soții Park și un alt cuplu.

Caleașca porni, iar Hannah fu înconjurată de un cerc format din vechii ei amici, dintre care și câțiva pețitori și câțiva admiratori noi. După câteva minute, se gândi că era foarte confortabil să se strecoare înapoi în vechea armură, jucând rolul ducesei de Dunbarton, în timp ce Hannah Reid, mai fragilă, se ascundea în siguranță înlăuntrul ei.

Și totuși, era un rol pe care nu-l mai putea juca la infinit. Nu realizase asta până acum. Și sigur nu-și dăduse seama de asta la începutul sezonului. Cât timp trăise ducele, rolul fusese ușor și chiar plăcut de jucat. Când nu se aflase în public, avusese compania, prietenia și, da, iubirea lui care s-o încălzească. Dar acum? Singurătatea era tot ce-o mai aștepta la întoarcerea acasă. Iar Babs avea să plece a doua zi.

Oare aveau să-i fie suficienți noii și vechii prieteni, în zilele, lunile și chiar anii care urmau?

Oh, Constantine, unde ești? Și ai să mă eviți oare dacă și când te întorci?

Tocmai chicotea la ceva ce-i spusese lordul Moodie, și-l lovise repede peste mâneca hainei, când cercul ei de admiratori se desfăcu de la jumătate, făcând loc de trecere unui călăreț. Șoapte stranii străbătură mulțimea.

Era un cal negru ca smoala.

Calul lui Constantine.

Hannah privi în sus și învârti umbreluța atât de violent încât aerul adie ușor în jurul capului său.

Constantine. Îmbrăcat tot în negru, exceptând cămașa. Cu chipul îngust, ochii negri, fără să surâdă. Aproape sinistru. Aproape satanic.

Scumpul ei iubit.

Doamne, oare de unde-i răsăriseră cuvintele acelea în minte? Din vreo slujbă de cununie?

— Domnule Huxtable? își arcui ea sprâncenele.

— Ducesă.

Cei din jurul lor păreau să le asculte vorbele cu răsuflarea la gură, de parcă ar fi susținut câte un monolog lung.

— Ai binevoit din nou să onorezi Londra cu prezența dumitale? întrebă ea.

Admiratorii oftară, aprobând șoptit disprețul față de un bărbat care revenise după ce ea îl refuzase. Oftatul greu de auzit îl informa că i se sfârșise timpul. Cu cât mai repede dădea pinteni calului și își ducea inima frântă mai departe cu vreun rest de demnitate, cu atât mai bine pentru toți.

În loc de răspuns, el întinse mâna înmănușată în piele neagră. Privirea sa i-o reținu pe-a lui Hannah cu atâta intensitate încât ea nu reuși să-și desprindă ochii dintr-ai lui.

— Pune piciorul pe cizma mea, spuse el.

Cum?

— Ei poftim, protestă vocea unui gentleman. Nu vezi, Huxtable, că Excelența Sa....

Hannah nu-l auzea. Se lupta din priviri cu Constantine. Era îmbrăcată cât se poate de nepotrivit pentru călărie. Dacă voia să-i spună ceva, ar fi fost mult mai simplu și infinit mai curtenitor să coboare el de pe cal. Dar el voia s-o vadă dându-se în spectacol în văzul lumii. Voia să dea lumii motiv de bârfă pentru o lună de-acum înainte. Voia să arate tuturor că el e stăpânul, că putea s-o facă să vină la el în grabă doar pocnind din degete.

Ea își răsuci iarăși umbreluța și îl privi batjocoritor.

Se auzi iarăși un murmur aprobator. Dacă s-ar fi uitat în jurul ei, Hannah ar fi observat că mulțimea crescuse mult și nu mai conținea doar admiratorii bărbați. Deja ce se petrecea aici putea oferi subiect de conversație prin saloane pentru două

săptămâni de zile.

Hannah își strânse cu o încetineală deliberată umbreluța, apoi i-o înmână fără să rostească vreo vorbă și fără să-i arunce vreo privire lui Lord Hardingraye, care stătea lângă el. Făcu doi pași înainte, ridică tivul rochiei cu o mână și își așeză pantoful alb, foarte delicat, pe cizma lui de călărie neagră, bine lustruită, punându-și mâna într-a lui – mătase albă pe piele neagră.

În următoarea clipă, fără vreun alt efort din partea sa, se pomeni așezată pe șa, lateral, în fața lui. Brațele lui înveșmântate în negru o înconjurau, astfel încât n-ar fi avut de ce se teme pentru siguranța ei.

Dar nu se temea.

Se întoarse spre el și-l privi în ochii lui foarte negri, care acum erau aproape la același nivel cu ai ei.

El întoarse calul, iar mulțimea îi făcu loc să treacă din nou. Cei din jur mai aveau și multe de spus, și ei, și lui, și celorlalți. Hannah nici măcar nu încercă să-i asculte. Nu-i păsa să afle ce aveau de spus.

Venise.

Și venise s-o revendice.

Oare?

— Foarte dramatic ai fost, spuse ea.

— Da, nu-i așa? răspunse el. Când m-am întors, adică acum câteva ore, apropo, am aflat că sunt fostul tău drăguț căzut în dizgrație și disprețuit. De dragul orgoliului, a trebuit să fac un gest extravagant.

— Extravagant a fost sigur, spuse ea, în timp ce el își conducea cu măiestrie armăsarul printre caii și trăsurile care umpleau aproape toată aleea.

— Deci sunt? întrebă el.

— Disprețuit?

— În dizgrație.

— Și un drăguț, spuse ea. Îmi place imaginea asta. Rochia asta e complet compromisă, Constantine. O să miroasă a cal pentru tot restul vieții sale.

Încă nu ieșiseră complet din mulțime. Erau perfect vizibili. Și probabil fiecare om din mulțime profita de acest lucru.

O sărută oricum, pe buze, cu gura deschisă. Și nu era un țocăit convențional. Sărutarea ținu probabil cincisprezece sau douăzeci de secunde, o eternitate, având în vedere

circumstanțele.

Și cum trebuia să-l suporte oricum, nefiind într-o condiție fizică propice luptei cu el, Hannah îi răspunse la sărutare, prelungind îmbrățișarea cu cel puțin alte zece secunde.

— Poftim, spuse el, ridicând capul. O privea intens în ochi; nu-i putea evita privirea. Își simți sufletul invadat și captivat. Îl invadă și ea pe-al lui, ca răspuns. Ai fost complet compromisă, ducesă.

— Așa-i, admise ea cu un oftat. Și ce intenționezi să faci cu privire la acest lucru, domnule?

Imediat ce-i ieșiră vorbele din gură, le regretă. Sunau prea mult a ultimatum.

— Ducesă, sunt un gentleman, spuse el. Intenționez să mă căsătoresc cu tine.

Ea simți un mare nod în gât, care aproape o înecă. Se uită în altă parte și observă că lăsaseră în urmă mulțimea și erau aproape singuri pe alee și lăsaseră parcul în urmă. Încercă să-și pună la loc armura în care se ascunsese atât de confortabil până în urmă cu câteva minute.

— Așa, deci? spuse ea, cu răceală. Și doreai să-mi ceri părerea, Constantine? Sau din moment ce m-ai luat pe sus, la propriu, ai presupus că nu mai este cazul?

— Speram că va mai fi, răspunse el. Presupun că fiecare bărbat e îngrozit de scena cererii de soție a propriei sale povești de dragoste. Dar observ, ducesă, că nu te lași păcălită sau lipsită de ea. Am să mă las într-un genunchi, ceva ce cu greu aș putea face acum. N-am nici o îndoială că, deși am lăsat mulțimea în urmă, ar veni cu toții în goană de prin toate colțurile parcului dacă aș descăleca acum, te-aș da jos de pe cal și m-aș pune pe treabă. Cu altă ocazie, deci.

Hannah nu reușea să-și reprime râsul.

— Pari foarte sigur pe reușita ta, spuse ea.

— Așa îți pare ție, spuse el. Dacă m-ai cunoaște mai bine, ai înțelege că doar mă bâlbâi, ducesă, și că-mi bate nebunește inima în piept. Hai să schimbăm subiectul. Jess e liber și fericit și foarte mândru, și cred că toate ți se datorează ție. Nu cred că ar fi auzit altfel regele de el.

Schimba subiectul? După ce o informa că se va căsători cu ea, avea acum de gând să vorbească despre Jess Barnes și despre rege?

Bine atunci.

Privi în jur cu nonșalanță.

— S-a întâmplat să-l văd și i-am pomenit, tot din întâmplare, de acest caz. S-a pus pe plâns. Ar fi plâns și dacă i-aș fi spus că mi-am sfâșiat batistuța de dantelă favorită.

El râse.

— S-a întâmplat să-l vezi, spuse el. La o plimbărică pe Bond Street, te pomenești.

— Constantine, spuse ea închizând pentru o clipă ochii, Jess Barnes chiar este în siguranță? Nu vor încerca vecinii să-și facă singuri dreptate asupra lui?

— E pe drum spre Rigby Abbey, spuse el. E moșia lui Elliott. L-au promovat de la fermă la grajd. E cel mai vesel și cel mai mândru om din Anglia.

— Elliott, ducele, spuse ea. V-ați împăcat?

Cred că am căzut amândoi de acord că ne-am purtat ca niște măgari, spuse el. Și amândoi am ajuns la ideea că poate așa a trebuit să fie, pentru ca visul lui Jon să prindă aripi. A trebuit să ne sacrificăm prietenia pentru o vreme, și dacă ar trebui, aș face asta din nou. Și Elliott ar face asta – adică ar încerca să îl protejeze pe Jon de sine însuși, și moștenirea lui Stephen. Dar suntem iarăși veri și prieteni.

— Și aproape frați? întrebă ea.

— Și asta, spuse el. Da, și asta.

Își surâseră.

Hannah simți cum i se topește inima.

Trei călăreți tineri care călăreau spre ei fluierară și îi strigară câteva măscări glumețe. Hannah ridică bărbia, dorindu-și să fi avut la ea umbreluța, s-o răsucească.

Constantine le rânji și el tinerilor, iar Hannah îi recunoscu pe toți.

— Mai bine te-aș duce acasă, ducesă, spuse el. Trebuie s-o vizitez pe Vanessa și să văd dacă vrea să ne împăcăm. Elliott voia să merg acolo mai întâi, dar s-a întâmplat să aud versiunea lumii despre motivul pentru care am plecat eu din Londra în toiul sezonului, și am considerat că trebuie să arăt cum stau lucrurile, mai ales când valetul tău mi-a spus că te plimbai prin parc.

— Nu trebuie să mai zăbovești, atunci, zise ea. Vanessa a devenit prietena mea în ultimele două săptămâni.

Iar apoi merseră călare spre Dunbarton House, spre

uimirea și deliciul trecătorilor, și stârnind destule comentarii înțepătoare. Constantine o coborî peste prag, așteptă cât timp ea urcă scările, o privi cum dispare înăuntru și dădu pinteni calului.

Fără o vorbă.

Hannah se gândi în timp ce urca scările către camera sa că, dacă ar mai fi avut umbrelușa la îndemână, l-ar fi pocnit în cap cu ea înainte să plece.

Nu puteai să-i spui unei femei că ai să o iei de nevastă și apoi să nu o ceri.

Sau puteai, dacă erai Constantine Huxtable.

Presupun că orice bărbat detestă scena cererii de soție din propria sa poveste de dragoste.

Ecoul acestor vorbe îi răsună în urechi în timp ce alerga pe ultimele trepte.

Propria lui poveste de dragoste.

Se opri brusc. Scena din parc fusese cu siguranță cel mai romantic și mai surprinzător lucru care i se întâmplase vreodată. Era imposibil să fi făcut asta doar pentru a arăta că o domină.

O iubea.

Izbucni în hohote de râs.

Iar gesturile romantice nu se opriră aici. A doua zi de dimineață, la mai puțin de o oră după plecarea Barbarei, când Hannah se simțea puțin abătută, primi la Dunbarton House un singur trandafir alb, care nu era însoțit de nici un bilet. În același timp, sosise un buchet imens de flori multicolore de toate felurile, împodobit cu panglici galbene, lucioase, alături de umbrelușa lui Hannah și de un bilet amuzant, plin de înfloriturі, de la Lord Hardingraye, care putea flirta cu ea cât de scandalos voia fără să se teamă că va fi luat în serios, deoarece ea știa – iar el știa că ea știa – că dintr-un anumit punct de vedere, i se asemăna ducelui.

Buchetul fusese expus pe o masă, în centrul sălii de recepție, să poată fi admirat din toate colțurile în zilele următoare. Trandafirul își găsi locul în dormitorul ei, unde avea să se bucure singură de el.

O oră mai târziu, valetul îi aduse un bilet, pe tava sa de argint. Era un singur rând, nesemnat.

„Te vreau.“

Poate nu foarte romantic, dar Hannah zâmbi recitindu-l probabil a douăsprezecea oară – după ce se asigură că autorul nu-

l înmânase chiar el și nu aștepta jos, în hol.

Recunoștea începuturile unui joc.

Seara, luă cina cu familia Montford și se bucură de compania și conversația lor, alături de a soților Gooding și a contelui și contesei de Lanting – doamnele erau surorile lordului Montford.

A doua zi dimineață, doisprezece trandafiri albi fură trimiși la Dunbarton House, din nou fără nici o notă. Valetul îi aduse în camera de zi a lui Hannah.

După o oră, un nou bilet sosi pe tava de argint.

Din nou, nesemnat.

„M-am îndrăgostit de tine“, scria.

Hannah îl duse la buze, închise ochii și zâmbi.

Netrebnicul. N-avea pic de respect pentru nervii ei? De ce nu venea, pur și simplu?

Dar știa răspunsul. Îi spusese adevărul în Hyde Park – dacă m-ai cunoaște mai bine, ducesă, ai înțelege că mă bâlbâi și că inima mea bate nebunește.

Prostuțul de el, era copleșit de nervozitate.

Și probabil avea să mai dureze mult, deși așteptarea părea interminabilă. Emoțiile îl făceau de-a dreptul romantic.

Seara, merse la operă cu soții Sheringford și cu marchizul de Claverbrook, pe a cărui mânecă își așeză mâna pentru restul serii, în timp ce făceau schimb de remarci. Tenorul îi aduse lacrimi în ochi prin frumusețea vocii sale. Soprana îl înlăcrimă pe marchiz, prin frumusețea sa și atât. Marchizul chicoti pe ascuns, iar Hannah râse.

— Nu și prin vocea ei? întrebă ea.

— Nu, Hannah, aceea doar îmi dă dureri de cap.

Majoritatea publicului era atent la loja lor, iar Hannah se întrebă alene dacă nu cumva bârfele de a doua zi vor spune despre ea că-și înfige ghearele în încă un aristocrat bătrân și bogat. O amuză ideea.

A doua zi dimineață sosiră două duzini de trandafiri roșii ca sângele. Firește, fără bilet. Acesta sosi o oră mai târziu.

„TE IUBESC, trandafirul meu cu o mie de petale.“

Era nesemnat.

Hannah plânse, bucurându-se de fiecare lacrimă.

După-amiază ar fi trebuit să meargă la dejunul venețian organizat de lordul și Lady Carpenter. În ciuda numelui,

asemenea evenimente nu se țineau dimineața. Nu conta, oricum. Nu se duse.

Luă pe ea o rochie pe care o purtase o singură dată, în urmă cu vreo trei ani. N-o mai purtase de atunci, deoarece o făcea să se simtă și să arate ca o desfrânată, și era o deghizare prea frapantă chiar și pentru ea. O iubea oricum, și astăzi se asorta cu trandafirii ei. Își puse un singur diamant la gât, prins de un lanț de argint, ca o lacrimă care nu se usca și nu-și pierdea vreodată splendoarea, și nici o altă bijuterie.

Iar apoi, așteptă.

Cele două duzini de trandafiri nu puteau fi urmate de ceva mai grandios.

Nici nu mai era altceva de spus în scris. Îi scrisese chiar cu litere mari primele trei cuvinte. Restul trebuia spus față în față.

Dacă și-ar fi putut aduna curajul.

Ah, bietul ei demon drag. Îmblânzit prin puterea dragostei.

Firește, avea să-și adune curajul. Și când avea să vină, avea să fie splendid.

Așteptă.

capitolul 22

Treaba asta cu dragostea, descoperise Constantine în decursul ultimelor zile, putea lipsi de bărbăție un om. Privea acum cu alți ochi, respectuoși, bărbații căsătoriți care, presupunea el, trecuseră toți prin chinurile prin care trecea el acum. Cu excepția lui Elliott, firește, care fusese el cerut de bărbat, norocosul.

Fusese ușor să se împace cu Vanessa.

— Nici o vorbă să nu scoți, spusese ea, grăbindu-se să-l întâmpine, traversând salonul din Moreland House, imediat ce păşise înăuntru, în timp ce Elliott stătea lângă șemineu, cu un umăr proptit de marginea acestuia și o sprânceană ridicată de amuzament. Nici o vorbă. Hai să ne iertăm și să dăm uitării totul și să recuperăm timpul pierdut. Povestește-mi despre prostituatele tale.

Elliott pufnise în râs.

— Foste prostituate, adăugase ea. Și nici să nu îndrăznești să râzi de mine, Constantine, acum că suntem iar prieteni. Povestește-mi despre ele și despre tâlhari și vagabonzi și despre fetele cu copii din flori.

Îl apucă de braț silindu-l să se așeze pe canapea, în timp ce Elliott îi contempla cu zâmbetul pe buze și în priviri.

— Dacă ai la dispoziție o oră sau vreo șase, Vanessa, răspunse Constantine.

— Chiar și șapte, dacă trebuie. Rămâi la cină, decretă ea. Am decis deja. În afara cazului în care aveai deja cu Hannah o înțelegere.

O alegere cam nefericită a cuvintelor. Și îi spunea Hannah?

— Nu, răspunsese el. Trebuie să-mi fac curaj să cad în genunchi și să-i declam o tiradă pasională de amor, și o să-mi ia

ceva timp, ca să nu mai pomenesc și de curaj.

Elliott râse din nou.

— Ah, dar va merita, în fiecare clipă, îi spusese Vanessa cu ochii strălucind și îmbujorată. Când m-a cerut, Elliott a arătat splendid. Ba chiar a îngenuncheat pe iarba udă.

Constantine se uită la vărul său cu o privire încărcată de reproș.

— Asta era după ce mă ceruse Vanessa de bărbat, spusese el, ridicând mâna dreaptă. Nu-i puteam permite să aibă ultimul cuvânt, nu-i așa? Dar ea a spus da înainte să spun eu.

Aveau o poveste care ar fi meritat să fie cunoscută, se gândise Constantine.

Iar când se lăsase pradă impulsului și mersese la Dunbarton House, la două ore după ce revenise în oraș, sperase să rezolve problema cu Hannah. Însă când aflase că era în Hyde Park, mersese s-o caute și găsise – fără să se oprească să cugete – modul perfect de a-i face o declarație.

Nu-i dăduse prin cap însă că s-ar putea să-l refuze să se urce pe cal alături de el. Și, ce-i drept, nu făcuse asta.

Nu-i dăduse prin cap că după ce se urcase în șa, iar el o sărutase destul de lasciv și în public, iar ea îi răspunsese la sărutare, că ar putea să refuze să se mărite cu el.

Nu că ar fi refuzat.

Doar că el nu o ceruse.

Și nici nu realizase asta până să-i atragă ea atenția. Fir-ar să fie, era o diferență enormă între a afirma și a cere, iar el afirmase.

Ca un școlărel stângaci.

De ce nu se predau la universitate și cursuri despre cum să ceri de nevastă aleasa inimii cuiva? Oare toți greșeau atât de tare ca el?

Așa că petrecuse trei zile reparându-și stângăcia. Sau trei zile de tras de timp. În funcție de cât de cinstit era față de sine.

Dar odată ce începuse, lăsase cele trei zile să se deruleze. Nu prea putea să se repeadă să o ceară de soție după ce trimisese o singură floare și un bilet în care-i spunea că o poftește, nu?

Dacă avea de gând să-l refuze, atunci chiar se făcuse de râs în aceste trei zile.

Dar nu avea rost să se gândească la asta, realiză el în timp ce se îmbrăca pentru vizita din această după-amiază la

Dunbarton House, în cea de a treia zi. Era imposibil să nu se ducă – încurcătura asta afurisită trebuia rezolvată cumva.

Dacă nu era acasă? Trebuiau să fie o mie și unul de motive pentru care să fi ieșit în oraș – picnicuri, petreceri în aer liber, excursii la Kew Gardens sau Richmond Park, cumpărături, plimbări prin parc, erau doar câteva dintr-o miriadă de posibilități. În timp ce ciocănea la ușă, se gândi că ar fi surprinzător să o găsească acasă.

Partea mai josnică din el spera să nu o găsească acasă.

Doar că nu ar mai fi putut să treacă o dată prin așa ceva.

Ca de obicei, valetul nu știa ce se petrece în propria casă. Trebui să urce de parcă n-ar fi fost nici o grabă în a afla dacă ducesa de Dunbarton era sau nu acasă.

Era acasă, și acceptase să-l vadă, se pare. Valetul îl invită să-l urmeze în sus pe scări.

Oare domnișoara Leavensworth se afla alături de ea?

Trecură de ușile salonului și urcară încă un rând de scări. Se opriră în fața unei singure uși, iar valetul ciocăni discret înainte să deschidă și să-l anunțe.

Era o cameră de zi, nu un dormitor. Era singură acolo.

Pe masa de lângă ușă erau doisprezece trandafiri albi, într-o vază de cristal. Pe o măsuță joasă din mijlocul camerei erau două duzini de trandafiri roșii, într-o vază argintată. Parfumul lor se împletea dulceag în cameră.

Ducesa ședea la fereastră, cu picioarele strânse sub ea și brațele încrucișate în jurul taliei. Arăta amețitor de frumoasă, învești mântată în roșu stacojiu, care se asorta aproape perfect cu trandafirii. Părul îi strălucea neted pe cap, ondulat în bucle moi pe lângă linia gâtului, cu șuvițe spiralate la tâmple și pe lângă urechi. Întorsese capul și îl privea cu ochii albaștri și visători.

Își aminti de scena din propriul lui dormitor, din noaptea în care deveniseră amanți. Doar că atunci purta doar cămașa lui și avea pletele lăsate liber pe spate.

Valetul închise ușa și plecă.

— Ducesă, spuse el.

— Constantine.

Îi surâse visător, când el nu continuă.

— Am nevoie de protecția ta, spuse ea. Primesc răvașe anonime.

— Da? întrebă el.

— Cineva mă dorește, spuse ea.

— Mă voi duela cu el în zori, spuse el.

— Pretinde și că mă iubește, adăugă ea.

— Ușor de spus, îi spuse el. Nu e prea profund sentimentul acela euforic, romantic, nu?

— Dar este unul dintre cele mai încântătoare sentimente din lume, spuse ea. Poate cel mai minunat. Și eu sunt îndrăgostită de el, la rândul meu.

— Ce norocos! constată el. Atunci sigur am să-l provoc la duel.

— Spune că mă iubește, continuă ea, și ochii ei se schimbară, imperceptibil aproape, dar remarcabil, din visători în luminoși.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Minte la minte, inimă la inimă și suflet la suflet, spuse ea.

— Și trup la trup? întrebă el.

— Oh, da, murmură ea. Și asta.

— Fără bariere, spuse el. Fără măști, fără deghizări, fără temeri.

— Fără, clătină ea din cap. Fără secrete. Doi devin unul, indivizibil.

— Și asta ți-a spus autorul răvașelor anonime? întrebă el.

— Cu litere mari chiar.

— Ce flăcău ostentativ.

— Absolut, aprobă ea. Uite câți trandafiri mi-a trimis.

— Hannah, spuse el.

— Da.

El stătea dincolo de pragul ușii. Se apropie de ea, iar ea îi întinse mâna dreaptă. O luă într-ale lui și i-o duse la buze.

— Chiar te iubesc, spuse el. Cu litere de tipar și în orice alt fel în care îmi pot imagina. Și, de fapt, în toate felurile în care nu-mi pot imagina.

O auzi inspirând încet.

Era timpul. Și nu mai era emoționat. Se lăsă într-un genunchi, ținându-i încă mâna, cu chipul la același nivel cu al ei. Observă că se îmbujorase. Avea buzele ușor întredeschise. Ochii îi erau încă luminoși și foarte albaștri, ca seninul cerului de dincolo de fereastră.

— Hannah, spuse el, vrei să fii soția mea?

Trei zile lungi exersase un discurs. Nu-și mai amintea nici un cuvințel din el.

— Da, răspunse ea.

Fusese convins că-l va tachina, că va juca rolul ducesei de Dunbarton măcar pentru o vreme, înainte să capituleze – dacă avea să capituleze. Fusese de fapt atât de convins, încât aproape că nu-i auzise răspunsul.

Nu cu auzul.

Dar inima îl primise.

Da, răspunsese ea, și orice altceva fusese de prisos.

Se priviră în ochi, iar el îi sărută din nou mâna.

— Obișnuia să-mi povestească, spuse ea. Despre dragoste. Și mai obișnuia să-mi promită că, într-o bună zi, am s-o găsesc. Am avut încredere în el și l-am crezut în fiecare moment al vieții mele, de la prima întâlnire până la ultima lui suflare, Constantine, dar nu l-am crezut cu adevărat în această privință. Am crezut că a trăit o poveste extraordinară de dragoste timp de cincizeci de ani. Dar mă temeam să sper că voi avea și eu parte de așa ceva vreodată. Am greșit să mă tem, iar el a avut dreptate să se încreadă în mine. Te iubesc.

— Și mă vei iubi pentru mai mult de cincizeci de ani? întrebă el.

— Ducele spunea că iubirea e eternă, iar eu l-am crezut.

El îi zâmbi, iar ea îi întoarse surâsul, până când el se apropie și o sărută.

Trecuseră aproape trei săptămâni de când făcuseră dragoste, iar el râvnise la ea în fiecare clipă a fiecărei zile care-i despărțise. Și totuși, nu se sărutară cu ardoare sexuală. Ci cu...

Nu avea cuvinte pentru acest sărut. Până acum, toate sărutările lui fuseseră dublate de apetit sexual.

Afecțiune? Era un termen prea blând.

Dragoste? Un cuvânt prea des folosit.

Dar orice ar fi fost, le însoți sărutarea.

Iar apoi, în timp ce se îmbrățișau, iar el o ridică de pe prichiciul ferestrei și se ridică și el în picioare, așezându-se la fereastră cu ea în brațe, îi veni în minte cuvântul. Sau, cel puțin, cel mai apropiat cuvânt.

Se sărutaseră fericiți.

Iar apoi își surâseseră, privindu-se în ochi de parcă descoperiseră chiar atunci fericirea. Și iubirea fără de sfârșit.

— Și ești sigură, ducesă, că ești dispusă să-ți sacrifici titlul doar pentru plăcerea de a te căsători cu mine?

— Și să fiu pur și simplu doamna Huxtable? întrebă ea. Cel puțin așa va trebui să-mi spui Hannah tot timpul, iar mie îmi place asta.

— Sau contesă, spuse el.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

— Ar fi puțin absurd, spuse ea.

— Nu chiar, explică el. Regele a trimis două decrete după ce l-ai vizitat, să știi. Sau poate nu știi. Un decret era grațierea lui Jess.

Ea se îndreptă de spate în brațele lui și se încruntă când el se opri.

— Și celălalt?

— Tocmai ai acceptat să te căsătorești cu Constantine, primul conte de Ainsley, spuse el. Titlul mi-a fost oferit pentru serviciile extraordinare aduse celor mai sărmani și mai dragi supuși loiali ai Maiestății Sale. Cred că așa a scris.

Hannah rămase cu gura căscată.

Apoi râse în hohote, cu capul dat pe spate.

Și noul conte de Ainsley râse împreună cu ea.

Contele și contesa de Merton ofereau un bal la Merton House în seara următoare, cu ocazia aniversării balului logodnei lor, din urmă cu un an.

Invitaseră la cina de dinaintea balului membrii familiei lor – cele trei surori ale lui Stephen și soții lor, fratele Cassandrei, Sir Wesley Young și logodnica lui, domnișoara Julia Winsmore.

Îl invitaseră și pe Constantine, din moment ce era vărul lui Stephen. Și o invitaseră și pe ducesa de Dunbarton, care nu le era rudă.

În timp ce ea și Stephen așteptau în sala de recepție să le sosească invitații, Cassandra spuse:

— Chiar am sperat să nu pară bizar că am invitat-o astăzi, Stephen. Con s-a întors la Londra de mai bine de o săptămână, iar Hannah e aici de când am adus-o cu noi de la Copeland. Și ea e cea care l-a convins pe Elliott să meargă la Ainsley Park, iar apoi a vorbit cu însuși regele. A salvat situația aproape de una singură. Dar nu s-a întâmplat nimic încă. Crezi că va fi incomodă cina asta pentru toată lumea?

— De ce să fie? răspunse el. Ducesa ți-a devenit prietenă, și e perfect acceptabil să inviți o prietenă la cină. În seara aceasta, la bal, intenționăm să anunțăm titlul lui Con, și ea a contribuit decisiv la obținerea lui. Va realiza în mod sigur că și el e pe lista noastră de invitați și, dacă e să fie vreo situație jenantă, va ști să o evite. Dar nu cred, oricum, că ducesa se rușinează prea ușor.

— Scena aceea din parc, spuse ea. Meg a descris-o atât de amuzant, și Kate atât de romantic. Și toată lumea a vorbit până le-a venit rău despre asta de atunci. Și totuși, încă nu s-a întâmplat nimic.

— Nu avem de unde știi, spuse el. Nu s-a anunțat nimic. Nu știm dacă s-a întâmplat sau nu ceva. Cass, au dreptul la puțină intimitate.

Ea oftă.

— Eram atât de îngroziți cu toții, spuse ea, când și-a început Con aventura cu ea. Nu că ar fi trebuit să știm de așa ceva, firește. Asemenea aventuri ar trebui să fie mereu secrete. Părea atât de nepotrivită pentru el. Atât de...

— Arogantă? sugeră el.

Ea se încruntă.

— Păi chiar părea, spuse ea. Dar oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par, nu? Ar trebui să fi știut asta mai bine decât oricine altcineva. Poate mereu a fost... ei bine, o persoană caldă și plină de veselie, cineva pe care mi-o doresc foarte mult să-mi fie prietenă. Un om bun. De ce nu s-au logodit ea și Con?

Stephen se apropie și o sărută pe gură.

— Poate-i poți întreba, imediat ce sosesc. Poate poți deschide subiectul la cină. Sunt sigur că surorile mele vor avea un cuvânt de spus și ele. Par s-o fi luat pe ducesă la sânul lor, ca și tine. Până și Nessie.

Ea râse și-l lovi în glumă peste braț.

— Asta da introducere în conversație, spuse ea, imediat ce fiecare dintre ei intră aici – de ce nu sunteți logodiți? Stephen, nu sunt pețitoare, dar Con este un bărbat singur, și Hannah e o femeie singură.

— Prin urmare, spuse el, trebuie să fie împreună.

— Prin urmare, nimic, spuse ea tăios. Trebuie să fie împreună, da. Toți cei care au fost la Copeland și i-au văzut ar trebui să fie și orbi și proști să nu-și dea seama.

Fură salvați de continuarea discuției de sosirea Vanessei și

a lui Elliott, precum și de a lui Wesley și Julia, aproape în același timp, și de apariția lui Katherine și a lui Jasper și a lui Margaret și Duncan curând după aceea.

— Vine și Con? întrebă Elliott în timp ce sorbeau din pahare.

— A spus că vine, răspunse Stephen.

— Și Hannah? întrebă Margaret.

Și reveniră la subiect.

— Mama spune că trebuie să se căsătorească, nu au de ales, spuse Julia Winsmore, după felul în care a sărutat-o în parc. Am văzut cu ochii mei. A fost chiar șocant.

Și se înroși.

— Și foarte romantic, Julia, spuse Sir Wesley. Cel puțin așa mi-ai spus atunci.

— Mă îndoiesc, spuse Elliott, că ducesa ar fi impresionată de argumentul că nu are de ales decât să facă ceva anume.

— E evident că-l iubește pe Constantine, spuse Katherine. Îl va tortura înainte să spună da.

Soțul ei și Duncan schimbară o privire îndurerată ca răspuns la acest exemplu frapant de logică feminină.

— Sau nu, adăugă Margaret.

— Con nu e fraier, spuse Stephen. Nu dansează după cum îi cântă nimeni.

— Dar e îndrăgostit, argumentă Cassandra.

Și acest argument înăbuși conversația. Pentru câteva clipe, tăcerea se așternu.

Apăru valetul, și îi murmură Cassandrei că sunt gata pentru cină. Să mai aștepte puțin, murmură ea. Își putea imagina câtă consternare va stârni răspunsul ei la bucătărie.

Iar apoi, cei doi musafiri care rămăseseră de venit își făcură apariția împreună și cu puțin peste cinci minute întârziere.

Amândoi păreau atât de radioși încât așteptările celor din jur se ridicară până la cer – cel puțin ale doamnelor adunate în salon. Iar Cassandra îi iertă instantaneu pentru că o făcuseră să întindă coarda cu bucătăreasa ei.

Ducesa de Dunbarton era superbă, într-o rochie de un turcoaz delicat, cu foarte puține accesorii. Nu avea nevoie de bijuterii. Toți ochii aveau s-o urmărească în această seară și fără ele. Strălucirea care o împodobea de obicei pe dinafară emana de

data aceasta dinlăuntrul ei.

Înainte să apuce cineva să o salute, ea spuse:

— E numai vina mea dacă am întârziat. Eram deja gata când îl așteptam pe Constantine, dar imediat ce l-am auzit ciocănind la ușă am decis că nu voiam de fapt să port rochia mea favorită de bal, și nici diamantele asortate acesteia. Așa că m-am schimbat, în timp ce el a bătut din picior și a scrâșnit din dinți pe hol.

Și surâse fermecător.

— Niciodată nu-mi scrâșnesc dinții, spuse blând Constantine. Aș rămâne doar cu niște cioturi dacă mi i-aș scrâșni ori de câte ori întârzii, Hannah. Am de gând să îmi cultiv răbdarea. Am să învăț să-mi placă să aștept. Dar ai face bine să nu întârzii la nunta noastră. Se spune că aduce ghinion.

Și astfel răspunse la toate întrebările, înainte să fie puse.

Iar cina trebui să mai aștepte încă un sfert de oră, în timp ce făceau schimb de sărutări, îmbrățișări, bătăi pe spate și strângeri de mână, iar Hannah declară că, deși foarte înjositor, acceptase să coboare în rang de la ducesă la contesă.

— Deși mi s-ar fi potrivit de minune să fiu și doar doamna Constantine Huxtable, adăugă ea, surâzând din nou radios.

Și ochii îi străluciră, plini de lacrimi, își mușcă ușor buza de jos, iar Constantine îi înconjură umerii cu brațul său – iar Cassandra sugeră că ar face bine să se îndrepte spre sufragerie, înainte să-i demisioneze pe loc bucătăreasa.

capitolul 23

De o zi întreagă se certau pe tema nunții. Deși poate ceartă nu ar fi fost cuvântul potrivit, din moment ce amândoi intenționau să nu fie egoiști.

Constantine considera că ar fi trebuit să se căsătorească la Copeland, din moment ce era casa lui Hannah, și iubea acel loc. O mireasă ar trebui să se mărite pe pământurile ei.

Dar fu suficient de înțelept să nu pomenească de Markle.

Hannah se gândea că ar trebui să se căsătorească la Ainsley, din moment ce era casa lui Constantine și o iubea, evident. De altfel, i se părea potrivit pentru noul conte de Ainsley să se căsătorească la Ainsley Park.

Căzură de acord că St. George era cel mai bun și mai convenabil compromis. Era în Hanover Square, la o aruncătură de băț de Dunbarton House. Mireasa putea să meargă pe jos până acolo. Toată lumea bună putea să participe. Poate chiar și regele avea să vină. Era la modă să faci nunți acolo.

Nici unul nu-și dorea să se căsătorească acolo, deși nici unul n-ar fi recunoscut.

Trebuia să fie la Copeland. Sau la Ainsley. Sau poate la St. George.

De îndată ce se așezară la masă, la Merton House, domnișoara Winsmore întrebă:

— Excelență, povestiți-ne despre nuntă. Când și unde va avea loc ceremonia?

— Cât de curând posibil, răspunse Hannah. Iar cât despre locație, nu ne-am decis încă.

Trase aer în piept să-și anunțe votul pentru Ainsley Park, fiind sigură că familia lui Constantine o va susține, dar contele de Merton vorbi primul:

— Con, dar trebuie să vă căsătoriți la Warren Hall. Încă

este și va fi mereu casa ta. Acolo te-ai născut și ai crescut. Capela a fost folosită mereu pentru nunțile și botezurile familiei... și pentru înmormântări, adăugă el, pe un ton mai scăzut.

— Oh, cât de minunat ar fi, spuse Cassandra, în timp ce valeții le serveau primul fel. Dar Stephen, Hannah poate are alte idei. E și nunta ei.

Însă o privi pe Hannah, cu ochi rugători.

— Și eu, și Elliott ne-am căsătorit acolo, spuse Vanessa, ca și Stephen și Cassandra, anul trecut. Este un loc încântător pentru o nuntă. Capela e situată într-un colț retras al parcului, printre copaci, și poate fi umplută de doar o mână de oaspeți. Și este și un sentiment minunat în a fi înconjurat de istorie, acolo, cu grădina din jurul capelei. Istoria familiei.

Acolo trebuie să-l fi înmormântat pe Jonathan, se gândi Hannah. Și, dintr-odată, știu că acolo trebuiau să se căsătorească. Avu un sentiment de dreptate chiar înainte să-l privească pe Constantine și să-i vadă expresia intensă, încordată a feței.

— Frumos din partea ta să ne împrumuți capela, Stephen, spuse el. Dar cred că Hannah are dreptul să...

— Aleagă? îl întrerupse ea. Așa voi face, atunci. Mulțumesc. Eu aleg.

Știa cât de greu îi fusese lui să zâmbească.

— Aleg Warren Hall, spuse ea, cu ochii ațintiți într-ai lui.

Și simți că se scufundă în privirea sa, în timp ce zâmbetul se ștergea de pe chipul lui Constantine.

— Ești sigură? o întrebă el.

— Absolut, răspunse ea. Și așa și era. Rămâne Warren Hall. Mulțumesc, Lord Merton. Sunteți foarte amabil.

— Mai bine-mi spui Stephen, zise acesta, dacă ai de gând să te căsătorești cu Con. Mai bine ne tutuim toți între noi.

Și dintr-odată toate vocile se învălmășiră, iar cina fu consumată cu mare poftă. Margaret, Vanessa și Katherine hotărâseră deja cum să decoreze marea sală de bal de la Warren Hall și capela, înainte să le fie luat din față primul fel de mâncare, iar Cassandra schițase meniul pentru nuntă înainte să li se servească desertul.

— Mai bine te-ai relaxa și ai lăsa lucrurile să meargă de la sine, Con, îl sfătui Elliott. Ți-ai făcut treaba. I-ai cerut mâna și ea a acceptat. Lasă restul în seama doamnelor.

Hannah fu informată că va sta la Finchley Park cu o zi sau

două înainte de nuntă, una dintre moșiile ducelui de Moreland învecinate cu Warren Hall, locul copilăriei lui. Aveau să mai stea cu ea câțiva oameni, inclusiv Vanessa, Elliott și copiii acestora, mama și surorile lui Elliott și orice oaspeți mai dorea Hannah să invite. Dar nu trebuia să-și facă griji, o asigură Vanessa. La Finchley, pe malul lacului, era o casă de oaspeți pitorească și izolată, unde ea și Elliott își petrecuseră luna de miere. Acolo ar fi frumos să-și petreacă și Hannah și Constantine luna de miere. Vanessa nu se putea gândi la un cadru mai romantic de a începe o căsătorie.

— Îți mai amintești narcisele? îl întrebă ea pe Elliott.

Iar austerul duce de Moreland îi făcu glumeț cu ochiul.

Hannah îi căută privirea lui Constantine, de pe cealaltă parte a mesei, și schimbară un zâmbet imperceptibil pentru oricine altcineva. O avertizase în timp ce veneau aici că verișoarele din partea tatălui erau un trio formidabil, iar Cassandra li se adăugase cu succes. Dacă nu era atentă, îi spusese el, erau în stare să acapareze întreaga nuntă.

Și îi spusese astea înainte să știe că nunta va avea loc pe domeniul lor – la Warren Hall.

— Vai de mine, spuse Katherine dintr-odată, iar tonul vocii ei amuți hărmălaia de la masă. Iar ne-a apucat. Hannah, am crescut într-un sătuc, am fost copii de preot. Mereu erau lucruri de făcut și de organizat. Iar noi eram cele care făceam un pas în față și le organizam. De obicei, dacă nu făceam noi, nu făcea nimeni, iar viața la țară poate fi teribil de plictisitoare. Dar, deși am lăsat acea viață în urmă, nu am scăpat niciodată de obiceiul de a organiza totul.

— Așa e, oftă Margaret. Hannah, niciodată n-ai fost cunoscută drept o doamnă neajutorată și indecisă. Îndrăznesc să cred că ai stat aici râzând pe seama noastră chiar. Probabil deja ți-ai planificat toată nunta fără ajutorul nostru.

Hannah știa că toți ochii sunt ațintiți asupra ei. Doamnele o priveau oarecum întristate, iar domnii erau mai amuzați.

— Nu râd, spuse ea. Din contră, chiar. Și chiar trebui să clipească, să-și risipească lacrimile care i se adunaseră în ochi. Și nici nu am organizat vreodată o nuntă, nici nu mi-a fost vreodată organizată una. Ieri am acceptat să mă căsătoresc cu Constantine, dar astăzi văd că mă voi căsători și cu familia lui și sunt nespus de fericită.

Ducele îi spusese că, atunci când își va găsi dragostea, va găsi și comunitatea în care să se simtă integrată.

Era aproape timpul să înceapă balul. După ce plecară doamnele, nici domnii nu mai rămaseră în sufragerie. Plecară împreună spre sala de bal, să întâmpine primii oaspeți.

Hannah știa că noul titlu al lui Constantine va fi anunțat la cină, ca și logodna lor. Era începutul unei noi ere. Aruncă o privire la nuanța încântătoare de turcoaz a rochiei sale și se bucură că renunțase la rochia albă, chiar dacă întârziase din cauza schimbului. Nu mai trebuia să se ascundă. Nu mai trebuia să se apere cu nici o armură de gheață și diamante.

Era ducesa de Dunbarton, și în curând avea să fie contesa de Ainsley. Dar mai important decât orice, era Hannah. Era ea însăși în viața de zi cu zi, și fusese făurită de caracterul și experiențele sale. Se plăcea pe sine însăși. Și era îndrăgostită.

Era fericită.

Oaspeții începură să sosească, iar Constantine îi așeză mâna pe mâneca lui. Se plimbară împreună prin sala de bal, oprindu-se din când în când să discute cu diverse cunoștințe. Zâmbeau amândoi.

— Ai observat, o întrebă Constantine, că toți cei care intră în sala de bal te privesc de două ori, o dată din sinceră apreciere pentru frumusețea ta și a doua oară fiind șocați să te recunoască?

— Cred că la tine se uită, răspunse ea. Ești fermecător când zâmbești.

— Ești mulțumită cu Warren Hall? întrebă el.

— Da, răspunse ea. Îți vei avea toată familia aproape, inclusiv pe Jonathan.

— Așa este. Dar tu, Hannah?

Ea îl privi, iar surâsul se șterse.

— Vei avea și tu familia aproape? o întrebă el.

— Am să-i invit pe Barbara și pe domnul Newcombe, spuse ea. Poate vor fi dispuși să călătorească din nou, pentru nunta mea.

— Când tu nu ești dispusă să mergi la a ei? Asta-i prietenie? întrebă el.

De ce aducea acum vorba despre asta. Sala începuse să se umple. Aerul se încălzea. Zgomotul discuțiilor devenea vacarm. Muzicienii din orchestră își acordau instrumentele.

— Foarte bine, spuse ea, ridicându-și bărbia și evantaiul și

redevenind pentru o clipă ducesa de Dunbarton. Am să-i invit pe tatăl meu, pe sora, cumnatul meu și nepoții mei. Ba chiar am să îl invit și pe pastorul Leavensworth și pe soția acestuia. Și am să merg la nunta Barbarei. Mergem împreună. Ești mulțumit?

— Da, iubita mea, spuse el.

Și foarte rapid și foarte scandalos, mai ales că nu făcuseră încă nici un anunț, o sărută.

— Stimate domn, acum chiar trebuie să mă iei de nevastă, spuse ea.

— Fir-ar să fie, păi chiar așa am să fac, spuse el, rânjind.

— Dar nu va veni nici unul, îl avertiză ea. Poate cu excepția Barbarei, deși probabil nici ea.

— Intenția contează, dragostea mea, spuse el. E tot ce poți să faci, tot ce putem face oricare dintre noi. Vino să dansăm. Iar apoi, cu mare reținere, voi respecta regulile și voi mai dansa doar o singură dată cu tine – după cină și după ce am făcut anunțurile. Va fi un vals. M-am luat la trântă cu Stephen și l-am țintuit pe podea până a acceptat că va fi un vals.

Ea râse.

— Și dacă îmi va fi plin carnetul de bal?

— Atunci am să-l iau la trântă pe partenerul tău de vals și am să-l țintuiesc și pe el de podea până când își aduce aminte că-l strâng groaznic pantofii noi de dans.

— Ce absurd ești, spuse ea, râzând.

Mai discutaseră ceva în decursul celor două zile, și anume unde vor locui după căsătorie.

Era o decizie ușor de luat.

Constantine se mutase deja din casă la Ainsley Park, pentru a le permite mai multor noi rezidenți să locuiască acolo. Casa de oaspeți fusese perfectă pentru viața lui de burlac, dar nu și pentru o soție și, spera el, o familie. Și dacă petrecea mai puțin timp acolo, îi explică el lui Hannah, atunci puteau fi disponibile unele din camerele din casa de oaspeți – poate pentru vechil și unii meșteri-instructori. Iar ei aveau nevoie doar de niște camere pe care să le folosească atunci când veneau în vizită.

Firește, dorea să meargă de câteva ori o pe an. Îi erau dragi oamenii de acolo, și îndrăznea să creadă că și el lor.

La Copeland, Hannah ar fi putut fi aproape de Land's End și de bătrânii care-i erau atât de dragi. Dar Copeland avea să fie

moșia lor. Și era într-adevăr încântătoare, cu parcul neatins și o casă pe colină, oferindu-le o priveliște nemaipomenită din orice unghi. Avea să fie un paradis pentru copii. Era și aproape de Londra.

Iar Londra, desigur, avea să fie destinația lor de primăvară. Anul următor trebuia să-și ocupe locul în Camera Lorzilor. Aveau să locuiască la el acasă, deși nu era în partea mondenă a orașului. Dar nu aveau nevoie de nimic ostentativ.

Deci Copeland avea să fie reședința lor.

În timp ce dansa și o admira pe Hannah dansând, Constantine se gândea că se bucură de alegerea făcută. S-ar fi bucurat de fapt să trăiască și într-o văgăună, dacă era cu ea – deși poate era mai bine să nu testeze așa ceva.

Iar apoi sosi vremea cinei, iar Stephen anunță protipendada adunată că vărul său, Constantine Huxtable, urma să fie onorat de Maiestatea Sa, Regele, cu titlul de conte de Ainsley înainte de finalul sezonului. Iar contele de Ainsley avea s-o ia în căsătorie pe ducesa de Dunbarton, curând după, într-o ceremonie privată la Warren Hall.

Oare câte săptămâni trecuseră, se întrebă Constantine, de când intrase călare în Hyde Park alături de Monty și de Stephen și o văzuse pe Hannah pentru prima oară în doi ani de zile, privind-o dezaprobator? Nu erau multe, dar era dificil să-și amintească felul în care arătase atunci în ochii lui. Era straniu cât de diferită putea fi o persoană când o cunoșteai și sufletește.

Încă de pe atunci începuse să se gândească la însurătoare. Dar nu realizase că ea era aleasa.

Aleasa.

Singura lui iubire.

Dansul întârzia să reînceapă. Toți doreau să le adreseze felicitări și urări de bine. Mulți bărbați jurară că vor purta un an panglici de doliu la braț, începând de a doua zi. Hannah îi lovi peste braț cu evantaiul.

Iar apoi veni vremea valsului.

Lui Constantine îi plăcuse dintotdeauna dansul, dacă-și putea alege partenerele. Din fericire, bărbații aveau mai mult control asupra acestor lucruri decât femeile. Dar nici Hannah nu părea să se plângă de ceva, când o conduse în spațiul de dans.

— Ești fericită? o întrebă el, înconjurându-i talia cu brațul drept și luându-i mâna dreaptă în stânga lui.

— Oh, sunt, oftă ea. Dar nu știu dacă-mi va face plăcere toată agitația pregătirilor de nuntă. Poate ar fi trebuit să fugim în lume.

— Verișoarele mele nu ne-ar ierta niciodată, răspunse el, rânjind.

— Știu, răspunse ea. Dar vreau doar să fiu cu tine.

El încercase cu vitejie să ignore aceleași sentimente.

— Vrei să vii diseară, după bal? întrebă el.

Ea îl privi câteva clipe, apoi oftă din nou.

— Nu, spuse ea. Nu mai sunt amanta ta, Constantine. Sunt logodnica ta. E o diferență.

El se simți dezamăgit, apoi ușurat. Era, într-adevăr, o diferență.

— Atunci vom fi cuminți și vom aștepta noaptea nunții, spuse el.

— Da, spuse ea. Dar nu e doar atât. Vreau... oh, nu știu ce vreau. Vreau să fiu soția ta.

El îi zâmbi.

— Și mi-am adus ceva aminte, spuse ea, luminându-se la față. Ducele m-a învățat să nu spun niciodată că vreau ceva, pentru că asta implică o lacună a mea și duce la tristețe. Nu vreau să fiu soția ta. Voi fi soția ta și mă voi implica în pregătirile pentru nuntă alături de Margaret și ceilalți, iar astfel timpul va zbura mai repede. Și e minunat să participe toată familia și să se agite pentru nunta mea, deși o parte din mine ar dori să fugă în lume.

Începu muzica.

Valsară pe sub lumina candelabrelor și printre rândurile de flori și ferigi, printre ceilalți dansatori, în vârtejul de satin și mătăsuri colorate, în strălucirea bijuteriilor, dar având ochi doar unul pentru celălalt.

Constantine realiză că întotdeauna avusese impresia că e undeva la marginea vieții adevărate, că-i privea pe ceilalți trăind și uneori chiar îi ajuta. Fusese atât de rănit de moartea lui Jon, deoarece încercase să trăiască viața fratelui său și descoperise că era imposibil, în final. Jon trebuise să treacă singur prin experiența morții, iar acum știa că așa trebuia și se cuvenea. Jon își trăise din plin propria viață și murise când îi sunase ceasul.

Iar acum era rândul lui Constantine. Dintr-odată și pentru prima oară, era în centrul existenței lui, își trăia viața și o iubea.

Iubea femeia care împărțea centrul acestei existențe cu el.

O iubea pe Hannah.

Îi zâmbea.

O roti către unul dintre colțurile sălii de bal și îi surâse și el.

capitolul 24

Nunta lui Hannah Reid, ducesa de Dunbarton, cu Constantine Huxtable, contele de Ainsley, era un eveniment discret, după gusturile lumii. Mai surprinzător, cel puțin pentru Hannah, era un eveniment în familie, dominat de copii, care aveau să participe la ceremonia din capela din Warren Hall, dar și la masa de după.

Mai surprinzător era că nu participa doar familia lui Constantine. Veni și tatăl ei. Veniră și Dawn și Colin, sora și cumnatul ei, și cei cinci copii ai lor – Louisa, de zece ani, Mary, opt, Andrew, șapte, Frederick de cinci ani, și Thomas, trei ani. Veni și Barbara cu părinții ei – pastorul Newcombe nu putuse să plece din nou atât de curând, înainte de nunta sa și luna de miere.

Tatăl ei rămăsese aproape neschimbat, descoperi Hannah când acesta sosi la Finchley Park, în ziua dinaintea nunții. Ceea ce nu se putea spune despre Colin și Dawn. Amândoi se rotunjiseră binișor și arătau evident mai bătrâni. Colin chelise puțin și își pierduse din farmecul tinereții. Contrastând cu el, Dawn era rumenă în obraji și părea mulțumită în mod placid – deși nu chiar în clipa în care sosise.

Hannah ghici că-și adunaseră curajul să vină.

Se hotărâse de dinainte să se comporte de parcă n-ar fi fost nici o înstrăinare între ei, și se părea că ei luaseră aceeași decizie. Se îmbrățișară, schimbară saluturi și își zâmbiră. Și își ascunseră jena întorcându-și atenția asupra copiilor, care se revărsau din altă trăsură.

În timp ce-i făceau plecăciuni, Hannah se gândi că avea două nepoate și trei nepoți despre care nu știa absolut nimic. Nu-i permisese niciodată Barbarei să-i povestească despre familia ei.

În alte circumstanțe, Colin ar fi putut să fie soțul ei de mai bine de zece ani. Acum îi părea un străin pe care-l întâlnise

demult.

— Poftiți în casă, spuse ea. Ne așteaptă ceai și prăjituri.

— Mătușică Hannah, spuse Frederick, strecurându-și mânuța într-a ei în timp ce se îndreptau spre casă, am pantofi noi pentru nuntă. Sunt cu un număr mai mari decât ceilalți.

— Și eu, spuse Thomas, tropăind în timp ce intrau în casă.

— Atunci mă bucur foarte mult că avem o nuntă, spuse Hannah. Toți avem nevoie de un motiv să ne cumpărăm pantofi din când în când.

I se strânse inima.

Abia mai târziu apucă să vorbească cu tatăl ei. Se plimba singur pe peluza de lângă casă, după ceai. Hannah crezuse că se odihnește ca toți ceilalți în camera lui.

Ezită înainte să i se alăture. Dar se apropiase atât de mult de împăcare. De ce să se oprească acum?

El o privi când se apropie și se opri. Își strânse mâinile la spate.

— Arăți bine, Hannah, îi spuse el.

— Mă simt minunat, răspunse ea.

— Și deci, te vei mărita cu alt aristocrat, spuse el. Dar e unul mai tânăr de data asta. Măcar acesta îți va aduce vreun strop de fericire?

Chiar nu înțelesese tot ce se petrecuse în acești ani?

— Îl iubesc și mă iubește, răspunse ea. Mă aștept să fiu foarte fericită cu Constantine. Vei face cunoștință cu el mai târziu. Va veni la cină. Dar, *papa,* am fost foarte fericită și în prima mea căsătorie. Ducele a fost bun cu mine, mai mult decât bun. Iar eu l-am adorat.

— Era bătrân, spuse tatăl ei. Mi-ar fi putut fi tată. Nu m-am iertat niciodată pentru că am contribuit la gestul tău impulsiv, Hannah. Și n-am făcut nimic să te opresc. Presupun că pe atunci mi s-a părut o soluție ușoară la o problemă incomodă. Ambele mele fiice iubeau același bărbat, iar eu voiam să fie amândouă fericite. Am crezut că ție ți-ar fi mai ușor să-ți revii și să-ți găsești fericirea, din moment ce toți tinerii te râvneau, așa că i-am luat partea lui Dawn. Am fost orb, nu-i așa? Te-ai măritat cu un bătrân pe care nici măcar nu-l știai, ai plecat, nu te-ai m-ai întors, nici n-ai scris vreodată și....eh. Nici eu n-am avut curajul să-ți scriu, nu-i așa?

— Faptul că m-am căsătorit cu ducele a fost cea mai bună

decizie pe care am luat-o vreodată, spuse ea. Și dacă am judecat corect la ceai, Dawn a făcut cea mai bună alegere cu Colin.

— Da, par destul de fericiți, spuse el. Iar nepoții sunt lumina vieții mele. Poate...

Se opri.

— Da, poate, încuviință ea. Am doar treizeci de ani, *papa*. Doar un copil îmi mai trebuie ca să-mi fie completă fericirea.

— Mulțumesc, spuse el stângaci, că ne-ai invitat la nunta ta.

— Constantine nu are frați sau surori, spuse ea, dar are veri din ambele părți ale familiei lui. Și sunt foarte apropiați. Ba chiar mai mult, sunt primitori și afectuoși. Și-au deschis inimile și viețile să mă primească. Ai putut observa asta la ceai, nu-i așa, cu Elliott și Vanessa, ducele și ducesa de Moreland, mama și surorile lui? Nu știam dacă vrei să vii. M-am așteptat să nu vii.

El oftă adânc.

— Am plâns când am primit scrisoarea ta, spuse el. Poftim. Nu m-am așteptat să mărturisesc asta vreodată cuiva. M-am simțit iertat.

Ea făcu un pas și își așeză fruntea pe umărul lui. El îi prinse talia și o ținu în brațe.

Nu avu șansa să discute cu Dawn decât a doua zi de dimineață, în ziua nunții. Era în garderobă, ținându-și capul în timp ce Adèle îi ondula mai bine o șuviță de păr îndărătnică de la tâmplă.

Purta roz pal, o culoare pe care nu s-ar fi așteptat să o aleagă pentru nuntă. Dar în timp ce cumpăra materialele, se îndrăgostise de această nuanță. Avea o pălăriuță nouă din paie asortată, cu boboci de trandafir roz, frunze și panglici roz de mătase, o nuanță mai închise decât rochia.

Prin fereastră putea zări cerul senin, fără nici un nor.

Iar apoi veniră cu toții s-o vadă, în drum spre biserică. Vanessa, Averil și Jessica, surorile lui Elliott, exclamară de încântare și-i declarară că n-o iau în brațe, să nu-i deranjeze rochia sau părul. Toate fuseseră de părere că Cecily, cea mai mică soră a lui Elliott, care aștepta de pe o zi pe alta să nască, va fi foarte întristată să rateze un asemenea eveniment. Doamna Leavensworth își strânse mâinile la piept și jură că n-a mai fost niciodată atât de fericită – deși avea să fie peste trei săptămâni,

când avea să fie nunta Barbarei.

Barbarei nu-i păsa dacă deranjează vreo coafură. O îmbrățișă strâns pe Hannah, fără să scoată o vorbă, preț de un minut. Apoi făcu un pas în spate și o privi.

— Asta am tot sperat să se întâmple, Hannah, spuse ea. Chiar m-am și rugat. Poți să râzi dacă vrei. Ai prea multă dragoste în tine ca s-o irosești pe flirturi. Și domnul Huxtable, adică Excelența Sa, contele de Ainsley, este bărbatul potrivit. Am realizat asta văzându-vă la Copeland. Am fost aproape sigură când te-a luat pe calul său, în parc. Și când v-am văzut aseară la cină, nu mai aveam nici urmă de îndoială. Iar acum că mi-am ținut predica, aș face bine să merg la biserică împreună cu mama și *papa,* înainte să ne-o ia mireasa înainte, râse ea.

— Babs, o îmbrățișă din nou Hannah. Ce m-aș fi făcut fără tine atâția ani?

— Nici mie nu mi-ar fi fost mai bine fără tine, cred, spuse Barbara. Ah, iată-te, Dawn. Eu și mama plecăm, vă lăsăm mai mult spațiu aici.

Și plecară, iar Dawn rămase stingherită, în pragul ușii.

— Sunt gata, Adèle, spuse Hannah. Pot să-mi pun eu singură boneta înainte să ies.

Camerista se strecură afară din cameră.

— Nu știu cum reușești, Hannah, spuse Dawn, părând aproape ofensată, dar ești mai frumoasă decât acum unsprezece ani.

— Sunt îndrăgostită și e ziua nunții mele, spuse Hannah. E ușor să fii frumoasă în asemenea circumstanțe.

— Nu doar asta, spuse Dawn. Credeam că e doar felul în care arăți. Dar era și ceva din lăuntrul tău. Iar acum e chiar mai mult de atât. Contele de Ainsley e foarte chipeș, nu-i așa? Păcat de nasul lui. Presupun că ar trebui să-i spun Constantine, cum m-a invitat astă-seară, dar mi se pare necuviincios. Te-ai descurcat bine, deși probabil ți s-a părut că nu mai moare odată bătrânul duce. Trebuie să-ți fi fost tare greu.

— Cred că întreaga lume crede asta, spuse Hannah. Nu-i adevărat, dar nu contează, dacă eu și Constantine știm că nu-i așa. Iar acum, mă voi căsători cu un bărbat pe care-l iubesc din tot sufletul meu. Dawn, dacă te-ai uitat vreodată în urmă și ai simțit o urmă de vinovăție, renunță la ea. Totul se întâmplă cu un motiv, uneori un motiv mai important decât realizăm pentru

moment. Cele întâmplate m-au condus către duce și la zece ani de fericire uimitoare. Și prin căsătoria cu ducele am ajuns oarecum aici.

— Nu mă simt vinovată, spuse Dawn. Puteai să ai pe oricine dacă doreai. L-ai ales pe Colin, și a fost zăpăcit pentru moment, cum sunt toți bărbații când te văd. Dar pe mine m-a iubit, și eu pe el. Avem o căsnicie bună și niște copii cuminți și sănătoși, adică mai mult decât ai tu. Nu mă simt vinovată.

Hannah zâmbi.

— Mă bucur că ești fericită, spuse ea, făcând un pas înspre sora ei. Și copiii tăi chiar sunt încântători, Dawn. Abia aștept să-i cunosc mai bine în viitor. Voi veni la Markle, la nunta Barbarei. Vom sta cu *papa*.

— Barbara va fi tare făloasă, să aibă un conte și o contesă pe lista de invitați, spuse Dawn. Nimeni nu va mai vorbi despre altceva timp de o lună.

Hannah mai făcu un pas și își îmbrățișă sora. Probabil nu aveau să fie niciodată apropiate pe cât de mult ar fi trebuit să fie două surori. Poate Dawn avea să păstreze mereu o ciudă în inima ei, chiar dacă ea îl avea pe Colin, de care părea să-i fie drag. Și avea cei cinci copii, care chiar erau cuviincioși și aveau un temperament plăcut.

Dar măcar acum, se împăcaseră. Acum puteau începe o nouă relație. Aveau tot viitorul înaintea lor. Speranța nu moare niciodată.

— Ar trebui să plec, spuse Dawn. Mă așteaptă Colin și copiii.

Hannah o privi cum iese din cameră, înainte să închidă ușa. Mai avea un singur lucru de făcut, înainte să-și pună boneta și să coboare să i se alăture tatălui ei.

Scoase din buzunarul geamantanului o cutiuță pătrată. O deschise și o așeză pe masa de toaletă, în timp ce se uita la verighetă, pe care apoi o scoase încet de pe deget. O reținu un moment și o duse la buze.

— Adio, dragul meu duce, șopti ea. Te-ai bucura pentru mine astăzi, nu-i așa? Mi-ai prezis că se va întâmpla. Și poate ai fi și puțin trist? Eu sunt fericită. Și puțin tristă. Dar tu ești alături de dragostea ta, iar eu voi fi alături de a mea. Și mereu ne va aparține o părticică din celălalt.

Așeză cu atenție inelul în cutiuță, ezită o clipă, apoi închise

capacul și puse înapoi cutia în geamantan.

Întinse mâna după bonetă.

Și dintr-odată o copleși un sentiment de entuziasm, care-i făcu degetele să tremure în timp ce-și lega panglicile în câte o fundă în dreptul urechilor.

*

Capela era plină ochi, așa cum știuse și Constantine că va fi, chiar dacă puțini alți oaspeți mai erau prezenți în afara familiei. Înapoia lui răsuna zumzetul stins al conversațiilor șoptite și foșnetul copiilor ce nu-și găseau astâmpărul și vorbeau cu voci mai subțiri și mai pătrunzătoare.

Veniseră atât de mulți. Familia creștea, și nu părea să se oprească. Katherine și Monty urmau să aducă pe lumea al doilea copil. Cecily se aștepta să nască de pe o zi pe alta.

Și nu era vorba doar despre membrii familiei. Soția lui Phillip Grainger era și ea însărcinată și-și avea cei doi copii mai mari alături de ea, în strană. Phillip, unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Constantine, îi era cavaler de onoare.

Prezența familiei îl încuraja, într-un fel. Iar în acea dimineață urma să devină și el un bărbat la casa lui. Capul familiei. O, ce mult își dorea să devină un tată de familie.

Dar ceremonia nici nu avusese loc încă.

Oare Hannah va întârzia? Ar fi ciudat dacă nu o va face.

Încă cinci minute care nu se mai sfârșeau înainte ca ea să întârzie cu adevărat. Dar nu spusese chiar el că ar trebui să devină mai răbdător?

Își dorea să fi mâncat ceva la micul dejun. Era recunoscător că nu o făcuse. Și, la naiba cu toate, începuse să stea ca pe ghimpi.

Dacă Hannah avea îndoieli? Dacă vreun boșorog de duce își ridicase oasele din fotoliu pe undeva prin Finchley și fugise cu ea?

Și atunci auzi zgomotul surd al unor roți de trăsură – la urma urmei, toți oaspeții sosiseră deja, cu siguranță. Numai trei minute până la ora unsprezece.

Trăsura se opri. Desigur. Aleea nu mai ducea în altă parte în afară de capelă.

Înăuntru, tăcerea deveni stăpână. Cu toții auziseră ceea ce auzise și el.

Iar apoi vicarul apăru în pragul ușii și îndemnă adunarea să se ridice în picioare. Iar el porni pe culoarul spre altar și lăsă drumul liber pentru tatăl lui Hannah, Delmont, și pentru Hannah însăși.

Hannah, învești mântată în rochia de un roz pal, era întruchiparea tuturor frumuseților lumii.

Mireasa lui.

Dumnezeule mare. Mireasa lui.

Constantine dădu să înainteze spre ea, apoi se opri. Trebuia să aștepte la locul lui. Ea trebuia să vină lângă el.

Iar ea păși către el până când îi ajunse alături, cu brațul încă prins sub al tatălui ei, deși îi zâmbea prin spuma vălului roz ce-i acoperea borurile bonetei de paie.

El îi întoarse zâmbetul.

Constantine nu mai știa de ce petrecuseră atâta timp dezbătând unde vor ține nunta și câtă lume doreau să participe. Nu conta unde se aflau. Și în acea clipă nu mai conta cine le era martor jurămintelor care-i vor uni în fața legii și a dragostei pentru tot restul vieții lor.

Nu mai conta.

— Da, spuse el atunci când vicarul îl întrebă ce era gata să înfăptuiască pentru a și-o face pe Hannah soție pentru totdeauna.

— Da, răspunse și ea.

Și apoi își rosti jurămintele, la îndemnul vicarului, iar Hannah le rosti la rândul ei. Iar Phillip îi înmână inelul, un cerc strălucitor de aur, iar el îl strecură pe inelarul ei lipsit de orice altă podoabă. Și dintr-odată...

Dintr-odată totul luă sfârșit, frământările și emoțiile, temerile fără rost.

Erau soț și soție.

Și ceea ce Dumnezeu a unit nimeni pe pământ nu putea să despartă.

— Hannah.

Îi ridică vălul și o privi adânc în ochi. Iar ea privi într-ai lui, inocentă și plină de încredere.

Soția lui.

Și dintr-odată începu din nou să audă foșnetele și murmurele, vocea ascuțită a unui copil, pe cineva dregându-și glasul. Și-și aduse din nou aminte unde se aflau și cine îi înconjura. Și se bucură că familia și prietenii li se alăturaseră

pentru sărbătoare.

Îl străbătu un val de fericire absolută.

Hannah, soția lui, zâmbi către el, iar când dădu să-i răspundă, își dădu seama că zâmbetul îi înflorise deja pe buze.

Nici o trăsură nu mai aștepta în fața capelei. Se vor înapoia cu toții pe jos la Warren Hall, cu mirele și mireasa deschizând procesiunea.

Dar nu de îndată.

După ce trecură pragul bisericii, Hannah privi către noul ei soț, iar mâna îi alunecă de sub strânsoarea brațului său ca să-i cuprindă palma.

— Da, murmură ea, de parcă i-ar fi răspuns la o întrebare.

Soțul ei. Oh, devenise soțul ei.

Și se întoarseră împreună, de parcă se înțeleseseră dinainte, și se îndreptară către cimitir. Se opriră la picioarele unei movilițe acoperite cu iarbă. Piatra de mormânt purta inscripționate cinci rânduri, Jonathan Huxtable, conte de Merton, Trecut în neființă la 8 noiembrie 1812, În vârstă de șaisprezece ani, Odihnească-se în pace.

Rămaseră unul alături de celălalt, cu privirea ațintită în jos, ținându-se strâns de mână.

— Jonathan, spuse Hannah cu blândețe, îți mulțumesc că ai dus o viață plină de dragoste. Îți mulțumesc că n-ai încetat să trăiești în inima lui Constantine și în visul tău înfăptuit la Ainsley Park.

Mâna aproape că o durea în strânsoarea puternică a lui Constantine.

— Jon, spuse el cu o voce de-abia auzită, ai fi fost fericit astăzi. Dar tu erai fericit în fiecare clipă. Mergi în pace acum, scumpul meu frate. Te-am păstrat prea mult cu mine. Dintotdeauna am fost egoist. Mergi în pace.

O lacrimă se prelinse de pe bărbia lui Hannah până pe decolteul rochiei de mireasă. Își șterse ochii cu degetele înmănușate ale mâinii libere.

— Te iubesc, Hannah, spuse Constantine cu aproape aceeași blândețe.

— Și eu te iubesc, îi răspunse ea.

Și se întoarseră către oaspeții lor ce se îngrămădiseră pe poteca de lângă ușile capelei, vorbind și râzând. Copiii zburdau în

jur și sporovăiau cu vocile înălțându-se strident.

Constantine își împreună degetele cu ale lui Hannah și împreună merseră către familie și prieteni, cu zâmbete de bucurie nebună pe buze.

Iar prin aer cerneau petale de trandafiri.

Era o zi perfectă de toamnă. Poate nu chiar atât de perfectă în ochii doicii. Dar neliniștile ei i-ar fi interzis copilului orice ieșire, cel puțin până la prima aniversare a zilei sale de naștere. L-ar fi făcut o plantă de seră dacă ar fi fost după ea. Astfel se întâmpla în multe alte privințe, deoarece ea avea experiență în acea poziție și iubea evident copilul din toată inima ei de bunică.

Hannah o găsise când fosta ei familie atinsese momentul în care nu mai aveau nevoie de ea, iar ea aplicase pentru o poziție în Land's End, cu toate că recunoscuse la interviu că se descurca mai bine cu sugarii decât cu bătrânii. Dar în situația ei nu putea fi mofturoasă.

Ziua chiar era perfectă. Căldura verii dispăruse, dar răcoarea iernii nu se simțea încă. Nu era nici urmă de nori de ploaie sau de orice fel de nori de fapt. Și vântul era în vacanță. La fel și briza ușoară din ziua trecută. Cerul era o orgie de culori. Nu cerul în sine, desigur, căci el era de un albastru fără pată, ci ramurile copacilor ce se reliefau pe el. Nuanțele de roșu se amestecau cu toate tonurile de galben, și portocaliu, și maro, ca și câteva de un verde încăpățânat. Și doar puține frunze căzuseră la pământ.

Ar fi fost o zi minunată pentru călărit – o tură la galop prin împrejurimi și o altă provocare la întrecere. Hannah încă mai trăgea speranță să îl învingă pe Constantine într-una din zile, chiar dacă în ultimele luni nu călărise prea des, desigur, nici măcar la pas. El nu i-ar fi permis nici măcar dacă ea ar fi fost dispusă să își asume acest risc. Ea nu fusese prea dispusă.

Ei mergeau liniștiți în trăsură – cea închisă. Părerea doicii putea fi încălcată, dar nu ignorată cu desăvârșire. Ea avea experiență, ei nu.

Era un drum pe care ei de obicei îl făceau împreună cu câinii. O parte importantă și confortabilă a grajdului fusese cedată câinilor la scurtă vreme după nunta lor, atunci când Constantine avusese ideea că vârstnicii de la Land's End aveau nevoie de mai multă stimulare decât compania lor și cei câțiva

oameni care veneau în vizită. Și cu siguranță vizitele câinilor erau punctul culminant al zilelor lor. Uneori îi duceau Hannah și Constantine. Dar mai des o făcea Cyril Williams. Acesta era un băiat de zece ani care îl buzunărise pe Constantine la Londra când se duseseră acolo la scurtă vreme după nunta Barbarei cu reverendul Newcombe. Fusese un morman de zdrențe murdar și tremurător care își pierduse mama, ultima sa rudă în viață, cu câteva luni mai înainte, și astfel decăzuse de la o viață disperată la una de supraviețuire animalică.

Cyril și câinii erau ca făcuți unii pentru alții. El îi hrănea și îi îngrijea, le asigura mișcarea și dresura, și îi iubea și uneori îi strecura în camera sa din casă, timp în care stăpânul, stăpâna și toți servitorii deveneau în mod inexplicabil orbi și surzi. Câinii se atașaseră de el și îl urmau asemenea unor umbre. Erau blânzi cu el și pentru el și se vânturau abătuți pe la grajduri câtă vreme el era plecat, în ciuda protestelor, la școala din sat.

Astăzi nu câinii erau duși pentru a-i înveseli pe vârstnici.

Astăzi era rândul lui Matthew Huxtable, în vârstă de patru luni, care, după părerea recunoscută drept părtinitoare a părinților săi, era cel mai frumos copil din lume. Moștenise părul și pielea închise la culoare ale tatălui său și ochii albaștri și zâmbetul luminos de la mama sa.

Și astăzi rezidenții vârstnici de la Land's End chiar fură distrați într-adevăr minunat când Matthew le fu pus în brațe pe rând de către tatăl său, gângurind în sus la ei și, ocazional, după ceva convingere din partea degetului tatălui său care îl gâdila pe burtică, îi răsplătea cu un zâmbet știrb.

Între timp, Hannah vorbea cu aceia puțini care nu puteau ține bebelușul, sau nici măcar să vorbească sau să reacționeze la ce se întâmpla în jur. Ea vorbea cu ei oricum, povestindu-le despre cele trei săptămâni pe care le petrecuseră la Copeland în această vară cele două nepoate și unul din nepoții ei, după ce mama lor se întorsese în Lincolnshire cu cei doi mezini – ea venise să o ajute pe Hannah în timpul lăuziei – și despre fiica lordului și a lui Lady Montford, pe care sperau să o vadă cel mai târziu de Crăciun, oricum înainte de a împlini un an, și despre noii căței abia fătați cărora Cyril încerca să le găsească stăpâni.

Și apoi vizita se termină, iar Hannah se instală alături de Constantine în trăsură și îl privi cum îl ținea pe Matthew în poală, cu fața înspre el, ținând capul bebelușului cu amândouă mâinile,

strâmbându-se și prostindu-se.

Pleoapele copilului se închideau. Nu era în dispoziția de a fi distrat.

Cine ar fi bănuit, se gândi Hannah, că dintre toți bărbații tocmai Constantine Huxtable va deveni un astfel de tată duios, copilăros?

Diavolul, îmblânzit.

Doar că el nu fusese niciodată un diavol. Nici măcar pe aproape. Fusese un om plin de secrete. Un om plin de dragoste.

Ea își sprijini obrazul de umărul lui, și el își întoarse capul pentru a o privi.

— Tocmai am încercat să îmi amintesc cum arată ducesa de Dunbarton, zise el. Dar fața lui Hannah mă tot împiedică.

— Ducesa mi-a fost de folos, zise ea.

— Sunt bucuros, zise el, că nu mai ai nevoie de ea.

Ea oftă mulțumită.

— Și eu sunt bucuroasă, zise ea. Matthew doarme. Lasă-mă să îl țin.

El se întoarse și-i puse copilul în brațe fără a-l trezi, și rămase întors pentru a privi mai întâi la fiul său, apoi la soția sa.

— Ți-am spus că te iubesc? întrebă el.

— Da, zise ea.

El mângâie ușor capul bebelușului și se lăsă înapoi la locul său.

— Dar poți să îmi mai spui, zise ea. De fapt, chiar țin cu tot dinadinsul să o faci.

El râse blând.